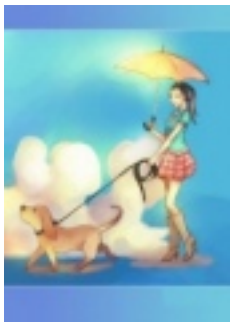

Rất Muốn

Contents

Rất Muốn	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	7
3. Chương 3	12
4. Chương 4	19
5. Chương 5	25
6. Chương 6	30
7. Chương 7	34
8. Chương 8	40
9. Chương 9	47
10. Chương 10	52
11. Chương 11	58
12. Chương 12	66
13. Chương 13	70
14. Chương 14	76
15. Chương 15	84
16. Chương 16	91
17. Chương 17	98
18. Chương 18	104
19. Chương 19	110
20. Chương 20	117
21. Chương 21	123
22. Chương 22	128
23. Chương 23	133
24. Chương 24	140
25. Chương 25	146
26. Chương 26	151
27. Chương 27	157
28. Chương 28	161
29. Chương 29	168
30. Chương 30: Chương 30 (end)	173

Rất Muốn

Giới thiệu

“Kim Ngân, cô đứng lại cho tôi!” Không, cô không thể đứng lại. “Kim Ngân, hãy trả lại cho tôi, hãy

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/rat-muon>

1. Chương 1

“Kim Ngân, cô đứng lại cho tôi!”

Không, cô không thể đứng lại.

“Kim Ngân, hãy trả lại cho tôi, hãy trả lại nó cho tôi!”

Không, cô không thể trả lại được. Cho dù rất muốn.

“Kim Ngân, đồ độc ác...Cô đúng là đồ độc ác!”

Không, cô không phải là loại người đó. Cho dù rất muốn.

“Kim Ngân, Kim Ngânnnn...”

Tiếng gào thét như quỷ dữ của người đó kéo dài ra khiến Kim Ngân phải bật người dậy. Cô đưa tay lên sờ trán, chợt phát hiện ra mồ hôi đã đầm đìa. Không những thế, cả người cô cũng run bật lên một cái, lúc này cô mới để ý, hóa ra là mồ hôi đã thấm ra khắp cơ thể, khiến cả một mảng lưng áo của cô bị ướt.

Kim Ngân hoảng sợ, cô thu người lại vào góc tường rồi tự vòng tay ôm lấy mình. Anh ta, anh ta sẽ không buông tha cho cô, nhất định thế. Mười năm rồi, mười năm rồi anh ta vẫn đi theo cô, vẫn theo ám ảnh cô. Có lẽ cho tới lúc chết, cô cũng không thể thoát được khỏi bóng dáng của anh ta.

- Kim Ngân, cậu sao thế?

Như Phương thấy động liền ngồi dậy, đôi mắt còn ngái ngủ nhìn cô hỏi:

- Lại gặp ác mộng à?

Kim Ngân không nói gì, cô chỉ cầm lặng gật đầu.

Cơn ác mộng đó, cô đã sống với cơn ác mộng đó mười năm, và nó chưa lúc nào nguôi ngoai.

Kim Ngân gục đầu vào hai đầu gối, che đi những giọt nước mắt đang âm thầm rơi xuống.

Vĩnh Khanh. Tại sao lại không buông tha cho cô? Nhiều năm như vậy rồi, tại sao vẫn hận cô như vậy? Rốt cuộc anh muốn cô phải làm sao? Phải làm sao thì anh mới để cô sống an ổn đây?

Như Phương thấy đôi vai Kim Ngân run lên bần bật thì cũng chỉ thở dài. Lần nào cũng vậy, cứ gặp cơn ác mộng đó là Kim Ngân lại khóc. Cô chỉ gục mặt vào hai đầu gối, khóc rưng rức như một đứa trẻ. Cô ấy sẽ không để ai an ủi mình, cũng không cần ai phải làm thế. Dường như nỗi đau trong lòng Kim Ngân đã quá lớn rồi, không một sự an ủi nào có thể khóa lấp được nó vậy. Mười năm quen biết Kim Ngân, Như Phương chưa bao giờ thấy cô mỉm cười hạnh phúc lấy một lần. Ở cái tuổi 28, vẻ buồn bã già cỗi như đã ăn sâu vào trong đáy mắt của Ngân.

Như Phương ngồi xích lại gần, cô tựa người vào thành giường rồi nói:

- Cậu đừng suy nghĩ nhiều quá. Vĩnh Khanh đã chết rồi, cậu và anh ta đã không còn can hệ gì nữa. Tất cả là do cậu tự suy diễn ra thôi.

Kim Ngân hơi ngẩng đầu lên, đôi mắt đầm lệ như phủ một màn sương mờ ảo. Cô mấp máy môi, cố gắng giữ cho giọng nói thật bình thường:

- Như Phương, anh ta vẫn bám theo mình. Vĩnh Khanh sẽ không bao giờ tha ỉnh đâu. Trước khi chết anh ta cũng đã nói, nhất định sẽ theo mình xuống mồ.

- Ngân, đừng như vậy. – Như Phương nắm vội lấy bàn tay của Kim Ngân – Lỗi không phải do cậu. Vĩnh Khanh có sống khôn chết thiêng thì anh ta cũng sẽ hiểu được. Mình tin nhất định là như thế.

Anh ta sẽ hiểu được ư? Không, Vĩnh Khanh sẽ không bao giờ hiểu. Anh ta sẽ không bao giờ hiểu được đâu!

Mười năm trước, chính cô là người đã đẩy Hoàng Mai xuống dòng sông ấy, khiến cô ấy bị sẩy thai. Chính cô là người đã khiến họ không thể đến được với nhau. Chính cô là người đã khiến họ mất đi đứa con ấy. Chính cô là người đã bức Vĩnh Khanh phải sang Mỹ và chết ở nơi đất khách quê người. Là tại cô, tất cả đều là lỗi của cô.

Mười năm qua, Vĩnh Khanh vẫn về bên giấc mộng của cô, vẫn đuổi theo cô trong giấc mộng. Trong cơn ác mộng đó, Kim Ngân thấy trong con mắt của anh ta chỉ tràn đầy hận thù, một chút tình người cũng không có. Cô hiểu, Vĩnh Khanh chỉ hận một nỗi là không thể đưa cô đi chết theo anh ta mà thôi. Nhưng anh ta đâu hiểu, thà là cứ đưa cô đi chết cùng, còn hơn là giày vò cô kiểu này.

Ngoảnh đi ngoảnh lại, mới đó mà đã mười năm trôi qua. Cô giờ cũng đã 28 tuổi, đã cảm thấy con tim cứ héo rút và lạnh đi từng ngày. Cô chờ một ngày nào đó, nó lạnh đến nỗi vỡ toác ra và cô không còn suy nghĩ gì nữa. Tới lúc đó, cô sẽ âm thầm sống hết cuộc đời này và chết trong cô độc.

Vĩnh Khanh, Hoàng Mai.

Nghĩ đến hai cái tên này, Kim Ngân liền cười lạnh. Đúng, là cô đã hại họ. Đến tận cùng thì vẫn là cô hại họ. Tất cả không có gì để biện hộ và chối cãi. Nếu năm ấy cô có lương tâm thì chắc đã không làm những điều đó...

Đương nhiên, tất cả chỉ là “nếu” mà thôi.

Hai người họ, đừng mong sẽ được ở bên nhau!

.
. .

Bảy giờ sáng, Kim Ngân khoác túi ra khỏi nhà của Như Phương. Hôm qua chồng của cô ấy đi công tác nên Kim Ngân mới tới nhà cô ấy ngủ một đêm.

Kim Ngân ngẩng mặt lên trời thở dài, người ta 28 tuổi đã có chồng có con. Còn cô 28 tuổi vẫn cứ cô độc một mình. Tìm được một người hiểu ta thực là khó biết bao.

Cô cúi xuống nhìn đồng hồ, sau đó bắt một chiếc taxi đến công ty.

Ngồi trên xe nhìn ra bên ngoài, dòng người tấp nập như đàn cá vào nhau. Cuộc sống muôn màu muôn vẻ trải ra trước mắt, rồi dần chiều lại tàn ngay tắp lự. Kim Ngân mỉm cười ngồi tựa vào ghế, cảm thấy những mệt mỏi trong lòng nhẹ đi phần nào. Bao năm qua, cô mệt mỏi chống đối lại chính bản thân mình, hận không thể dùng dây tự thắt cổ chết đi cho rồi. Chỉ là cô không có bản lĩnh đó. Một khi người ta đã không có gan, thì họ sẽ phải chấp nhận sống với sự hèn nhát của bản thân mà thôi.

Radio của xe vang lên phần tin tức buổi sáng.

“Trong buổi họp báo ngày hôm qua, công ty điện ảnh AP (từ viết tắt của Art Peak) cho biết: Bộ phim bom tấn ‘Rất muốn yêu anh’ sẽ bấm máy vào tháng 10 tới. Đây là bộ phim do nghệ sĩ ưu tú Văn Dương làm

biên kịch kiêm đạo diễn. Và bất ngờ hơn cả, con trai ông – Văn Đức không phải là nam chính trong bộ phim này. Mà là do một diễn viên mới nổi gần đây thủ vai...”

Kim Ngân nhắm mắt mơ màng, âm thanh từ radio vẫn văng vẳng bên tai. Đạo này cô không có thời gian quan tâm đến ngành giải trí mấy. Thời gian gần đây, sếp lại có hứng thú giao cho cô vài công việc lật vật như biên tập bản thảo hay là pha cà phê gì đó hơn. Cũng chẳng hiểu tại sao, nhưng trong lòng Kim Ngân nghĩ ông ta đã chán ngấy cô rồi. Cơ bản vì thời gian gần đây, ngòi bút của cô như bị ai đó rút mất lực, không còn sức để mà viết nữa. Ngay cả một cái tí cô cũng không giật cho nên hồn thì bảo sao ông ta không dám giao công việc cho cô nữa chứ?!

Kim Ngân nhếch môi cười nhạt. Xem ra sếp vẫn còn nương tay với cô chán. Ông ta vẫn nể tình bạn bao năm qua với chú của cô, nên không sa thải cô đã là may cho cô lắm rồi!

Ngồi vào bàn làm việc, Kim Ngân vừa mở được máy tính lên thì ông sếp đã mặt mày hơn hớn đi tới.

Thấy hơi hồ nghi, Kim Ngân liền cố nở một nụ cười tươi hỏi:

- Chú Sáng, có chuyện gì mà vui thế?

Sếp cười giòn rồi vỗ vai cô đáp:

- Kim Ngân, hơn một tháng nghỉ việc thế là được rồi. Lần này có việc cho cháu đây.

Kim Ngân bắt đầu thấy tò mò với công việc này. Hơn một tháng qua làm chân phục vụ trong tòa soạn cũng khiến cô ngứa ngáy cả người rồi. Bản năng làm báo trong cô thôi thúc không ngừng, nhưng cái tính lười với ngại lại ngăn không cho cô tới thừa chuyện với chú Sáng, khiến cô cứ bứt rứt mãi không yên. Tuy là bút lực đạo này có hơi yếu, nhưng cô tin với một tháng tĩnh tâm vừa qua, lần trở lại này cô có thể làm tốt được.

Nghĩ vậy, Kim Ngân liền ngẩng đầu lên mỉm cười nói:

- Việc gì thế chú?

- Có biết bộ phim điện ảnh sắp bấm máy vào tháng 10 tới không?

Kim Ngân chợt nhớ tới bản tin buổi sáng vừa rồi. Cô liền gật đầu đáp:

- Dạ có! Là bộ phim ‘rất muốn yêu anh’. Nhưng sao hả chú?

Chú Sáng cười tủm tỉm:

- Chú không muốn giao việc này cho ai là nghĩ họ không có trình độ như cháu. Cháu tất nhiên là có bề dày kinh nghiệm hơn so với mấy đồng nghiệp hiện tại, lại rất biết ăn nói. Công việc lần này đòi hỏi những người như cháu. Mà cái thằng con chú lại đi công tác tận trong Nam rồi, cho nên phòng ta không còn ai thích hợp hơn cháu nữa đâu. Công việc lần này là đi phỏng vấn diễn viên sắp thủ vai chính của bộ phim “rất muốn yêu anh” đó. Chú tin rằng các báo cũng đang đổ xô đi đặt lịch phỏng vấn với anh ta. Không ngờ anh ta lại đồng ý phỏng vấn với Ngôi Sao Mai. Đúng là trời giúp ta mà.

- Chú muốn cháu đi phỏng vấn anh ta?

Chú Sáng gật đầu. Đôi mắt vẫn nheo lại theo một hình bán nguyệt. Các nếp nhăn phía đuôi mắt chen chúc nhau chạy ra thái dương.

Kim Ngân không nghĩ ngợi nhiều, cô liền gật đầu chấp thuận. Dù sao cũng chỉ là phóng vấn một diễn viên mới nổi, anh ta sẽ không thể làm khó được cô.

Đời là thế đấy, trước kia bạn là ai không biết, nhưng chỉ cần có một chút xúc tác thôi, danh tiếng nhất định sẽ kết tủa tới bạn. Tuy nhiên đừng vội đắc ý, vì có kết tủa thì sẽ có bay hơi. Cả khi kết tủa lẫn bay hơi thì ai cũng sẽ nhìn thấy được thôi. Nên tốt nhất là hãy cẩn thận một chút, cố làm sao để giữ gìn không dính vào mấy vụ tùm lum là an ổn trong ngành giải trí rồi.

Kim Ngân thở dài lắc đầu. Thôi thì cứ như làm người bình thường là tốt nhất. Không phải lo thiên hạ ai nghĩ gì, cũng không sợ mình phải làm sao để diễn thật bài bản trước những con mắt đang không ngừng chia về ta.

Bàn giao công việc xong, Kim Ngân chỉ kịp ăn chút bánh rồi lại xách đồ tới công ty điện ảnh XX kia.

Tháng chín – mùa thu. Kim Ngân đưa tay che đi cái chói chang của nắng gắt. Cô lấy trong túi xách ra chiếc kính râm yêu quý của mình, rồi một mình đi bộ tới chỗ hẹn.

Công ty điện ảnh AP quả nhiên là như lời đồn. Rất lớn, rất khoa trương! Kim Ngân đứng dưới sảnh của công ty, ngẩng mặt nhìn lên tòa nhà cao chọc trời, trong lòng không ngừng mắng thầm. Chết tiệt thật, những người có tiền thì cứ tiêu, những người không có tiền thì vẫn cứ phải đem tiền đến những người có tiền tiêu như vậy đây!

Kim Ngân khoác lại túi rồi bước tới hỏi một nhân viên trực ở đại sảnh của công ty.

- Xin chào, tôi là phóng viên của tòa soạn Ngôi Sao Mai. Diễn viên Hữu Quân của các cô có hẹn chúng tôi tới phỏng vấn, mong cô hãy chuyển lời giúp.

Cô nhân viên xinh đẹp nghe vậy liền mỉm cười, lịch sự đáp:

- Vâng, chúng tôi sẽ liên lạc với anh ấy ngay. Xin chị chờ một chút.

Kim Ngân đứng quay lưng lại, nhìn ngắm quang cảnh nơi đây. Người ra người vào có vẻ rất vội vàng, nhưng ai cũng chần chừ, lịch sự. Thiết nghĩ, để vào một công ty điện ảnh lớn như AP không biết phải mất bao nhiêu công sức đây?

AP là nơi đã đưa rất nhiều người lên ánh hào quang như Quyên Vỹ – diễn viên đã từng thủ vai trong bộ phim Tết vừa rồi, và giờ đang là ngôi sao

hàng đầu của làng giải trí Việt. Quang Tùng, anh chàng thủ vai diễn trong bộ phim “Mưa rơi ướt mắt” – bộ phim có lượng người xem cao nhất mùa hè vừa qua. Một phần thành công cũng là vì có diễn viên quá chất lượng như Quang Tùng...Lần này, bộ phim “Rất muốn yêu anh” còn chưa bấm máy mà đã được nhiều người quan tâm tới vậy, không biết anh chàng Hữu Quân kia phải chịu bao nhiêu áp lực đây?

Kim Ngân biết, con đường đến với ánh hào quang là một con đường gian nan và vất vả. Con đường thoát ra khỏi nó tuy không dài, nhưng cũng đầy nước mắt và đau thương. Tâm huyết bỏ ra cả một đời, chỉ cần một tin đồn thất thiệt thôi cũng khiến họ ngã từ đỉnh cao xuống.

Năm phút sau, cô nhân viên liền mỉm cười gọi Kim Ngân:

- Thưa cô, mời cô lên tầng mười tám rồi tới phòng nghỉ của Hữu Quân. Anh ấy đang đợi cô ở đó.

Kim Ngân cũng mỉm cười đáp lại một câu cảm ơn. Sau đó xoay người bước đi trên nền đá hoa cương của công ty điện ảnh hoành tráng này. Đúng lúc đó, cánh cửa thang máy ở đằng xa sắp đóng lại...Kim Ngân vội vàng nắm lấy quai túi xách cho khỏi tuột, rồi cô hét lớn:

- Khoan đã, đợi tôi với.

Cửa thang máy bị tay của Kim Ngân chặn lại liền bật mở ra. Cô thở phào rồi nhìn những người trong thang máy bằng ánh mắt ái ngại. Sau đó cũng bước vào đứng cùng họ.

Không khí trong thang máy im lặng như tờ. Không ai nói với ai câu gì, mà chắc họ cũng chẳng có gì để nói với nhau cả. Kim Ngân đưa tay lên nhìn đồng hồ, mong là cô không trễ hẹn.

Vừa mới tới tầng sáu, cửa thang máy lại mở ra. Trước khi người kia bước vào, trước khi cánh cửa kia khép lại, Kim Ngân chợt nhìn thấy một bóng người quen thuộc.

Chỉ tiếc là người vừa bước vào đã che khuất cả tầm mắt của cô nên cô không thể nhìn thấy ai kia nữa. Tuy nhiên, khi cánh cửa thang máy vừa đóng lại, trái tim trong lồng ngực của cô đã đập mạnh tới nỗi tức thở. Cô thất thần nhìn vào vai người đằng trước, đôi môi dần dần mất đi sắc hồng. Nỗi sợ hãi đang chiếm lấy tâm trí của cô.

Không thể nào, không thể nào là Vĩnh Khanh được. Anh ta đã chết rồi. Đã chết từ mười năm trước rồi. Thi thể của anh ta sớm đã bị ròi bọ đục khoét tới nỗi trái tim cũng không còn nữa. Cơ thể của anh ta đã mục nát theo thời gian...Vì thế người vừa rồi...Nhất định không phải là Vĩnh Khanh.

Ding!

Tiếng thang máy vang lên đúng lúc khiến Kim Ngân vội thở phào nhẹ nhõm. Có lẽ là cô quá lo lắng thôi, trên đời này người giống nhau còn rất nhiều mà.

Kim Ngân bước ra khỏi thang máy, cô đứng lặng một lúc để trấn an bản thân. Cố gắng hít thở thật đều để lấy lại tinh thần, sau đó bước tới phòng hẹn phỏng vấn.

Hành lang tầng mười tám vắng lặng tới nỗi khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo. Tiếng guốc của Kim Ngân gõ lộp cộp xuống nền đá hoa cương, vang lên những âm thanh liên nhịp nhưng lại khiến không gian càng trở nên vắng lặng.

Đúng lúc ấy, tiếng chuông điện thoại vang lên. Kim Ngân dừng bước, mở túi xách ra lấy điện thoại. Cô giật mình nhìn vào màn hình, sau đó vội vàng đưa máy lên nghe:

- Bác sĩ Đường, có chuyện gì không?

Giọng nói lo lắng của bà Đường vang lên khiến Kim Ngân cũng lo lắng theo:

- Kim Ngân, Hoàng Mai mất tích rồi.

Kim Ngân mở to mắt về kinh hãi. Dường như câu nói vừa rồi đã rút đi hoàn toàn nhận thức của cô. Phải tới khi bác sĩ Đường gọi tên Kim Ngân, cô mới nói trong hoảng loạn:

- Không thể nào, Hoàng Mai không thể mất tích được. Tôi...Sao có thể như thế được?

- Kim Ngân, bình tĩnh lại đã. Có thể là lâu ngày không được đi chơi nên tâm trạng cô ấy bức rứt, khó chịu thôi. Chúng tôi sẽ tìm cô ấy về ngay, cô cứ yên tâm đi.

Kim Ngân cuống tới nỗi không thể đứng yên được nữa. Chiếc điện thoại trên tay như sắp rơi xuống. Cô nói:

- Không được, tôi phải về xem thế nào. Tôi sẽ đi tìm cùng chị.

Bác sĩ Đường không ngăn cản, bà chỉ ừ nhẹ rồi đáp:

- Được rồi, nhưng cô phải mau lên đây. Tôi sợ Hoàng Mai sẽ chạy đi đâu đó.

Kim Ngân không trả lời, cô cúp vội máy. Nhưng vừa cúp máy thì Kim Ngân lại chợt nhớ ra việc phỏng vấn. Không được, đây là công việc mà chú Sáng đã rất kỳ vọng vào cô...Cô không thể làm ông ấy thất vọng được.

Nhưng còn Hoàng Mai? Cô không thể bỏ Hoàng Mai. Cô có lỗi với cô ấy. Mười năm qua, Kim Ngân chưa bao giờ nguôi ngoai về sự cố ấy. Nếu năm đó, không phải do cô thì Hoàng Mai đã không ngã xuống dòng sông đang chảy xiết đó. Và cũng sẽ không làm mất đứa con của cô ấy với Vĩnh Khanh. Cô ấy sẽ không vì thế mà phát điên, sẽ không vì thế mà hận Kim Ngân cô tới phát điên như ngày hôm nay.

Kim Ngân bậm môi suy nghĩ. Cuối cùng, cô quyết định gọi điện cho chú Sáng, hỏi số điện thoại quản lý của Hữu Quân, rồi thương lượng dời buổi phỏng vấn sang ba giờ chiều.

Chú Sáng có hỏi lý do, nhưng Kim Ngân sống chết cũng không nói. Nếu bảo cô vì Hoàng Mai mà để thất hẹn với Hữu Quân thì cô sẽ không dám quay về gặp chú Sáng mất.

Lấy được số rồi, Kim Ngân không dám chậm trễ. Cô liền ấn số gọi ngay.

- Alo? – Giọng nói thanh thoát của chị quản lý vang lên.

Kim Ngân nuốt nước bọt rồi nói:

- Xin chào, tôi là Kim Ngân, phóng viên của báo Ngôi Sao Mai...

Còn chưa nói hết thì chị quản lý đã niềm nở nói:

- Ô, hóa ra là cô Ngân. Vừa rồi chúng tôi đã nhận được điện thoại của nhân viên dưới sảnh. Hữu Quân đang ở trong phòng chờ đợi cô. Nếu được, phiền cô nhanh lên một chút được không? Chúng tôi sắp có một buổi chụp hình sẽ kéo dài từ hai giờ tới chiều tối.

Như sét đánh ngang tai, Kim Ngân nhất thời không nói được gì. Thế có nghĩa là cô không thể bỏ buổi phỏng vấn này được?

- Tôi...tôi...- Kim Ngân lắp bắp.
- Sao thế? Cô có chuyện gì à?
- Không, không. Chỉ là...chị đợi tôi một chút.

Kim Ngân cúp máy, trong đáy mắt hiện lên ngàn nỗi phân vân. Cô bặm môi nhìn về phía cửa phòng nghỉ ngay trước mắt, rồi lại quay ra đằng sau nhìn cánh cửa thang máy đang đóng im lìm. Trong đầu Kim Ngân không ngừng hiện lên những ký ức của ngày xưa. Hình ảnh dòng sông như một con thú đang gầm thét ấy, hình ảnh Hoàng Mai gào khóc tuyệt vọng trong dòng chảy xiết ấy như bóp nghẹt lấy trái tim của cô. Tất cả những hình ảnh ấy cô đã cố gắng chôn vùi mười năm qua, nhưng chưa phút giây nào quên được. Nó chính là nỗi ám ảnh của cô.

Rồi tiếp đến, lại là hình ảnh của chú Sáng. Ông rất tốt với Kim Ngân, gần mười năm qua, ông luôn chiều cổ cho cô...Lần này có cơ hội tốt như vậy cũng dành cho cô, cô sao có thể khiến ông thất vọng được?

Kim Ngân đứng giữa hành lang tầng mười tám. Điện thoại trong tay đã rung lên từ khi nào, nhưng cô lại không nghe. Trong lòng chẳng biết phải làm sao!

2. Chương 2

Kim Ngân mím môi, rồi cô khẽ thở một hơi dài. Sau đó cô quay lưng lại với phòng nghỉ của Hữu Quân, từ từ tiến về phía thang máy.

Cô đã quyết định rồi, cô không thể bỏ Hoàng Mai. Cô nợ Hoàng Mai, có trả cả đời cũng không hết. Vậy nên nhân lúc mình còn sống, cô có thể làm được cho cô ấy những gì thì phải làm hết sức.

Nhất quyết không hối hận!

Kim Ngân nhìn chiếc điện thoại vẫn reo liên hồi của mình. Trong lòng cảm thấy rất phiền nào. Cuối cùng cô quyết định nhấn cho chú Sáng một tin, hy vọng chú có thể nhờ ai đó đi thay cô. Nếu cứ thế lẳng lặng bỏ đi, e là không chỉ có cô mà cả ông cũng khó ăn nói với cấp trên. Nhấn tin xong, Kim Ngân dứt khoát tắt điện thoại đi. Cô còn một số dự phòng, chỉ có những người thân quen mới biết nó. Nếu bác sĩ Đường gọi điện vào số kia mà không thấy, thì chắc chắn sẽ tự biết gọi vào số này của cô thôi.

Kim Ngân bắt một chiếc taxi rồi bước vào. Đột nhiên lúc ấy, trong lòng Kim Ngân chợt nóng như có lửa đốt. Cô khó chịu cau mày, cảm giác bất an len lỏi trong tâm trí.

Tại sao vào lúc này lại có cảm giác ấy chứ? Rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra rồi?

- Bác tài, có thể cho xe đi nhanh hơn được không ạ? – Không kìm được, Kim Ngân lên tiếng thúc giục.

Chiếc taxi bắt đầu đi nhanh thêm một chút, khuất xa dần trước công ty điện ảnh AP.

Kim Ngân không biết rằng, lúc chiếc taxi ấy vừa phóng đi thì cũng là lúc một chiếc BMW X6 đi tới rồi đỗ trước công ty điện ảnh AP.

Cánh cửa xe mở ra, một người đàn ông mặc chiếc áo sơ mi đen lịch lãm, đạo mạo bước xuống. Cả khuôn mặt được một vẻ trầm mặc, lạnh lùng, khó đoán. Anh ngẩng mặt lên nhìn tòa nhà cao lớn trước mặt, khẽ môi dần nhếch lên một ý cười hờ hững. Sau đó anh đóng cửa xe lại rồi ung dung bước vào AP.

Bầu trời mùa thu vẫn cứ oi nồng như mùa hè. Không biết đến bao giờ, mới có những cơn gió dịu mát thổi tới, xua bớt cái nóng đang hoành hành nơi đây?!

.

.

.

- Cái gì? Không thể đến được là sao?

Ông Sáng vừa đọc tin nhắn vừa phát hoảng tới tức giận. Con bé Kim Ngân này mọi lần làm việc ổn tới độ chắc chắn, khiến ông rất yên tâm. Không ngờ lần này nó lại gây ra chuyện lớn như vậy, thực là khiến ông tức chết.

Ông Sáng cố gắng trấn an tinh thần, bám vào mé bàn rồi ngồi xuống chiếc ghế. Chuyện bây giờ là phải tìm một phóng viên của Ngôi Sao Mai đang trực quanh khu vực đó vào phỏng vấn. Nếu không thì uy tín của tòa soạn nhất định sẽ bị ảnh hưởng. Rồi không chỉ Kim Ngân, mà có lẽ ngay cả ông cũng bị liên lụy mất.

Thật là, trước giờ ban của ông chưa từng để chuyện như thế này xảy ra. Nay người để chuyện đó xảy ra không ngờ lại là một người mà ông tin tưởng nhất.

Kim Ngân.

Aiz, ông có lòng tốt muốn các vị sếp lớn chú ý tới cô, muốn giúp cô tiến thêm một bước. Nhưng thật không ngờ, người hại ông lại chính là cô.

Nghĩ ngợi một lúc, rồi ông Sáng cũng quyết định gọi điện ột người làm trong phòng của mình. Việc này thực là gây ảnh hưởng lớn tới tòa soạn. Nhất định lúc này, bên AP cũng đang rất tức giận.

Ông Sáng đưa tay lên ôm trán, thở dài một hơi. Ở cái tầm tuổi xế chiều này, gặp chuyện không may là lại thấy đau đầu. Có lẽ ông cũng đến tuổi nhàn rồi được rồi!

.

.

.

Chiều dần buông, từng đám mây trên bầu trời nhuộm một màu đỏ nhạt. Vùng trời phía tây đỏ ối một màu, nhuộm hồng cả vạn vật. Tuy là đã về chiều, nhưng thành phố này lại chẳng có vẻ gì là bình yên hết. Thậm chí, càng về chiều lại càng tấp nập, đông đúc hơn. Bước ra ngoài đường giờ này là phải thật cân nhắc. Nếu như bị tắc đường thì rất lâu mới có thể về được.

Trong khi đó, Kim Ngân và bác sĩ Đường vẫn lái chiếc xe máy cũ đi khắp thành phố tìm người. Chiếc xe dường như cũng đã mệt như người, thỉnh thoảng lại phát ra những tiếng cọt kẹt chói tai.

Cũng may là tối gần những ngã ba hay ngã tư, đường chỉ tắc chừng năm phút là được khai thông. Việc này cũng một phần là do các anh công an giao thông đã vất vả vì một đường phố không tắc nghẽn thôi.

Kim Ngân nheo mắt nhìn khắp nơi, cố gắng tìm kiếm một bóng dáng gầy gò, mỏng manh của Hoàng Mai. Nhưng nhìn đâu cũng thấy người là người, rất khó để nhận biết cô ấy.

- Hay là chúng ta gửi xe ở đâu đó rồi đi bộ tìm kiếm. Như vậy sẽ dễ dàng hơn.

Kim Ngân bậm môi. Cô cũng nghĩ tới cách này, nhưng đường phố nhiều vô kể, cứ đi bộ thì biết bao giờ mới tìm thấy người? Chi bằng cứ đi xe thế này, biết đâu lại gặp cô ấy đang lang thang trên một vỉa hè, hay lại thần thờ đứng ngắm ở một cửa hàng nào đó cũng nên.

- Tôi nghĩ cứ làm theo cách này đi, sẽ tìm ra sớm thôi.

Vừa nói xong thì từ phía xa đã thấy một bóng người mặc bộ đồ ngủ rộng thùng thình thỉnh kẻ sọc. Hoàng Mai, đúng là cô ấy rồi. Trông cô như một bóng ma dật dờ, cứ lững thững đi trên vỉa hè, bỏ tất cả thế gian ở lại đằng sau lưng. Dường như phía trước đang có một thứ gì kéo hồn cô ấy đi thì phải.

- Chị Đường, Hoàng Mai, Hoàng Mai kia. – Kim Ngân nhìn theo, cô gắng phóng ga đi thật nhanh tới đó, nhưng dòng xe phía trước không muốn cho cô lách qua thì phải. Thành thử tốc độ của cô cũng chẳng khá lên được là bao.

- Đúng là cô ấy rồi – Bác sĩ Đường như cũng nhận ra Hoàng Mai, vội vàng đáp.

Đúng lúc ấy lại tới ngã tư, đèn đỏ sáng lên, Kim Ngân không còn cách nào đành dừng xe lại. Cô nóng lòng nhìn về phía trước, bóng Hoàng Mai càng ngày càng xa dần.

Kim Ngân hơi quay đầu lại, hỏi bác sĩ Đường:

- Tại sao hôm nay cô ấy lại ra được ngoài? Chẳng phải tôi đã dặn mọi người trông chừng cô ấy hay sao?

Bác sĩ Đường ngồi ở đằng sau, thở dài rồi đáp:

- Không hiểu sao hôm nay Hoàng Mai rất lạ. Từ lúc tỉnh dậy, cô ấy cứ nói là ở ngoài kia có người, phải ra mở cổng. Lúc ấy tôi cũng đang bận nên không để ý, lại thấy có chuông cửa thật nên đã đưa chìa khóa cổng cho cô ấy. Ai ngờ vừa quay ra, đã thấy cô ấy biến mất từ lúc nào không hay.

Ngh vậy Kim Ngân không nói gì nữa, cô nhìn đèn đỏ dần chuyển màu...Sau đó nhả ra phóng thẳng.

Tuy nhiên, khi đã thoát ra được dòng xe cộ kia, Kim Ngân lại không thấy Hoàng Mai đâu cả. Cô hốt hoảng quay lại hỏi bà Đường:

- Chị Đường, có thấy Hoàng Mai đâu không?

Bà Đường nhìn ngấm một hồi rồi cũng phát hiện ra, Hoàng Mai đang bị lẫn vào đám người ở phía trước. Hình như là cô đang cãi nhau với họ.

- Kia, kia rồi!

Chiếc xe máy cà tèn lộp tức phóng vụt đi. Để lại một đám khói trắng mù mịt ở đằng sau.

- Vĩnh Khanh, về với em đi!

Trên vỉa hè, Hoàng Mai quỳ xuống ôm chân một người đàn ông xa lạ. Nước mắt của cô rơi xuống như những hạt ngọc châu trong suốt. Khi chạm đất, lại vỡ òa ra đầy đau thương. Cô cứ cầu xin như vậy, mặc ọi người vây quanh đang không ngừng chỉ trỏ, bàn tán. Cô cũng chẳng cần biết người đàn ông kia đã khó chịu tới nỗi chỉ thiếu nước đánh cô mà thôi.

Đúng lúc ấy, Kim Ngân dừng xe xuống. Cô lách qua đám đông rồi chạy tới kéo Hoàng Mai dậy, vội phủi hết đất đá trên quần của Hoàng Mai đi.

Sau đó, cô quay ra xin lỗi người đàn ông đang rất tức giận kia:

- Thành thực xin lỗi! Bạn của tôi thần trí không được ổn định cho lắm. Mong anh bỏ qua cho.

Người đàn ông đó trừng mắt nhìn hai cô gái trước mặt. Buông một câu với vẻ bực bội:

- Đồ điên!

Sau đó anh ta bỏ đi mất.

Kim Ngân không chú ý nhiều đến người đàn ông đó nữa. Cô xoay người của Hoàng Mai lại, sau đó hơi cúi xuống nhìn cô ấy bằng một ánh mắt rất khổ tâm.

- Hoàng Mai, xin cậu...Đừng làm mình lo lắng nữa được không?

Hoàng Mai chỉ đáp lại câu nói của Kim Ngân bằng một ánh mắt thần thờ. Như tuyệt vọng, như đau khổ...Trong con người đen láy ngày nào, giờ đã đục ngầu vì nước mắt. Trên đuôi mắt của Hoàng Mai, cũng đã xuất hiện những vết nhăn lờ mờ. Thời gian quả thực rất vô tình, chỉ cần một chút sơ hở thôi, nó cũng sẽ tàn phá hết những tháng ngày thanh xuân của ta.

Kim Ngân cũng dùng ánh mắt đau thương nhìn Hoàng Mai, nước mắt lặng lẽ lăn dài trên gò má.

Tại sao? Tại sao ông trời nhất định phải trêu ngươi như vậy? Ngày xưa, hai người đã từng là một đôi bạn rất thân cơ mà? Ngày xưa, Hoàng Mai chẳng từng viết vào cánh hạc giấy, rằng nguyện mãi mãi là bạn của cô hay sao? Ngày xưa...Ngày xưa...nếu cái ngày xưa ấy không có Vĩnh Khanh... thì mọi chuyện đã chẳng đi tới tận cực như hôm nay.

Hoàng Mai bị điên!

Vĩnh Khanh chết!

Còn cô thì cũng chẳng khá hơn họ là bao, mãi mãi bị quá khứ ám ảnh, ngay cả một giấc mơ cũng phải đề phòng!

Chát!

Bất ngờ, Hoàng Mai vung tay lên tát mạnh vào mặt của Kim Ngân. Đôi mắt vằn vện những tia máu đỏ, ngập tràn phần hện.

Trước cái tát ấy, cả Kim Ngân và bà Đường đều đứng lặng người kinh ngạc, không ai kịp có phản ứng gì.

- Đồ độc ác! Kim Ngân, cậu là đồ đàn bà độc ác!

Hoàng Mai gằn giọng, từng câu nói như được cô ấy dùng bằng sự thù hận rít qua kẽ răng. Từng câu nói như đâm vào tim của Kim Ngân. Không chút thương tiếc, không chút lưu tình. Tựa như muốn giết chết cô bằng chính những câu nói ấy.

Kim Ngân đưa tay lên sờ má, cảm giác buốt rất lan vào tận trong xương tủy. Cả cơ thể cô run lên bần bật, đôi môi bắt chợt tím tái cả đi.

Cái tát này...Phải chăng là cả sự quyết tâm trong mười năm qua của Hoàng Mai?

Cái tát này...Phải chăng là sự hận thù kết đọng trong lòng cô ấy mười năm qua?

Nhưng Kim Ngân hiểu, chỉ với một cái tát e là không đủ, không đủ trả cho những gì mà Hoàng Mai đã phải trải qua.

Bà Đường đứng cạnh thấy tình hình không mấy khả quan của Hoàng Mai thì liền chạy đến. Định mở hộp cứu thương tiêm cho cô ta một mũi an thần, nhưng không kịp nữa rồi. Ngay lập tức, Hoàng Mai điên cuồng lao đến tát vào mặt Kim Ngân. Miệng không ngừng la hét:

- Trả đây, trả Vĩnh Khanh lại ình. Trả con lại ình. Kim Ngân, Kim Ngân, trả lại tất cả ình đi...

Hoàng Mai cứ vừa hét vừa khóc và vừa đánh. Nước mắt theo đó chảy cả vào miệng cô đắng chát.

Kim Ngân đứng yên để Hoàng Mai đánh. Cô không chống cự, không quát lại, cũng không nhìn Hoàng Mai.

Mọi người dần tập trung lại nhìn hai người. Họ không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng cũng không rời mắt khỏi cảnh tượng trước mắt. Con người luôn thích tò mò như thế đấy, chừng nào chưa có câu trả lời, họ nhất quyết sẽ không buông tay.

Giống như năm xưa, khi Vĩnh Khanh nhất mực theo đuổi Hoàng Mai, cô đã tò mò không hiểu tại sao

o anh ta lại thích Hoàng Mai đến vậy. Thế nên Kim Ngân ngày ngày theo dõi từng cử chỉ của Hoàng Mai, ngày ngày đọc những dòng thư của Vĩnh Khanh mà Hoàng Mai đưa cho...Nhưng có làm như thế nào cũng không nhận được một câu trả lời ưng ý.

Tình yêu là thế đấy. Yêu là yêu, thích là thích...Không ai biết được tại sao, cho dù rất tò mò.

Mảng chiều màu tím đã buông xuống, sắc tối dần dần nhuộm cả đất trời. Đèn đường đã lên, các hàng quán càng tập nập hơn.

Trên vỉa hè, một cô gái mặc bộ đồ ngủ kẻ sọc vẫn điên cuồng cào xé cô gái đứng đối diện. Mọi người đứng tùm lại thành hình tròn, liên tục chỉ trỏ, bàn tán. Cho dù họ không có được câu trả lời, thì họ sẽ tự dặt ra một câu chuyện để thỏa trí tò mò của mình. Dù sao thì cũng không ai đánh thuê họ mà.

Bác sĩ Đường vội vàng chạy đến kéo Hoàng Mai ra. Bà sợ rằng công an sẽ tới nếu đám đông cứ mãi tụ tập như thế này.

- Kim Ngân, mau lấy mũi an thần trong hộp thuốc của tôi.

Kim Ngân vẫn đứng lặng người, đôi mắt dần dần mở ra. Trên khuôn mặt của cô, những vết cào do Hoàng Mai gây ra đã bắt đầu đỏ lên. Đôi chỗ còn rỉ máu. Mái tóc thường ngày vẫn được cột lên gọn gàng, nay đã bị bứt ra, buông thả trong gió chiều.

Cô nhìn Hoàng Mai đến ngây người, nhìn người bạn thân mười năm trước của mình...Đau quá, đau đớn quá. Có biết không?

Tại sao cô lại hại Mai đến nông nỗi này? Tại sao lại để cô tàn nhẫn như vậy với cô ấy? Tại sao? Ông trời ơi, tại sao lại độc ác với họ như vậy? Không kìm được, Kim Ngân liền ngẩng mặt lên trời gào thét.

Tiếng gào của Kim Ngân khiến nhiều người đứng đó bị giật mình. Âm thanh tựa như một mảnh thủy tinh bị ai đó di trên đất. Không vỡ, nhưng lại bị mài đến thê thảm, đau thương.

Gào xong, Kim Ngân lại bật cười. Dường như người thần trí không ổn giờ đây chính là cô, chứ không phải là Hoàng Mai nữa rồi. Sau đó, cô bước tới trước mặt bác sĩ Đường, gỡ tay bà ra khỏi đôi vai của Hoàng Mai bằng một vẻ cầu xin. Rồi Kim Ngân nắm lấy bàn tay của Hoàng Mai, áp lên ngực trái của mình, mỉm cười nói khẽ:

- Nó ở đây, ở đây này. Hoàng Mai, mình sẽ đợi. Đợi một ngày nào đó cậu lấy dao khoét nó ra. Tối ngày ấy, mình được cảm ơn cậu!

Nói rồi, Kim Ngân xoay người bỏ đi. Bóng dáng cô đổ dài trên đất. Ánh đèn đường phủ xuống như muốn phong tỏa mọi lối thoát của cô. Bên cạnh, xe cộ vẫn ung dung đi lại. Tiếng còi xe vang lên đầy lạnh lẽo, thê lương.

Mọi người dần dần tản ra, chỉ còn bác sĩ Đường và Hoàng Mai đứng nhìn theo Kim Ngân đang khuất xa dần.

Hoàng Mai đưa bàn tay lên ngấm nhìn, đôi mắt thẫn thờ như không dám tin những điều mà mình vừa làm.

Bác sĩ Đường bước tới bên cạnh, vỗ nhẹ vai cô và nói:

- Hoàng Mai, tất cả đều rất mệt mỏi rồi. Có thể buông tay không?

Hoàng Mai từ từ hạ tay xuống, ngẩng mặt lên nhìn bầu trời tím thẫm. Trong lòng chợt dâng lên một cảm giác bi thương.

- Buông tay ư? Vĩnh Khanh, chúng ta sẽ buông tay ư?

.
. .

Bấy giờ tối, Kim Ngân vẫn một mình bước đi. Mái tóc cô rũ xuống vai, che đi một bên má hằn những vết cào rỉ máu.

Cuộc sống này thực khổ đau! Đối với cô, nó thực là khổ đau và mệt mỏi. Nhưng có quá nhiều thứ ràng buộc cô, cô không thể buông tay được.

Bố mẹ, Hoàng Mai, Vĩnh Khanh...Tất cả đều ràng buộc cô, không cho cô đi tìm giải thoát cho riêng mình.

Song, tự tử là một hành động tiêu cực và ngu ngốc biết bao. Mười năm trước, khi cô tỉnh dậy trong bệnh viện với cổ tay bị quần băng trắng, Vĩnh Khanh đã nhếch môi cười giễu cô nói:

“Cô đúng là một người con gái ngu ngốc. Mới chỉ bị mắng vì trượt đại học thôi đã không chịu nổi. Sau này cô định làm sao với những trò đùa của ông trời đây hả?”

Phải, cô là người con gái ngu ngốc và đầy tiêu cực. Chỉ cần một chút tuyệt vọng cũng đủ dồn cô vào ranh giới sống và chết. Vĩnh Khanh nói đúng, cô không phủ nhận. Chỉ là có những lúc cô nghĩ, nếu cô chết đi rồi thì còn biết gì nữa chứ? Cô là người theo chủ nghĩa duy vật, cô không tin sẽ có cuộc sống thứ hai sau khi chết đi. Với cô, chết là hết, hoàn toàn hết. Không có gì hơn một dấu chấm đen lặng lẽ đặt ở cuối cuộc đời!

Kim Ngân thở dài, đưa tay lên vén tóc. Vô tình, ngón tay cô chạm vào vết cào ở bên má, cảm giác xót xa như bị ai sát muối vào tận trái tim.

Kim Ngân dừng trước ngã ba, cô đưa mắt nhìn dòng người qua lại như đan cài vào nhau. Nếu cuộc sống thực sự đau khổ như vậy, nếu cô thực sự ngu ngốc và tiêu cực như vậy, nếu ông trời vẫn cứ nhất quyết muốn dồn cô vào bước đường cùng như vậy, thì...

Cô sẽ sống, sẽ sống để chiến đấu với số phận tới khi nào không còn đủ sức nữa mới thôi!

Vĩnh Khanh, cô nhất định sẽ đấu với anh. Dù có phải nhận về mình một kết cục bi thương thì cô vẫn sẽ đấu. Cũng sẽ không hối hận. Bởi số phận của cô là thế, vận mệnh của cô là vậy...

Cô không có lựa chọn thứ hai.

Khi Kim Ngân vừa bước xuống lòng đường thì từ đằng xa, có chiếc đang xe lao nhanh tới. Một cơn gió thoảng qua khiến mái tóc cô tung bay, che khuất cả tầm mắt. Nhất thời, Kim Ngân không thể nhìn thấy gì, cô chỉ biết đứng lặng người, các ngón tay vẫn luồn vào từng sợi tóc, không động đậy.

Kít!

Lúc chiếc xe chỉ còn cách Kim Ngân chừng 30cm, tiếng phanh gấp vang lên như tiếng kim loại cọ vào nhau khiến người ta phải rùng mình.

Kim Ngân vẫn đứng yên, cả thân người không hề động đậy lấy một chút. Cơ hồ cô đã hoảng loạn tới nỗi hệ thần kinh trung ương cũng bị ảnh hưởng theo.

Chiếc xe phía trước vẫn sáng đèn, và không hề có ai bước ra.

Kim Ngân cũng không phản ứng, tóc cô rối tung che cả khuôn mặt.

Người dân ở cạnh đó ai cũng chạy ra xem. Rồi không thấy gì, họ chỉ nán lại một lúc, sau đó bỏ đi ngay.

Bởi vậy mới nói, chuyện sinh ra trên đời là để con người vui! Chính vì thế mà ở trong mọi hoàn cảnh, xét về một góc độ nào đó...thì chuyện vẫn sẽ là chuyện vui.

Tiếng còi xe vang lên liên hồi, như muốn yêu cầu Kim Ngân tránh ra. Nhưng cô lại không hề có phản ứng, chỉ đứng lặng người như vậy thôi. Ngay cả ánh mắt của cô cũng cúi xuống nhìn mũi giày của mình.

Dường như quá tức giận, đến cuối cùng, người trong xe đành mở cửa bước xuống. Đèn pha của chiếc BMW X6 lập tức tắt đi, để lộ sắc trắng nổi bật dưới ánh đèn đường. Chủ của chiếc BMW đó là một người đàn ông lịch lãm. Anh ta đóng mạnh cửa xe về tức giận, đôi mắt lạnh băng hướng về phía người con gái đang đứng trước mũi xe mình.

Khoảnh khắc lúc Kim Ngân ngẩng đầu lên, cô dường như không thể tin được vào mắt mình. Trái tim cô như muốn nổ tung, ruột gan đau đớn như bị bàn tay của ai đó vặn ngược lại. Cô mở to mắt nhìn người đàn ông đó, chiếc áo sơ mi đen của anh như tỏa ra hơi lạnh, khiến cô không kim được mà phát run.

Dưới ánh đèn đường, người đàn ông kia như một kiệt tác của tạo hóa – một vẻ đẹp đến lạnh căm! Anh ta thở hắt một cái, dứt tay vào túi quần... rồi tức giận bước tới.

Kim Ngân thấy anh ta lại gần thì không khỏi hoảng sợ. Cô loạng choạng lùi lại, các vết xước trên má không hiểu sao lại đau rát lên. Chúng cười nhạo cô, nhất định là chúng đang cười nhạo cô. Bởi vì cô đã gặp báo ứng!

Đôi môi Kim Ngân mấp má, ánh mắt hoảng loạn nhìn thẳng vào người đàn ông đang tức giận bước tới, cô nói cho chính mình nghe:

- Vĩnh Khanh!

3. Chương 3

- Cô có bị điếc không hả?

Người đàn ông đó trợn mắt quát, ánh nhìn lạnh lùng hướng thẳng vào Kim Ngân.

Còn Kim Ngân thì vẫn chìm trong hoảng loạn. Cô không ngừng lắc đầu, lẩm bẩm tên một người của mười năm về trước. Đôi chân Kim Ngân loạng choạng tới nỗi gần như không còn chống đỡ được cơ thể nữa.

Vĩnh Khanh? Tại sao trên đời này lại còn một Vĩnh Khanh thứ hai? Tuy các đường nét trên khuôn mặt không hoàn toàn giống, nhưng đôi mắt lạnh lùng kia...thực giống với đôi mắt của Vĩnh Khanh mười năm về trước.

Ngày hôm đó, trong bệnh viện, anh ta đã lao đến, dồn Kim Ngân vào chân tường. Sau đó tàn nhẫn bóp cổ cô. Lúc ấy, cô chỉ biết chơi với nắm lấy bàn tay như sắt thép đang kẹp chặt lấy cổ mình kia. Đôi mắt thì trợn ngược lên nhìn Vĩnh Khanh tỏ ý cầu xin. Nhưng anh ta vẫn vậy, anh ta vẫn lạnh lùng bóp cổ cô và nói:

- Chết đi!

Khoảnh khắc ấy, Kim Ngân đã rơi vào tình thế tuyệt vọng nhất trong đời. Cái tuyệt vọng của cô là cảm giác rời xa cuộc sống. Cái tuyệt vọng của cô là cảm giác oan ức tột cùng. Cái tuyệt vọng của cô là cảm giác đan xen những hối hận và tội lỗi.

Nhưng Vĩnh Khanh không hiểu.

Vì Hoàng Mai còn đang nằm hôn mê trên giường bệnh. Vì đứa con của họ đã bị dòng sông kia nuốt trọn. Và vì một cú điện thoại quyết định kia.

Cuộc điện thoại ấy đã gọi cho cả ba người: Cô, Hoàng Mai và Vĩnh Khanh. Đó cũng là một sự sắp đặt hoàn hảo, một kế hoạch chia rẽ đầy hoàn hảo.

“Kim Ngân, Hoàng Mai có nhắn với mình là bảo cậu ra dòng sông ở ngoại ô thành phố. Nghe nói cô ấy và Vĩnh Khanh đang picnic ngoài đó.”

“Được, mình sẽ tới ngay. Cảm ơn cậu, Hương Liên!”

...

...

...

“Cậu không biết gì sao? Hoàng Mai có thai với anh trai Duy Minh của mình.”

Đằng sau mỏm đá, Hương Liên thì thầm vào tai của Kim Ngân một câu nói mạnh như sét đánh.

“Cậu nói gì?”

Kim Ngân kinh ngạc nhìn Hương Liên. Cơn tức giận trong lòng liền dâng lên như thủy triều cuộn sóng. Cô ta nói dối, cô ta dám vu khống cho Hoàng Mai. Hoàng Mai rất yêu Vĩnh Khanh, cô ấy cũng không phải là một người thay lòng đổi dạ. Cô ấy cũng là một con người biết đúng biết sai, tuyệt đối sẽ không để mình có thai khi còn đi học đâu.

Nhưng, Hương Liên chỉ nhếch môi cười nhạt cho những tâm tư trong lòng của cô. Đôi môi đỏ như máu của cô ta lại ghé sát vành tai Kim Ngân, nói những lời thì thầm mà vang vọng tới cả tâm khảm của Kim Ngân.

“Không tin à? Chẳng phải là cha cậu còn nợ anh mình một khoản tiền hay sao? Cậu phải tin mình chứ? Chúng ta có mối quan hệ rất thân thiết cơ mà? Anh mình cũng rất thích Hoàng Mai đó thôi. Rất logic, phải không?”

“Không, không...”

Hương Liên hơi cau mày nhìn Kim Ngân. Đôi môi đỏ vẫn nở một nụ cười tàn độc:

“Kim Ngân, cậu biết không? Cậu là một cô gái thông minh, nhưng lại rất ngu ngốc trong chuyện tình cảm. Đã từng nghe câu ‘yêu là phải điên cuồng mà chiếm đoạt’ chưa? Chỉ cần cậu dùng chút thủ đoạn thì Vĩnh Khanh sẽ về tay cậu thôi. Nhưng mà, cậu hèn nhát quá Kim Ngân à!”

Kim Ngân hoảng loạn lùi lại. Cô cố đưa mình thoát ra khỏi những lời nói của Hương Liên. Đôi môi mấp máy không thành câu.

“Không, mình không có...”

Hương Liên làm điệu bộ ngạc nhiên:

“Ây da, không có thật sao? Thế những bức thư cậu viết cho Vĩnh Khanh, rồi sau đó âm thầm chôn chúng xuống cùng một nhánh phong tin tử màu tím là sao hả? Ngôn ngữ của loài hoa đó là gì? Cậu ỉnh là đồ ngốc chắc? Phong tin tử màu tím là tượng trưng cho tình yêu đau buồn, không có kết quả. Đúng không?”

Kim Ngân kinh ngạc nói:

“Cậu theo dõi mình?”

Hương Liên cười nhạt:

“Đừng dùng những động từ khó nghe như vậy để ví cho những nghĩa cử cao đẹp của mình. Mình cũng muốn tốt cho cậu thôi. Nhưng mà Kim Ngân à! Cậu không yêu Vĩnh Khanh thật sao?”

“Không, mình không yêu anh ta!”

Hương Liên vẫn giữ điệu bộ thản nhiên:

“Vậy sao? Thế để mình mang tờ giấy xét nghiệm này đến cho Vĩnh Khanh nhé? Với lại, khoản nợ của bố cậu còn chưa thanh toán hết với anh Minh Duy đâu. Chắc, dù sao thì cậu cũng không yêu Vĩnh Khanh, thế nên chắc cũng chẳng quan tâm đến phản ứng của anh ta ra sao đâu nhỉ?”

Kim Ngân nhìn tờ giấy xét nghiệm mỏng tang bay bay trước mặt. Chỉ một tờ giấy và vài dòng chữ đó thôi, sao có thể kết luận Minh Duy là cha của đứa trẻ trong bụng Hoàng Mai được. Vả lại, Hoàng Mai là một cô gái trong trắng, kiên trực...Cô ấy nhất định sẽ không để mình mắc sai lầm của tuổi trẻ.

Kim Ngân dần dần bình tĩnh lại. Cô nhếch môi cười nhạt, giật lấy tờ giấy xét nghiệm từ tay của Hương Liên rồi xé mạnh. Sau đó, cô trừng mắt nói:

“Cậu tưởng có thể lừa được mình sao? Chỉ cần bỏ ít tiền ra là làm giả được cái này mà.”

“Vậy hả? Ok, cậu cứ nghĩ nó là giả cũng được. Dù sao thì cái cậu vừa xé đi chỉ là dự phòng. Bản thật đang nằm trong túi xách của tớ. Mà đã nói rồi, cậu không tin cũng chẳng sao. Cái chính là bố cậu và Vĩnh Khanh kia...”

Câu nói lấp lửng của Hương Liên khiến cho Kim Ngân chột giật mình. Bố cô...Bố cô hơn một năm trước thua đề, ông đã nợ một khoản tiền ở chỗ Minh Duy, tới nay vẫn chưa trả hết. Minh Duy là anh trai của Hương Liên. Anh ta cho vay nặng lãi. Công việc đó không tốt đẹp gì, vậy nên con người của anh ta cũng chẳng tốt đẹp. Vài tháng trước, anh ta có theo đuổi Hoàng Mai, nhưng không thành. Chẳng lẽ vì việc đó mà anh ta đem hận? Muốn chia rẽ Hoàng Mai và Vĩnh Khanh hay sao?

Còn Vĩnh Khanh, anh nhất định sẽ tin, nhất định sẽ tin. Cô không biết tại sao anh lại tin, nhưng cô dám chắc một điều, vì yêu Hoàng Mai nên anh mới tin!

Hương Liên đang uy hiếp cô, nhưng tại sao cô ta lại muốn uy hiếp cô? Trước giờ, Hương Liên đã nổi tiếng là kiêu ngạo, tự phụ và thủ đoạn. Mọi việc cô ta làm đều vì lợi ích của bản thân, nếu không phải vì bản thân, thì cô ta tuyệt đối không chịu một óc suy nghĩ những mưu mô, thủ đoạn như thế đâu.

Chẳng lẽ, cô ta yêu Vĩnh Khanh?

“Cậu yêu Vĩnh Khanh?”

Vừa nghĩ ra manh mối, Kim Ngân đã buột miệng hỏi. Cô không biết tại sao mình lại nghĩ vậy, nhưng ý nghĩ đó hoàn toàn có căn cứ. Nếu Hương Liên không yêu Vĩnh Khanh, thì tại sao cô ta phải theo dõi Kim Ngân? Nếu không phải cô ta yêu Vĩnh Khanh, thì tại sao lại nhất quyết muốn cô phải tin vào những điều cô ta nói?

Đoạn Kim Ngân hỏi xong, nụ cười trên môi Hương Liên chợt nhạt tắt. Trong đôi mắt lóe lên tia sáng lạnh như mũi dao sắc nhọn. Rồi cô ta trợn mắt, rít từng từ qua kẽ răng:

“Tốt nhất là cậu nên làm theo những gì mình nói, nếu không thì anh Minh Duy sẽ tìm bố cậu tính sổ. Còn Vĩnh Khanh nữa, anh ta nhất định sẽ phải đau khổ đó.”

Kim Ngân bừng tỉnh, cơn hoảng loạn trong lòng lại càng bành trướng hơn khi nghĩ nhớ lại câu chuyện của mười năm trước. Đó là số phận, là số phận của cả ba người. Cô, Hoàng Mai và Vĩnh Khanh, tại sao lại không nhận ra sớm? Ngay từ đầu nó đã được ấn định...Đó là một số phận nghiệt ngã.

Kim Ngân liếc nhìn người đàn ông mặc áo sơ mi đen trước mặt mình. Đôi mắt anh ta như băng tuyết vĩnh cửu, lạnh đến thấu tâm can. Thế rồi đôi chân cô như không chịu được nữa, nó đành khụy xuống như chính những tự tôn trong cô bị sụp đổ. Cô quỳ gối dưới chân anh, gào khóc gọi tên anh:

- Vĩnh Khanh, Vĩnh Khanh...Xin lỗi!

Người đàn ông kia hơi lùi lại. Anh ta mở to mắt nhìn cô gái trước mặt, không khỏi kinh ngạc trong lòng.

- Cô làm gì vậy?

Kim Ngân lắc đầu, cô gục mặt xuống, liên tục nói xin lỗi.

Hành động này càng khiến cho người đàn ông đó khó hiểu hơn. Anh ta nhìn quanh, thấy có vài ánh mắt đang đổ về thì liền đưa tay lên ôm đầu về khó xử. Thế này thực là...Không dừng lại đại đột dây vào con người này. Cô ta sang đường không thèm nhìn đèn đỏ. Muốn chết cũng đổ tội lên đầu anh. Giờ anh không cho cô ta chết, cô ta liền quỳ xuống xin lỗi như để bắt tội.

Thực là bực mình. Đúng là xui xẻo!

- Nay cô, tên tôi không phải là Vĩnh Khanh!

Nghe người đó nói vậy, Kim Ngân liền ngẩng đôi mắt dăm lệ của mình lên nhìn. Bất giác, những tâm tư trong đôi mắt ấy khiến cho anh phải giật mình. Cô ta...tại sao lại tuyệt vọng đến mức này? Tại sao lại đau thương tới mức này?

- Không, anh là Vĩnh Khanh. Dù anh có thành cát bụi thì em cũng nhận ra anh – Kim Ngân không ngừng lắc đầu và nói.

- Tôi đã nói rồi, tôi không phải Vĩnh Khanh của cô. Tên tôi là Thiên Hoàng! – Người đàn ông đó bực bội đáp.

Thiên Hoàng? Anh ta nói anh ta tên là Thiên Hoàng? Vậy còn Vĩnh Khanh? Vĩnh Khanh đâu? Nếu anh ta chết rồi, sao lại để một con người giống bản thân còn sống trên đời?

Không, cô không tin! Anh ta nhất định là Vĩnh Khanh, là Vĩnh Khanh đã từng muốn giết chết cô!

Thiên Hoàng nhắm hờ đôi mắt như để làm trôi cơn tức giận. Sau đó anh khẽ gạt đầu, bàn tay theo thói quen lại đưa lên ôm trán và nói:

- Được rồi. Hôm nay coi như tôi xui nên mới gặp cô. Bà trẻ à, màu tránh ra cho tôi đi có được không? Tôi đang có việc rất quan trọng, rất vội đó.

Kim Ngân vẫn lặng nhìn Thiên Hoàng, đôi mắt nhất quyết muốn nhìn đến tận tâm khảm của anh ta. Nhưng dường như không được. Trên khuôn mặt anh là một vẻ đẹp cam lạng, Là một sự lạnh lùng khó đoán. Thứ cô nhìn thấy chỉ là một đôi mắt nghiêm nghị, một đôi lông mày sắc như lưỡi kiếm, một chiếc mũi cao và thẳng cùng một làn môi bạc lạnh lùng.

Anh ta rốt cuộc là ai? Là Vĩnh Khanh mà cô vẫn thấy trong cơn ác mộng, hay chỉ là một Thiên Hoàng xa lạ vô tình cô gặp được trên đường?

Thiên Hoàng thở hắt ra một hơi. Nhưng rồi đôi mắt chợt lóe lên một tia sáng, như hiểu ra được việc gì đó, đôi môi anh liền giãn ra một nụ cười khinh bỉ.

- Hóa ra là vậy – Vừa nói, Thiên Hoàng vừa đưa tay ra sau túi quần lấy ví. Anh móc ba tờ tiền ra rồi đưa cho Kim Ngân, hồ hững nói – Đã đủ chưa?

Kim Ngân nhìn ba tờ năm trăm nghìn trước mặt, cả thân người cứng đờ. Qua một thời gian rất lâu, cô không có lấy một phản ứng nào.

Thiên Hoàng thở dài tiếp, cuối cùng là anh vứt cả cái ví cùng ba tờ tiền xuống trước mặt cô. Trước khi xoay gót bỏ đi, anh nói:

- Sau này đừng làm những chuyện nhục nhã như vậy nữa!

Khi chiếc BMW X6 vọt qua người của Kim Ngân, cô mới hay bản thân đã bị anh bế lên vỉa hè từ lúc nào. Cô nhìn theo dáng của chiếc xe đó khuất dần khỏi tầm mắt, rồi lại cúi xuống nhìn chiếc ví da hiệu D&G của Thiên Hoàng.

Anh ta không phải là

Vĩnh Khanh thật sao? Chẳng lẽ cô đã lầm? Mà, có thể là cô đã lầm thật. Mười năm rồi, mười năm đã trôi qua rồi. Vĩnh Khanh chắc giờ chỉ còn là một nắm xương tàn bị cát bụi chôn vùi mà thôi. Trên đời này có rất nhiều người giống nhau, mười năm qua, hình ảnh của Vĩnh Khanh trong cô cũng chỉ là hình ảnh của một người từ nhiều năm về trước. Người đàn ông tên Thiên Hoàng vừa rồi thực sự rất giống Vĩnh Khanh, nhưng trông anh ta chắc chắn hơn rất nhiều. Về lạnh lùng của anh thậm chí còn khiến người ta phát run.

Vậy nếu như cô đã lầm, thì xin cảm ơn trời phật!

Đó chỉ là một cơn mơ, một cơn ác mộng ngay cả khi Kim Ngân đang tỉnh.

Vĩnh Khanh đã chết rồi, đã ngã từ trên tầng cao xuống dưới...Ngày hôm ấy, cả đất trời cùng đổ mưa!

Kim Ngân vẫn nhớ cú điện thoại của Hương Liên, thông báo việc Vĩnh Khanh đã chết. Cô tất nhiên là sẽ không tin, nhưng khi đến tận nhà của Vĩnh Khanh rồi cô mới biết, hóa ra có những lúc, bản thân phải chấp nhận sự thật!

Vĩnh Khanh đã chết. Đã chết thật rồi!

.

.

.

Về tới nhà, Kim Ngân mệt mỏi ngã lưng xuống giường. Không gian cô quanh bao trùm lấy cô, hòng mong nuốt chửng cô. Kim Ngân không để ý, dẫu sao thì cô cũng đã quen rồi. Từ cái ngày cô đứng trước cổng nhà Vĩnh Khanh, để mưa rơi như trút nước xuống cơ thể, để bản thân ngất lịm đi trong cơn mưa ấy thì cô ô đã thấy, tất cả thế giới đều sụp đổ dưới chân.

Anh ra đi không một lời từ biệt. Ngay cả một câu nói độc ác cũng không dành cho cô. Trước khi sang Mỹ, Vĩnh Khanh đã từng gằn giọng nói:

“Cả cuộc đời này, cô đừng mong có được trái tim tôi. Tôi sẽ hận cô, hận cô tới chết!”

Cô đương nhiên là biết điều đó. Cô đương nhiên là biết, cả cuộc đời này, cho dù cô có cố gắng tới mười phần năng lực, cô cũng không thể có được anh.

Bởi vì người anh yêu là Hoàng Mai.

Bởi vì người anh phải lấy là Hương Liên!

Và bởi vì người ép hôn anh chính là mẹ của anh.

Còn cô chỉ là một quân cờ trong tay những kẻ lắm mưu nhiều kế. Chỉ là một nước đi đầy hoàn hảo của những con người lúc nào cũng ích kỷ nghĩ cho bản thân mình.

Và hơn hết, cô chỉ là người để Vĩnh Khanh hận mà thôi.

Kim Ngân thờ dài, đôi mi nặng tới nỗi muốn kéo bóng tối xuống, nhưng cô lại cố gượng dậy. Cô lục tìm điện thoại trong túi xách, gọi điện cho chú Sáng.

Chuông vừa vang lên hồi thứ hai thì chú Sáng đã bắt máy. Giọng nói của chú cơ hồ rất tức giận và đầy bất mãn:

- Kim Ngân, cháu có biết cháu vừa làm điều ngu ngốc gì không?

Kim Ngân sớm đã biết trước kết quả. Cô chỉ gượng cười rồi đáp:

- Xin lỗi chú! Nhưng hồi chiều đúng là cháu có việc gấp quá, nên đành nhắn tin báo với chú là thay người.

Chú Sáng nghe chừng đã tức lại các tức thêm, ông hét ầm lên trong điện thoại:

- Cô nói thế mà nghe được à? Tôi mất bao công sức mới có được buổi phỏng vấn này. Giờ đã bị cô cho vào dĩ vãng. Cô có biết phóng viên của báo khác phỏng tay trên của chúng ta rồi hay không? Cô có biết là họ còn thêm chi tiết chúng ta thất hẹn vào bài báo không hả? Uy tín của công ty đã bị cô làm ảnh hưởng. Sợ rằng ngày mai, tổng biên tập sẽ tới ban của chúng ta nói vài điều đó.

Kim Ngân hiểu ngụ ý của chú Sáng. Đúng là cô đã sai, nhưng cô còn cách nào hơn chứ? Cô không thể để Hoàng Mai lang thang ngoài đường ngoài chợ như thế được. Với một người thần kinh không ổn định như cô ấy, thì đó là một việc nguy hiểm. Nhưng cô không tức giận với những lời vừa rồi của chú Sáng, vì ông đã nói rất đúng, hoàn toàn đúng. Đó là lỗi của cô!

- Chú Sáng, cháu biết sai rồi. Ngày mai nếu tổng biên tập có xuống, cháu nhất định sẽ nhận hết tội lỗi về mình. Chú đừng lo!

- Kim Ngân à! Mọi việc đi đến nước này thì cháu đừng nói chú không nể tình chú cháu mấy năm nay. Chú đã chiều cổ cho cháu từ lúc cháu mới vào làm, cháu cũng biết điều đó mà. Ngày mai nếu để cháu nhận hết tội lỗi, thì chú còn mặt mũi nào nói chuyện với ông chú lắm điều nhiều chuyện của cháu chứ? – Ông Sáng ngừng một lúc như để lấy hơi, sau đó ông nói tiếp – Thế này đi, chú có một cách: Chú vừa dò hỏi được số điện thoại của Hữu Quân, cháu hãy gọi điện cho cậu ấy, bằng mọi giá phải làm được một cuộc phỏng vấn qua điện thoại. Được không? Bây giờ các báo khác đang không ngừng đưa tin về cậu ta, họ còn chỉ trích phóng viên của Ngôi Sao Mai cạy được lòng các sao lớn mà coi thường AP. Nếu không làm nhanh, e là ngày mai cả tòa soạn sẽ loạn lên vì tức giận mất.

- Vâng, chú gửi số điện thoại của anh ta cho cháu. Cháu sẽ làm mọi cách để lấy được thông tin. – Kim Ngân đáp.

Ông Sáng nghe vậy thì liền thở phào một cái như trút bỏ được gánh nặng. Tuy là việc chưa làm, nhưng ông vẫn muốn tin ở Kim Ngân một lần nữa. Cô nhất định sẽ thành công. Nếu không thì sao ông lại quẳng gánh lo đi để dàng như vậy chứ?

- Được rồi, vậy chú không làm phiền cháu nữa. Thời gian không còn nhiều, chú hy vọng ở cháu đấy.

Kim Ngân khẽ cười rồi lễ phép chào ông. Cuộc nói chuyện kết thúc ở đó.

Vứt điện thoại sang bên cạnh, cô không kim được mà nhếch môi cười nhạt. Hữu Quân? Anh ta là cái thá gì chứ? Mới có chút danh tiếng đã muốn làm khó cô sao? Con người ta cứ tốt một chút, lại tưởng rằng tất cả đều theo ta nên đắc ý như vậy đấy. Hừ, còn nói cái gì mà “Ngôi Sao Mai không tôn trọng tôi cũng như không tôn trọng AP”. Anh ta đâu phải người đứng đầu AP? Cả AP đâu phải chỉ có một mình Hữu Quân? Đâu phải chỉ có “rất muốn yêu em”? Phóng viên của Ngôi Sao Mai trước giờ rất được lòng các ngôi sao nổi tiếng. Ngay cả Quyên Vỹ cũng phải nể mặt. Ấy thế mà anh ta dám phát ngôn bừa bãi như vậy. Còn khiến Ngôi Sao Mai bị ảnh hưởng không ít. Được, vậy để cô xem miệng lưỡi của anh ta sắc sảo tới cỡ nào.

Ngồi thẳng người dậy, Kim Ngân gọi vào dây số vừa nhận được từ phía chú Sáng. Ánh mắt chợt trở lên kiên định lạ thường.

Tiếng tút dài vang lên hết lần này tới lần khác, và không hề có ai bắt máy.

Kim Ngân kiên trì gọi, đôi mắt vẫn không đổi sắc. Cô nhất định phải xem bản lĩnh của anh ta tới đâu. Chưa lên ánh hào quang mà đã kiêu ngạo như vậy, rồi chỉ sợ tới lúc được ánh sáng chiếu rọi, anh ta sẽ nghĩ

mình đang đứng trên đỉnh Everest mất.

Phải tới lần gọi thứ ba, thì người ở đầu dây bên kia mới bắt máy. Anh ta còn chưa kịp nói gì, Kim Ngân đã nghe thấy một giọng nói đầy mùi mẫn và phong tình vang lên:

- Hữu Quân, anh đừng xấu như vậy có được không? Đang vui lại bỏ đi nghe điện thoại, thực là mất hứng.
- Đừng vội. Chốc nữa anh sẽ quay lại, cứng cứ ngồi đó đợi đi.

Kim Ngân nghe xong liền nhếch môi cười nhạt. Giờ thì cô đã hiểu tại sao anh ta lại ăn nói hàm hồ trong buổi phỏng vấn với báo khác như vậy rồi. Cứ thử nghĩ mà xem, là một ngôi sao mà lại không hề biết giữ kẽ, còn không thèm e ngại nói những lời như vậy trước một phóng viên là cô...Xem ra, anh ta sớm muộn gì cũng bị công chúng tẩy chay thôi.

Khi Kim Ngân còn đang chìm ngập trong dòng suy nghĩ, thì tiếng nói của Hữu Quân đã vang lên:

- Ai đó?

Kim Ngân khẽ đằng hắng giọng, cố giữ im lặng nói thật vui vẻ:

- Xin chào, tôi là Kim Ngân, phóng viên của...
- Tôi biết! – Hữu Quân không ngần ngại cắt ngang lời cô. Nhưng anh ta chỉ nói đúng hai từ đó, còn lại tựa như đang mong chờ cô sẽ tiếp lời cho anh.

Kim Ngân nhất thời lâm vào thế bị động. Cô bối rối chỉnh lại tâm tư, sau đó mỉm cười nói tiếp:

- Vậy tôi cũng không dài dòng nữa. Tôi có thể phỏng vấn anh qua điện thoại được không?
- Dựa vào đâu? – Hữu Quân vẫn giữ giọng điệu bình thản ấy.

Kim Ngân cũng rất bình tĩnh. Kinh nghiệm làm phóng viên của cô bao năm qua đều được đúc kết từ hai chữ: Mặt dày. Nếu mặt không dày, không trơ thì e là khó có thể trụ vững trong cái nghề phóng viên khắc nghiệt này được. Cô khẽ cười, rồi đáp lại lời của Hữu Quân:

- Dựa vào việc tôi đang nắm giữ thông tin vô cùng quan trọng. Rằng: “Ngôi sao Hữu Quân ăn cơm trước keng cùng bạn gái.” Thế nào? Có muốn trao đổi không?

Kim Ngân chợt nghe thấy tiếng cười hờ hững của Hữu Quân. Và hành động này của anh ta khiến cô không hài lòng một chút nào. Sau đó, Hữu Quân ho khan một tiếng rồi nói:

- Cô Kim Ngân! Tôi đang tự hỏi, tại sao đầu óc của cô lại thiếu cận tới mức nghiêm trọng như vậy? Thứ nhất, cô không có bằng chứng. Chẳng có nguồn nào xác thực cho cô hết. Cô chỉ nói miệng không thì người ta sẽ nghĩ cô đặt điều cho tôi đấy. Thứ hai, đó không phải bạn gái của tôi. Chỉ là một cô gái hâm mộ đến phát cuồng, à không, là hâm mộ tiền tài đến phát cuồng. Cô ta sẵn sàng dâng hiến tất cả cho tôi. Thứ ba, tôi không phải ngôi sao. “Rất muốn yêu em” còn chưa bấm máy, nên tôi vẫn chỉ là một Hữu Quân vô danh tiểu tốt mà thôi. Cô Kim Ngân không cần tốn công tốn sức nâng tôi lên đỉnh cao như vậy. Rất mệt đúng không? Và cuối cùng, cho tôi xin nói, ăn cơm trước keng và tình một đêm là hai việc hoàn toàn khác nhau đó. Khác thế nào thì cô tự mình suy nghĩ đi!

Kim Ngân nghe xong chợt phát hiện ra bản thân đã thực sự lâm vào thế bị động. Cô đã làm báo được tám năm, kinh nghiệm tích trữ được không ít. Nhưng không ngờ, cuối cùng lại bị một Hữu Quân miệng còn hôi sữa bắt chet.

Nhất thời không biết phải phản biện lại ra sao, Kim Ngân chỉ biết nắm chặt điện thoại một cách đầy tức giận. Sau một hồi cố gắng bình ổn thần trí, Hữu Quân cũng đã rất tốt bụng chờ đợi cô. Lúc này, Kim Ngân mới nói:

- Vậy anh muốn gì thì mới chịu phỏng vấn với tôi?

Hữu Quân không trả lời vội, cơ hồ còn đang suy nghĩ. Không gian bắt chợt trở lên yên lặng.

Kim Ngân nắm chặt lấy điện thoại, hồi hộp chờ đợi yêu cầu của người ở đầu dây bên kia. Trong lòng không ngừng cầu khẩn anh ta hãy chết đi!

Một lúc lâu sau, Hữu Quân mới khẽ cười rồi nói:

- Rất đơn giản...

Rất đơn giản?

- Đơn giản thế nào?

- Tới đây đi!

Kim Ngân nhất thời không hiểu ý đồ của anh ta.

- Cái gì?

- Không có gì. Đến thay cô tình nhân bé nhỏ của tôi đi. Được chứ?!

4. Chương 4

Kim Ngân bặm môi vẻ tức giận, nhưng cô chưa kịp nói gì thì điện thoại đã vang lên tiếng tút dài lạnh lùng.

Hữu Quân muốn cô tới thay người tình của anh ta. Đây gọi là trao đổi sao? Chỉ vì một chút thông tin mà bắt cô phải làm việc ấy, anh ta nghĩ anh ta là ai chứ?

Một lúc sau, có tin nhắn tới. Kim Ngân giật mình mở tin nhắn ra đọc “Khách sạn Phương Nam, phòng 304 . Kim Ngân tức tới nỗi cả người run lên bần bật. Chiếc điện thoại trên tay bất giác trở thành một thứ đáng ghét trong mắt cô. Ngay sau đó, không kịp chờ đợi, Kim Ngân vung tay đập điện thoại xuống dưới sàn, cả khuôn mặt trắng bệch vì tức.

Hữu Quân biết, chắc chắn là anh ta biết cô cần phỏng vấn anh ta nên mới cố tình làm như vậy. Nếu không thì sao cô lại gọi điện cho anh ta vào lúc anh cần “nghỉ ngơi” thế này. Nếu không thì sao cô lại nhất mực muốn phỏng vấn anh đến như vậy chứ? Người bình thường cũng sẽ nhận ra tầm quan trọng của vấn đề. Cô nhất định phải có được buổi phỏng vấn với anh ta!

Kim Ngân nuốt lại cơn tức, dứt khoát đứng dậy rồi bước về phía tủ. Chọn lấy một bộ váy màu hồng phấn hở vai, sau đó trang điểm thật nhẹ nhàng và xách túi bước ra khỏi nhà.

Đây là hy vọng của chú Sáng, cho nên cô phải cố gắng vì ông ấy. Cô đã cho ông một thất vọng, vậy mà ông vẫn tin tưởng vào cô. Cô sao có thể để ông thất vọng lần nữa được cơ chứ?

Kim Ngân bắt một chiếc taxi tới khách sạn Phương Nam, trong túi là máy quay và máy ghi âm. Tới đó rồi cô sẽ làm mọi cách để có được bằng chứng. Để xem anh ta còn nói chằng có nguồn nào xác thực cho cô nữa hay không.

Chiếc taxi dừng trước khách sạn Phương Nam. Kim Ngân trả tiền taxi rồi vội bước lên tầng ba.

Đứng trước cửa phòng 304, không hiểu sao trái tim Ngân chợt nhói lên một cái. Cô đưa tay lên ngực giữ chặt, cố gắng thở thật đều hơi, sau đó gõ cửa.

Cộc cộc cộc!

Ba tiếng kêu rồi rạc vang lên rồi lại rơi vào trầm mặc. Không gian xung quanh Kim Ngân chợt trở nên im lặng. Cô hồi hộp chờ Hữu Quân ra mở cửa.

Cạch.

Thật bất ngờ, người ra mở cửa không phải là Hữu Quân, mà là một cô gái trẻ xinh đẹp. Cô ta nở một nụ cười tươi rồi gật đầu chào Kim Ngân:

- Xin chào! Chị là phóng viên của báo Ngôi Sao Mai hả?

Kim Ngân nhìn cô gái trẻ từ trên xuống dưới, trong lòng không khỏi tỏ ra khinh bỉ. Cả thân người của cô ta chỉ được quần hồ một chiếc khăn tắm. Làn da trắng bóc cùng bầu ngực đầy đà ẩn hiện dưới chiếc khăn tắm ấy. Đôi mắt lúng liếng phong tình nhìn Kim Ngân đầy hàm ý, làn môi cong cũng mang một nét cười lẳng lơ.

Kim Ngân chỉ gật đầu đáp lại một cách lịch sự:

- Phải, là tôi!

Cô gái kia khẽ cười rồi từ từ chéch người ra, tỏ ý muốn mời cô vào bên trong.

Kim Ngân cũng không vội vàng, cô khoác lại túi xách, đồng thời bấm luôn nút mở chiếc máy ghi âm trên quai túi. Chiếc máy quay cũng được cô khởi động, ống kính hơi chéch ra ngoài để lấy hình ảnh. Khi đã khởi động xong tất cả, cô mới chậm rãi bước vào. Hương nước hoa hiệu Chanel của cô theo đó nhẹ nhàng tỏa ra.

- Hữu Quân đâu?

Không thấy người mình cần gặp, Kim Ngân vội quay ra hỏi.

Cô gái kia tựa người vào tường, mỉm cười đáp một cách thản nhiên:

- Anh ta nói ra ngoài mua chút đồ tiếp đãi cô. Bảo cô chờ một lát. Anh ấy sẽ quay lại ngay thôi.

Vừa nói tới đó, cô gái liền xoay người, bàn tay khẽ đưa lên cởi chiếc khăn tắm ra. Để lộ một thân hình quyến rũ.

Cô gái đó cười đầy hờ hững, bước tới gần Kim Ngân, dùng ngón trỏ nâng cằm cô lên rồi nói:

- Phiên cô ngồi đợi, tôi vào tắm. Được chứ?

Kim Ngân không nói gì, cô chỉ gật đầu. Dù sao thì người cô muốn gặp là Hữu Quân, chứ không phải cô ta. Cô ta có đi tắm hay đi chết thì cũng chẳng liên quan gì tới Kim Ngân hết.

Khi cánh cửa phòng tắm đóng lại, Kim Ngân mới lặng lẽ theo dõi căn phòng này. Mọi thứ được bày rất ngăn nắp, ngay cả chăn chiếu cũng không có chút gì chứng tỏ có một màn ân ái vừa trải qua tại đây. Trong phòng ngoài mùi thuốc lá và mùi nước hoa Chanel của cô ra thì chẳng còn thứ gì khác. Kim Ngân thực sự thấy rất lạ.

Nghĩ vậy, Kim Ngân liền gọi điện cho Hữu Quân. Nhưng vừa gọi thì mới phát hiện, anh ta để điện thoại ở lại đây. Vậy chứng tỏ là anh ta sẽ còn quay lại.

Kim Ngân thở phào nhẹ nhõm. Cô lặng bước ra ngoài ban công hóng gió.

Nếu như cuộc đời này của cô chỉ là một tấm màn đen như bầu trời kia, thì cô vẫn còn chút an ủi ỉn. Vì bầu trời đêm còn có ánh sao sáng, vẫn còn vầng trăng lạnh tỏa ánh cô đơn. Cô tuy có đau khổ cỡ nào, thì cũng vẫn phải nhìn về phía trước. Biết chấp nhận thực tại sẽ khiến con người ta có hy vọng.

Mười năm qua, Kim Ngân sống trong quá khứ, nhưng cô vẫn nghĩ tới chuyện một ngày nào đó, khi Hoàng Mai khỏe lại, cô sẽ giải thích tất cả mọi chuyện cho cô ấy nghe. Kim Ngân không mong bản thân được tha thứ, nhưng cô mong Hoàng Mai sẽ hiểu cho cô. Sẽ hiểu rằng trên đời này không có ai muốn làm người xấu. Có chăng chỉ là hoàn cảnh xô đẩy mà thôi.

Vĩnh Khanh đã chết rồi. Anh ta đã hóa thân thành một ngôi sao sáng trên bầu trời. Lúc nào ngôi sao ấy cũng lóe lên như đang nhìn cô. Bởi vậy mà Kim Ngân rất sợ nhìn vào sao trời. Cô không dám đối diện với chúng. Thậm chí, trong lòng còn nghĩ: Một ngày nào đó, ngôi sao Vĩnh Khanh sẽ rơi xuống, hòng muốn giết chết cô.

Tất nhiên, đó chỉ là những suy nghĩ điên rồ của Kim Ngân thôi. Về bản chất thì cô vẫn là một con người hiện đại, đi theo chủ nghĩa duy vật đầy khoa học của nhân loại!

Đang miên man trong dòng suy nghĩ, trong phòng tắm chợt có tiếng nói vọng ra:

- Đây cô phóng viên, tôi nhờ cô một chút!

Kim Ngân nhếch môi cười nhạt, nhưng cô vẫn bước tới cạnh phòng tắm, lịch sự nói:

- Có chuyện gì không?

Người ở trong phòng tắm đáp:

- Phiên cô mang giùm tôi chiếc khăn tắm vào trong này với.

Kim Ngân lắc đầu ngán ngẩm, nhưng cô vẫn nhặt chiếc khăn đó, xoay tay nắm cửa rồi bước vào bên trong.

Không gian được phủ một làn hơi nước như làn sương mờ ảo. Hương sữa tắm tỏa mạn khắp xung quanh rồi vương vấn nơi cánh mũi. Kim Ngân tay cầm chiếc khăn, bước về phía bồn tắm.

Ngay khi cô bước đến nơi, thì bỗng nhiên có một bàn tay nắm lấy cổ tay cô rồi kéo giật lại. Cả người Kim Ngân ngã xuống theo lực kéo.

Ừm!

Nước bắn lên tung tóe, cả không gian vang lên tiếng cười thích thú của cô gái kia.

Kim Ngân cố gắng ngồi dậy, nhưng không nổi. Chân cô hình như đã bị tẹo rồi thì phải. Cả người cô nằm gọn trong bồn tắm. Đầu tóc cùng quần áo ướt sũng, bây giờ muốn bước ra e là hơi khó.

Kim Ngân tức giận trừng mắt nhìn cô gái xinh đẹp kia, quát lớn:

- Cô làm gì thế?

Cô gái kia ngả người vào thành bồn tắm, khuôn mặt vênh lên nhìn Kim Ngân đầy giễu cợt. Bất giác, Kim Ngân thấy cô gái này quen quen, nhưng cô không thể nhớ được là đã gặp cô ta ở đâu rồi. Cô ta nhếch môi nói:

- Tên của tôi là Phong Lan!

Phong Lan? Kim Ngân hơi thần người ra suy nghĩ.

Nhưng cô không quen! Thực sự là cô không quen và biết người nào tên Phong Lan cả.

- Cái tôi muốn hỏi là tại sao cô lại muốn kéo tôi vào đây? – Kim Ngân gằn giọng.

Phong Lan mỉm cười, cô ta tiến tới, ghé sát đôi môi vào bên má của Kim Ngân rồi nói khẽ:

- Đùa thôi mà, không thích sao?

Đùa? Đây là trò đùa điên rồ và đáng ghét nhất mà Kim Ngân từng gặp. Thần kinh của cô ta có ổn định không mà lấy cô ra đùa ác như vậy? Bây giờ thì hay rồi, buổi phỏng vấn còn chưa được tiến hành, mà cả người cô đã ướt tới nỗi không dám bước ra ngoài.

Kim Ngân tức giận nhìn Phong Lan. Mái tóc thấm nước dính cả vào khuôn mặt. Rõ ràng là cô ta có ý đồ, ngay từ khi mới bước vào, cô ta đã có ý đồ riêng.

Chẳng lẽ cô ta ghen? Ghen vì có người con gái khác tới, làm phiền cô ta và Hữu Quân? Nghĩ vậy, trên môi Kim Ngân chợt nhếch lên, không khỏi khinh bỉ người con gái ở trước mặt.

Đúng lúc ấy, ngoài cửa phòng tắm chợt vang lên một tiếng nói đầy hứng thú:

- Chà, thực đẹp. Không biết tôi nên gọi điện cho tòa soạn nào đây nhỉ?

Qua làn hơi nước mờ ảo, Kim Ngân trừng mắt nhìn người con trai đang cầm máy quay của cô đứng ở phía cửa. Trong lòng rối bời, cô không nghĩ ngợi gì mà bước ra khỏi bồn tắm, toan chạy đến giật lấy chiếc máy quay trong tay của Hữu Quân.

Nhưng Kim Ngân đã quên mất một điều là vừa rồi do bất ngờ mà cô đã bị kéo tới nỗi tẹo chân. Cho nên cô vừa mới đứng dậy thì liền ngã thụp xuống. Kim Ngân bặm môi nén đau, đôi tay không ngừng nắm chặt lấy cổ chân. Chắc là đã bị bong gân rồi!

Thực là xui xẻo, máy quay bị cướp, quần áo thì ướt sũng. Không những thế cô còn bị người ta quay trộm bằng chính máy quay của mình!

Hay lắm, đây là một kế hoạch hoàn hảo của Hữu Quân? Anh ta rõ ràng là muốn trả thù cô vì đã thất hẹn với anh ta. Đúng là một người đàn ông mưu mô và nhỏ nhen!

Hữu Quân từ từ bước lại gần, khuôn mặt lộ rõ vẻ hứng thú. Anh nghiêng đầu liếc Phong Lan rồi chuyển đến nhìn Kim Ngân. Đôi lông mày liền nhíu lên theo ý cười trên miệng.

- Cô nghĩ sao khi ngày mai trên mặt báo xuất hiện dòng chữ: “Phóng viên báo Ngôi Sao Mai vì ghen với Hữu Quân mà bỏ buổi phỏng vấn”?

Ghen? Ý anh ta muốn nói là cô ghen với anh ta vì đã đi cùng Phong Lan hay sao? Cô đâu có bị les? Nhưng cô làm gì được chứ? Sức mạnh của truyền thông rất lớn và cũng rất tàn nhẫn. Nó có thể đưa con người ta tới ánh hào quang, cũng có thể đạp con người ta xuống mười tám tầng địa ngục.

Kim Ngân không đáp, ánh mắt cô như lưỡi dao nhìn chằm chằm vào người con trai trước mặt. Anh ta mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng, ngay cả quần cũng màu trắng. Định làm thiên thần sao? Kim Ngân cười khinh bỉ trong lòng. Nhưng xét về diện mạo, phải nói rằng anh ta được ông trời thiên vị không ít. Đôi mắt biết nói này của Hữu Quân cũng đủ cướp đi trái tim của bao thiếu nữ mộng mơ. Bên má phải của anh ta còn xuất hiện một cái má lúm đồng tiền. Đôi môi của Hữu Quân không giống những người đàn ông khác. Nó hơi nhỏ và gọn, nhưng khi cười, lại có chiếc má lúm kia làm nền nên nhìn rất duyên.

Trách sao ông trời đã tạo nhầm người. Đáng ra, vẻ đẹp này nên dành cho người khác mới đúng.

Thấy Kim Ngân tức giận đến nỗi không nói được gì, Hữu Quân liền tắt máy quay rồi hơi cúi người xuống nói bằng một giọng đầy thách thức:

- Cô muốn đấu với tôi? Đợi đến kiếp sau đi!

Nói rồi anh ta bỏ ra ngoài, để lại Ki

m Ngân và Phong Lan vẫn đang ngâm mình trong bồn tắm đã lạnh ngắt.

Sau một hồi cố gắng, cuối cùng thì Kim Ngân cũng lết ra được bên ngoài. Phong Lan cũng không đến nỗi xấu bụng, cô ta khoác cho Ngân một chiếc khăn tắm. Quần áo ướt như vậy, sớm muộn gì cô cũng sẽ bị cảm lạnh mất.

Hữu Quân ngồi trên giường, cả khuôn mặt chìm trong làn khói thuốc màu trắng. Bộ quần áo trắng tinh như đối nghịch với ánh mắt gian tà của anh ta. Vừa thấy Kim Ngân, Hữu Quân liền dụi điếu thuốc vào trong gạt tàn. Sau đó, anh ngồi thẳng người dậy, đôi mắt nhìn cô đầy khiêu khích.

Kim Ngân lườm Hữu Quân, cái nhìn như muốn giết chết anh ta. Nhưng cô không làm được. Cô đã thua quá đau đớn.

- Anh muốn gì? – Kim Ngân cố nén cái chân đau, bước tới trước mặt Hữu Quân, nói.

Hữu Quân nhíu môi cười nhạt, nhưng anh không trả lời Kim Ngân ngay, mà quay mặt vào phòng tắm nói lớn:

- Phong Lan, mang chiếc áo sơ mi của anh ra cho Kim Ngân thay. Sau đó em có thể về trước.

- Vâng! – Phong Lan ngoan ngoãn đáp lại.

Sau đó, Hữu Quân quay mặt lại nhìn Kim Ngân, đôi môi vẫn mang một nụ cười cố hữu:

- Tôi ra ngoài cho cô thay áo!

Không đợi Kim Ngân kịp phản ứng, Hữu Quân đã đứng dậy rồi bước ra ngoài. Ngay khi cánh cửa phòng đóng lại, cô mới phát hiện hai bàn tay mình đã nắm chặt vào nhau. Móng tay đâm vào da thịt đau nhói, tựa như muốn máu của cô bật ra.

Hữu Quân, rốt cuộc anh ta muốn gì? Anh ta là một con người như thế nào? Nét trẻ trung trên khuôn mặt rõ ràng không tương xứng với từng ý nghĩ trong đầu của anh ta. Hết lần này tới lần khác, anh ta dường như đều đoán được ý đồ của cô. Thậm chí, còn cố tình trải đường cho cô đi, sau đó thuê một chiếc xe đâm chết cô trên đường! Đó là một ý nghĩ có toan tính cả.

Vừa lúc đó, Phong Lan bước ra, trên tay cô ta là một chiếc áo sơ mi kẻ sọc màu xanh dương. Phong Lan đưa nó cho Kim Ngân, mỉm cười nói:

- Tôi không làm phiền chị nữa, tôi về đây.

Kim Ngân chợt thấy lạ, liền gọi cô lại:

- Đã đến rồi tại sao lại về? Cô chấp nhận như thế ư?

Hiểu được ngụ ý trong câu nói của Kim Ngân, nhưng Phong Lan chỉ mỉm cười rồi cúi mặt xuống đáp:

- Chị thực ngốc! Ngay từ đầu, tất cả mọi chuyện đều đã nằm trong kế hoạch của Hữu Quân. Anh ấy biết Ngôi Sao Mai chắc chắn sẽ không bỏ qua cho những lời anh ta nói với phóng viên của tòa soạn khác, họ nhất định sẽ tới tìm anh ấy. Nhưng chị lại không biết, lại đi gọi điện cho anh ấy. Rồi rất tự nhiên lọt vào bẫy của anh. Đó là điều Hữu Quân muốn nhất. Tôi cũng chỉ là một nhân vật trong vở kịch này thôi. Hữu Quân nói, phóng viên là đám chó săn có cái mũi thính. Chỉ cần một chút sơ hở cũng sẽ tìm đến. Vậy nên anh đã cố tình để tôi nói như vậy trong điện thoại, cùng tôi diễn màn ân ái bằng hai câu nói mà chị đã nghe thấy. Đó là mồi để dụ chị tới! Anh ta biết chắc chắn chị sẽ không bỏ qua những thông tin hot như vậy đâu. Nhưng khi tôi cố tình nói ngầm ý rằng Hữu Quân ra ngoài mua đồ tiếp đãi chị, vậy mà chị vẫn không nhận ra.

Kim Ngân mở to mắt kinh ngạc. Đó là một kế hoạch bắt gọn, chặn lấy mọi đường tiến của cô. Thực không ngờ, 28 tuổi rồi cô lại để mình bị lừa một cách không cam tâm như vậy.

Giống hệt như cái tuổi mười tám năm xưa, cô ngu ngơ để cho Hương Liên lừa tới nỗi thân bại danh liệt, một chút tình cảm cũng không còn!

Tất cả những chuyện ấy đều đổ lên đầu Kim Ngân. Khiến tất cả mọi người cho rằng lỗi là ở cô. Chỉ mình cô có lỗi mà thôi.

Ai bảo cô ngu ngốc?

Ai bảo cô quá cả tin?

Ai bảo cô quá hấp tấp?

Nhưng tới khi nhận ra thì đã quá muộn rồi!

.
. .

Trong lúc đó, tại một nhà hàng sang trọng.

Trước mặt Thiên Hoàng là một người phụ nữ quý phái. Tất cả những gì có thể nói về bà chỉ có thể đúc kết bằng một chữ “đẹp” mà thôi. Chiếc váy màu đen bó sát, kết hợp cùng với bộ nữ trang sáng loáng khiến bà như một nữ hoàng. Nhìn khuôn mặt ấy, không ai có thể đoán nổi tuổi của bà.

Thiên Hoàng vẫn mặc chiếc áo sơ mi đen, khuôn mặt lạnh lùng được thay bằng một nét hiền hòa, đầy yêu thương, kính trọng. Anh nói:

- Linh có khỏe không mẹ?

Người phụ nữ ấy hóa ra chính là mẹ của Thiên Hoàng. Chẳng trách lại có nét giống anh đến vậy.

Đoạn nghe Thiên Hoàng nói, bà chỉ mỉm cười rồi đáp:

- Nó thì có lúc nào không khỏe đâu. Học không lo học, tối ngày chỉ biết đàn đúm, tụ tập.

- Mẹ đừng gò ép Linh. Nó vốn là đứa con gái phóng khoáng, độc lập. Nếu cứ để vào một khuôn khổ, thì e là nó lại muốn làm trái. Hơn nữa, năm nay Linh cũng 23 tuổi rồi, cũng đủ lớn để suy nghĩ thế nào là đúng rồi mà.

- Bây giờ lại đến lượt con giảng đạo ẹ nghe đây à? – Người phụ nữ lờm Thiên Hoàng, nhưng trong ánh mắt lại chứa đầy yêu thương. Sau đó bà nói tiếp – Mẹ nói cho con biết, cái Linh nhà mình còn một năm nữa là học xong. Tới lúc đó, mẹ sẽ gửi nó đến chỗ con, muốn dạy dỗ sao thì tùy. Chứ để nó lông bông ngày nào là mẹ lo lắng ngày ấy.

Thiên Hoàng mỉm cười đáp:

- Vâng. Cứ làm theo ý mẹ đi!

Vừa nói xong, thì một người đàn ông mặc âu phục lịch lãm đi tới. Ông là chủ của nhà hàng này. Trên tay ông là một chiếc thẻ màu vàng. Vừa bước tới, ông liền đặt nó lên bàn ăn của Thiên Hoàng, rồi lịch sự nói:

- Đây là thẻ VIP mà nhà hàng đã làm cho giám đốc của AP.

Người phụ nữ kia vừa nhìn thấy tấm thẻ màu vàng. Bà liền cầm lên ngắm nghía, rồi không nhìn người đàn ông đang đứng cạnh mình mà nói:

- Chà, nhà hàng này thực là sang trọng. Lại còn có cả thẻ VIP. Nhưng có phải là đã quá thiên vị rồi hay không? Tôi là mẹ của giám đốc AP, vậy mà lại chẳng được nổi một cái thẻ thành viên.

Ông chủ nghe vậy vẫn bình tĩnh. Ông mỉm cười, quay ra đáp từ tốn:

- Bà Hường, đây là thẻ dành cho tất cả những người trong gia đình của Thiên Hoàng. Ở đó có ghi cả tên bà, chồng bà và hai người con của bà. Bà có thể yên tâm.

Bà Hường liền bật cười:

- Được rồi được rồi, tôi chỉ đùa ông thôi. Ai mà chẳng biết ông chủ Long làm việc chu đáo chứ?

Sau đó, ông chủ tên Long lui đi, dành lại không gian cho hai mẹ con của Thiên Hoàng.

Bà Hường nhìn đứa con của mình, chẳng hiểu sao trong lòng chợt dâng lên niềm xót xa vô bờ. Đã lâu lắm rồi bà không nhìn anh như thế này. Đúng vậy...Đã rất lâu rồi. Mấy năm qua bà chỉ ở bên cô con gái của mình là Linh, đã năm năm hai mẹ con không gặp nhau. Nay trở về thì chợt thấy con trai bà đã trở thành một người đàn ông chừng chạc.

Thiên Hoàng rất giống ông Hường – chồng ba ngày xưa. Giống từ cặp mắt cho tới đôi môi. Giống từ tác phong cho tới vẻ lạnh lùng, cô độc đã một thời làm bà xao xuyến. Thời gian càng ngày càng trôi đi quá xa, cái mốc tuổi trẻ dần dần mờ nhạt vì khoảng cách. Bà năm nay cũng đã ở cái tuổi không nên suy nghĩ nhiều nữa rồi, nhưng đâu phải cứ muốn là được. Cứ nghĩ đến Thiên Hoàng, trong lòng bà lại thấy không yên.

- Thiên Hoàng à, năm nay con cũng đã 33 tuổi rồi. Bao giờ mới ẹ một đứa cháu đây?

Thiên Hoàng mỉm cười, anh vẫn ung dung xất thịt bò, miệng nói:

- Tháng trước Quyên Vỹ có thai thì mẹ không chấp nhận. Chẳng phải còn bắt cô ấy phá thai hay sao?

- Mẹ không chấp nhận cô ta!

Nói đến chuyện này, bà Hường lại thấy tức. Quyên Vỹ tuy là diễn viên nổi tiếng, nhưng bà không chấp nhận hành động bán thân của cô ta. Nói là “bán thân” e là hơi quá, vì Quyên Vỹ tuy yêu con trai bà, nhưng cô ta lại yêu cả danh vọng. Lòng tham lớn như thế, bà không chấp nhận cũng phải thôi.

Thiên Hoàng thở dài, đặt dao nĩa xuống, nhìn mẹ mình rồi nói:

- Vậy còn Lâm Kỳ? Mới yêu được hai tháng thì mẹ đã muốn phá. Còn nói cô ấy không thích hợp thì sao?

Bà Hường vẫn lạnh lùng đáp:

- Chẳng phải con cũng chỉ muốn chơi đùa cùng cô ta hay sao?

Thiên Hoàng bật cười không nói. Bởi vì mẹ anh đã nói đúng rồi!

Bà Hường thấy con trai mình như vậy thì không khỏi thở dài. Bà cũng chán nản đặt dao nĩa xuống, nhắm hờ đôi mắt nói:

- Được rồi, không nói chuyện này nữa. Con cũng lớn rồi, muốn yêu ai thì tùy con, mẹ không quản. Mẹ ăn no rồi, chúng ta về thôi.

Thiên Hoàng cười cười, anh chống tay lên cằm tỏ vẻ đáng thương:

- Mẹ yêu quý à, hôm nay mẹ phải tính tiền cho con rồi!

- Sao thế? – Bà Hường hồ nghi nhìn Thiên Hoàng.

- Con trai mẹ vừa bị người ta trấn lột một cách trá hình.

Bà Hường liền hoảng hốt. Ai lại dám động tới con trai bà chứ? Trấn lột ư? Nhưng tại sao lại là trấn lột trá hình?

Đoán được những nghi vấn của mẹ mình, Thiên Hoàng liền nói tiếp:

- Con đã bị một cô gái có diễn xuất rất tốt lừa tiền. Vậy nên lần này mẹ hãy thanh toán cho con đi!

5. Chương 5

Tối hôm đó, buổi phỏng vấn với diễn viên Hữu Quân diễn ra hết sức suôn sẻ và gần như là không gặp chút rắc rối nào. Nhưng Kim Ngân lại có chút không thoải mái khi từ đầu tới chân cô chỉ mặc một chiếc áo sơ mi của Hữu Quân. Cũng may là vóc dáng anh cao lớn, nên size áo rộng. Khi Kim Ngân mặc vào, áo đã che được những chỗ cần che.

Cả buổi, cô chỉ biết cúi gằm mặt tránh ánh mắt của Hữu Quân, muốn nhanh chóng thoát khỏi chỗ này ngay lập tức.

- Cô ngại đấy à? – Hữu Quân cố tình cúi xuống nhìn cô, ép cô phải nhìn thẳng vào mắt anh ta.

- Anh hãy trả lời câu hỏi của tôi đi, nếu không muốn tôi làm mất thì giờ của anh.

Hữu Quân cười cười:

- Ồ, yên tâm đi. Thời gian của tôi có rất nhiều. Buổi phỏng vấn có kéo dài cả đêm cũng không sao đâu.

- Anh...- Kim Ngân tức giận trừng mắt nhìn Hữu Quân. Nhưng anh ta chỉ đáp lại cô bằng một nụ cười đầy khiêu khích.

Cuối cùng, cô đành ngẩng mắt lên đối diện với Hữu Quân. Bình tĩnh đặt từng câu hỏi mà mình đã soạn sẵn.

- Anh bao nhiêu tuổi?

Bỗng nhiên Kim Ngân lại hỏi câu hỏi này khiến cho Hữu Quân hơi bất ngờ. Trong đôi mắt của anh như lộ ra vẻ hàm tiếu, đôi môi cũng cong lên thành một nụ cười. Anh hơi xích gằn lại, nhìn cô nói:

- Cô hỏi “thật” đấy à?

Kim Ngân làm ra vẻ thản nhiên:

- Đây là câu hỏi ngoài lề. Tôi chỉ muốn biết là anh bao nhiêu tuổi thôi.

- Ồ – Hữu Quân ồ lên vẻ thích thú – Chẳng lẽ cô muốn tìm hiểu tôi sao? Nhưng rất tiếc, tôi năm nay mới có 25. Chị gái ạ!

Câu nói này không khiến Kim Ngân cảm thấy tức giận. Hữu Quân 25 tuổi, kém cô 3 tuổi, gọi là chị gái thì cũng đúng thôi. Thậm chí, cô còn thấy có vài phần đặc ý vì điều ấy. Nhưng thứ khiến cô cảm thấy tức giận và không phục chính là chuyện, bản thân thua thiệt trước một anh chàng kém mình ba năm sống trên đời.

Hơn nữa, anh ta còn là một diễn viên mới – nổi.

Kim Ngân bặm môi không đáp lại câu nói đầy khiêu khích của Hữu Quân. Cô đưa tờ giấy lên, tiếp tục tập trung vào buổi phỏng vấn của mình.

.
. .

Sáng hôm sau, trên các trang mạng xã hội đã tràn ngập các tit “Ngôi Sao Mai vs Hữu Quân – Hai vì sao lên tiếng”.

Cùng với đó là một dòng Sapo được in đậm ở bên dưới: “Sau khi bị dư luận lên tiếng chỉ trích vì thất hẹn với AP, tòa soạn báo Ngôi Sao Mai ngay trong ngày hôm ấy lên tiếng lấy lại uy tín ình.”

Nội dung bài báo ra sao thì chắc tác giả cũng không cần phải đề cập đến nữa, nhưng cái khiến cư dân mạng xôn xao ở đây chính là chi tiết: “Diễn viên Hữu Quân đã hoàn toàn phủ nhận chuyện anh ta từng nói Ngôi Sao Mai thất hẹn”. Thực hư không biết ra sao, nhưng với những nguồn dư luận trái chiều, kẻ mù mờ như ta cứ coi như đó chỉ là cơn gió thoảng qua trong ngành giải trí và giới người nổi tiếng. Cái chuyện phủ nhận hay không phủ nhận, xảy ra hay không xảy ra ấy cũng chỉ như những bữa cơm hằng ngày của chúng ta. Tuy là đã ăn, nhưng lại chẳng nhớ ta từng ăn món gì!

.
. .

- Kim Ngân, giỏi lắm, giỏi lắm!

Chú Sáng hồ hởi đứng dậy và vỗ tay khi thấy Kim Ngân xách túi bước vào phòng. Đồng thời, mọi người cũng lên tiếng chúc mừng cô đã lập công chuộc tội cho tòa soạn. Không những thế, qua chuyện vừa xảy ra, Ngôi Sao Mai lại được dịp PR ình. Một công đôi việc, âu cũng là một điều may mắn với cả tòa soạn nói chung và Kim Ngân nói riêng.

Kim Ngân thì hình như không được vui cho lắm. Cô chỉ gượng cười, gật đầu cảm ơn các đồng nghiệp rồi nhanh chóng trở về chỗ ngồi. Mọi người đều nghĩ cô vốn là như vậy nên cũng không có gì ngạc nhiên, lập tức lại ngồi xuống làm công việc của mình.

Đúng là gần chục năm qua làm việc ở đây, mọi người đều thấy nét mệt mỏi cố hữu trong mắt cô. Họ cảm thấy, dường như Kim Ngân lúc nào cũng có tâm sự thâm kín nhưng lại không nói ra. Cô đã 28 tuổi, chưa có chồng, thậm chí bạn trai cũng chưa có. Tối ngày chỉ biết làm việc, làm hết việc lại lủi thủi về nhà. Nhiều khi thấy tội nghiệp, một số người đã có ý tốt muốn làm mối cho cô, nhưng Kim Ngân chỉ gượng cười rồi từ chối. Dần già, họ cũng chán nên thôi không còn đề cập đến chuyện này nữa.

Kim Ngân kéo ghế ra ngồi. Cả người chỉ muốn đổ gục xuống ngay tức khắc. Tối hôm qua, phỏng vấn xong, vì chân chưa đi lại được nên Hữu Quân đành gọi người đưa cô về. Còn anh ta thì ở lại đó để tránh đám paparazzi ở bên ngoài khách sạn. Về tới nhà, cô lại ngồi vào laptop và làm việc cả đêm với nó. Tối sáng mới phát hiện đã đến giờ đi làm nên xách túi tới tòa soạn luôn. Bây giờ cả người cô như bị người ta kéo căng ra, các cơ đều mỏi như muốn rút lại khiến Kim Ngân không thể cười nổi.

Hơn một tháng qua làm chân sai vặt, an nhàn nhiều đâm thành quen. Bây giờ mới làm có một chút đã thấy bản thân như bà già sắp chết. Kim Ngân không kìm được liền thở dài một tiếng. Con gái tới ngưỡng 30 đều có dấu hiệu như thế sao? Không già những cứ ngỡ mình đã già, cứ ngỡ dung nhan đã đến hồi phai tàn rồi.

Dù sao thì cũng không liên quan tới cô! Kim Ngân nghĩ. Cô đâu cần đẹp với ai! Cô không có chồng, không có bạn trai, dù đẹp hay không thì cũng chỉ là một cái bình hoa để người ta ngắm. Vậy chẳng thà cứ sống thoải mái, để bản thân cảm thấy vui là được!

Đang ngồi gật gù trên bàn làm việc thì chú Sáng bước tới, ông vỗ vai cô cười cười nói:

- Làm tốt lắm Kim Ngân, chú đã rất đúng khi đặt niềm tin vào cháu.

- Không có gì đâu chú. Là cháu tự gây nên, bây giờ đi dọn bãi chiến trường của mình cũng là điều đương nhiên thôi.

Chú Sáng bật cười, những vết chân chim ở đuôi mắt vẫn chạy dài về phía thái dương. Sau đó ông nói:

- Được rồi. Trông cháu mệt mỏi quá, chú cho cháu nghỉ ngơi hai ngày.

Đây quả là điều mà Kim Ngân mong muốn. Cô cũng không còn sức để khách khí nữa nên đã mỉm cười đứng dậy, với tay lấy túi xách rồi đáp:

- Cảm ơn chú! Vậy giờ cháu về đây.

- Ừ, về đi. Nghỉ ngơi cho khỏe. Hai ngày sau quay lại chú giao tiếp nhiệm vụ.

Kim Ngân thâm kêu khổ, nhưng ngoài mặt thì vẫn tỏ ra thật bình thường. Phóng viên là vậy. Bị ghét thì vẫn phải làm, yêu cũng vẫn phải làm. Muốn lựa chọn cũng không được. Vì bản thân đâu phải người quyết định. Cô chỉ cười cười, lấy cớ là mệt, sau đó nhanh nhanh chóng chóng đưa mình thoát khỏi tòa soạn Ngôi Sao Mai.

Nhìn lên bầu trời thu cao chót vót kia, điều mà Kim Ngân muốn làm nhất lúc này chính là về nhà và đánh một giấc. Cho dù có phải gặp Vĩnh Khanh thì cô vẫn muốn mình được ngủ. Ngủ mơ cũng là ngủ. Và nếu có thể, cô sẽ quỳ xuống dưới chân anh ta cầu xin tha cho cô được an bình trong ngày hôm nay.

Nhưng Kim Ngân hiểu, Vĩnh Khanh là một con người tàn nhẫn. Một khi đã hận, thì sẽ hận tới chết. Mười năm trước, khi cô quỳ xuống cầu xin anh ta hãy nghe cô giải thích, anh ta lại chỉ nhếch môi cười nhạt rồi dắt con chó ra, cho nó ngồi cạnh cô. Sau đó anh ta cũng quỳ một chân xuống, đưa bàn tay lên vuốt ve đầu nó, nói:

“Ngoan, chỉ cần chịu đựng một lúc thôi. Khi cô ta nói xong, tao sẽ ày ăn hai phần!”

Vĩnh Khanh là như thế, anh ta thậm chí còn không thèm nghe cô giải thích. Thậm chí còn coi cô không bằng một con chó.

Kim Ngân nhếch môi cười nhạt. Cũng đúng thôi, con chó cả đời trung thành với chủ. Dù có chuyện gì xảy ra cũng sẽ không phản bội họ. Còn con người thì lại khác, tùy vào hoàn cảnh, có đôi khi chỉ trong một cái chớp mắt liền không nhận ra nhau là ai nữa rồi!

Trong lúc ấy, người ta nói cô không bằng một con chó cũng đúng thôi!

Kim Ngân thở dài, cô chỉnh lại túi xách rồi tiếp tục bước đi.

Được nghỉ hai ngày, cô có thể thư giãn một chút rồi. Sau khi tự thưởng mình một giấc ngủ, cô sẽ rủ Như Phương đi shopping, đi ăn và đi Spa. Đã lâu rồi Kim Ngân chưa làm những việc ấy. Những công việc mà đáng ra một cô gái như cô phải làm.

Mười năm qua, cô đã đánh mất tuổi xuân của mình trong những cơn ác mộng. Cảm thấy mọi thứ trên đời đều mơ hồ. Ngay cả bản thân cũng dần dần mất đi khái niệm thời gian. Ngoảnh đi ngoảnh lại, mười năm đã trôi qua. Mơ hồ như thế mà cũng vô tình như thế. Có muốn vươn tay ra níu kéo lại cũng không được.

Không thể quay lại như xưa được nữa rồi!

.
. .
.

Sáu giờ tối.

Tiếng chuông điện thoại vang lên khiến Kim Ngân bừng tỉnh giấc. Lần đầu tiên cô ngủ một cách dễ dàng và không mộng mị như vậy. Không có Vĩnh Khanh, không có Hoàng Mai... và lại càng không có quá khứ. Cứ như một cái chớp mắt, tỉnh dậy đã thấy bầu trời chuyển màu như khi mí mắt ta đóng lại.

Kim Ngân mở điện thoại ra nghe:

- Alo?

- Kim Ngân, mau tới nhà hàng Ánh Dương nhé. Chồng mình và bạn của anh ấy đang ở đây.

Giọng nói mảnh mai của Như Phương vang lên trong điện thoại khiến Kim Ngân không khỏi ngạc nhiên. Thực ra, dùng từ mảnh mai để miêu tả giọng của cô ấy cũng có chút không đúng. Nhưng Kim Ngân lại thích dùng từ đó. Bởi giọng nói của Như Phương nhẹ nhàng, yếu đuối như một nhành liễu rủ vậy. Cứ coi như Kim Ngân đã dùng hình ảnh để làm toát lên được điều mình muốn nói đến đi!

Đoạn nghe Như Phương nói xong, Kim Ngân khẽ cười đáp:

- Chuyện đó thì có liên quan gì đến mình?

- Sao lại không liên quan? Mình muốn làm mối cho cậu mà. 28 tuổi rồi còn định tu thành liệt nữ sao? Anh chàng này là cực phẩm đó, cậu không biết à? Vẫn còn sạch sẽ, lại độc thân nên không phải sợ rủi ro sẽ xảy ra. Mình đã thuyết phục mãi, anh Bình (chồng Như Phương) mới chịu gọi anh ta đi ăn đó.

- Cậu thực là...- Kim Ngân đưa tay lên ôm chần về bất lực. Sau đó cô nói tiếp – Hình như cậu đang đặt vấn đề ngược thì phải. Đáng ra anh ta mới là người xem xét độ sạch sẽ của mình chứ? Và cái cần đề cập nhất chính là việc anh ta có chấp nhận mình không?

Đây chỉ là một cái cớ, cô không muốn tới phá đám một bữa ăn vui vẻ. Mà trong khi đó, nhân vật chẳng liên quan mà lại liên quan là cô phải tới để phá hỏng bữa ăn đó với một anh chàng lạ mặt.

Như Phương vẫn không chịu bỏ cuộc:

- Không nói nhiều, mau mau tới đây đi.

- Mình còn phải làm việc. Còn cái Sapo chưa biết viết thế nào đây. Vậy nên ình khát bữa này, có gì hẹn anh ta sau nha!

Nói xong, không để Như Phương kịp phản ứng, Kim Ngân đã ngắt máy. Thực sự là cô đã sợ yêu đương lắm rồi. Ở cái tuổi 28, người ta có chồng có con. Còn cô đã thành bà cô già quá đất! Cô đã qua cái thời cuồng nhiệt. Đã trải qua cái gọi là yêu thương tới chết đi sống lại

. Tuy không có hạnh phúc ở phía cuối, nhưng cũng đủ để cô phải nhớ suốt đời.

Kim Ngân nghĩ bản thân mình thật giống như chiếc kim dài của đồng hồ. Chiếc kim ấy đang nhích dần những bước nặng nề về phía con số mười hai, cố gắng hoàn thành sáu mươi phút của một giờ. Cũng như cố gắng hoàn thành cái tuổi của một cuộc đời.

28 tuổi. Không già đâu! Nhưng trái tim thì đã quá già rồi. Thậm chí, giờ mà lục lại, Kim Ngân dám chắc nó đã hóa đá theo thời gian!

Vừa nghĩ tới đó, bụng cô liền ngán lên một tràng dài chói tai. Lúc ấy cô mới nhớ ra, từ sáng tới giờ chưa có gì bỏ vào bụng. Vừa ngủ dậy dạ dày đã đình công là lẽ đương nhiên.

Kim Ngân lật chần ra. Có lẽ cô phải đi tắm đã rồi mới giải quyết được cơn đói này.

.
. .

Kim Ngân vừa nhận được điện thoại báo cáo tình trạng sức khỏe Hoàng Mai của bác sĩ Đường. Mọi thứ đều ổn! Bà Đường đã nói như thế đấy.

Mọi thứ đều ổn!

Nếu mọi thứ đều ổn theo cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng thì tốt biết mấy. Nhưng cũng giống như Hoàng Mai, nói mọi thứ với cô ấy đều ổn, vậy mà ngày hôm qua Hoàng Mai vẫn trốn đi được.

Còn cô, nếu mọi thứ đều ổn, thì chắc giờ này cô đã có một gia đình êm ấm rồi.

Kim Ngân thở dài rồi bước về phía một quán phở bò ven đường. Vốn là định đi loanh quanh một hồi để tìm quán cơm, nhưng ngửi thấy mùi phở bò thơm phức kia là cô lại không kìm được, muốn bước vào ăn một bát.

Ngày xưa, bà nội của Hoàng Mai làm phở bò rất ngon. Bà còn làm cho cô một tô phở với rất nhiều thịt bò tái chín, nói cô phải ăn thật nhiều. Hồi đó Kim Ngân rất gầy. Chẳng biết có phải là do chuyện của bố hay không mà cơ thể cô cứ nhẹ bẫng đi từng ngày. Vậy nên bà của Hoàng Mai rất thương cô, làm cho cô rất nhiều đồ ăn.

Kim Ngân ngẩng mặt lên nhìn trời, đôi mắt thăm thẳm đậm nét ưu tư.

Có những chuyện đi qua rồi mới thấy tiếc nuối. Trách sao ngày tháng vui vẻ quá ngắn mà nỗi buồn đau thì quá dài. Ta lại không biết làm cách nào để kéo về bên mình và giữ cho riêng ta. Chỉ biết đứng nhìn tất cả vụt qua tầm mắt, rồi loãng dần theo khoảng cách thời gian mà thôi.

- Cho tôi một tô phở bò tái chín. Thật nhiều thịt nhé!

Kim Ngân gọi phở, sau đó ngồi vào một chiếc bàn cạnh cửa sổ.

Bà chủ quán vui vẻ gật đầu rồi bắt tay vào công việc của mình.

Kim Ngân đưa mắt nhìn xung quanh quán, cảm thấy mọi thứ đều rất quen thuộc. Không biết vì sao, nhưng cứ ngửi thấy mùi phở vẫn vương quanh đây là cô lại thấy, những năm tháng khi xưa như ùa về.

Hoàng Mai từng nói, thứ ngon nhất trên đời này không phải sơn hào hải vị, không phải bào ngư vi cá, càng không phải món cánh gà rán ở cổng trường mà hai người vẫn ăn.

Đó chính là phở bò của bà nội cô ấy.

Phở bò có hương vị cổ xưa, truyền thống. Đặc biệt là phở bò của bà nội Hoàng Mai, trong nước dùng như chứa đựng cả những tình thương vô bờ bến, khiến cho hai cô gái trẻ cứ mỗi lần ăn lại tấm tắc tới nỗi...nước mắt muốn rơi.

Và cho đến bây giờ, Kim Ngân mới hiểu được sâu xa của vấn đề. Phở bò chỉ là một cách gọi cụ thể. Thực chất, thứ ngon và quý giá nhất trên đời này chính là tình yêu thương và hạnh phúc.

Chỉ cần như thế thôi, cũng đủ để nước mắt ta rơi rồi.

- Có thể cùng cô diễn một cảnh trong quán này được không?

Giọng nói khàn khàn mang chút mỉa mai vang lên khiến cho Kim Ngân không khỏi giật mình. Ngay lập tức, đôi đũa trong tay cô chột rơi xuống. Lồng ngực lại co thắt như bị ai đó chèn lấy khí quản.

Đó là phản xạ tự nhiên! Trong mỗi giấc mơ, Kim Ngân đều giật thột như vậy đấy.

Cô mở to mắt nhìn người đàn ông thần nhiên ngồi xuống chiếc ghế đối diện mình. Hai bát phở đã được bưng lên tự khi nào. Hương thơm nồng nàn tới khiến nỗi trái tim phải nhói lên.

Anh ta...Tại sao lại là anh ta?

Ai ư?

Đó là người đàn ông mà cô đã gặp trên đường ngày hôm qua. Chính là người đàn ông đã nghĩ cô vì tiền mà quỳ xuống khóc lóc trước mặt anh ta. Chính là người đàn ông mang khuôn mặt giống hệt người đã hận cô tới chết – Vĩnh Khanh. Chính là người đó...

Phải, chính là người đó.

Nhưng Kim Ngân lại không biết, thực chất, anh ta vốn là ai!?

6. Chương 6

- Anh...Anh...

Kim Ngân hoảng hốt tới nỗi không nói được thành câu. Cô chỉ biết nhìn chăm chăm vào người đàn ông trước mặt. Tuy rằng biết anh ta không phải Vĩnh Khanh, nhưng sao trái tim cô vẫn thấy nhói đau thế này? Giống như tất cả đã in sâu vào tâm trí, chỉ cần trên đời có một chút gì đó của Vĩnh Khanh xuất hiện là Kim Ngân lại thấy nỗi sợ hãi mười năm trước hiện về.

Thiên Hoàng nhếch môi cười nhạt, vẻ lạnh lùng trên khuôn mặt không giảm đi là bao. Anh rất ung dung với tay lấy đôi đũa. Lại càng thản nhiên bưng bát phở ra trước mặt và ăn ngon lành, bỏ qua sự hoảng hốt của Kim Ngân.

Kim Ngân cảm thấy cả người run lên bần bật, mồ hôi chảy dọc sống lưng. Cô dám chắc rằng sắc mặt của mình lúc này đã trắng tới nỗi không còn một giọt máu. Đúng là duyên phận, dù anh ta có chết rồi thì cũng không chịu buông tha cho cô. Mộng đã lên cổ xanh rồi mà vẫn không nguôi ngoai mỗi hận trong lòng

Vĩnh Khanh, anh quả thực là quá tàn nhẫn!

- Sao thế? Lần này tôi được vào vai gì trong kịch bản của cô đây? Vĩnh Khanh? Vĩnh Khang? Hay Vĩnh gì đó?

Kim Ngân cố gắng nuốt đi nỗi sợ hãi. Đôi bàn tay run run với lấy đôi đũa, rồi cô cúi xuống nói:

- Lần trước là tôi nhầm lẫn, tôi xin lỗi! Còn tiền của anh, anh cho tôi địa chỉ, ngày mai tôi sẽ tới gửi trả lại.

Thiên Hoàng ngẩng mặt lên, trong đáy mắt cơ hồ hơi ngạc nhiên. Hóa ra là nhầm lẫn thật ư? Ngay cả anh cũng đã nhìn lầm cô ta?

Thấy được vẻ ngạc nhiên và khó hiểu của Thiên Hoàng, Kim Ngân chỉ biết cười khổ:

- Tôi không có ý gì đâu. Tôi cũng không phải dạng ăn cướp giữa đường. Tôi là phóng viên của báo Ngôi Sao Mai. Chuyện hôm qua chỉ là do hiểu lầm mà thôi.

- Ồ! – Trên khuôn mặt của Thiên Hoàng như hiện lên ngàn tia hứng thú. Anh ngẩng đầu lên, chống cằm rồi nói – Hóa ra là người của Ngôi Sao Mai. Đúng là duyên nợ. Không ngờ người tôi gặp lại là người đã làm mất mặt công ty tôi.

Lần này thì đến lượt Kim Ngân lộ ra vẻ mặt khó hiểu:

- Sao cơ?

Thiên Hoàng cũng không che giấu thân phận, anh mỉm cười đáp:

- Tôi là người đứng đầu AP!

Một lần nữa, Thiên Hoàng lại khiến cho Kim Ngân ngạc nhiên tới nỗi không thở nổi. Không ngờ trái đất này lại tròn tới vậy. Ông trời dường như muốn tất cả mọi chuyện đều phải công bằng, có qua có lại, đừng ai mong có thể thoát khỏi chữ nợ.

Đúng là cô đã làm mất mặt AP khi thất hẹn. Nhưng chẳng phải họ cũng suýt khiến Ngôi Sao Mai mất đi uy tín hay sao? Chuyện này đáng ra nên kết thúc ở đây mới đúng!

Kim Ngân dần lấy lại bình tĩnh. Song, cô vẫn không dám nhìn thẳng vào đôi mắt của Thiên Hoàng. Cô sợ mình sẽ tìm được những ký ức đen tối của mười năm trước trong đôi mắt lạnh băng ấy. Cô sợ mình sẽ gặp lại Vĩnh Khanh bởi đôi mắt ấy. Cô sợ mình sẽ lại dần vật, đau khổ khi nhìn vào đôi mắt ấy. Cô sợ, cô rất sợ!

Sau cùng, Kim Ngân đành nói:

- Thay mặt Ngôi Sao Mai, tôi gửi lời xin lỗi tới anh!

- Tại sao phải xin lỗi? – Thiên Hoàng nhìn cô hỏi.

Nhất thời, Kim Ngân không biết trả lời thế nào. Lý do cô xin lỗi đã quá rõ, nhưng hình như ý của anh ta không tập trung vào cái lý do đó. Điều anh ta thắc mắc là một điều khác kia, và đó là điều khác gì thì cô cũng chịu.

Kim Ngân không nhìn Thiên Hoàng, đôi đũa vẫn nghịch nghịch những sợi phở trắng trong tô. Phải suy nghĩ rất lâu cô mới nói:

- Tôi nghĩ mình cần xin lỗi thì xin lỗi thôi. Không có gì cụ thể cả.

Thiên Hoàng nhếch môi cười, rồi anh cũng không nói gì nữa. Anh chợt thấy Kim Ngân rất giống một người con gái nào đó mà anh đã từng gặp. Trong cuộc đời của Thiên Hoàng, việc anh đã từng lướt qua bao nhiêu người con gái, đã từng yêu bao nhiêu người... anh cũng không nhớ nổi nữa. Nhưng có một người đã làm cho anh nhớ mãi không quên. Tuy nhiên, cái nhớ của anh cũng chỉ dừng lại ở “nhớ”. Nhớ theo một nghĩa rất bình thường, rất cơ bản và không hề được chuyển hóa sang một dạng tình cảm nào khác.

Anh không nhớ nổi hết. Chỉ nhớ lang máng rằng: Kim Ngân rất giống một người.

Cô ấy cũng thích làm những việc khó hiểu, mặc kệ người khác có suy nghĩ như thế nào thì cô vẫn sẽ làm theo ý của cô ấy. Chắc đó cũng là một điểm khiến anh chỉ nhớ người mà không nhớ nổi tên. Thậm chí, ngay cả khuôn mặt cũng đã quên rồi.

Bữa ăn đó diễn ra rất trầm lặng, không ai nói với ai câu gì vào sau đó. Chỉ có hương phở bò vẫn vương xung quanh, như một loại xúc cảm ngọt ngào, thân quen khó gặp giữa cuộc đời nổi trôi của hai con người này.

Không ai biết, số phận của bọn họ đã bước sang một con đường mới. Hạnh phúc nằm dưới cái gập ghềnh, sỏi đá. Và nước mắt sẽ trải khắp bầu trời xanh.

Có nắm tay đi hết con đường được với nhau hay không?

Đó là một câu hỏi mà cả Thiên Hoàng và Kim Ngân đều không trả lời được.

.

.

.

Sáng hôm sau, Kim Ngân tới chỗ bác sĩ Đường thăm Hoàng Mai. Sau buổi chiều hôm nọ, Kim Ngân chưa hề quay lại gặp cô ấy. Chẳng biết cô ấy còn giận cô nữa không?!

Được nghỉ hai ngày, Kim Ngân cảm thấy tinh thần sáng khoái hẳn. Cô không phải lo lắng cho bài báo này nên viết ra sao, nên sửa thế nào. Rồi tí chính nên đặt thế nào, tí phụ nên đặt ra sao nữa... Tất cả đều rất thoải mái. Không có công việc gò bó, không có căng thẳng... Đã rất lâu rồi Kim Ngân chưa tìm lại được cảm giác này cho riêng mình.

- Mai, Kim Ngân tới rồi này. – Bác sĩ Đường lớn tiếng gọi

Kim Ngân mỉm cười nói:

- Được rồi, chị cứ làm việc của mình đi. Để tôi lên gọi cô ấy.

Nói rồi Kim Ngân bước lên trên tầng hai, tới phòng của Hoàng Mai.

Mười năm trước, không dám để Hoàng Mai biết chuyện Vĩnh Khanh đã chết, cô đành phải nói dối rằng anh đang đi công tác ở Mỹ. Đã chục năm trôi qua, Hoàng Mai vẫn cứ ngu ngờ chờ đợi. Ngày ngày nói chuyện với tấm ảnh trên bàn một cách hạnh phúc. Thỉnh thoảng cô còn nở một nụ cười như cười với chính Vĩnh Khanh thật vậy.

Như thế cũng tốt! Kim Ngân nghĩ. Thà cứ để cho Hoàng Mai tự huyễn hoặc một người ở bên cạnh cô ấy, cùng cô ấy vượt qua những lúc khủng hoảng, còn tốt hơn việc đưa cô ấy về hiện thực. Kim Ngân thấy Hoàng Mai đã quá đau khổ rồi, cô không muốn Mai phải chấp nhận thêm một sự thật đau lòng nữa.

Kim Ngân mở cửa ra gọi lớn:

- Hoàng Mai, cậu vẫn ngủ đ...Á!

Lời còn chưa nói hết, Kim Ngân đã vội hét lên đầy kinh hãi. Cô gần như không bước nổi khi nhìn thấy Hoàng Mai đang nằm giữa một vũng máu. Trên cổ tay của cô ấy vẫn còn lộ rõ một vết cắt sâu hoắm. Con dao dọc giấy nằm ngay bên cạnh, trên lưỡi dao loang vệt máu đỏ tươi.

Nhìn khuôn mặt của Hoàng Mai trắng bệch vì mất máu, Kim Ngân sợ đến nỗi cả trái tim như nổ tung. Chân tay luống cuống không biết phải làm sao, đầu óc cô cũng dần trở nên trống rỗng.

Trong lúc ấy, ký ức kinh khủng mười năm trước lại hiện về.

“Ngân, kế hoạch mình bảo với cậu đó. Cậu đã suy nghĩ kĩ chưa?” Hương Liên vẫn tô son đỏ như máu, ghé sát vào tai Kim Ngân thầm thì những lời nói lạnh đến thấu xương.

Kim Ngân hoảng sợ hơi lùi lại. Vô tình cô va phải mỏm đá đằng sau. Cảm thấy mỏm đá ấy như lưỡi dao lạnh lùng đang kề sau lưng mình. Bất giác, cả người cô trở nên mềm nhũn như sắp mất đi sức lực. Cô liên tục lắc đầu nói:

“Không, mình không thể làm chuyện ấy. Mình không thể hại Hoàng Mai.”

“Kim Ngân à, cậu ngốc quá! Bố cậu sẽ an toàn, Vĩnh Khanh sẽ về bên cậu. Một công đôi việc, chẳng lẽ cậu không muốn như vậy sao?”

“Không, mình không muốn!” – Kim Ngân hoảng loạn hét lên.

Ngay khi cô định xoay người chạy đi thì Hương Liên đã kịp nắm tay cô lại, trừng mắt lên giáng ột cái tát đau điếng. Cái tát ấy chính là cái tát đã quyết định tất cả. Quyết định thay cả con người cô. Dù không muốn, nhưng nỗi đau xót mà cái tát ấy gây ra đã khiến cô không còn con đường quay lại.

“Đồ hèn nhát này. Mình phải thức tỉnh cậu!” – Hương Liên nghiến răng nói – “Mình cho cậu hai tiếng đồng hồ. Cậu nhất định phải phá đi cái thai trong bụng của Hoàng Mai. Cậu hiểu chưa?”

“Nhưng...” Kim Ngân vừa ôm một bên má đã hằn năm ngón tay, miệng vừa nói – “Cô ấy đang có con. Đứa con ấy là của Vĩnh Khanh. Mình không thể làm như thế.”

Hương Liên nghe vậy liền nhếch môi cười như giễu. Cô ta tiến lại gần, đưa bàn tay nhợt nhạt lên phủi phủi vai áo của Kim Ngân. Đôi môi đỏ chót khẽ mấp máy những lời nói thâm:

“Cậu vẫn chưa tin mình hả? Đứa con ấy là của anh Minh Duy. Còn chuyện của Vĩnh Khanh, cậu yên tâm đi, mình đã bố trí hết rồi. Mình sẽ bảo với Vĩnh Khanh là cậu và Hoàng Mai đi chơi ở gần con sông ấy, cậu chẳng may vấp phải một hòn đá và cũng vô tình theo lực của quán tính mà đẩy Hoàng Mai xuống sông. Minh thể, chuyện này chỉ có mình biết, cậu biết. Trời đất cũng sẽ im lặng thôi. Yên tâm chứ?”

Kim Ngân không trả lời, cô vẫn cảm thấy có điều gì đó bất an. Trong lòng không ngừng rửa thẳm anh em nhà Hương Liên. Những con người đen tối, độc ác và không có tính người. Tại sao họ lại muốn làm vậy? Tại sao họ lại muốn hại Vĩnh Khanh và Hoàng Mai?

“Tại sao?” – Kim Ngân hỏi.

Hương Liên chỉ nhún vai.

“Bởi vì mình ghét cô ta. Bởi vì anh Minh Duy cũng ghét cô ta. Và bởi vì...bố cậu vẫn còn nợ tiền anh tó. Chẳng phải, cậu cũng rất yêu Vĩnh Khanh hay sao?”

Một loạt những lý do được đưa ra. Lý do nào cũng đánh mạnh vào lý trí của Kim Ngân, khiến cho cô hoang mang theo từng lời nói của Hương Liên.

Kim Ngân không hề biết rằng, đó chỉ là một kế hoạch đầy hoàn hảo. Và mọi việc không hề đơn giản như cô vẫn nghĩ.

Lúc Kim Ngân đẩy Hoàng Mai xuống dòng sông thì cũng là lúc Vĩnh Khanh xuất hiện. Cô gần như chết điếng người. Ngay cả cánh tay vừa vươn ra đẩy người bạn tốt của mình cũng chưa kịp thu lại. Đôi mắt chỉ biết nhìn người con trai kia bằng một sự sợ hãi và hối hận. Cả trái tim như run lên rồi nứt toác ra thành

từng mảnh. Máu đã rỉ một cách âm thầm, lặng lẽ. Kim Ngân chỉ hận lúc đó không có đủ cam đảm để nhảy xuống dòng sông đó.

Mà có nhảy xuống thì, liệu anh ta có cứu cô hay không?

Đó là một câu hỏi đã có câu trả lời. Chỉ là cô cố tình lờ nó đi mà thôi!

Kể từ lúc ấy Kim Ngân đã hiểu, hóa ra mình chỉ là một quân cờ không hơn không kém. Một quân tốt thí của Hương Liên.

Vĩnh Khanh đã đắc tội với Minh Duy, và anh ta muốn tất cả đều phải đau khổ.

Cô chỉ là một con rối “nhân tiện” để bọn họ giựt dây. Bởi nếu không phải vì bố cô nợ tiền Minh Duy, thì Hương Liên và

Minh Duy đã chẳng có cơ ép buộc cô. Nếu bố cô không nợ tiền Minh Duy, có lẽ anh ta sẽ không “trong sạch” như thế này.

Vô tình thay, bi kịch này trong mắt người khác chỉ liên quan đến ba người bọn họ. Còn những kẻ đáng ra phải liên quan lại vẫn đứng trong bóng tối nhìn với ánh mắt đắc ý.

Thế rồi cứ từng bước, từng bước, Hương Liên chiếm đoạt Vĩnh Khanh. Kim Ngân biết anh không cam chịu, nhưng cô có thể làm gì được. Cô chỉ có thể nhìn Hương Liên hành hạ anh ấy từng ngày.

Và nhìn anh ấy cự tuyệt lại tất cả từng giờ.

Một quân tốt không bao giờ được tới gần quân tướng. Trừ khi là tướng của đối phương!

Trước khi Vĩnh Khanh bỏ sang Mỹ, Kim Ngân đã thấy anh gục đầu bên giường bệnh của Hoàng Mai. Lúc ấy Kim Ngân đã hiểu, bản thân mình ngu ngốc và tàn nhẫn biết chừng nào. Cô đã ích kỷ, cô đã quá ích kỷ rồi.

Cảm giác tội lỗi dâng lên tận khí quản, khiến cô chỉ biết vừa khóc vừa tìm lấy không khí ình. Trái tim co thắt như đã rúm ró lại. Trong đầu cô lúc ấy chỉ có một ý niệm duy nhất, đó là: “Vĩnh Khanh, Hoàng Mai. Xin lỗi!”

Sự thật, trong thâm tâm Kim Ngân hiểu rằng. Việc cô đẩy Hoàng Mai không hẳn xuất phát từ chuyện lo sợ cho bố. Đó là phần lớn. Còn phần nhỏ lại chính là sự ghen tỵ của cô.

Rằng tại sao cô gặp Vĩnh Khanh trước, nhưng người anh yêu lại là Hoàng Mai? Rằng tại sao Hoàng Mai đã có tất cả, còn cô lại cứ phải chịu đựng sự thua thiệt?

Nhàn hương phấn tử màu tím ngày nào cùng những bức thư viết vội không dám gửi, đã khiến lý trí trong cô sụp đổ như tường thành bị người ta công phá. Cô không chịu nổi, tôi không cam tâm...

Cô...

Vĩnh Khanh, cô thực sự rất yêu anh!

Tình yêu mù quáng luôn luôn như thế, và chỉ có kẻ ngu ngốc mới để tình yêu làm ờ con mắt. Kim Ngân nghĩ mình là một kẻ như vậy. Cô đã cố tình giết đi một sinh mệnh nhỏ bé. Cô đã cố tình giết chết một tình yêu đẹp. Cô đã vô tình đẩy chính bản thân xuống mười tám tầng địa ngục và không bao giờ được nhìn thấy ánh sáng mặt trời nữa.

- Mai, Mai...cậu làm gì thế này?

Kim Ngân vừa khóc vừa hét lên, vội vàng chạy đến bên Hoàng Mai, cố gắng bịt chặt vết thương nơi cổ tay của cô ấy.

Đúng lúc đó, bác sĩ Đường cũng chạy lên. Thấy cảnh tượng trước mặt, phản ứng của bà chỉ là bàng hoàng. Ngần ra một hồi, cuối cùng bà nhanh chóng đi lấy hộp cấp cứu. Sau đó sơ cứu vết thương cho Hoàng Mai và gọi xe đưa cô ấy tới bệnh viện.

Tất cả mọi chuyện đều diễn ra rất nhanh, nhanh tới nỗi chỉ còn sự sợ hãi là độc chiếm tất cả. Kim Ngân đứng thất thần nhìn vũng máu, thậm chí cô còn không mấy may phản ứng khi nhìn người tới đưa Hoàng Mai đi. Nước mắt cô đã cạn, mà nỗi đau lại chưa từng nguôi ngoai.

Tại sao? Tại sao cô ấy phải làm như thế? Mười năm qua, chẳng phải cả hai đều rất yên ổn hay sao? Chẳng phải cô ấy vẫn luôn vờ như không có cô trên thế giới này nữa hay sao? Chẳng phải chuyện của mười năm trước nên thả trôi vào dĩ vãng hay sao?

Vậy vì có gì mà phải khiến tất cả đau khổ một lần nữa như thế?

Cô không hiểu. Không thể hiểu được.

Khi con người ta đã đi đến đỉnh điểm của sự tuyệt vọng, đáng ra họ không nên hy vọng và quan trọng một điều giữa nữa mới phải. Ngay cả sống và chết, ngay cả sự tồn tại hữu hiện ngay trước mắt... Đáng ra Hoàng Mai phải mất cảm giác rồi mới phải.

Nhưng cuối cùng cô ấy vẫn không quên, cô ấy vẫn cảm nhận được. Cô ấy vẫn đau, cô ấy vẫn tuyệt vọng và cô ấy muốn chết!

Cô ấy muốn chết!

Muốn chết!

Chết!....

Trong thình không tựa như có hàng ngàn tiếng cười nhạo vang lên. Kim Ngân sợ hãi ôm đầu ngồi thụp xuống. Đôi mắt của cô mệt mỏi và hoang mang tới nỗi mờ đục những giọt lệ. Trong lòng như bị bàn tay của ai đó cào rách, các vết thương đang rỉ máu và rách toác ra...

Cô nhìn thấy anh ta, cô đã thấy anh ta!

Kim Ngân không ngừng lắc đầu, cố gắng xóa tan hình ảnh của người con trai đang xuất hiện trước mắt mình. Tiếng còi hú của xe cứu thương như đưa cô rơi vào cực điểm của tuyệt vọng. Còn người con trai mờ ảo trước mặt thì như muốn lao đến bóp chết cô ngay tức khắc!

Anh ta đang tức, đang tức giận vì cô đã đẩy Hoàng Mai vào tay Tử thần một lần nữa. Càng ngày cô càng cảm thấy, nắm xương tàn dưới nắm mồ xanh ấy muốn vùng dậy, muốn hận cô, và muốn kéo luôn cô cùng xuống địa ngục.

Kim Ngân muốn khóc mà không khóc được. Cuối cùng, cô chỉ biết nói trong hoảng loạn:

- Chúng ta cùng chết, cùng chết...Chúng ta sẽ cùng chết!

Vừa nói tới đó, Kim Ngân liền lao tới vợ lấy con dao dọc giấy và kề vào cổ tay mình.

Lưỡi dao sáng loáng chạm vào da thịt khiến Kim Ngân co người lại. Máu của Hoàng Mai theo đó mà dính cả vào cổ tay cô. Kim Ngân dần dụng lực, ấn chặt con dao xuống...Đôi môi vẫn mấp máy những câu nói không đầu không cuối:

- Chết...tất cả sẽ chết...cùng chết...chúng ta sẽ cùng chết!

7. Chương 7

Từng giọt nước trong suốt nhỏ xuống đường truyền dịch. Kim Ngân nằm trên giường bệnh, cả khuôn mặt trắng như tấm drap mà cô đang đắp. Mùi đặc trưng của bệnh viện hòa cùng với hương gỗ ẩm. Trong giấc mộng, Kim Ngân thấy mình như người lạc vào đảo hoang. Xung quanh không có ai, cũng không ai thấy cô. Ngoài nỗi sợ hãi ra thì cô không còn gì khác.

Cô đã khóc, đã khóc rất nhiều. Nhưng vẫn cứ cô độc.

Cô đã sợ, đã rất sợ hãi. Nhưng vẫn chẳng ai đến bên cô.

Cô cứ thế đi, đi về phía ánh sáng. Nhưng ánh sáng cứ chạy mãi về cuối chân trời. Để lại Kim Ngân trong bóng tối cô đơn.

Trong cơn hôn mê, Kim Ngân nghe thấy tiếng nói chuyện bên cạnh:

- Chuyện của bọn họ thực rất rắc rối. Ngay cả tôi cũng thấy mệt mỏi thay cho họ.

- Vậy sao?

- Phải. Nếu vừa rồi Hoàng Mai không nghĩ quẩn, thì tôi còn cứ ngỡ mọi chuyện chỉ qua đi như thế. Nhưng không ngờ...

- Được rồi, tôi hiểu ý chị!

Đây là giọng nói của bác sĩ Đường mà? Vậy còn giọng nói khàn khàn kia là của ai? Cô thấy rất quen. Đó là giọng nói đã khắc sâu vào trong tâm trí cô thì không quen sao được?

Ngày đầu tiên cô gặp anh, bị anh thu hút cũng bởi chất giọng khàn khàn đặc trưng đó. Anh cùng với một người bạn bước vào quán ăn, nụ cười tỏa nắng khiến cô ngây ngất. Trái trung trinh rung động như đánh dấu một cột mốc đáng nhớ của cuộc đời. Lúc ấy cô mới được biết, hóa ra anh là sinh viên năm cuối của trường cô. Là đàn anh nổi tiếng trong trường. Anh là bạch mã hoàng tử của biết bao sinh viên nữ. Chỉ tiếc bạch mã hoàng tử thì vẫn cứ là bạch mã hoàng tử. Còn cổ tích thì vẫn nằm lại trong một thế giới phi hiện thực nào đó. Và sẽ chẳng có nàng công chúa như trong cổ tích xuất hiện đâu.

Hoàng Mai nói, Vĩnh Khanh đẹp trai là bởi bố mẹ anh ta đẹp. Nhưng cái biệt danh “Bạch mã hoàng tử” của anh ấy không phải chỉ nằm ở vẻ đẹp trai. Mà còn nằm ở khí chất đặc biệt của anh.

Chẳng biết có phải Vĩnh Khanh được sinh ra trong một gia đình giàu có hay không? Mà từ người anh lúc nào cũng tỏa ra một loại khí chất rất tôn quý, rất kiêu ngạo, gây cho người ta cảm giác xa vời. Đám con gái bọn cô tới ngày chỉ biết ước mơ, nhưng không ai dám chạy theo anh để bắt lấy trái tim.

Kim Ngân dần dần mở mắt ra. Hình ảnh đi từ mờ nhạt cho tới rõ nét. Cô nghiêng đầu nhìn trần nhà, sau đó nhìn bình truyền dịch treo lơ lửng trước mắt. Trong lòng chợt cảm thấy mơ hồ.

Tại sao cô lại nằm ở đây?

Đó là câu nghi vấn đầu tiên xuất hiện trong đầu Kim Ngân. Nhưng cô chưa kịp hỏi thì đã có người lên tiếng trước:

- Tỉnh rồi à?

Kim Ngân khẽ quay sang nhìn, chợt giật mình khi phát hiện người đó là Thiên Hoàng. Đến bây giờ, tuy đã biết anh ta không phải Vĩnh Khanh, nhưng trong tiềm thức của cô vẫn như mặc niệm một cái gì đó. Rằng mỗi khi nhìn thấy anh là cô lại thấy sợ hãi.

Kim Ngân chớp mắt mấy lần định nói, nhưng do cổ họng khô rát nên khi phát âm thấy rất khó khăn:

- Tại sao lại là anh?

Vừa rồi cô còn nghe thấy giọng của bác sĩ Đường cơ mà? Sao lúc tỉnh dậy người cô thấy lại là anh ta?

Thiên Hoàng mỉm cười ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường. Sau đó anh nói:

- Buổi sáng, tôi đang định hẹn cô ra bàn đến chuyện PR cho “rất muốn yêu em”. Nhưng lúc gọi điện thì người nghe máy lại không phải cô mà là bác sĩ Đường. Tôi có hỏi chuyện, bà ấy chỉ bảo cô đang nằm trong bệnh viện nên tôi tới đây ngay.

Kim Ngân cố nhớ lại mọi chuyện, nhưng ký ức lại như những mảnh vỡ thủy tinh. Rời rạc và rất khó nhận biết. Rồi cô chợt hốt hoảng ngồi dậy, giật kim truyền trong tay ra toan bước xuống giường.

Thiên Hoàng ngạc nhiên khi thấy biểu hiện bất ngờ của Kim Ngân. Anh vội vàng giữ tay cô lại quát lớn:

- Cô làm gì thế?

- Không phải việc của anh – Kim Ngân trừng mắt đáp.

Thiên Hoàng bất chợt buông tay ra. Hành động này khiến cho Kim Ngân đang cố giằng người liền theo lực quán tính liền ngã xuống. Cô không ngờ được tình huống này, nên khi nó xảy ra, cô chỉ biết hét lên một tiếng.

Đôi môi bạc của Thiên Hoàng khẽ nhếch, anh điềm nhiên ngồi xuống nói:

- Tất nhiên đó không phải việc của tôi. Cô có thể đi, nhưng đến lúc ngã giữa đường thì đừng nói tôi không ra đỡ cô.

- Đây không phải bệnh viện sao? – Kim Ngân đáp.

- Phải, là bệnh viện. Các y bác sĩ sẽ “sẵn sàng” giúp đỡ cô đó – Từ sẵn sàng được anh ta nhấn mạnh một cách đầy mỉa mai.

Kim Ngân nghiêng răng nghiêng lợi nhìn Thiên Hoàng. Khuôn mặt biểu lộ rõ sự tức giận. Sau cùng, cô đành ngồi xuống, không nhìn người đàn ông trước mặt và hỏi:

- Hoàng Mai sao rồi?

Thiên Hoàng vẫn thản nhiên nói:

- Sao lại hỏi tôi? Tôi đâu biết cô ta là ai?

Lần này thì Kim Ngân không thể chịu được nữa. Cô đành bước xuống giường rồi mở cửa ra ngoài, để lại Thiên Hoàng với một nụ cười trên môi.

Kim Ngân vẫn còn nhớ, mình không hề tự tử. Lúc cô vừa đặt con dao lên cổ tay thì cũng là lúc bác sĩ Đường vào phòng. Tới thì cô không nhớ gì nữa. Có thể, vì tinh thần quá hoảng loạn nên cô đã bị ngất đi. Kim Ngân đoán. Đây chắc là lý do hợp lý nhất mà cô tìm được lúc này ình, để giải đáp vì sao bản thân lại phải nằm trong đây.

Còn chuyện tại sao Thiên Hoàng đến tìm cô để bàn chuyện PR, mà không phải là tổng biên tập hay chú Sáng, hoặc người bên ban quảng cáo thì cô cũng chịu. Có nghĩ, có lẽ anh ta là một tên lăm tiền nhiều của, rồi việc nên chạy đến chọc cô tức chết đấy mà. Cứ nhìn cái cung cách anh ta nói chuyện với cô thì biết. Rõ ràng là anh ta đang muốn trêu tức cô.

Tất nhiên, nói đi cũng phải nói lại. Kim Ngân vu cho Thiên Hoàng như vậy thực oan cho anh ấy. Bởi vì đích xác Thiên Hoàng không biết Hoàng Mai là ai!

.
. .
.

Buổi tối, Kim Ngân ra viện luôn. Cơ bản vì tình trạng sức khỏe của cô không đến nỗi nguy kịch, chỉ là bị khủng hoảng tinh thần và kiệt sức do mấy ngày qua làm việc điên cuồng thôi. Chỉ cần ở nhà nghỉ ngơi vài ngày là ổn.

Kim Ngân thở dài rồi ngồi vào trong xe của Thiên Hoàng. Thắt dây an toàn lại rồi cô khẽ nói. Hình như là nói ình cô nghe:

- Nếu hôm nay cậu chết...thì anh ấy chắc sẽ hận mình đến sống lại mất.

Thiên Hoàng ngồi bên cạnh, nghe Kim Ngân nói vậy thì không khỏi bật cười. Anh vừa khởi động xe vừa nói:

- Dù sao thì cô ta cũng qua cơn nguy kịch rồi mà.

Kim Ngân không đáp lại Thiên Hoàng. Anh ta làm sao mà biết được chuyện của cô cơ chứ? Làm sao biết được mười năm qua cô và Hoàng Mai đã sống như thế nào cơ chứ? Và làm sao mà biết có người hận cô như thế nào cơ chứ?

Cảm giác bị người mình yêu hận thực giống như cảm giác trái tim bị đem ra đâm nát. Cảm giác dày vò ấy sẽ khiến bản thân hoang mang, đau khổ và thậm chí là mất đi cả lý trí. Hận khác với ghét, khác với thù...Bởi vì khi người ta đã dùng từ “hận”, thì chắc chắn họ đã không còn chút tình gì nữa rồi.

Kim Ngân hiểu Vĩnh Khanh chưa bao giờ yêu cô. Nên để hận cô, anh không cần phải suy nghĩ một giây!

Mười năm trước, ngày cô đứng trong mưa nhìn anh. Anh đứng ở quán hàng cơm đối diện, tay cầm chiếc ô màu đen nhìn về một hướng. Cô không biết anh đang nhìn ai, nhưng cô có cảm giác anh cũng đang nhìn lại mình. Cảm giác tự huyền ấy khiến cô thấy vui sướng hơn bao giờ hết. Cho dù là mơ thì cô cũng chấp nhận mơ tới cùng. Đến khi tỉnh dậy, buồn một lần cũng cam tâm.

Dưới mái hiên, dáng người anh dong dỏng cao trong bộ đồ thể thao màu trắng. Mùa mưa này mà mặc màu trắng thì thực là thảm, nhưng nhà Vĩnh Khanh rất giàu, anh đi đâu đều có xe đưa đón, cho nên không phải sợ chuyen quần áo bị nước mưa bắn vào.

Cô cứ đứng như vậy, anh cũng cứ đứng như thế...Khoảng cách vừa gần vừa xa, mưa rơi trắng xóa như một giấc mơ nhạt nhòa. Lúc ấy Kim Ngân đã ước, giá mà trời đừng tạnh mưa, để cô được mơ mãi trong giấc mộng này. Nhưng bong bóng mưa đã không theo lời nguyện cầu của Kim Ngân, nó vỡ rất nhanh trong niềm tiếc nuối của cô. Chiếc xe sang trọng màu đen đỗ trước mặt anh, hòng mong anh bước vào trong đó.

Vĩnh Khanh dường như hơi chần chừ, sau đó có một người mở cửa xe bước ra. Ông ta chắc là người lái xe của nhà Vĩnh Khanh. Ông cung kính mở cửa rồi còn đặt tay lên trên để anh khỏi bị chạm đầu vào thành xe. Và cuối cùng anh cũng chịu bước vào trong chiếc xe sang trọng đó.

Tất cả đều được Kim Ngân âm thầm ghi lại trong tâm trí. Năm tháng qua đi, đoạn ký ấy đã bắt đầu ngả màu nhưng chưa bao giờ phai nhạt.

Khi chiếc xe đã vút đi trong mưa, tựa như một ngôi sao băng màu đen lao giữa ban ngày, manh Vĩnh Khanh của cô đi xa mãi. Cô đã đứng đó ngẩn ngơ một lúc, rồi chợt giật mình phát hiện, hóa ra tất cả chỉ là mơ.

Người con trai ấy là người mà cô không bao giờ với tới.

Không bao giờ có thể với tới!

“Này, lên xe. Nhà cô ở đâu thế? Tôi cho cô đi nhờ một đoạn.”

“Gi cơ?”

“Lên xe đi, mưa lớn thế này chẳng biết khi nào mới tạnh. Tôi đưa cô về nhà.”

“Em...Em...Em không...”

“Em em cái gì? Định đứng đây ngắm mưa sao?”

“Dạ!”

Trời thì vẫn cứ mưa như thế, trong không khí còn mang theo hơi lạnh của mùa đông. Vậy mà trong lòng Kim Ngân, nắng ấm đã tràn ngập tự khi nào. Cô cứ tưởng rằng giấc mộng vừa rồi đã tan biến, đã vỡ theo bong bóng mưa, nhưng khi chiếc xe ấy quay lại, khi cửa kính xe được Vĩnh Khanh kéo xuống, và khi anh mỉm cười nói với cô bằng vẻ quan tâm như vậy...Cô đã cảm thấy giấc mơ này thực biết bao.

Cô có thể biết mình đang ở đâu.

Có thể thấy mình đang ngồi cùng ai.

Và có thể cảm nhận được mình đang hạnh phúc vì ai.

Kim Ngân quay đầu ra nhìn đường phố, cố gắng không để giọt nước đang ngập ngừng bên khóe mắt rơi xuống. Tâm trí chợt trở lên rối bời...Bao nhiêu năm qua, cứ mỗi lúc nghĩ về những đoạn ký ức màu hồng là cô lại thấy con tim như trở về thời thiếu nữ. Cũng biết bồi hồi, cũng biết hạnh phúc, và cũng biết xót xa...

Thực ra cô cũng chỉ bình thường như bao người con gái khác thôi. Nếu không phải do số phận xô đẩy, thì giờ chắc cô cũng như họ, cũng có một cuộc sống an lành bên người mình yêu thương rồi!

Ông trời ơi, đến bao giờ ông mới thấy chán trò chơi này đây?

- Cô có đói không? Chúng ta đi ăn cơm. Đồng thời bàn về chuyện PR luôn – Trong im lặng, bất giác Thiên Hoàng mở miệng nói.

Kim Ngân thở dài, phải mất một lúc lâu sau cô mới đáp lại anh:

- Anh Hoàng, tôi không phải người của bên quảng cáo. Có gì anh cứ liên hệ với tổng biên tập là được rồi. Chứ tôi chỉ là một phóng viên nhỏ bé, không có quyền bàn với anh chuyện này.

-Ồ, nhưng tôi tưởng đồ ngốc cũng phát hiện được rằng tôi đang có ý với cô chứ nhỉ? – Một câu nói chẳng có liên quan gì đến chuyện hai người đang đề cập đến.

Kim Ngân cảm thấy hơi bất ngờ về sự thẳng thắn của người đàn ông này. Cô cũng đã từng nghĩ tới chuyện anh ta có ý với cô, nhưng rồi lại gạt phắt đi ngay. Cơ bản vì cô cảm thấy bản thân chẳng có gì đặc biệt để người như Thiên Hoàng phải chú ý cả. Nếu có, thì Kim Ngân dám khẳng định rằng mắt thẩm mỹ của anh ta quá tầm thường.

Nhưng người đàn ông này rất khó đoán. Trong đôi mắt của anh ta đang chứa những suy nghĩ gì cô đều không thể đoán được. Mỗi câu nói của anh như khiến cô rơi vào trạng thái chệnh vênh, không chắc chắn. Rốt cuộc thì tại sao anh ta lại để ý tới cô?

Kim Ngân hơi quay lại nhìn Thiên Hoàng, khẽ hỏi:

- Anh đang nói đùa phải không?

- Nếu phải thì sao? Mà không phải thì sao?

Kim Ngân ôm trán vẻ mệt mỏi:

- Tôi không có hứng thú chơi trò tình ái với anh. Anh là người đứng đầu của một công ty điện ảnh lớn, lại có ngoại hình bắt mắt. Người như anh, muốn tiền có tiền, muốn tình có tình...Anh còn sợ không kiếm được người hơn tôi hay sao?

Thiên Hoàng hơi ngẩn người ra trước thái độ của Kim Ngân. Cô ấy không giống những người con gái khác mà anh từng gặp. Khi nói đến chuyện yêu đương nhắng nhít kiểu này, đôi mắt cô trở nên rất chán nản và có đôi phần né tránh. Anh không biết Kim Ngân đã trải qua những chuyện như thế nào, đau buồn ra sao. Nhưng một người con gái đã đến tuổi lo ẻ chồng như cô, thì lẽ ra phải nên vui mừng khi biết có một người như anh muốn theo đuổi cô mới phải.

Thiên Hoàng nhếch môi cười, hai ngón tay theo thói quen gõ gõ trên vô lăng, rồi anh hỏi rất tự nhiên:

- Tại sao tôi lại không được thích cô?

- Bởi vì anh là Thiên Hoàng. Là ước mơ muốn với tới của rất nhiều cô gái.

- Trong đó không có cô à?

Nhất thời Kim Ngân không biết phải trả lời ra sao, trong trái tim chợt run lên một cái.

Nếu như ngày xưa, Vĩnh Khanh nói với cô câu này thì tốt biết bao. Cô sẽ vui mừng biết mấy.

Thực ra, đã có một thời cô nghĩ Vĩnh Khanh thích mình. Đó là một thời cô ngu ngơ thích ngồi bên cửa sổ, cười một mình như một cô gái đang trong giai đoạn yêu đương và nghĩ về tình yêu. Đó là một thời cô vẫn luôn nghĩ rằng, có một người con trai thập toàn thập mỹ thích mình...Đó là thời cô cảm thấy hạnh phúc hơn bao giờ hết!

Chỉ tới khi Hoàng Mai vui mừng nói với cô câu đó:

“Kim Ngân, Vĩnh Khanh và mình đang hẹn hò. Hôm nay anh ấy muốn mời mình đi ăn, cậu bảo mình nên mặc gì đây?”

Thì mộng tưởng trong lòng cô đã bị đè nát!

Câu nói ấy như một tiếng sét đánh ngang tai, khiến cho cô phải giật mình đến sợ hãi. Trong lòng lúc ấy như bị rút mất nhiệt huyết, hy vọng...Thứ còn lại chỉ là điều tàn, hụt hẫng và cô đơn.

Cuối cùng thì người Vĩnh Khanh yêu vẫn là một người con gái khác. Cô ấy xinh đẹp hơn cô, tài giỏi hơn cô... Và cái gì cũng hơn cô.

Nhưng Kim Ngân nghĩ, mọi chuyện phải đúng như thế thì mới là một câu chuyện cổ tích hoàn hảo. Trong câu chuyện ấy, cô chỉ là mụ phù thủy độc ác mà thôi.

Bất giác, tiếng gọi của Thiên Hoàng vang lên khiến Kim Ngân giật mình rồi trở về thực tại. Cô thần thờ quay ra nhìn Thiên Hoàng, phải mất một lúc để sắp xếp lại tâm trạng cô mới nhớ được câu hỏi đang bỏ ngõ của anh.

Kim Ngân mỉm cười, bàn tay vôn về túi xách trong lòng, rồi cô cụp mắt xuống nói:

- Trong tôi tất nhiên là vẫn luôn ước mơ về một tình yêu lâu bền. Nhưng đến tầm tuổi này, tôi lại thấy thứ tình yêu đó không tồn tại. Người như anh chắc chắn sẽ không thuộc về tôi, tôi hà tất phải ước mơ xa với?

Câu nói của Kim Ngân lại một lần nữa khiến Thiên Hoàng bất ngờ. Chưa có người con gái nào không mơ ước anh. Chưa có người con gái nào lại ơ hờ với những lời nói đầy mờ ám của anh đến vậy. Thậm chí trước kia, người phải ra dấu hiệu theo đuổi trước là họ chứ không phải anh. Như Quyên Vỹ, cô ta đã hẹn anh tới nhà hàng nào đó, rồi nói những lời cuối mấy câu để đánh tiếng anh đó thôi. Rồi còn Lâm Kỳ, chẳng phải cô ta cũng tự động đến trước mặt anh giở mấy miếng võ tình nhằm nhí hay sao?

Người như anh, sớm cũng đã không còn tin vào chuyện trên đời có một tình yêu thuần khiết, không mưu toan nữa rồi.

Nhưng anh không ngờ được rằng, mỗi người đều có một suy nghĩ riêng. Có người vẫn hy vọng vào tình yêu vì họ được gặp đúng người họ tìm. Có người như anh đã mất niềm tin, cũng là vì chưa tìm được người cần gặp. Lại có người như Kim Ngân, anh thấy trong mắt cô như đã lụi tắt tất cả. Tuyệt vọng, đau thương và chán nản.... Cô ngay cả một chút hứng thú hay hy vọng cũng không có. Và có thể cũng chính điều ấy, cô ấy mới thức thời được như thế.

Cô ấy nói hà tất phải ước mơ tới anh? Nghĩa là xung quanh cô, còn rất nhiều người hợp với cô hơn.

Thiên Hoàng không kìm được liền bật cười trước những suy nghĩ của mình. Từ bao giờ anh lại giống chuyên gia về tình ái thế này?

Người con gái bên cạnh quả thực đã khiến anh nhận ra khá nhiều điều.

Bất giác, Thiên Hoàng phanh xe lại. Cái phanh gấp ấy khiến Kim Ngân đổ người về phía trước theo lực quán tính. Khi cô còn chưa kịp định thần lại để quay sang mắng người đàn ông điên rồ kia một trận, thì trên bờ môi đã có một luồng hơi ấm lướt qua.

Kim Ngân trừng mắt nhìn Thiên Hoàng hôn mình. Bàn tay anh ta còn đặt ở sau gáy cô, không cho cô chạy thoát. Lúc Kim Ngân đang định mở miệng ra nói, thì anh ta đã nhân cơ hội đó tiến tới giai đoạn hai của hôn.

Thực ra thì cảm giác như điện xẹt này cô chưa từng trải qua, bởi cô chưa hôn ai bao giờ!

Tình yêu đầu tiên đã trao cho Vĩnh Khanh, nhưng không được anh đáp lại. Từ đó tới nay, cô không hề yêu ai nữa. Ngay cả nụ hôn đầu cũng chưa cho ai.

Giờ bị một người đàn ông hôn bất ngờ, miễn cưỡng có thể nói anh hôn cô cũng giống như cô đang hôn người trong mộng. Nhưng cô lại không có cảm giác gì cả. Trừ cảm giác như dư âm của sự kinh hãi khi vừa rồi anh ta phanh gấp xe lại.

Sau một hồi môi quện môi, lưỡi quện lưỡi. Cuối cùng Thiên Hoàng cũng chịu buông cô ra rồi chán ngán nói:

- Em không biết thế nào là hôn à? Ngay cả đáp lại cũng không biết!

Kim Ngân lập tức quay mặt đi tránh ánh mắt của anh ta, che đi vẻ bối rối của mình. Lời nói cũng bắt đầu loạn cả lên:

- Anh làm cái gì thế? Tôi...Tôi..Anh...

Thiên Hoàng bật cười, anh vươn người đến sát cô, nói bằng chất giọng khàn khàn đặc trưng:

- Đây là nụ hôn đầu của em?

- Tôi...tất nhiên là không. Tôi đã hôn rất nhiều rồi. Anh tưởng tôi còn là thiếu nữ mới biết yêu à? – Không còn cách nào khác, Kim Ngân đành vênh mặt lên nói dối một cách trắng trợn. Khi nói còn không kịp chớp mắt, nhưng cổ thì đã gân lên rồi.

- Ồ! – Thiên Hoàng làm vẻ ngạc nhiên – Lần đầu tiên anh gặp một cao thủ có kiểu hôn khác lạ như em. Nhưng không sao, sau này anh sẽ còn học tập ở em rất nhiều. Cứ từ từ mà truyền dạy kinh nghiệm nhé giáo sư.

Kim Ngân nghe vậy lập tức quay người lại, cô nói như rít qua từng kẽ răng:

- Cái gì?

Đôi mắt của Thiên Hoàng vẫn mang vẻ lạnh lùng cố hữu đó, nhưng đôi môi đã giãn ra thành một nụ cười đầy hứng thú:

- Quá rõ rồi, em biết anh sẽ không từ bỏ mà.

Kim Ngân tức đến nổi không biết làm gì. Cô đành bất lực buông xuôi:

- Vậy tùy anh. Chúng ta không có kết quả đâu.

Chiếc xe vẫn lao nhanh trên đường vắng. Thành phố dần lùi lại đằng sau, như những mảnh ký ức mãi mãi ở lại trong bóng tối. Ánh đèn đường leo lét chiếu xuống, cảnh vật bên ngoài thưa thớt dần. Trong không gian vắng lặng, tiếng nói khàn khàn mang hương gỗ ấm của Thiên Hoàng vang lên:

- Thế cứ lấy nụ hôn vừa rồi làm chứng nhân đi. Sau này kết quả cũng sẽ hiện ra thôi. Còn buổi tối nay...chúng ta hẹn hò.

Con người anh trước giờ làm việc chắc chắn, ngay cả đối với phụ nữ cũng phải chắc chắn. Cảm giác theo đuổi Kim Ngân trong anh cũng chỉ như cảm giác đang chinh phục một đỉnh núi mới. Anh không dám chắc khi chinh phục được rồi, mình có thấy nhàm chán như những lần khác nữa hay không. Nhưng anh dám chắc, đây là lần đầu tiên anh chủ động đi tìm một ngọn núi để leo. Chứ không phải là núi tự hiện ra cho anh chinh phục.

Kim Ngân đã cho Thiên Hoàng một ấn tượng đặc biệt. Một ấn tượng khó diễn tả bằng lời. Vậy nên khi cô càng tránh né anh, thì anh sẽ càng đuổi theo cô. Cho cô ấy biết rằng, trước giờ anh chưa bao giờ để mình thua thiệt trước phụ nữ.

Nhất là một người con gái tầm thường như cô!

8. Chương 8

Cánh cửa phòng bật mở, một người phụ nữ tầm bốn mươi tuổi bước vào. Chị nhướn đôi mày lên nhìn người con trai đang đứng cạnh cửa sổ. Không kìm được liền thở dài lắc đầu rồi bước tới.

- Hữu Quân, giám đốc tìm cậu đấy!

Hữu Quân không quay người lại, cũng không trả lời người phụ nữ kia. Anh vẫn hướng mắt nhìn về phía khoảng không vô định, khuôn mặt tràn ngập nỗi ưu tư.

Mãi một lúc lâu sau, Hữu Quân mới quay lại đáp với vẻ mệt mỏi:

- Được rồi, chị cứ ra ngoài đi. Tôi sẽ lên ngay đây.

Chị quản lý nghe vậy cũng không nói thêm gì nữa. Chỉ lặng lẽ bước ra rồi đóng cửa lại.

Hữu Quân lôi từ trong túi quần ra một bao thuốc, anh ngậm lấy một điếu rồi châm lửa. Làn khói xám từ đầu lọc tỏa ra, Hữu Quân hít nhẹ một hơi và cũng từ từ nhả ra một làn khói. Ánh mắt anh chìm ngập trong làn khói ấy, đê mê vì nó mà cũng mệt mỏi vì nó. Có rất nhiều tâm trạng lướt qua khuôn mặt anh, nhưng không có một tâm trạng nào là vui vẻ.

Hữu Quân hơi cúi người xuống, vẻ đẹp trai bị che đi trong cái cúi đầu ấy. Bất giác, anh run run nói:

- Linh, đến bao giờ em mới tới? Hay em đã quên lời hứa năm đó rồi?

Linh là em trai của Thiên Hoàng. Hai năm trước, anh về nước làm cho anh trai của cô ấy. Trước khi lên máy bay, cô ấy còn bảo nhất định sẽ quay lại thăm anh.

Thực ra, trước khi vào AP, Hữu Quân chỉ là một người con trai tầm thường. Về bề ngoài không biết chau chuốt nên chẳng được lấp lánh như bây giờ. Ấy vậy mà anh lại đem lòng thích Linh – cô tiểu thư xinh đẹp, kiêu kỳ mà phóng khoáng ấy.

Linh từng nói với Hữu Quân, cô ấy đã chơi với rất nhiều loại người, rất nhiều tầng lớp nhưng không ai cho cô ấy cảm giác yên bình như anh. Thực ra, Hữu Quân có thể coi đó chỉ là một lời nói đùa khi say của Linh. Anh có thể đừng kéo mình vào những hy vọng do bản thân mình đặt ra...Chỉ tiếc là lý trí của anh không đủ để làm điều đó.

Có được thành công như ngày hôm nay, cũng một phần là vì Linh đã giới thiệu anh dưới Thiên Hoàng. Hai năm học nghề diễn, anh đã được thầy dạy cho là có tố chất để trở thành một diễn viên xuất chúng. Hữu Quân không biết đùa hay thật, nhưng xét về hoàn cảnh của bản thân thì anh có thể hiểu đó chỉ là một lời xu nịnh lấy lòng mà thôi. Nếu không phải người đỡ đầu của anh chính là Thiên Hoàng, thì chắc ông thầy đó đã chẳng nói thế đâu.

Hữu Quân dập tắt điếu thuốc rồi quyết định tới phòng của Thiên Trường.

Tại phòng làm việc, Thiên Trường đang xem đồng tài liệu mà thư ký vừa mới mang lên. AP đang trên đà phát triển thuận lợi, có rất nhiều công ty và tổ chức muốn đứng ra tài trợ. Lại thêm bộ phim “rất muốn yêu em” sắp được bấm máy, AP càng được người ta chú ý, các hợp đồng đổ vào công ty rất nhiều.

Có thể nói là thời gian này anh rất bận cho nên không tới thăm mẹ được. Chắc bà cũng sẽ hiểu cho anh thôi.

- Giám đốc, Hữu Quân đang đợi ở bên ngoài.

Thiên Hoàng gạt đầu đáp lại cô thư ký của mình:

- Được rồi, bảo cậu ấy vào đây.

Khi cô thư ký kia vừa bước ra ngoài thì cũng là lúc Thiên Hoàng thu lại đồng giấy tờ trên bàn. Sau đó anh ngồi đợi Hữu Quân bước vào.

Ngày đầu tiên nhìn thấy người con trai ấy, Thiên Hoàng đã thấy trong con người cậu ta có một tố chất đặc biệt. Nếu biết đào tạo kịp thời, cậu ta chắc chắn sẽ tỏa sáng.

Kể ra thì cũng là duyên phận ý trời, người mà anh chú ý lại đem lòng thích Linh – cô em gái bướng bỉnh của anh. Việc này khiến Thiên Hoàng không khỏi vui mừng. Bởi nếu như vậy thì việc Hữu Quân về công ty anh chỉ còn là vấn đề thời gian mà thôi.

Qua hơn một năm đào tạo, có vẻ như Hữu Quân đã thay đổi rất nhiều. Từ cách nhìn nhận cho tới ngoại hình, cậu ta đã bắt đầu để ý hơn và sâu sắc hơn. So với hình ảnh của một cậu trai trẻ 23 tuổi thì hình ảnh bây giờ thực sự rất đột phá. Chỉ sợ rằng em gái anh tới khi gặp lại Hữu Quân chắc chưa kịp nhận ra đã say như điếu đổ rồi.

Cạch!

Thiên Hoàng ngẩng mặt lên nhìn người con trai đang đứng ở phía cửa. Ánh mắt lạnh lẽo hướng thẳng vào cậu ta. Sau đó, anh đứng lên, bước tới chỗ Hữu Quân.

Thiên Hoàng mặc một chiếc quần âu và một chiếc áo sơ mi màu xanh nhả nhặn. Song, vẻ lạnh lùng từ người anh không những chẳng giảm đi mà càng được tăng lên. Anh cho hai tay vào túi quần, uốn thẳng người, thở dài một cái rồi hỏi:

- Có biết tại sao tôi gọi cậu lên đây không?

Hữu Quân dường như không để ý câu hỏi này. Anh vẫn đứng yên, không trả lời.

Thiên Hoàng cũng chẳng tức giận về sự vô lễ này của cậu ta. Anh ngồi xuống chiếc ghế sofa cạnh đó, ngả người ra sau rồi nói tiếp:

- Cậu tưởng cậu là ai chứ? Là thánh à mà phát ngôn cái gì cũng được?

Lúc này Hữu Quân mới hơi ngẩng đầu lên, anh nở một nụ cười rồi cũng bước tới ngồi xuống ghế sofa. Rất tự nhiên, Hữu Quân đưa tay tự rót ỉnh một chén trà. Nước trà *** hình như đã lâu rồi nên không còn nóng nữa. Lúc uống vào, chỉ thấy mùi vị chán chát chứ không thấy đậm đà như lúc mới pha. Hữu Quân đặt chén trà xuống rồi ung dung nói:

- Tôi là ai không quan trọng. Cái quan trọng nằm ở chỗ cô nhà báo kia là ai?

Câu hỏi bỗng nhiên được đặt ngược lại khiến không khí trở lên trầm mặc, nặng nề. Thiên Hoàng nhếch môi cười nhạt, vẻ lạnh lùng ẩn giấu trong nụ cười nhạt ấy. Anh ngồi thẳng người lại, hai bàn tay đan vào nhau như thể hiện sự quyết đoán. Đôi mày như kiếm khẽ nhếch lên, hỏi với vẻ mặt đầy hàm tiếu:

- Cậu tưởng tôi là đồ ngốc chắc? Cậu lên truyền thông ăn nói hàm hồ, gây xôn xao dư luận. Muốn tạo scandal đúng không?

Hữu Quân im lặng không đáp.

Nụ cười nhạt trên môi của Thiên Hoàng vẫn chưa tắt đi. Anh nói tiếp:

- Thực ra, cậu không làm mấy cái đó thì giới truyền thông cũng đã chú ý tới cậu lắm rồi. Vả lại, đây không phải là cách hay để Linh để mất được cậu đâu.

Câu nói cuối cùng như một nhát dao chí mạng đâm vào những suy nghĩ của Hữu Quân. Anh ngẩng mặt lên nhìn Thiên Hoàng, tựa như là kinh ngạc không tin nổi vào tai mình. Anh ta, tại sao anh ta lại biết được chuyện này?

Như thấy được vẻ kinh ngạc của Hữu Quân, Thiên Hoàng chỉ cười rồi nói:

- Hai tuần nữa là Linh về nước thăm mẹ. Tới lúc ấy, tôi sẽ bảo nó tới gặp cậu.

Câu nói này càng khiến Hữu Quân thấy bất ngờ hơn, anh mở to mắt nói:

- Hai tuần nữa ư?

Thiên Hoàng gật đầu:

- Ừ. Với lại, nó còn một năm học nữa thôi. Tới năm sau là chính thức về AP làm rồi.

Nghe thấy câu nói này, những chán nản trong lòng Hữu Quân như được thay thế bằng sự vui mừng, hạnh phúc. Đôi mắt anh rạng rỡ hẳn lên, nụ cười trên môi cũng trở nên sáng bừng.

- Giám đốc, cảm ơn anh!

Thiên Hoàng không nói gì, khẽ phất tay ý bảo Hữu Quân hãy đi ra ngoài. Anh cần được nghỉ ngơi đôi chút.

Hữu Quân không nói thêm gì nữa, anh đứng dậy chào Thiên Hoàng rồi xoay người toan bước ra ngoài.

Nhưng chưa đi được bao xa, Thiên Hoàng đã nói với theo rằng:

- Lần sau đừng làm khó cô phóng viên đó nữa. Cô ta cũng chỉ là người làm công ăn lương, vì bất đắc dĩ nên mới phải thất hẹn thôi.

Hữu Quân nghe vậy liền quay lại hỏi:

- Anh biết cô ta?

- Tôi tất nhiên là biết. Còn biết cả chuyện cậu hẹn cô ta tới khách sạn Phương Nam đó.

Hữu Quân ngạc nhiên trước những điều mà Thiên Hoàng biết. Trong lòng anh dần hiện lên một mối hồ nghi. Liệu có phải là Phong Lan nói cho Thiên Hoàng biết không nhỉ? Có thể lắm, Phong Lan là thư ký của Thiên Hoàng, cô ta có chuyện gì mà giấu được Thiên Hoàng cơ chứ? Việc gì đến tay cô ta thì đều bị tiết lộ hết mà. Hữu Quân nghĩ đã có đáp án cho riêng mình, anh không khỏi lờ mờ Phong Lan đang đứng nghe điện thoại ở phía ngoài cửa. Sau đó, anh quay lại nói:

- Vâng, tôi biết rồi. Lần sau tôi sẽ chú ý hơn.

Khi cánh cửa phòng đóng lại, Thiên Trường liền lắc đầu cười cười rồi đổ nước chè trong ấm đi, toan pha lại ấm khác. Anh không thích có ai đó động vào ấm trà của mình, lại càng không thích có người uống trà của anh trong khi anh chưa mời. Thực là bất lịch sự!

Kể ra thì cái cậu Hữu Quân đó cũng rất chung tình. Đã hai năm trôi qua rồi mà vẫn còn ôm mối tình ấy với Linh. Tuy nhiên, cách theo đuổi hơi truyền thống và chần chờ. Nếu là anh, anh nhất định sẽ đánh nhanh để thắng nhanh. Tránh dè dặt lắm mồm.

Yêu là phải điên cuồng mà chiếm đoạt!

Là phải biết tàn nhẫn đúng lúc và mềm lòng đúng thời điểm.

Nghĩ tới đó, Thiên Hoàng liền lấy chiếc điện thoại ở trên bàn. Mở danh bạ ra rồi ấn vào dãy số đầu tiên trong đó.

Tiếng nhạc chờ vang lên một hồi, một hồi rồi lại một hồi nữa. Dường như cô ấy không muốn bắt máy thì phải. Điều này khiến Thiên Hoàng hơi tức giận. Lần đầu tiên anh bị một người con gái coi thường và ngó lơ. Anh không cam tâm sự thật đó.

Thiên Hoàng mím môi lại rồi kiên nhẫn gọi thêm lần nữa. Nếu cô còn không nghe máy, anh đảm bảo sẽ không bao giờ để ý tới cô ta nữa!

Nhưng khi Thiên Hoàng định mặc kệ cô ta thật thì tiếng nói nhẹ nhàng của cô lại vang lên:

- Xin chào, tôi nghe đây!

Khẩu khí này nghe chừng là chưa nhận ra anh. Thiên Hoàng nhếch môi cười nhạt rồi tựa người vào ghế. Anh vắt chân lên vẽ nhàn tản và nói:

- Mới có mấy ngày không gặp mà đã quên anh rồi sao?

- À, tôi tất nhiên là nhận ra. Nhưng thói quen của tôi là chào người ta khi bắt máy. Anh giận à? – Kim Ngân không hề lúng túng, cô đáp lại rất thản nhiên.

Thiên Hoàng bật cười:

- Được rồi. Trưa nay có bận không?

Vẫn với ngữ khí hờ hững ấy, Kim Ngân đáp:

- Tôi có hẹn với Như Phương. À, anh không biết Như Phương nhỉ? Nói chung là tôi có hẹn với bạn tôi!

Nói bạn là được rồi, đâu cần phải dài dòng như thế chứ? Cô có ý gì đây? Thiên Hoàng cười nhạt rồi nói:

- Vậy chiều thì sao? Đừng nói là em phải phỏng vấn ai đấy. Vì theo như anh biết, mỗi buổi chiều em đều tới chỗ của Hoàng Mai.

- Anh...

- Được rồi. Vậy chiều anh sẽ qua đón em. Chúng ta đến siêu thị rồi sẽ tới chỗ cô bạn Hoàng Mai nào đó của em.

Không để Kim Ngân phản ứng, Thiên Hoàng rất nhanh nhẹn tắt máy. Không kịp được, khóe môi anh nở một nụ cười rạng rỡ. Xoay xoay chiếc điện thoại trong tay, tròng đầu chột hiện lên hình ảnh cô và anh cùng bước trong siêu thị.

Đây là lần đầu tiên Thiên Hoàng theo đuổi người khác. Cũng là lần đầu tiên gặp nhiều trắc trở như vậy!

Có đôi khi Thiên Hoàng trẻ con như vậy đấy. Đừng nhìn vào vẻ bề ngoài của anh mà vội kết luận. Anh là một

con người phong lưu, bị ảnh hưởng rất nhiều từ lối sống phương Tây. Là một con người biết tính trước tính sau, nhưng có đôi khi lại bộc lộ chút trẻ con hiếm thấy. Thử hỏi, một người đàn ông 33 tuổi mà vẫn giữ được những ý nghĩ như vậy thì có đáng buồn cười không? Có lẽ không buồn cười chút nào. Con người tuy già về tuổi tác, nhưng đâu đó trong tâm hồn họ vẫn còn những đứa trẻ đã, đang và sẽ mãi sinh tồn mà!

.

.

.

Tại hành lang. Hữu Quân đứng dựa người vào tường, đôi mắt nhìn chằm chằm vào Phong Lan như muốn biểu lộ sự tức giận. Anh nói:

- Cô nói chuyện đó với giám đốc?

Phong Lan vừa nghe điện thoại xong, thấy Hữu Quân tới tìm mình hỏi chuyện thì liền ngẩn ra không hiểu. Nói gì? Có gì để mà nói cơ chứ? Từ trước tới giờ cô chỉ bàn với Thiên Hoàng về công việc, có lúc nào rảnh để nói chuyện phiếm với anh ấy đâu?

- Anh đang nói cái gì thế?

Hữu Quân nhếch môi cười nhạt:

- Diễn kịch làm gì nữa? Tôi chẳng phải đã nói với cô là giữ kín chuyện đó hay sao?

Sau một hồi suy nghĩ, cuối cùng thì Phong Lan cũng đã hiểu ra vấn đề, cô liền nói:

- Em đâu có nói. Em có rảnh đâu mà nói mấy chuyện đó!

Thốt nhiên, người khó hiểu lại là Hữu Quân. Nếu như Phong Lan không nói thì ai nói? Trước khi tới đó, anh cũng đã chuẩn bị rất kỹ, tuyệt đối sẽ không có một tay phóng viên nào nhận ra. Vậy tại sao Thiên Hoàng lại biết được?

Khoan, phóng viên?

Kim Ngân!

Cái tên này xẹt qua đầu anh như một mũi tên. Hữu Quân nhếch môi cười nhạt, không ngờ lại là cô ta. Anh đúng là đã đánh giá quá thấp Kim Ngân rồi.

Mà từ bao giờ, Kim Ngân lại quen biết với Thiên Hoàng thế? Theo như Hữu Quân biết thì từ trước tới nay, Thiên Hoàng rất ít khi gặp mặt với các phóng viên quen như Kim Ngân. Nếu không có lời của tổng biên tập hay phụ trách chuyên mục tờ báo đó thì rất khó gặp mặt được Thiên Hoàng.

Xem ra cái cô nhà báo đó đúng là không tầm thường một chút nào. Hữu Quân nghĩ. Sau này mà gặp cô ta, nên tránh đi thì hơn.

.

.

.

Buổi chiều, Thiên Hoàng rời công ty và đến tòa soạn báo Ngôi Sao Mai.

Từ AP nếu không kể thời gian tắc đường thì chỉ mất mười phút là tới được Ngôi Sao Mai.

Chiếc BMW X6 vừa đỗ trước sảnh của tòa soạn, thì cửa bên kia đã có người mở ra. Người đó không ai khác chính là Kim Ngân. Chỉ có điều, nhìn cô hôm nay hơi lạ! Phần nửa khuôn mặt bị khẩu trang kín mít, phần còn lại thì đã bị chiếc kính râm to che đi mất. Nhìn vào chẳng nhận ra cô là ai nữa. Ngay chính

Thiên Hoàng khi trông thấy cô còn phát hoảng. Nếu không phải vì bộ quần áo và túi xách của Kim Ngân, thì anh đã đuổi cô ra khỏi xe lâu rồi.

- Em làm cái gì mà bịt như Ninja thế?

Kim Ngân tháo từ kính râm cho tới khẩu trang xuống. Sau đó mới quay sang trả lời Thiên Hoàng:

- Nếu anh không phải người đứng đầu AP thì tôi đã chẳng khổ sở như thế này.

Thiên Hoàng bật cười, anh quay đầu xe rồi nói:

- Em định cứ thế này mà vào siêu thị sao?

Kim Ngân không nhìn anh đáp:

- Tôi không định vào siêu thị. Chúng ta tới chỗ Hoàng Mai luôn đi. Có gì cứ bảo bác sĩ Đường đi mua được rồi.

Thiên Hoàng không nói gì, đôi mắt dần trở lên lạnh lẽo. Chính xác là Kim Ngân làm anh thấy lạnh lẽo.

- Đi với anh chán thế cơ à?

Kim Ngân mệt mỏi thở dài. Cô đang tự hỏi là 33 tuổi rồi sao anh ta vẫn như trẻ con thế nhỉ? Mấy câu hỏi như trong phim thế này mà cũng đem ra hỏi được. Chẳng lẽ IQ của anh không đủ để giải thích cho anh hay sao?

- Anh Hoàng, anh phải biết nghề của tôi là gì rồi đấy. Cho nên tôi hiểu được tầm quan trọng của vấn đề này. Cái vấn đề mà tôi muốn nói đến ở đây chính là việc anh “đích thân” tới công ty đón tôi. Tôi không muốn sáng mai lại thấy mình chễm chệ trên trang nhất báo. Rồi sau đó sẽ là cái bia để người ta chĩa vào bàn tán đâu – Kim Ngân cố tình nhấn mạnh từ “đích thân” một cách đầy mỉa mai.

Hóa ra là cô ấy sợ phiền phức! Thiên Hoàng anh tất nhiên là cũng có nghĩ đến vấn đề này, nhưng cô ấy hình như không chỉ sợ phiền phức thôi đâu. Còn nhớ lần đầu tiên gặp, cô quỳ xuống dưới chân anh khóc lóc cầu xin tha thứ. Lúc đó anh có nghe thoáng qua một cái tên Vĩnh Khanh nào đó. Phải chăng đây là người đàn ông mà cô ấy yêu? Có thể như thế lắm chứ! Nếu vậy thì...anh chỉ là người đến sau mà thôi.

- Em có người yêu rồi à?

Chỉ cần cô nói ừ, anh lập tức sẽ không quan tâm tới cô. Từ nay, hai người coi như không quen biết.

- Tôi mà có người yêu thì đã chẳng trèo lên xe anh làm gì!

Kim Ngân bực bội đáp. Tại sao hôm nay anh ta lại lảm nhảm thế nhỉ? Toàn hỏi mấy cái không đâu. Cô thực sự không muốn đi cùng Thiên Hoàng một chút nào. Bởi một lý do rất đơn giản là anh ta quá giống Vĩnh Khanh. Cô đã nói ngay từ đầu rồi, cô sợ khi phải ở bên anh ta. Sợ khi phải nhìn vào đôi mắt lạnh lùng kia. Sợ nghe giọng nói khàn khàn quen thuộc đã in hằn vào trong tâm trí cô. Sợ...cô sợ rất nhiều.

Nếu như thời gian có quay lại được, thì điều cô muốn làm đầu tiên chính là chạy thật xa. Chạy thật xa những con người trong ký ức. Bởi chỉ có tránh xa họ, thì số phận mới thay đổi được. Còn nếu cứ ở bên họ, thì lý trí của cô cũng sẽ bị đánh gục thôi.

Con người ta cứ muốn quay lại thời gian. Quay lại để làm gì? Để thay đổi những điều đã qua. Nhưng họ có bao giờ nghĩ rằng, khi quay lại được rồi thì tất cả những điều đó vẫn sẽ xảy ra như vậy hay không? Hoặc là nó sẽ đi theo một hướng khác, song kết quả thì vẫn vậy. Chỉ có tránh xa nó, bạn mới có thể thay đổi được.

Kim Ngân muốn quay lại, và cô muốn chạy đi thật xa.

Chạy xa tới nỗi không ai còn biết cô nữa. Chạy xa tới nỗi số phận và định mệnh không còn chạm đến...

Thật xa.

Thật xa.

.

.

“Vĩnh Khanh, sau này anh thích đặt tên con là gì?”

“Tùy em!”

“Sao anh lại nói như vậy? Anh là bố, anh phải đặt tên cho nó chứ?”

“Vậy mẹ thì không đặt tên được hay sao? Anh đang bận, em để anh yên tĩnh một chút!”

Hoàng Mai ngồi trên giường, các ngón tay miết khẽ khung ảnh. Bức ảnh về Vĩnh Khanh này...mười năm qua chưa từng rời xa cô. Cũng như mười năm đã trôi qua, nhưng tình cảm dành cho anh vẫn chưa hề lụi tắt. Cô yêu anh, yêu anh như cái cách mà người ta vẫn nói: “Yêu tha thiết, yêu đến say mê.”

Thực ra, có thai với anh là một điều cô chưa bao giờ hối hận. Cái hối hận nhất là cô lại để chính người mình tin tưởng cướp đi đứa con này.

Kim Ngân. Cái tên ấy như một mũi kim chích vào trái tim cô mỗi khi nhớ đến. Mười năm trước, chính cô ta đã đẩy cô xuống dòng sông ấy, mặc kệ cô gào thét dưới đó cũng không mấy may gọi cứu giúp.

Bạn bè hoạn nạn có nhau là như thế này sao? Bạn bè có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia là vậy sao? Cô đã hiểu rồi. Đã hiểu từ rất lâu rồi!

Nhưng cô lại không thể từ bỏ.

Trong Hoàng Mai như được chia thành hai nửa thế giới. Một nửa cho Vĩnh Khanh và đứa con của mình. Nửa còn lại là dành cho Kim Ngân. Cô hiểu được tầm ảnh hưởng của Kim Ngân trong lòng mình, cũng hiểu được bản thân mình muốn gì ở cô ấy. Hận là một lẽ, và tội nghiệp cho cô ấy lại là một cái lẽ khác.

Mười năm trước, Kim Ngân gặp Vĩnh Khanh trước. Hoàng Mai cũng biết là Kim Ngân thích Vĩnh Khanh. Nhưng sự đời có đâu ai ngờ được, mọi chuyện lại xảy ra đầy trở trêu như vậy. Có trách thì chỉ trách ông trời quá độc ác, quá tàn nhẫn. Chỉ cần ông xê dịch một quân cờ trên bàn cờ số phận, thế trận ngay lập tức sẽ bị thay đổi.

Khi Vĩnh Khanh và cô là một đôi. Cô còn tưởng mình đang nằm mơ. Cảm giác dần vụt, tội lỗi đã bị sự ích kỷ, niềm hạnh phúc lấn chiếm. Cô từng nghĩ rằng, yêu hay không thì là việc của cô và Kim Ngân. Còn sự lựa chọn lại nằm ở Vĩnh Khanh. Trái tim anh ấy biết anh cần ai.

Cuối cùng, người anh ấy cần là cô.

Người anh ấy bỏ qua lại chính là người đã chạm mặt anh trước – Kim Ngân.

Và cô, Hoàng Mai cô cũng cần anh ấy!

Định mệnh là như vậy, chính là như vậy.

Đang ngập tràn trong dòng cảm xúc, thì từ dưới nhà vọng lên tiếng nói của bác sĩ Đường khiến cô bừng tỉnh.

- Hoàng Mai, Kim Ngân tới thăm cô này.

Hoàng Mai hoảng hốt đặt tấm ảnh xuống dưới gối. Cô đưa tay lên vò tóc cho thật rối, sau đó đối diện vẻ mặt u buồn của mình sang vẻ thất thần, ngơ ngẩn. Ngay cả đôi mắt cũng trở nên vô hồn.

Cái vai này cô đã đóng mười năm rồi. Cùng là mười năm trốn chạy sự thật, Kim Ngân. Cũng là mười năm chờ đợi Vĩnh Khanh. Cũng là mười năm dày vò người con gái đã đẩy cô đến bờ vực giữa sống và chết, hại cô mất đi đứa con.

Mười năm chỉ đóng một vai, Hoàng Mai cô đã quá thành thạo rồi. Chỉ có điều, hằng ngày nhìn vẻ mặt hối hận, đau thương của Kim Ngân, cô không hề thấy hả hê vui sướng một chút nào. Thậm chí còn thấy bản thân đang tự dày vò chính mình. Mỗi lần thấy Kim Ngân ôm cô khóc lóc là cô lại muốn đưa tay tát vào mặt mình. Hận không thể ôm lại cô ấy, hận không thể khóc theo cô ấy. Chỉ tiếc là đâu đó trong cô không cho phép làm vậy. Chỉ tiếc cứ mỗi lần nhớ tới đứa con trong bụng bị Kim Ngân cướp đi mất là cô lại muốn nổi giận, lại muốn dày vò cô ta.

Kim Ngân không biết. Cũng mãi mãi không hiểu!

Cô ấy cứ nói đi nói lại một từ đã cũ: “Mình không muốn như thế, mình không muốn mọi chuyện đi tới nước này.”

Mười năm nghe nhiều cũng thành nhàm...Mọi thứ có lẽ chỉ tới vậy thôi. Chuyện cần xảy ra cũng đã xảy ra rồi. Tựa như một bát nước bỏ đi vậy, có muốn lấy lại cũng khó!

Ngay lúc Hoàng Mai đang chuẩn bị nằm xuống thì cánh cửa đối diện với chiếc giường của cô liền mở ra. Theo sau đó là một giọng nói khàn khàn quen thuộc vang lên. Giọng nói ấy đến bên cô trong một phút bất ngờ, khiến cô như quên cả việc hít thở:

- Tại sao lại bắt anh lên đây chứ? Anh đâu có quen cô ta. Thực là phiền phức!

9. Chương 9

Kim Ngân trừng mắt nhìn người đàn ông đạo mạo trước mặt mình. Tại sao cô lại bắt anh ta lên đây ư? Bởi vì anh ta rất giống Vĩnh Khanh, ngay cả giọng nói cũng giống...cho nên cô mới muốn anh lên đây gặp Hoàng Mai.

Mười năm qua Kim Ngân đã nói dối Hoàng Mai rằng Vĩnh Khanh chưa chết. Có lẽ cũng chính vì điều ấy nên Hoàng Mai mới còn hy vọng sống tới ngày hôm nay. Nếu không phải vì mấy đêm nay cô trần trọc không yên thì đã sớm đưa Thiên Hoàng đến gặp Hoàng Mai rồi.

Kim Ngân hiểu rõ câu chuyện này rắc rối và bi thương như thế nào. Nhưng thà cứ lừa Hoàng Mai để cô ấy được sống vui vẻ, còn hơn là để cô ấy chết dần chết mòn đi trong đau khổ. Cô là người đã trực tiếp giết đứa con của cô ấy, lại là người gián tiếp gây ra cái chết cho Vĩnh Khanh. Chính vì vậy mà cô phải làm mọi cách để Hoàng Mai được hạnh phúc.

Điều cô phân vân nhất là Thiên Hoàng. Anh ấy vốn chỉ là một người ngoài cuộc, đáng ra không nên kéo anh vào vòng xoáy này. Nhưng thực sự thì Kim Ngân không còn cách nào khác. Cô đành để anh thay thế Vĩnh Khanh, đành để anh làm cho Hoàng Mai được hạnh phúc. Hoặc biết đâu, khi nhìn thấy Hoàng Mai lần đầu tiên, anh sẽ đem lòng yêu cô ấy thì sao? Giống như mười năm trước, người Vĩnh Khanh chọn là Hoàng Mai chứ không phải là cô. Mặc dù cô là người gặp anh trước.

- Anh bớt nói một chút đi có được không? Chẳng phải anh tới đây cùng tôi là vì mục đích này hay sao? – Kim Ngân nói.

Thiên Hoàng nghe vậy liền khựng lại nơi phía cửa, cho dù đã mở, nhưng anh vẫn không hề bước vào nửa bước. Anh đứng dựa người vào khung cửa, khoanh tay lại, vênh mặt lên nói:

- Tôi tất nhiên không phải tới để thăm bạn của cô. Tôi tới là vì cô. Nhưng cô đừng tưởng rằng tôi theo đuổi cô thì cô muốn làm gì cũng được. Đừng tự đưa ra quyết định và bắt người khác phải theo. Cô hiểu chưa?

Kim Ngân tức giận, hai bàn tay nắm chặt vào nhau. Thốt nhiên cô không thể đáp lại được lời nào.

Thiên Hoàng nói đúng, anh ta có quyền đứng lại, anh ta có quyền tới vì cô mà không phải vì Hoàng Mai. Cô sao có thể ép buộc anh ta chứ? Cô đâu là gì của anh ta? Sao có thể đem cái ích kỷ đến vô lý của bản thân ra áp đặt lên con người Thiên Hoàng được.

Cô đúng là hồ đồ. Quá hồ đồ rồi!

Kim Ngân thở dài rồi cúi đầu nói với vẻ buồn bã:

- Được, vậy anh đứng đây đợi tôi. Tôi sẽ ra ngay!

Không hiểu sao, khi nhìn thấy vẻ thất vọng trong đôi mắt của Kim Ngân, Thiên Hoàng lại thấy trong lòng có gì đó dâng lên. Như là không đành, như là xót xa.

Bỗng nhiên, anh nắm lấy cổ tay cô kéo lại. Ánh mắt lạnh lùng chợt trở nên kiên định.

- Chúng ta cùng vào.

Kim Ngân nhìn anh, gật đầu về cảm kích. Sau đó cô lách qua người Thiên Hoàng và bước vào bên trong.

Hoàng Mai ngồi thẫn thờ trên giường bệnh, cổ tay vẫn được quấn băng trắng, ánh mắt vô hồn nhìn về phía Thiên Hoàng và Kim Ngân.

Kim Ngân hơi dừng lại, đợi Thiên Hoàng bước đến rồi kéo lấy tay anh, mỉm cười nói với Hoàng Mai:

- Mai, cậu xem ai này? Vĩnh Khanh đã trở về rồi, anh ấy đã trở về bên cậu rồi.

Thiên Hoàng bị sốc nặng. Anh trừng mắt nhìn Kim Ngân, đôi môi mấp máy không nói thành câu, cảm giác muốn bóp chết người con gái này dâng lên tận đầu. Cô ta nói cái quái gì thế? Ai là Vĩnh Khanh? Ai đã trở về? Anh là Thiên Hoàng, và anh chẳng đi đâu cả. Hóa ra cô ta gọi anh lên đây là vì việc này. Thảo nào mà anh thấy lạ, Kim Ngân muốn tránh xa anh còn không được, nếu không phải vì Hoàng Mai thì cô ta đâu mất công kéo anh lên đây chứ?

Lúc Thiên Hoàng định mở miệng nói câu gì đó thì Kim Ngân chợt nắm vào tay anh, rồi ghé sát nói:

- Xin lỗi! Hãy giúp tôi một lần này thôi. Rồi anh muốn tôi làm gì cũng được.

Thiên Hoàng nghe vậy, trong lòng chợt cảm thấy hứng thú. Anh nuốt lại câu nói của mình, thay bằng một câu nói khác:

- Bất kể việc gì?

Kim Ngân nhìn Thiên Hoàng một hồi. Trong đôi mắt cô tựa như có hy vọng, có mong chờ và xen lẫn cả phân vân. Sau một hồi, cô cũng gật đầu nói:

- Phải, bất kể việc gì.

Thiên Hoàng nghe vậy liền mỉm cười. Anh nắm chặt lấy tay Kim Ngân rồi kéo cô bước tới cạnh giường của Hoàng Mai. Hành động thay đổi nhanh chóng ấy khiến cho Kim Ngân không khỏi bất ngờ. Vừa rồi rõ ràng anh ta còn cự tuyệt không suy nghĩ, sao mới nói mấy câu đã đổi ý vậy? Con người này thâm sâu khó lường. Anh ta nghĩ gì không ai hiểu được!

Thiên Hoàng ngồi bên mép giường Hoàng Mai, đưa tay lên vuốt tóc cô một cách rất dịu dàng. Vẻ lạnh lùng trong mắt anh cũng không còn nữa, mà thay vào đó là một đôi mắt đầy yêu thương.

- Hoàng Mai, sao lại ra nông nỗi này? – Thiên Hoàng run run nói.

Tất cả những cử chỉ này đều lọt vào mắt của Kim Ngân. Cô bỗng thấy trong tim như có gì đó chích vào, đau nhói lên. Không kìm được, Kim Ngân liền quay mặt đi, cố gắng không để ai phát hiện những tâm tư trong lòng.

Cô làm sao thế này? Anh ta đâu phải Vĩnh Khanh? Chỉ là một bản thể giống với người xưa thôi mà! Nhưng cái cách mà Thiên Hoàng đối xử với Hoàng Mai giống hệt với cách đối xử của Vĩnh Khanh mười năm trước. Yêu chiều, dịu dàng đến nỗi khiến cô phải ghen tỵ.

Kim Ngân cố gắng giữ cho bản thân thật bình tĩnh. Anh ta là người đứng đầu của một công ty điện ảnh lớn. Anh ta diễn tốt như vậy cũng là lẽ đương nhiên thôi. Cô hà tất phải bận tâm? Chẳng phải chính cô muốn anh lên đây gặp mặt Hoàng Mai hay sao?

Đúng vậy, cô không thể lại ích kỷ một lần nữa. Cô nợ Hoàng Mai, nợ Vĩnh Khanh và nợ cả đứa con của họ. Có nợ phải trả. Cô nhất định sẽ trả lại họ những ân tình xưa kia.

Hoàng Mai như không tin được những gì đang xảy ra trước mắt là thật. Người đàn ông mang vẻ đẹp đến lộng lẫy trước mặt đúng là người con trai năm xưa. Chỉ khác là khuôn mặt của anh đã nhuốm đầy phong sương, vẻ lạnh lùng cũng dâng đầy trong con mắt...có đôi phần xa lạ. Nhưng dù sao thì vẫn là anh, vẫn là Vĩnh Khanh mà cô đã chờ đợi mười năm qua.

Hoàng Mai không kìm được liền bật khóc. Cô ôm chặt lấy anh, ôm chặt cả những khát khao hy vọng bấy lâu nay.

- Vĩnh Khanh, mười năm có là bao? Cuối cùng thì anh đã trở về rồi!

Thiên Hoàng tuy không hiểu cô ta nói gì, nhưng vẫn cố đóng cho tốt vai diễn của mình. Anh đưa tay lên vỗ nhẹ lưng Hoàng Mai như là an ủi. Sau đó ghé sát khuôn mặt vào tóc cô, thầm thì:

- Anh đã về rồi đây, đã trở về bên em rồi đây.

Kim Ngân quay mặt lại nhìn hai người họ. Trong lòng chợt thấy xót xa khôn cùng. Nếu cảnh tượng trước mắt không phải do chính cô là đạo diễn thì cô đã tưởng nó là thật. Hai người họ quả thực rất đẹp đôi. Đầu mày cuối mắt đều ăn ý với nhau. Ngay cả cô nhìn vào cũng thấy cảm động.

Kim Ngân nắm chặt túi xách, trong lòng như có rất nhiều cảm xúc dâng lên. Lần đầu tiên nhìn thấy Thiên Hoàng, cô đã những tưởng anh là Vĩnh Khanh nên sợ hãi khôn cùng. Thậm chí còn không dám đến gần anh. Cái cảm giác ấy đến bây giờ vẫn còn. Cô tránh mặt anh, tránh gặp mặt anh, sợ rằng anh chính là Vĩnh Khanh về tìm cô trả thù. Nhưng nhìn thấy Hoàng Mai và anh ôm nhau cô đã hiểu, chỉ có mình cô là sợ anh như thế thôi. Còn Hoàng Mai lại mong anh biết bao. Anh xuất hiện bất ngờ như thế là một điều tốt đẹp với cô ấy.

Trên thế giới này, chỉ có mình cô là kẻ lạc lõng!

Kim Ngân ngẩng mặt lên để nước mắt chảy ngược vào trong. Sau đó cô nói:

- Tôi xuống nhà trước, hai người cứ nói chuyện đi nhé.

- Kim Ngân!

- Kim Ngân!

Cả Hoàng Mai và Thiên Hoàng cùng lên tiếng khiến Kim Ngân vội quay người lại. Cô phát hiện những ý tứ trong đôi mắt của Thiên Hoàng, nhưng cố tình bỏ qua. Rồi cô mỉm cười nhìn Hoàng Mai, như chờ cô ấy nói.

Hoàng Mai hơi cúi xuống, bàn tay cô vẫn nắm chặt lấy tay của Thiên Hoàng. Mãi một lúc lâu sau cô mới lên tiếng

- Xin lỗi và cảm ơn cậu!

Kim Ngân khẽ cười:

- Không có gì, mình mới là người phải nói câu đó.

Nói xong, Kim Ngân xoay người đi thẳng xuống dưới nhà. Cô không quay đầu nhìn lại lấy một lần. Khi cánh cửa kia đóng lại, cũng là lúc Kim Ngân cảm thấy trong lòng như có gì đó vỡ òa ra. Ký ức mười năm trước từ từ lùi lại, nằm mãi trong bóng tối.

Vĩnh Khanh, cảm ơn anh đã cho em cơ hội được chuộc lại lỗi lầm năm xưa. Duyên nợ đã hết. Nếu có thể...

Kiếp sau chúng mình đừng gặp nhau!

.

.

.

Vào lúc đó, tại sân bay. Trong dòng người đông đúc, một cô gái xinh đẹp tầm hai ba, hai tư tuổi kéo chiếc va li lớn bước ra. Cô đi một mình, không có người thân ra đón, cũng không hề đợi người ra đón mình.

Đứng một lúc lâu, cô lấy điện thoại trong túi xách ra tìm số của một người và gọi.

Tiếng nhạc chờ mặc định của tổng đài vang lên đầy nhạt nhẽo. Cho dù là “Kiss the rain”, bản nhạc mà cô thích nhất thì nó cũng chẳng làm cô hứng thú được là bao khi phải chờ người khác bắt máy.

- Mẹ, con về rồi!

- Vâng, con sẽ tới chỗ mẹ ngay đây.

Nói xong cô liền vẫy một chiếc taxi rồi tới chỗ của mẹ.

Năm năm rồi, năm năm sống ở đất người. Đến nay trở về sao bỗng thấy lòng bồi hồi, lo lắng. Bạn bè còn ai nhớ cô không? Việt Nam này còn nhớ cô không?

Cho dù là gì đi nữa, thì cô vẫn chắc chắn có một người nhớ cô. Hai năm trước, người ấy nói nhất định sẽ đợi cô, đợi cô đến thăm anh. Cô chỉ mỉm cười cho lời nói ấy. Bạn bè ai lại nói như thề thốt trăm năm vậy chứ? Nghe giống mấy đôi yêu nhau trong phim trong truyện quá đi. Cô còn nhớ rõ, anh chàng đó rất ngốc. Lần đầu tiên nắm tay cô còn rụt rè, lần đầu tiên nhấp môi vào rượu còn sợ hãi, lần đầu tiên thấy cô mặc đồ ngủ còn đỏ mặt xấu hổ.

Anh ta thực sự rất thuần khiết!

Cô gái tháo chiếc kính râm ra, để lộ một khuôn mặt với vẻ đẹp kiêu kỳ. Cô cúi xuống mỉm cười, lẩm bẩm một mình:

- Linh, mày đã về rồi!

.
. .
.

Sáu giờ, Kim Ngân và bà Đường cũng làm bữa tối trong bếp. Tất cả những món này đều là món mà Hoàng Mai và Vĩnh Khanh thích. Kim Ngân không chỉ hiểu Hoàng Mai mà cô còn âm thầm hiểu cả Vĩnh Khanh. Bởi như người ta nói, yêu một người là phải hiểu người đó. Coi người đó như cuộc sống của bản thân mình.

Trước giờ, Kim Ngân không biết mình coi Vĩnh Khanh là cuộc sống hay là địa ngục, nhưng cô lúc nào cũng biết trái tim mình vẫn hiểu anh. Hiểu anh cho nên mới biết anh hận cô tới mức nào.

- Kim Ngân này, người đàn ông đó là Vĩnh Khanh thật sao?

Câu hỏi của bác sĩ Đường khiến Kim Ngân không biết phải trả lời ra sao. Con dao đang thái rau trong tay bỗng dừng ngừng lại, cô thở dài rồi cúi xuống đáp:

- Phải!

- Nhưng tôi thấy hình như anh ta không biết gì về chuyện của các cô.

Bác sĩ Đường nhận trông coi Hoàng Mai bao nhiêu năm nay, bà cũng đôi phần biết được câu chuyện của mười năm về trước. Tuy không tường tận, nhưng cũng hiểu được giữa họ có một nút thắt rất khó gỡ. Lần trước bà đã gặp Thiên Hoàng trong bệnh viện, trông anh ta không có vẻ gì là lo lắng cho Hoàng Mai. Bởi nếu anh ta đúng là Vĩnh Khanh thật, thì người anh ta nên thăm phải là cô ấy chứ không phải là Kim Ngân. Hôm nay khi tới đây, Kim Ngân bảo Thiên Hoàng lên thăm Hoàng Mai, anh ta còn tỏ rõ vẻ khó chịu cơ mà?

Kim Ngân vừa thái rau, vừa bình thản đáp:

- Chị tin trên đời này có hai người giống nhau đến vậy sao?

Bác sĩ Đường quay lại nhìn Kim Ngân trả lời:

- Tôi tất nhiên là không tin, nhưng mọi chuyện lại diễn ra theo một chiều hướng khác...Tôi thực sự không tò mò không được.

- Vậy thì cứ tò mò còn hơn là biết được sự thật. Có đôi khi, đứng nhìn tấm màn mờ ảo còn tốt hơn là bước đến nhìn sự thật nằm sau tấm màn đó.

Bà Đường không biết nói gì đành lắc đầu rồi làm nốt công việc của mình. Dù sao thì đây cũng không phải việc bà nên bận tâm. Bà không nên can thiệp quá nhiều.

Những chuyện rắc rối của họ, nên để họ tự giải quyết. Bà chỉ là người ngoài cuộc, tuy sáng suốt hơn nhưng sao có thể hiểu được những bất đắc dĩ của người trong cuộc?

Thức ăn đã được dọn lên bàn. Mùi vị và màu sắc trông rất ngon! Kim Ngân đeo tạp dề đứng nhìn những món mà mình tự tay chuẩn bị. Đây có thể sẽ là bữa ăn hạnh phúc và thanh thản nhất trong mười năm qua của cô.

- Để tôi đi gọi hai người họ xuống.

Kim Ngân vội ngăn lại:

- Không cần đâu, họ sẽ xuống ngay bây giờ thôi.

Quả như những gì Kim Ngân nói, cô vừa dứt lời thì từ trên cầu thang đã có tiếng cười đùa cùng tiếng bước chân vọng xuống.

- Tại sao anh lại nói như thế? Em thực sự không sao mà – Giọng nói nũng nịu này là của Hoàng Mai.

Theo sau đó là tiếng cười hờ hững của Thiên Hoàng.

Kim Ngân khẽ thở dài. Xem ra vai diễn này đã làm khó cho Thiên Hoàng rồi. Anh đâu có tình cảm gì với Hoàng Mai? Nếu cứ bắt anh đóng vai này, e là đến cuối cùng anh sẽ bỏ đi và để lại Hoàng Mai một mình mất.

Kim Ngân bỗng thấy sợ hãi. Nếu như ngày đó xảy ra thật thì...không phải cô lại một lần nữa giết chết hy vọng của Hoàng Mai hay sao?

Kim Ngân ơi là Kim Ngân, sao mà lại hồ đồ đến mức này cơ chứ? Thế gian này còn chưa đủ rắc rối hay sao mà mà còn khiến nó rối thêm vào?

Không kịp suy nghĩ nhiều nữa, Kim Ngân vội bước đến mỉm cười:

- Nào, chúng ta mau ăn cơm thôi kẻo thức ăn nguội hết.

Hoàng Mai dường như rất vui vẻ. Nụ cười sáng trong mười năm trước lại hiện hữu trên môi. Khi cười, các nếp nhăn mờ nơi khóe mắt hiện lên, khiến Kim Ngân không khỏi chột dạ. Rồi Hoàng Mai ngồi xuống bàn, hít hà hương thức ăn và nói bằng giọng hóm hỉnh:

- Kim Ngân, Vĩnh Khanh, mau ngồi xuống ăn đi.

Kim Ngân gượng cười định bước đến ngồi cạnh Hoàng Mai thì liền bị tiếng nói thầm của Thiên Hoàng kéo lại:

- Nhớ điều em vừa nói đấy.

Kim Ngân cụp mắt xuống như để đáp lại. Sau đó cô lại mỉm cười rồi bước đến ngồi xuống chiếc ghế bên trái. Còn Thiên Hoàng ngồi ở chiếc ghế bên phải. Giống với vị trí của mười năm về trước.

Trong lòng Kim Ngân lúc này hiểu rõ, cô lại tự đưa mình vào một trò chơi không lối thoát. Trò chơi này nhất định chẳng vui vẻ chút nào đâu.

Nhưng cô chấp nhận, cô sẽ làm Hoàng Mai hạnh phúc. Chỉ cần Hoàng Mai hạnh phúc, cô sẽ đánh đổi tất cả.

Nhìn ba người nói nói cười cười vui vẻ, bác sĩ Đường cũng cảm thấy vui lây. Hôm nay quả thực bà đã nhìn thấy nụ cười của Hoàng Mai sau bao nhiêu năm qua. Nụ cười hạnh phúc không vương chút khổ đau. Nhưng sao bà vẫn thấy trong nụ cười của Kim Ngân có chút gì đó gượng gạo. Chẳng lẽ cô ấy không vui ư? Chuyện cuối cùng cũng kết thúc rồi, tại sao cô ấy lại có vẻ như đang buồn phiền vậy?

- Hoàng Mai, hôm nay trông sắc mặt cô rất tốt – Bà Đường vui vẻ nói.

- Tất nhiên, Vĩnh Khanh đã trở về rồi mà – Hoàng Mai đáp.

Sau đó, cô quay sang nhìn Thiên Hoàng bằng một ánh mắt long lanh:

- Khanh, anh nói đi, mười năm qua anh đã ở đâu vậy?

Bất chợt bị hỏi như vậy khiến cho Thiên Hoàng không khỏi bối rối trong giây lát. Anh liếc mắt nhìn Kim Ngân, thấy cô cũng ra hiệu ình, anh liền cười cười rồi nói:

- À, thì là đi làm kiếm tiền về cười em!

Chỉ một câu nói đơn giản như thế này thôi cũng khiến những nghi vấn trong lòng Hoàng Mai bị đánh bay. Rằng tại sao anh lại để cô chờ anh mười năm? Rằng tại sao anh ấy lại không hỏi cô có đau khổ không khi mất đi đứa con ấy. Rằng tại sao anh ấy lại để Kim Ngân tìm thấy mình? Rằng tại sao nhà anh ấy giàu mà vẫn phải chờ đợi mười năm mới dám ngỏ lời cưới cô?...Có rất nhiều điều cô muốn hỏi anh vào lúc này, nhưng câu nói của anh đã làm tim cô xao xuyến, khiến cho cô không còn quan tâm đến bất cứ một điều gì nữa.

Hoàng Mai cúi mặt xuống cười, che giấu đi niềm hạnh phúc trong đáy mắt. Đã lâu rồi cô không có cảm giác này, đã lâu lắm rồi. Mà thực ra, chưa bao giờ cô thấy hạnh phúc như thế này. Kể cả khi thời gian có lùi lại mười năm trước, cô cũng không thể kiếm tìm một thứ hạnh phúc xa xỉ như vậy.

Người ta cứ nói xa mặt cách lòng. Thời gian trôi qua, liệu ai có còn giữ được tấm chân tình ấy?

Nhưng anh vẫn nhớ cô, thậm chí là anh còn yêu cô. Cô còn mong gì hơn đây?

Trong lúc Hoàng Mai đang hạnh phúc thì bên cạnh, Kim Ngân trừng mắt nhìn Thiên Hoàng. Anh ta đang nói cái gì vậy? Có liệu được hậu quả của nó không hả? Cưới ư? Đây là hạnh phúc của cả một đời người. Tại sao anh ta lại có thể tùy tiện nói ra không chút suy nghĩ như vậy được? Hơn nữa, Thiên Hoàng không phải là Vĩnh Khanh, anh ta không được phép nói những lời như thế với Hoàng Mai.

Cô sai rồi, cô sai khi đưa anh tới đây rồi!

Thiên Hoàng chỉ nhếch môi cười nhạt, anh vênh mặt lên đáp lại ánh mắt đầy tức giận của Kim Ngân. Sau đó anh đưa tay vuốt tóc Hoàng Mai, bàn tay rộng lớn lướt qua mái tóc ấy sao mà chẳng có chút tình ý! Rồi anh vừa liếc nhìn Kim Ngân vừa nói với Hoàng Mai:

- Sau này đừng làm những điều ngốc như vậy nữa. Em sẽ không liệu được hậu quả của nó đâu!

Tất cả những diễn biến ấy đều không qua được đôi mắt của bà Đường. Trong bà như cảm thấy có điều gì đó không đúng. Câu nói vừa rồi hình như không phải dành cho Hoàng Mai, mà là để dành cho Kim Ngân vậy!

Trong đầu bác sĩ Đường không ngừng hiện lên một câu hỏi: Rốt cuộc thì người đàn ông điển trai này có quan hệ gì với Kim Ngân?

10. Chương 10

Kim Ngân bùng tách cà phê ra đứng cạnh cửa sổ. Ánh mắt cô nhìn vô định vào khoảng không xa xăm.

Mười năm trước, biết chuyện Hoàng Mai có thai, bố cô ấy đã từ mặt, còn dọa nếu cô ấy bước chân về nhà sẽ chặt gãy chân cô. Mẹ Hoàng Mai mất sớm, bố cô rất nghiêm khắc, lại được bà mẹ kế hay nói bóng nói gió nên khi mọi chuyện xảy ra, Hoàng Mai đã không về nhà nữa.

Nói mười năm không về nhà thì quả là một đứa con bất hiếu. Nhưng Hoàng Mai bệnh tình như vậy, cô ấy nào có để ý gì đến việc đó cơ chứ? Chỉ có bố của Hoàng Mai là thỉnh thoảng vẫn gọi điện cho Kim Ngân, hỏi tình hình sức khỏe của cô ấy rồi gửi tiền cho cô. Kim Ngân đã từng ngăn bác ấy, nhưng ông lại nhất mực muốn vậy. Còn nói rằng không có cha mẹ nào không muốn nuôi dạy con. Chỉ là có đôi khi, những tâm tư trong lòng như bị một hòn đá chặn lấy, không thể nói ra cho người khác hiểu được.

- Kim Ngân, chú có việc cho cháu đây.

Tiếng của chú Sáng vang lên khiến mạch suy nghĩ của Kim Ngân bị cắt đứt. Cô quay người lại nhìn người đàn ông phúc hậu đi tới. Trên tay ông có cầm một tập tài liệu.

- Việc gì thế chú?

Ông Sáng cười cười rồi đưa tập tài liệu cho Kim Ngân, đáp:

- Đây là những thứ cháu cần cho buổi phỏng vấn chiều mai với Quyên Vỹ đó.

- Quyên Vỹ?

- Phải. Là nữ chính của bộ phim “rất muốn yêu em”. Lần trước chúng ta đã phỏng vấn Hữu Quân rồi, giờ thì tới Quyên Vỹ.

Thật không ngờ chú Sáng lại thiên vị cô như vậy. Sự việc lần trước giao tới tay cô đã suýt hỏng rồi, bây giờ lại vẫn tin tưởng cô.

Kim Ngân thoáng cau mày, cô nói:

- Hay là chú giao cho cậu Nam con trai chú đi. Hôm nay cháu hơi mệt!

Ông Sáng như hiểu được Kim Ngân đang trốn tránh, liền nhăn mặt nói:

- Có gì mà mệt chứ? Kịch bản đã lên giấy hết rồi, cháu chỉ việc nói theo thôi mà.

- Tại sao chú lại tin tưởng cháu như vậy? – Kim Ngân nhìn thẳng vào đôi mắt của ông Sáng, hỏi bằng vẻ chân thành nhất.

Ông Sáng khẽ cười. Sau đó vỗ vai cô rồi chậm rãi bước đến cạnh cửa sổ, nói:

- Chú thích cách làm việc của cháu, đánh giá cao kết quả mà cháu đạt được trong công việc. Làm tám năm ở Ngôi Sao Mai mà chưa hề xun xoe nịnh nọt ai. Một khi cháu đã làm là phải làm hết mình. Hơn nữa, cháu còn rất tốt bụng, hay giúp đỡ đồng nghiệp. Người như cháu đáng ra phải lên làm sếp rồi mới phải. Tại sao lại cứ bị giam cầm tại ban chuyên mục giải trí này?

Kim Ngân nghe vậy chợt thấy hơi chạnh lòng. Chú Sáng nói sai rồi, cô không tốt bụng đâu. Mười năm trước, cô đã giết đi một sinh mạng nhỏ bé, đã làm tan nát trái tim của hai người mà mình trân trọng nhất. Đáng ra, người phải chết là cô. Người độc ác là cô! Cô không phải là một con người tốt bụng như chú Sáng nói đâu.

Nhưng Kim Ngân không nói những suy nghĩ trong lòng mình ra, cô chỉ cười khổ rồi gật đầu nói:

- Vì những tình cảm chú dành cho cháu, cháu nhất định sẽ làm tốt công việc này.

Ông Sáng cười sáng khoái rồi vỗ vai Kim Ngân nói bằng giọng rất hài lòng:

- Tốt, tốt lắm!

Khi ông Sáng toan quay người đi thì Kim Ngân như nhớ ra được điều gì đó. Cô gọi với theo:

- Chú Sáng!

Ông Sáng quay lại, chờ Kim Ngân nói nốt về sau.

Kim Ngân có vẻ hơi ngập ngừng, nhưng rồi cô cũng nói tiếp:

- Làm nốt lần này, cháu muốn xin nghỉ việc.

Ông Sáng có vẻ bất ngờ, muốn hỏi cho rõ, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt kiên quyết của Kim Ngân, ông đành nuốt lại câu hỏi của mình. Sau đó ông Sáng nói trong tiếng thở dài:

- Ừ, cũng nên nghỉ đi thôi!

Kim Ngân nhìn theo dáng người của chú Sáng khuất dần nơi phía cửa. Cô không kìm được cũng thở dài một tiếng. Tách cà phê trên tay đã bị gió bên ngoài thổi nguội, cảm giác không ngon như lúc đầu nữa, nhưng cô vẫn đưa lên miệng nhấp.

Đáng quá!

Kim Ngân nhăn mặt, cuối cùng cô quyết định pha ình một tách cà phê khác.

.
.
.
- Thiên Hoàng, anh nói Linh đã về rồi?

Hữu Quân như không tin được vào tai mình. Anh còn tưởng mình đang nằm mơ, cho nên mới hỏi lại người đàn ông đang ngồi trên ghế sofa một lần nữa.

Thiên Hoàng thổi nhẹ vào chén trà, làn khói mỏng tang theo đó bị thổi dạt ra. Anh nhấp môi vào tách, cảm giác hương trà thơm ngát lan vào tận tâm khảm. Mãi một lúc lâu sau, Thiên Hoàng mới lên tiếng đáp lại:

- Cậu tưởng tôi rồi việc lừa cậu à?

Đôi môi của Hữu Quân cuối cùng cũng giãn ra một nụ cười hạnh phúc, trái tim đập liên hồi khiến anh thấy thật khó thở. Nhưng anh nào quan tâm đến việc đó. Linh đã trở về rồi, cô ấy cuối cùng cũng đã giữ lời rồi.

Nhìn khuôn mặt sáng bừng trong hạnh phúc của Hữu Quân mà Thiên Hoàng không khỏi nhếch môi cười nhạt. Hạnh phúc đơn giản mà thực khó bắt. Cứ đến rồi đi bất chợt, khiến con tim người ta ngủ chẳng yên. Anh không hiểu hạnh phúc là gì, cũng chưa biết tình yêu sâu đậm là như thế nào, nhưng anh có thể cảm nhận được sự vui mừng đang ngập tràn trong đôi mắt của Hữu Quân. Cậu ta bình thường vẫn lạnh lùng là thế, ấy vậy mà vừa nghe tin em gái anh trở về đã như một đứa trẻ thấy kẹo. Tình yêu diệu kỳ như vậy sao?

Cuối cùng, Thiên Hoàng cho Hữu Quân nghỉ một ngày để anh đi gặp “tình yêu thầm kín” của mình. Thiên Hoàng không phải là một con người quá khắt khe trong công việc, những lúc nào cần thì nên để nhân viên thoải mái một chút.

Hữu Quân chưa đi được bao lâu thì cánh cửa lại bật mở, người bước vào là Phong Lan.

Phong Lan là thư ký của anh. Làm việc rất được, nếu không muốn nói là tốt. Cô ấy vốn là một người con gái thông minh. Thường thì Thiên Hoàng chỉ gặp những con người có kinh nghiệm và tự mình là thông minh, còn Phong Lan thì phải nói là cô ấy thực sự rất nhanh nhẹn và hoạt bát. Mọi việc vào tay cô đều không phải lo lắng gặp chuyện này chuyện kia. Sổ sách của cô ty nhiều như vậy, nhưng tới cuối tháng Phong Lan vẫn cố gắng làm gọn để anh dễ tính toán.

Anh không biết lý do tại sao Phong Lan vào AP làm việc, nhưng anh tin tưởng cô ấy. Bao nhiêu năm qua, cô ấy cũng coi như đã đóng góp một phần không nhỏ cho công ty đi.

Vừa thấy Phong Lan vào, Thiên Hoàng liền đặt chén trà xuống nói:

- Có chuyện gì thế?

Phong Lan nhẹ nhàng đóng cửa lại. Sau đó cô bước tới đáp:

- Giám đốc, Ngôi Sao Mai lại muốn phỏng vấn diễn viên của “rất muốn yêu em”. Lần trước đã thất hẹn một lần, chúng ta cũng coi như bỏ qua cho họ. Vậy mà lần này vẫn còn dám vác mặt đến đây, có nên cho họ một bài học không?

Thiên Hoàng ngả người ra, một tay đặt lên chỗ tựa của ghế. Anh nói

- Cô định cho họ bài học gì?

- Thực ra, chuyện họ thất hẹn với công ty không phải là chuyện quá to tát. Nhưng chúng ta bỏ qua không có nghĩa là chúng ta sợ họ. Lần phỏng vấn này, tôi nghi ngờ họ vì chuyện của Hữu Quân lần trước mà trả thù ta.

Thiên Hoàng mỉm cười, bình thản đáp:

- Có phải là cô đã suy nghĩ quá nhiều? Họ là trẻ con hay sao mà làm vậy? Vả lại, Ngôi Sao Mai là tòa soạn lớn, họ chú ý tới ta, ta phải vui mừng chào đón họ mới đúng chứ?

- Nhưng...

Thiên Hoàng ngẩng mặt lên nhìn Phong Lan, anh cảm thấy hôm nay cô hơi lạ thì phải. Thường ngày cô ta không như thế này, cũng không có kiểu lo chuyện bao đồng, công việc của cô ấy là thư ký, sao lại muốn can thiệp vào những chuyện này chứ? Và một khi anh đã quyết định khi sẽ không bao giờ thay đổi.

- Có chuyện gì sao? – Thiên Hoàng nhướn mày hỏi.

Câu hỏi này khiến cho Phong Lan có chút bối rối. Cô vội cười cười để che đi nét khó xử trên mặt, sau đó liền đáp:

- Đâu có, em chỉ là lo cho công ty thôi.

- Vậy sao? – Nét mặt của Thiên Hoàng trông có vẻ như là không tin.

Phong Lan cố gượng gật đầu. Cô không biết tại sao mình lại bối rối như vậy, nhưng cứ khi nào nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo kia chiếu thẳng vào người mình là cô lại muốn trốn tránh. Trên đời này, cô chưa sợ ai như người đàn ông trước mặt. Quả thực là từ con người anh như tỏa ra một thứ áp lực rất lớn, khiến con người ta muốn tiến không được mà muốn lùi cũng chẳng xong.

Tuy nhiên, có những việc nếu cứ để nỗi sợ của bản thân lấn chiếm thì sẽ khiến nó đổ bể. Cô không thể hèn nhát như thế được!

- Nói cho tôi biết, cô đang âm mưu cái gì?

Bất ngờ Thiên Hoàng lao tới trước mặt Phong Lan. Anh ghé sát vào người cô trợn mắt nói.

Phong Lan đã sợ lại càng thêm sợ hãi, cô lắp bắp nói:

- Giám...giám đốc. Anh...sao vậy?

Thiên Hoàng vẫn giữ khuôn mặt lạnh lùng đó nhìn Phong Lan. Ánh mắt như sắt thép kia khiến cô không khỏi rùng mình, lời nói lại càng lộn xộn hơn:

- Anh...Em, em thực sự...thực sự chỉ vì quá lo nghĩ cho công ty thôi.

Mãi một lúc lâu sau, khi không khí gần như bị hơi lạnh trong ánh mắt của Thiên Hoàng làm đông lại thì anh mới bật cười lớn. Khi cười, cơ mặt anh giãn ra, trông có vẻ rất sáng khoái. Sau đó anh vỗ vai Phong Lan và nói:

- Tôi có bao giờ không tin cô đâu chứ?

Phong Lan nhất thời không hiểu, nhưng cô cũng thầm thở phào nhẹ nhõm. Áp lực vừa rồi quá lớn, tựa như có một tảng đá ngàn cân đang đè lên ngực cô vậy. Đến tận bây giờ cô vẫn thấy cả người mình đang run lên bần bật.

- Vậy, em ra ngoài bàn giao với Quyên Vỹ một chút.

Thiên Hoàng không nói gì, anh chỉ gật đầu rồi lại bước về phía ghế sofa. Trong đầu anh đang nghĩ, trên thế giới này có rất nhiều thứ đang được che giấu. Nhưng chỉ cần một cơn gió thoảng qua, lớp bụi phủ trên nó cũng sẽ bị thổi bay thôi.

.
. .
.

Buổi chiều, lúc gần tan làm, Kim Ngân nhận được một tin nhắn của Hoàng Mai rằng: “Kim Ngân, sao Vĩnh Khanh không tới thăm mình?”

Tin nhắn đó không khỏi làm Kim Ngân cảm thấy bối rối. Cô thần người một lúc lâu rồi nhắn tin lại: “Ừ, có lẽ anh ấy hơi bận. Cậu đừng lo, nếu gặp được Vĩnh Khanh, mình sẽ nói lại với anh ấy.”

Năm phút sau, tin nhắn lại gửi tới: “Cậu có số điện thoại của anh ấy à?”

“Không, mình nói là nếu gặp được.”

Kim Ngân đặt điện thoại lên bàn, đôi mắt thoáng vẻ lo âu. Nếu như chuyện này bại lộ thì cô lại một lần nữa có lỗi với Hoàng Mai. Cô không thể để chuyện đó xảy ra được. Cho dù có phải trả bằng bất cứ giá nào, cô cũng sẽ chơi trò chơi này đến cùng. Bởi trong cô vẫn còn một hy vọng rằng: Thiên Hoàng có thể đem lại hạnh phúc cho Hoàng Mai.

Có lẽ, anh chính là một món quà chuộc tội mà ông trời ban xuống cho cô.

Do dự một lúc lâu, cuối cùng Kim Ngân đành phải gọi điện cho Thiên Hoàng.

Nhạc chờ mới tới hồi thứ hai đã thấy Thiên Hoàng

bắt máy. Sau đó anh cười cười chào cô bằng một chất giọng khàn khàn đặc trưng:

- Chào người đẹp!

Kim Ngân không để ý gì tới lời chào đó, cô nói luôn vào vấn đề chính:

- Phiên anh chiều nay tới thăm Hoàng Mai có được không?

- Được, tất nhiên là được. Chỉ cần em đáp ứng mọi yêu cầu của anh!

Kim Ngân nắm chặt lấy điện thoại, rồi cô đáp:

- Chỉ cần không vượt quá khả năng của tôi, thì bất cứ yêu cầu gì của anh, tôi đều chấp nhận.

Thiên Hoàng cười nhẹ một tiếng rồi nói về hào phóng:

- Yên tâm, không có gì vượt quá khả năng của em đâu. Chốc nữa anh sẽ tới đón em!

- Được, chào anh!

Không đợi Thiên Hoàng trả lời, Kim Ngân đã vội ngắt máy. Lúc đặt chiếc điện thoại lên bàn cô mới phát hiện lòng bàn tay đã tứa đầy mồ hôi. Trái tim trong lồng ngực cũng đập liên hồi, không hiểu là nó đang báo hiệu một điều gì nữa.

Kim Ngân bám vào thành ghế rồi ngồi xuống, mắt cô sao bỗng dừng lại hoa lên thế này? Kim Ngân đưa tay lên day day thái dương, một lúc sau mới thấy tỉnh táo hơn chút ít. Cô chợt thấy bản thân mình như không phải là của mình nữa, nó không nghe theo sự điều khiển của cô một chút nào cả. Đã tự dặn lòng rằng mỗi lần nghe giọng nói ấy, nhìn con người ấy là phải bình tĩnh. Nhưng cô lại không làm được, hoàn toàn không làm được.

Tất cả đều giống hệt như mười năm trước. Cứ đứng cạnh anh, nghe giọng nói của anh là tim cô lại đập, chân cô lại run...Cô không thể làm chủ được bản thân của mình.

“Kim Ngân, nhanh lên, đưa tay cho tôi.” – Vĩnh Khanh đứng ở mồm đá bên đó, vươn cánh tay ra mỉm cười nói với cô.

Lúc ấy cô vẫn còn bất ngờ, nhất thời không biết phản ứng thế nào, tay chân như trở lên thật thừa thãi. Trông cô lúc ấy rất vô dụng, ngay cả cơ thể cũng không điều khiển nổi.

“Nhanh lên, Kim Ngân.” – Vĩnh Khanh vẫn kiên nhẫn chờ cô.

Phải mất tới năm phút sau, Kim Ngân mới bừng tỉnh khỏi giấc mộng. Rồi cô đưa ta ra cho anh nắm lấy, để anh kéo qua khoảng cách giữa hai mồm đá.

Ngày hôm đó, trường cô có dịp đi dã ngoại. Nói là trường, nhưng thực chất mỗi khóa chỉ được một lớp đi. Lớp nào có thành tích tốt sẽ được được chọn. Lớp của cô và lớp của Vĩnh Khanh cũng nằm trong số đó.

Buổi dã ngoại ấy là một hồi ức ngập nắng, ấm áp và khiến cô cảm thấy rất hạnh phúc mỗi khi nhớ lại. Xin đừng hiểu lầm gì cả, không phải anh thích cô nên mới làm vậy đâu. Vì ngay sau đó, Vĩnh Khanh cũng đứng lại, đợi Hoàng Mai và bước tới để kéo tay cô đó thôi!

Cô đã nói rồi, người Vĩnh Khanh chọn không phải là cô. Ngay từ đầu định mệnh đã không mang tên của anh và cô. Cô chỉ có thể mơ một giấc mơ không có thực mà thôi.

Kim Ngân mỉm cười khi nhớ lại buổi đã ngoại mười năm về trước. Bạn bè cô giờ cũng đã có cuộc sống riêng hết rồi, không biết có ai nhớ tới ngày hôm ấy nữa không. Đó là một quãng thời gian vui vẻ. Đó là một thời hạnh phúc nhất đời cô. Kim Ngân hiểu, ba người bạn cô đã mãi mãi nằm lại trong chiếc hộp thời gian và sớm bị lớp bụi của nó phủ mờ rồi!

Giờ đây tất cả đều đã khác. Giấc mơ, hoài bão, con người và tình cảm...Tất cả đều đã khác. Thời niên thiếu xưa kia đã bị nắng gió của năm tháng đẩy ra xa. Xa tới nỗi, chân trời góc bể cũng chẳng chạm được tới.

.

.

.

Nền trời như bị bàn tay ai đó thoa lên một lớp phấn hồng, loang lổ. Ráng chiều đỏ ối đổ xuống con đường nhỏ. Mùi thơm của thức ăn từ nhà nào bay ra, ẩm cúng vô cùng. Hoàng Mai ngồi trên bậc cửa sổ, ôm con mèo Ba Tư trong lòng, đôi mắt nhìn về phía xa xôi.

Người ta nói “một lần bất tín vạn lần bất tín”, cô không biết có nên tin Kim Ngân một lần nữa hay không. Mười năm trước, Hoàng Mai tin tưởng cô ấy, nhưng cô ấy vẫn từ đằng sau đẩy cô xuống dòng sông hung dữ. Mặc kệ đứa trẻ đang sống trong bụng cô. Nếu lần này, cô ấy lại lừa cô nữa thì sao?

Nếu Vĩnh Khanh này...không phải là Vĩnh Khanh thì sao?

Hoàng Mai thần thờ lẩm bẩm:

- Kim Ngân, tại sao cậu lại tàn nhẫn như vậy?

Nếu chỉ vì tình yêu mà đang tâm giết hại đứa con của cô, thì cô nhất định sẽ không tha thứ cho Kim Ngân. Nhưng chơi thân với nhau lâu như vậy, Hoàng Mai hiểu rằng Kim Ngân là một con người có rất nhiều tâm sự. Cô ấy nghĩ gì đều không muốn ai biết, có điều gì khó xử đều tự mình mình giải quyết, nên cô không tin chuyện mười năm trước hoàn toàn xuất phát từ lòng đố kỵ.

Tuy nhiên, mười năm cô chờ Kim Ngân nói ra sự thật thì cũng là mười năm Kim Ngân che giấu sự thật đó. Ngoài những câu nói đã cũ ra, cô ấy không hề tiết lộ thêm bất cứ điều gì. Điều ấy càng làm Hoàng Mai thêm cô ghét cô ấy. Đứa con của cô đã chết một cách oan uổng. Cô có cảm tưởng nó vẫn còn ở trên thế giới này, nhưng lại không thể chạm vào nó...Chỉ vì tấm màn mang tên sự thật chưa được vén lên.

Kim Ngân, chỉ cần cậu nói thật ình biết, mình sẽ không hận cậu nữa. Cậu có biết không?

Hương Liên đã từng nói:

“Hoàng Mai à, cậu phải canh chừng Vĩnh Khanh thật tốt nhé!”

“Tại sao cậu lại nói thế?”

“Bởi vì Kim Ngân, cô bạn thân chí cốt của cậu có tình cảm đặc biệt với Vĩnh Khanh đó.”

Hoàng Mai cúi xuống nhìn con mèo nằm ngủ trong lòng mình, khẽ mỉm cười.

Vĩnh Khanh, người con trai đó sao lại liên quan đến hai người bạn cô? Nếu không gặp anh, có lẽ mọi chuyện đã chẳng như ngày hôm nay. Kim Ngân cũng đem lòng yêu anh, đã đem lòng yêu anh trước cô.

Nhưng cô không hối hận. Bởi cô yêu anh! Yêu là không hối hận!

Bất giác, Hoàng Mai ngẩng mặt lên, trong đôi mắt như chứa ngàn mối nghi hoặc. Người đàn ông hôm nọ so với Vĩnh Khanh đúng là có giống nhau thật. Nhưng sao cô lại thấy có điều gì đó uẩn khúc trong đó?! Tại sao anh lại xuất hiện với Kim Ngân? Không phải mười năm trước, Vĩnh Khanh còn nói với cô rằng:

“Vì đứa con...cho nên mãi mãi anh cũng không thể tha thứ cho cô ta.”

Đúng vậy, vì đứa con...

Chẳng lẽ anh đã quên rồi? Không, Vĩnh Khanh mà cô biết không phải là một người dễ quên.

Anh lạnh lùng, cao ngạo. Chỉ cần có ai khiến anh đau khổ, anh nhất định sẽ làm cho kẻ đó đau khổ gấp mười!

Hoàng Mai đuổi con mèo đang nằm trong lòng mình ra. Cô bước tới học bàn, lấy ra một xấp giấy đã cũ. Đây là những bức thư mà năm xưa Kim Ngân đã gửi cho Vĩnh Khanh. Tuy tất cả đều được chôn xuống cùng một nhánh phong tin tử màu tím, nhưng sau đó đã bị Hương Liên đào lên và mang tới cho cô.

Hoàng Mai nhìn vào những nét chữ yếu đuối, nắn nót đã nhòe đi theo năm tháng. Trong lòng chợt dâng lên một cảm xúc khó nói thành lời. Năm ấy, khi nhận được những bức thư này, cô đã tức giận biết bao, đã muốn chạy đến tát người con gái ấy biết bao...Nhưng cô đã không làm vậy. Cô đã ích kỷ giấu tất cả những bức thư ấy đi, giấu tất cả tình cảm của người con gái ấy đi. Cô phải giam chúng trong ngục tối, để chúng mãi mãi không thể thoát ra được. Vĩnh Khanh sẽ không biết, anh ấy nhất định sẽ không bao giờ biết Kim Ngân yêu anh!

Chỉ có điều, dù có giấu cỡ nào thì vẫn không thể một tay che hết sự thật. Có một bức thư đã rơi ra, và Vĩnh Khanh đã đọc được nó.

“Vĩnh Khanh, tôi luôn tôn trọng anh, nhưng anh là một kẻ đáng ghét. Anh là kẻ đáng ghét nhất trên đời này, tôi hận anh!”

Chẳng biết tại sao Kim Ngân lại viết bức thư này, nhưng đó là bức thư cuối cùng mà cô viết cho anh thì phải.

Khi Vĩnh Khanh đọc được, anh đã tức giận xé nát nó. Thậm chí là đập phá đồ đạc khiến Hoàng Mai rất hoảng sợ. Cô cảm tưởng như trong đôi mắt anh lúc ấy có một ngọn lửa đang bốc cháy, những tia máu li ti vằn vện lên trong đôi mắt anh. Anh thở mạnh, anh làm tất cả mọi thứ để bản thân mất đi sức lực...Cuối cùng anh kiệt sức ôm cô vào lòng.

Hoàng Mai không hiểu điều gì đã khiến cho anh tức giận, nhưng cô chỉ biết, hôm ấy anh đã ôm cô, đã hôn cô và nói:

“Hoàng Mai, chỉ còn mỗi em thôi. Chỉ còn mình em thôi... Mong là như thế!”

Mới nghĩ tới đó, Hoàng Mai đã thấy đôi mắt mình nóng rực lên, rồi một giọt nước trong suốt rơi xuống, thấm vào một chữ trong bức thư: “Hận”!

Hận?

Tại sao lại cứ phải hận nhau? Tại sao đã yêu sao còn hận? Con người sao lúc nào cũng mang hai mặt đối lập như thế? Họ không thể sống đơn giản hơn được hay sao? Kim Ngân, cô ấy yêu Vĩnh Khanh. Vậy tại sao lại hận anh ấy? Rốt cuộc thì cô có những bí mật to lớn như thế nào đây?

Kim Ngân nói, có thể hôm nay Vĩnh Khanh sẽ tới thăm cô. Được, vậy cô sẽ nhắc lại chuyện bức thư năm xưa. Nếu như anh đúng là Vĩnh Khanh của mười năm trước, thì chắc chắn anh sẽ không bị nó làm cho xa lạ.

Cô nhất định phải tìm hiểu rõ, anh có phải là Vĩnh Khanh thật hay không!

11. Chương 11

Khoảng gần một tiếng sau thì có tiếng còi xe trước cổng. Bác sĩ Đường đang làm dở mâm cơm đành phải rửa tay rồi chạy ra ngoài. Thực không ngờ, lại là người đàn ông đó.

Hai cánh cửa của chiếc BMW X6 mở ra. Kim Ngân và Thiên Hoàng bước xuống. Qua một ngày làm việc mệt mỏi, trên khuôn mặt của Kim Ngân như có nét nhợt nhạt. Lại cộng thêm việc hay lo nghĩ, cho nên trông mặt cô dường như không có chút sắc khí nào.

- Bà Đường, Hoàng Mai đang làm gì thế? – Để túi xách xuống, Kim Ngân quay ra hỏi bác sĩ Đường.

- Cô ấy đang ở trên phòng.

- Anh lên đó với cô ấy đi. Tôi phải ở dưới này chuẩn bị cơm – Kim Ngân quay sang nói với Thiên Hoàng.

- Một mình?

Thiên Hoàng hình như rất kích động về việc này. Cô ta không có não à? Để anh lên đó một mình thì anh biết làm thế nào? Nên nhớ, anh không phải Vĩnh Khanh nên anh không thể biết được giữa họ đã xảy ra những việc gì. Nếu Hoàng Mai mà hỏi về một vấn đề nào đó thì anh làm sao trả lời được. Lần đầu tiên gặp quá bất ngờ và xúc động nên cô ấy không hỏi gì nhiều. Còn lần này thì sao? Tránh được một lần sao tránh được mãi mãi!?

Kim Ngân trừng mắt nhìn Thiên Hoàng, bàn tay phía sau không ngừng giật giật áo anh như để ám hiệu rằng bác sĩ Đường vẫn đang đứng đây. Đừng có kích động quá mà làm lộ chuyện.

Thiên Hoàng như hiểu được liền cười cười rồi nói:

- Một mình thì một mình. Dù sao thì cùng mười năm rồi chưa gặp nhau. Tôi có rất nhiều chuyện muốn nói với cô ấy.

Kim Ngân cũng mỉm cười:

- Anh biết vậy là tốt. Cô ấy đã chờ đợi anh rất lâu rồi.

Thiên Hoàng lừ mắt không nói gì. Sao anh thấy mình như là đồ chơi của Kim Ngân thế nhỉ? Cảm thấy bản thân đáng thương mà không thể làm gì hơn. Anh thề rằng, đây là lần đầu tiên anh theo đuổi một người con gái mà khó khăn đến thế. Các cụ nói quả không sai “gừng càng già càng cay”. Bà cô quá đất này không quay anh như chong chóng thì không chịu được đây mà.

Thiên Hoàng lắc đầu thở dài rồi bước lên trên cầu thang. Trước khi đi, anh không quên nói nhỏ rằng:

- Nếu có việc gì xảy ra, anh nhất định sẽ hét lên để đánh tiếng cho em.

Ngay lập Thiên Hoàng nhận được một cái nháy mắt của Kim Ngân. Anh giơ tay lên vẽ dấu hàng rồi nhanh chóng chạy lên trên gác.

Kim Ngân nhìn theo dáng người cao lớn của Thiên Hoàng, không kìm được liền bật cười thành tiếng. Anh ta trẻ con thật! Nhìn bề ngoài lạnh lùng mà tính tình chẳng lúc nào nghiêm túc được cả.

Như phát hiện được ra mình đang cười, Kim Ngân liền cảm thấy hơi ngỡ ngàng. Đã lâu rồi cô chưa cười một cách tự nhiên như vậy. Cười mà không biết mình đã cười. Hơn nữa, trong lòng cô lại cảm thấy rất thoải mái.

Kim Ngân chợt nghĩ, nếu như Thiên Hoàng không mang hình dáng giống Vĩnh Khanh thì có lẽ, cô đã cười nhiều hơn khi ở bên anh. Chỉ tiếc mọi việc không phải ta cứ muốn là được. Với cô thì lại càng không.

Vì cuộc đời vốn là một trò chơi không lối thoát mà!

Từ trong bếp, bác sĩ Đường nhìn ra bên ngoài. Trong lòng bà lại càng thêm mối hồ nghi. Liệu có phải...người đàn ông đó thích Kim Ngân? Biết đâu được đấy, trên đời này có rất nhiều người giống nhau. Hơn nữa mười năm đã qua rồi, Vĩnh Khanh năm xưa mấy ai còn nhớ tưởng nhớ tận? Rất có thể, người đàn ông này chính là người mà Kim Ngân đã vô tình gặp được. Và vì anh ta quá giống Vĩnh Khanh cho nên cô mới đưa anh về gặp Hoàng Mai để cô ấy được vui.

Chỉ có thể kết luận được như thế, bà Đường liền thở dài. Bà vốn không tưởng tận câu chuyện của họ, nhưng đứng ngoài cuộc, bà có thể thấy rõ những diễn biến này đang đi theo một chiều hướng nào. Nếu Người đàn ông kia là Vĩnh Khanh, thì anh không thể nào luôn xuất hiện với Kim Ngân như thế được.

Bởi cả Hoàng Mai và Kim Ngân từng nói, Vĩnh Khanh hận Kim Ngân!

.
. .
.

Tại một quán cà phê tương đối yên tĩnh. Tiếng nhạc du dương, uyển chuyển như làn khói đang bốc lên từ tách cà phê của Hữu Quân. Anh chăm chú nhìn người con gái trước mặt, môi hơi mím lại, để lộ má lúm đồng tiền duyên dáng.

Ở xa xa, có mấy cô phục vụ không ngừng hướng mắt nhìn về phía đôi trai gái này. Trong đôi mắt như ánh lên niềm ngưỡng mộ vô cùng.

- Cậu xem kìa, dù có thế nào thì tớ cũng thấy anh chàng đó rất quen!

- Ý, đó chẳng phải là Hữu Quân hay sao?

Một cô nghe thấy vậy liền quay ra hỏi lại:

- Hữu Quân? Sao nghe tên quen thế?

Ngay lập tức, cô nhận được rất nhiều cái lườm của mấy cô bạn bên cạnh. Theo sau đó là một lời giải thích hết sức chán nản nhưng cũng rất đầy đủ:

- Cậu có cần “đồ đá” đến mức đó không? Báo chí sinh ra với cậu đúng là chỉ tổ mang đi đốt bếp. Tớ nói cho cậu hay, Hữu Quân chính là nam diễn viên mới nổi gần đây. Anh ấy dạo này rất nổi trên báo chí với các thông tin xoay quanh vai nam chính “rất muốn yêu em” của anh ấy. Tuy phim chưa bấm máy, nhưng anh ta hiện nay đang rất sốt. Ai cũng nói anh cướp mất vai của Văn Đức – con trai ông đạo diễn nổi tiếng Văn Dương. Đã vậy, đây còn là một bộ phim thuộc hàng bom tấn của làng giải trí Việt do AP sản xuất. Hữu Quân nhờ đó đã nổi nay còn nổi hơn.

Khi cô bồi bàn kia vẫn thao thao bất tuyệt thì ở bên này, các cô gái khác đã ôm khay đựng cà phê với ánh mắt long la long lạnh. Nụ cười trên khuôn mặt như có cả mơ ước và ngưỡng mộ. Họ lại nhìn về phía người con gái xinh đẹp, kiều kỳ đang ngồi đối diện Hữu Quân kia. Sau đó, một cô nói với vẻ khó hiểu:

- Tại sao nãy giờ họ không nói với nhau câu nào thế?

- Họ nói gì cũng phải báo cáo cho cậu biết sao?

- Không – Cô phục vụ này vội vàng lên tiếng phân bua – Ý của mình là tại sao Hữu Quân lại chỉ ngắm cô ta mãi vậy? Anh ấy rõ ràng là không nói câu nào mà.

Mấy cô gái khác nghe vậy cũng hiểu kỳ quay ra quan sát đôi nam nữ kia. Đúng là họ chẳng nói với nhau câu nào. Cà phê trước mặt vẫn bốc hơi nghi ngút, tiếng nhạc vẫn êm đềm bên tai, nhưng lại chẳng có một ngôn ngữ giao tiếp nào được sử dụng giữa hai người.

- Làm cái gì mà đứng túm năm tùm ba ở đây thế? Khách kêu từ nãy tới giờ rồi!

Giọng nói ồm ồm của ông chủ vang lên khiến mấy cô gái phục vụ kia vội vàng vàng trở về thế giới thực tại. Ai nấy đều thầm bĩu môi với ông chủ rồi ôm khay đi làm công việc của mình, không để ý đến đôi nam nữ kia nữa.

Ở bên này, Linh chợt ngẩng đầu lên nhìn Hữu Quân. Cô nở một nụ cười rất thân thiện, khác xa hoàn toàn với vẻ đẹp kiều kỳ của cô.

Bao năm không gặp, Hữu Quân thay đổi nhiều quá. Từ ngoại hình cho tới tính cách. Anh đã thay đổi tới nỗi lần gặp đầu tiên sau hai năm xa cách, cô không thể nhận ra. Đến tận bây giờ Linh vẫn còn ngỡ ngàng tự hỏi lòng: Rốt cuộc thì đây có phải là Hữu Quân thuần khiết ngày xưa của cô hay không?

Thời gian quả nhiên rất có sức công phá. Một Hữu Quân ngốc nghếch ngày nào nay đã thành một ngôi sao nổi tiếng. Trong đôi mắt anh chỉ có vẻ lạnh lùng, cao ngạo. Khi ánh mắt ấy nhìn Linh, tuy cô vẫn cảm nhận được tình cảm của anh, nhưng nó không hề giống trước kia nữa rồi.

Linh đưa tay với lấy tách cà phê, sau đó nguẩy đầu. Cà phê bị lực tác động, va đập vào thành tách, tạo ra một vòng xoáy nhỏ. Tựa như lực hút của thời gian, những điều trước kia ngỡ mãi mãi bên ta, thì cuối cùng vẫn là xa ta. Chúng đều bị hút vào một khoảng không màu đen thăm thẳm.

Đến tận cùng, con người cũng không thể thắng được thời gian!

- Làm cái gì mà nhìn em mãi thế? – Linh hỏi.

Hữu Quân không hề né tránh, anh vẫn nhìn cô đáp:

- Hai năm không được nhìn thì bây giờ phải nhìn cho đã chứ! Em ki bo thế sao?

Linh bật cười. Khẩu khí không tồi, đối đáp rất hay. Hữu Quân ngày xưa nếu bị cô nói như thế sẽ lập tức cúi mặt xuống, hai tai đỏ lựng lên rồi lắp bắp không thành câu. Nhưng Linh hiểu, tất cả đã khác rồi...Hữu Quân bây giờ đã không còn là Hữu Quân của ngày trước nữa.

- Hai năm qua anh sống thế nào? – Linh vội chuyển đề tài.

Hữu Quân hơi ngả người ra, anh bưng cà phê lên nhấp rồi lại đặt xuống, trả lời câu hỏi của Linh:

- Chán chết. Ngày ngày chỉ học về sân khấu điện ảnh. Nhưng anh trai em cũng chưa từng bạc đãi anh. Lúc nào cũng chiều cổ nên không có ai trong công ty dám bắt nạt anh hết.

Linh cúi đầu mỉm cười. Trong lòng cô chợt nghĩ, tất nhiên là không có ai dám bắt nạt anh ấy rồi. Vì hai năm trước, chính cô đã dọa Thiên Hoàng rằng nếu để Hữu Quân mất một sợi tóc, cô sẽ cho anh ấy biết tay.

Thật may là anh trai cô đã giữ đúng lời hứa! Hữu Quân không những không mất sợi tóc nào, mà quanh người anh còn xuất hiện một ánh hào quang đầy mơ ước. Linh cười khổ, không biết ánh hào quang ấy đẹp hay xấu, nhưng dấu sao thì nó cũng mang Hữu Quân xưa kia của cô đi xa mãi rồi.

- Thế anh đã kiếm được cô nào chưa? – Linh hỏi với vẻ đùa cợt.

Hữu Quân hơi giật mình, nhất thời không biết nói gì. Chẳng lẽ cô ấy vẫn một mực không biết rằng anh yêu cô? Anh ở nơi này đợi cô đã hai năm, tự hứa rằng nhất định phải thay đổi và cố gắng...Anh sợ mình không xứng với cô cho nên anh phải cố gắng như thế...Chẳng lẽ cô ấy vẫn hờ hững không hiểu?

Linh là một cô gái phóng khoáng. Cách sống của cô ấy khác với những người con gái mà anh đã gặp. Anh chỉ có thể đúc kết bằng ba từ là: “Rất cởi mở!” Không biết có phải cô ấy bị ảnh hưởng bởi cách sống phương tây hay không, nhưng anh cũng đã ở bên đó hai năm mà chưa hề vứt bỏ được vỏ ốc trên lưng. Chỉ tới khi gặp cô anh mới hiểu rằng bản thân mình cần phải thay đổi đến mức nào.

Linh, tại sao em không hiểu? Hữu Quân thầm kêu khổ trong lòng. Nhưng kêu khổ thế này có ích gì cơ chứ? Cô ấy vẫn mãi mãi không biết được tình cảm của anh.

Hữu Quân cười cười đáp lại câu hỏi của Linh:

- Cô nào chứ? Bây giờ anh mà đi kiếm thì chẳng thà tự tay phá hỏng tiền đồ anh trai em gây dựng bấy lâu nay cho anh hay sao? Hiện đang là thời điểm nhạy cảm, nên tránh xa mấy vụ lùm xùm đi để lấy lòng công chúng.

Linh nói:

- Ô, làm sao một nhĩ?

- đương nhiên. Em cứ tưởng làm người nổi tiếng mà sướng à? Thậm chí còn không được sống theo ý mình nữa ấy chứ?

- Nhưng bây giờ anh đang đi gặp em mà? Đã thế, em lại còn là em gái của giám đốc công ty điện ảnh AP nữa. Anh không sợ ngày mai sẽ lên mặt báo với tít: “Ngôi sao Hữu Quân lợi dụng quan hệ để trèo cao” hay sao?

Hữu Quân nghe vậy liền bật cười. Sau đó, anh đưa tách cà phê lên nhấp, đôi mắt cúi thấp xuống, không ai đoán được suy n

ghĩ đằng sau đó. Một lúc sau anh mới đáp:

- Hai năm ở đây để đợi em, chẳng lẽ anh lại sợ những thứ đó? Anh cố gắng là vì em chứ không phải là vì cái hư danh này.

Trong đầu Linh chợt nổ mạnh một tiếng. Cô ngẩng lên nhìn Hữu Quân, bất gặp anh cũng đang nhìn thẳng vào mình bằng một ánh mắt chan chứa. Con tim run lên đây yếu đuối, cô có cảm giác trong lòng như có thứ gì đó sụp đổ. Cô nghĩ, đó chính là lý trí.

Nhưng cuối cùng, cô vẫn nói:

- Lời nói của anh mâu thuẫn thật!

Hữu Quân, cuối cùng thì anh ấy cũng chịu để cô biết, anh vẫn là Hữu Quân của năm nào. Về ảm ảp này mới là Hữu Quân, sự cương trực, nghiêm nghị này mới là Hữu Quân hai năm trước của cô.

Sau đó, Linh lại nói tiếp:

- Đừng nói thế, em không muốn anh vì em mà sự nghiệp tan vỡ. Anh mới chỉ bước ở điểm khởi đầu thôi, sau này còn rất nhiều thành công và sóng gió đang đón đợi ở phía trước. Anh hà tất vì một người con gái mà phải làm vậy?

- Em không hiểu anh!

- Em hiểu anh! – Linh đáp lại – Thực ra, anh đối với em thế nào trong lòng em hiểu rõ. Chỉ là anh bây giờ khác rồi, làm cái gì cũng nên biết chừng mực. Đàn ông con trai gây dựng tiền đồ trước, gia đình sau. Đừng để sau này phải hối hận tự trách mình đã không biết tận dụng hết thời trai trẻ.

Hữu Quân gượng cười, xem ra anh lại bị Linh lên lớp nữa rồi. Cô ấy vẫn thế, lúc nào cũng tự mình là hiểu đời, hiểu người hơn anh. Lúc nào cũng thích mang mấy cái triết lý đầy chủ quan ấy ra giáo huấn anh. Con gái đúng là phiền phức thật!

Anh cố gắng là vì cô, tại sao cô ấy lại cứ phải nói rằng anh làm vì cô là không đáng? Có gì mà không đáng chứ? Nếu không có cô thì anh cố gắng tới ngày hôm nay để làm gì? Và nếu không có cô, anh có đồng ý về AP làm việc không?

Cô ấy không phải là không hiểu anh, mà là không chịu hiểu cho anh.

- Được rồi – Hữu Quân vội chuyển đề tài – Anh có một món quà cho em.

Linh mỉm cười, nháy mắt nói:

- Quà? Hôm nay đâu phải sinh nhật em?

- Mừng em vừa trở về đã dành cho anh một nhát vào tim gan – Hữu Quân cười cười, nói với vẻ nửa đùa nửa thật.

Linh làm mặt xấu, rồi đáp:

- Đừng vu oan cho người đầy tội lỗi như em có được không? Anh nói thẳng ra luôn đi xem nào.

- Tháng mười là bả máy “rất muốn yêu em” rồi. Vừa kịp lúc anh sáng tác xong OST cho bộ phim đó. Cũng là muốn gửi tặng cho em!

Linh hơi bất ngờ về món quà này. Cô mở to mắt nói với vẻ kinh ngạc:

- OST? Anh sáng tác á? Từ bao giờ mà anh lại biết cả sáng tác vậy?

Hữu Quân cười với vẻ đắc ý, anh vỗ ngực nói:

- Thế nào? Đã thấy anh tài giỏi chưa? Nếu bây giờ em chịu suy nghĩ lại thì anh có thể chiếu cố cho em vào vai tiểu phụ nhân đó.

Linh cũng cười lớn trước vẻ hài hước của Hữu Quân. Cô đứng dậy vỗ vai anh với vẻ ngưỡng mộ:

- Được, em còn mong gì hơn cái vai “tiểu phụ nhân” hữu danh vô thực đó chứ!

Hữu danh vô thực? Hữu Quân cúi mặt xuống tự giễu. Cô ấy chẳng hiểu ý anh gì cả! Nếu ý anh nói là có thực thì sao?

Một lúc lâu sau, Hữu Quân mới ngoắc tay bảo với phục vụ quán là anh muốn sử dụng đàn của họ. Cô phục vụ trẻ thấy vậy liền gật đầu rồi đi nói với ông chủ, trên khuôn mặt như thoáng nét chờ mong.

Hai năm qua Hữu Quân không chỉ được đào tạo để làm diễn viên, mà anh còn được đào tạo cả âm nhạc. Đạo này các diễn viên thường lẫn lộn sang ca hát, hồng mong thu hút được nhiều sự chú ý của người dân

hơn. Mới học đàn có hai năm, không biết là anh có thành thạo được trong lúc này được không nữa. Tuy là đã học hai năm, nhưng ngoài thầy dạy nhạc ra thì anh chưa từng đàn cho ai nghe. Cốt là muốn dành cho Linh một sự bất ngờ khi trở về. Và Hữu Quân đã đúng, cô không những bất ngờ mà còn mong chờ. Điều này khiến anh cảm thấy xem ra mình cố gắng hai năm qua cũng thu lại được chút ít, không đến nỗi tệ lắm cho lắm.

Trước con mắt đón chờ của những người trong quán, Hữu Quân ngồi xuống ghế. Trước mặt anh là một chiếc dương cầm màu trắng, dưới ánh đèn của quán, màu trắng như ngà nhạt đi theo một sắc khác. Tiếng nhạc nền đã được tắt đi từ khi nào, nhưng hương cà phê thì vẫn nhuộm ngập trong không khí. Hữu Quân hít một hơi thật sâu, sau đó hai bàn tay đặt lên phím đàn.

Lúc tiếng đàn vừa cất lên cũng là lúc Linh chìm vào trầm mặc. Cả thế giới xung quanh cô như biến đổi cả màu sắc lẫn nhịp điệu sống. Tất cả đều uyển chuyển, dịu dàng theo tiếng dương cầm kia. Bên tai cô là giọng hát trầm ấm của Hữu Quân. Trong tim cô là lời bài hát đầy tha thiết và nặng những ưu tư của anh:

“Rất muốn rất muốn ôm em

Nghe nhịp đập bên trong em – nức nở,

Nghe đến tận cùng những hơi thở

Để em không thể chối bỏ tình yêu tôi.

Giọt nước mắt vuốt nhẹ bờ môi

Em đang buồn gì, người yêu tôi hỏi?

Nắng thủy tinh sao vỡ quá vội

Để đôi tay này...chợt chơi vơi.

Rất muốn thời gian ngừng trôi

Tôi sợ mình sẽ già ngay khi tình còn trẻ

Rất muốn, rất muốn kéo lại những khoảnh khắc vui vẻ

Gài lên tóc mai em khi còn xuân.

Rất muốn, rất muốn nhìn em

Rất muốn, rất muốn ôm em

Rất muốn, rất muốn yêu em

Rất muốn, rất muốn bên em

Rất muốn, rất muốn...

Rất muốn, rất muốn...”

Tiếng đàn cứ du dương du dương, đưa con người ta như chìm vào một thế giới yên bình. Hương cà phê vẫn lẫn quất bên cánh mũi.

Rồi thấm vào tận trái tim!

.
. .

Không gian vắng lặng chỉ còn nghe thấy hơi thở của chính bản thân, ánh đèn màu trắng rọi xuống dáng người của Thiên Hoàng. Anh đứng giữa phòng, hai tay để trong túi quần, ánh mắt lạnh lùng hướng thẳng vào người con gái đang ngồi trên giường.

Trong lòng anh hiểu rõ, khi mình bước vào căn phòng này là mình đã chấp nhận chơi một trò chơi rắc rối với hai người con gái quái gở kia. Và cũng là lần đầu tiên anh tự hỏi bản thân rằng: Từ bao giờ mình lại cam chịu như vậy nhỉ? Vì một người con gái mà để bản thân phải cực khổ như thế này hay sao?

Khi Thiên Hoàng còn đang chìm ngập trong mớ suy nghĩ hỗn độn của mình thì Hoàng Mai đã hỏi dồn:

- Sao thế Vĩnh Khanh? Anh không trả lời được à? Em đang hỏi là tại sao năm đó anh lại biết bức thư ấy là của Kim Ngân?

Thiên Hoàng **** thề trong lòng. Mẹ kiếp, anh biết sao được chứ? Cô ta đang nói cái gì thế? Bức thư nào? Hỏi hóc búa như vậy thì anh biết xoay sở ra sao đây?

Cuối cùng, Thiên Hoàng cười cười, ung dung bước đến ngồi vào mé giường của Hoàng Mai đáp:

- Em thực là, anh làm sao mà nhớ được chứ? Thời gian đã qua lâu như vậy, hơn nữa trái tim anh chỉ dành cho em, chuyện Kim Ngân viết thư cho anh...anh hà tất phải nhớ rõ đến bây giờ? Phải không?

Hoàng Mai chỉ cười giễu trong lòng, mối hồ nghi càng ngày càng lớn hơn. Không nhớ gì ư? Không quan tâm ư? Tại sao anh ta có thể trả lời không chớp mắt như vậy được? Nếu không nhớ thì anh hà tất phải hận Kim Ngân đến tận xương tận tủy. Sao phải bỏ sang tận đất Mỹ để không phải nhìn mặt cô ấy? Nếu không quan tâm thì anh hà tất phải đập phá đồ đạc sau khi đọc xong bức thư đó? Hà tất phải ôm cô như sợ mất cô vào trong lòng sau khi đập phá đồ đạc xong?

Anh ta đang nói dối!

- Vĩnh Khanh, anh không nhớ thật sao?

Thiên Hoàng vẫn giữ một nụ cười cố hữu trên môi. Anh đáp:

- Ủ, anh không nhớ thật mà!

Hoàng Mai nhếch môi cười nhạt. Vết thương ở cổ tay vốn đã lành, nhưng sao khi nghe xong câu nói này của người đàn ông trước mặt là lại bùng lên đau nhói. Giống như niềm hy vọng trong cô đang sụp đổ, để lộ ra một thể giới điều tàn của sự thất vọng.

Cô cố gắng hít một hơi thật sâu để bình ổn rồi hỏi:

- Em nói lại một lần nữa. Anh có nhớ không?

Thiên Hoàng bị giọng hỏi mãi như thế liền tức giận. Anh đứng bật dậy quát lớn như một phản xạ rất tự nhiên:

- Cô làm sao thế? Tôi đã nói là tôi không nhớ rồi mà.

Hoàng Mai mở to mắt nhìn người đàn ông xa lạ trước mặt. Lần này thì đúng là cô đã thấy anh xa lạ thật rồi. Ngoài khuôn mặt và hình dáng ra thì anh không hề giống với Vĩnh Khanh của cô ở bất kỳ điểm nào. Giọng nói khàn khàn đặc trưng của anh chẳng lẽ cũng chỉ là ảo giác?

- Anh...- Hoàng Mai run run nói. Đôi mắt nhìn thẳng vào Thiên Hoàng. Trái tim cô như đang rỉ máu.

Thiên Hoàng đã bình tĩnh hơn chút ít, anh hoang mang nhìn ra phía cửa. Nếu sự việc đổ bể thì coi như là chết chắc rồi...

Cuối cùng, Thiên Hoàng đành thở dài rồi chạy nhanh đến ôm chầm Hoàng Mai vào trong lòng. Ôm rất chặt, chặt tới nỗi Hoàng Mai có muốn vùng ra cũng không được. Dưới ánh đèn, chiếc áo sơ mi màu đen của anh trông thật mạnh mẽ và bí ẩn. Y như con người anh vậy.

Thế rồi, Thiên Hoàng nói bằng một giọng rất xúc động và lo lắng:

- Đừng...Đừng nhìn anh bằng đôi mắt ấy, anh sợ lắm!

Quả thực là không biết tại sao, khi Hoàng Mai nhìn Thiên Hoàng bằng đôi mắt đó, trong lòng anh như có gì đó xao động. Không phải là động lòng, mà là...có cái gì đó rất khó nói. Như là cảm giác khi bị bóng tối kéo đến bất chợt, cố gắng mở mắt để nhìn rõ mọi vật ngay tức khắc nhưng lại không thể thấy được. Đó là một cảm giác khó chịu vô cùng.

- Vậy anh nói cho em biết, tại sao anh lại quên? – Hoàng Mai cũng hơi bất ngờ. Cảm giác trong lòng như đang phân vân, đang rối ren và đang đứng giữa hai bờ vực thực – hư.

Thiên Hoàng im lặng một lúc. Rồi anh cũng tìm được lý do ỉn:

- Anh...bị mất trí nhớ!

Hay lắm, cuối cùng thì cũng có một lý do đầy thuyết phục rồi. Thiên Hoàng mừng thầm trong lòng, nhưng ngoài mặt thì vẫn phải tỏ ra mình rất đau khổ. Sau đó anh nói vội, hòng bịt mọi câu hỏi của Hoàng Mai:

- Xin đừng hỏi nữa, có được không? Anh đang rất đau đầu.

Đây là cách trốn tránh nhanh nhất. Chỉ cần cô ta không hỏi anh nữa, anh nhất định sẽ biết ơn cô ta ngàn vạn lần.

Hoàng Mai kinh ngạc tới nỗi cô không biết nói gì. Mất trí nhớ? Mất trí nhớ ư? Tại sao lại mất trí nhớ? Cô hoang mang suy nghĩ. Liệu đây có phải một phần nguyên do khiến Vĩnh Khanh thay đổi? Liệu đây có phải lý do anh bắt cô chờ đợi mười năm qua? Nhưng tại sao không ai cho cô biết? Tại sao mười năm qua không ai cho cô biết là Vĩnh Khanh đã phải chống chọi khổ sở với căn bệnh mất trí nhớ này?

Anh nói cô đừng hỏi nữa, nhưng sự việc này thực khiến cô không hỏi không được. Cô muốn biết, thực sự rất muốn biết tường tận mọi thứ.

Nhận thấy Hoàng Mai lại sắp hỏi mình, Thiên Hoàng thầm kêu khổ trong lòng. Nếu còn bắt anh giải thích nữa thì giết anh đi cho rồi. Cuối

cùng, không còn cách nào khác, Thiên Hoàng đành lao tới khóa mọi lời nói của Hoàng Mai bằng một nụ hôn.

Có người nói, khi được hôn sẽ quên đi rất nhiều điều.

Thiên Hoàng không biết anh và cô ta sẽ quên đi những việc gì, nhưng cái anh cần chỉ là muốn cô ta quên đi những câu hỏi đang xuất hiện trong đầu cô vào lúc này.

Khi trong phòng chỉ còn tiếng thở nhẹ của hai người, môi lưỡi quện vào nhau đầy tình tứ và lưu luyến thì cửa phòng bỗng nhiên bật mở. Và người xuất hiện ở cánh cửa đó, nhìn hai người bằng một đôi mắt rất phức tạp ấy không ai khác chính là Kim Ngân.

Một thoáng im lặng qua đi, như để ba người tự định hình hình được bản thân đang ở thế giới nào và đang ở trong tình cảnh nào.

Khoảng ba giây sau, Kim Ngân vội vàng tránh mắt đi. Trong lòng rối ren và hụt hẫng tới nỗi khiến lời nói cô rời rạc đến lộn xộn:

- Xin..xin lỗi! Anh và..à, hai người cứ tiếp tục đi. Tôi...tôi...

Không để mình kịp nói tiếp, Kim Ngân liền xoay người rồi chạy một mạch xuống nhà. Trong lúc ấy, cô không hề để ý rằng, đôi tay cô đã đưa lên che đi đôi mắt một cách vô thức. Cơ hồ không muốn để ai nhìn thấy mình trong bộ dạng này.

Và cô cũng không muốn thấy ai vào lúc này hết.

Đôi chân không biết đã bước qua bao nhiêu bậc cầu thang. Trong lòng không biết đã trống rỗng được bao lâu. Nhưng...

Sao cô cứ có cảm giác, thế giới lại một lần nữa sụp đổ dưới chân cô thế này?

12. Chương 12

- Kim Ngân, cô không ở lại ăn cơm à? – Thấy Kim Ngân xách túi chạy ra ngoài, bác sĩ Đường liền gọi với theo.

Nhưng Kim Ngân đã chẳng nghe thấy gì, cũng không nhìn thấy gì nữa rồi. Tất cả những cô làm lúc này chỉ là do cảm tính. Cô có cảm giác mình đang bị cả thế giới vứt bỏ, lạc lõng vô cùng. Tại sao cô lại như thế? Tại sao cô lại có cảm giác giống mười năm về trước như vậy?

Người ta nói trông cô lúc nào cũng u buồn, mệt mỏi. Còn cô lại thấy nếu không u buồn và mệt mỏi thì cô đã chẳng là cô nữa. Ông trời luôn muốn cô như thế mà! Thiên Hoàng không phải Vĩnh Khanh, cô biết điều đó, nhưng tim cô đau lắm khi thấy anh hôn Hoàng Mai.

Đó là sự ích kỷ, là sự không cam tâm của con tim. Cô không lý trí được như những người khác, đó cũng là lý do người đau khổ luôn là cô. Nhưng đau khổ hay sống thiên về tình cảm là sai hay sao? Đâu phải cô không muốn bản thân vui vẻ? Cô cũng là con người, cô cũng muốn mình hạnh phúc lắm chứ? Nhưng đâu phải cứ muốn là được?

Kim Ngân đưa tay lên quệt ngang mắt, những giọt nước trong suốt cũng theo đó tan đi. Cô không muốn khóc, bởi vì khóc lúc này chẳng có nghĩa lý gì hết. Thiên Hoàng làm như thế là đúng, chẳng phải cô vẫn mong muốn mọi chuyện sẽ đi theo chiều hướng như vậy hay sao?

Đau buồn chỉ là do bộc phát. Chỉ là do hồi ức xưa kia hiện về mà thôi.

Đúng không? Đúng vậy. Và cô hy vọng những điều cô đang nghĩ là đúng.

Không để ý đèn đỏ, Kim Ngân vội băng qua đường. Giờ đây trong lòng cô đâu còn quan tâm tới chuyện gì nữa. Tất cả những gì cô muốn lúc này chính là chạy đi thật xa, xa tới nỗi không ai có thể nhìn thấy cô. Cô muốn ngồi xuống một góc để khóc, khóc đến nỗi trời có sập xuống cũng không can hệ gì đến cô. Cô muốn nhắm mắt một lúc, rồi cứ thế đi vào giấc mộng lúc nào không biết.

Dẫu biết bản thân yếu đuối, nhưng những điều cô muốn chỉ đơn giản vậy mà thôi!

Kít!

Ngay khi Kim Ngân vừa bước chân xuống đường thì có tiếng xe phanh gấp lại. Y như cái cảnh lần đầu tiên gặp Thiên Hoàng ấy. Cô cũng không hề để ý đến cột đèn giao thông mà cứ thế lao qua, rồi bản thân lại bàng hoàng đứng đó, tự hiểu là Tử thần đã tìm tới nơi rồi.

Nhưng khoảnh khắc chiếc xe không phanh kịp kia sắp lướt qua người cô, thì có một bàn tay vội kéo cô lại. Bàn tay ấy thật rộng, thật ấm. Nếu có thể, Kim Ngân mong nó dừng bao giờ buông.

- Em muốn chết à?

Thiên Hoàng tức giận nhìn Kim Ngân. Trong đôi mắt anh như có ngàn nỗi sợ hãi. Ngay đến chính bản thân cũng không phát hiện ra là anh lại sợ hãi đến mức độ này.

- Tôi...Tôi... – Kim Ngân lắp bắp. Nước mắt không hiểu sao lại tuôn rơi.

Giống như khi xưa cô bị ngã, không có ai nâng cô dậy...Cô đã tự đứng dậy và không rơi một giọt nước mắt nào. Nhưng cho tới khi về đến nhà, bà nội ôm cô vào lòng rồi xoa thuốc cho cô nói:

- Không sao đâu, sẽ hết đau nhanh thôi!

Thì cô đã bật khóc nức nở.

Tâm trạng con người thật khó nắm bắt. Ngay đến chính chủ thể là ta cũng không thể nắm bắt được nó một cách chắc chắn. Ta không biết khi nào thì buồn, khi nào thì vui. Không biết khi nào thì cười, khi nào thì khóc...Tất cả đều đến bất chợt, rồi đi lại chẳng bất chợt chút nào. Dẫu rằng khoảnh khắc đã hết, nhưng trong lòng ta đã có một ấn tượng về nó.

Mới lúc trước Kim Ngân còn tự dặn lòng là phải chạy đi thật xa. Rằng cô sẽ không khóc khi chưa tìm được nơi cất giấu nỗi niềm ỉn. Nhưng khi chiếc xe ấy sắp lao vào người cô, khi Thiên Hoàng kéo cô lại thì cô đã thấy...Chao ôi! Ranh giới giữa sống và chết sao mà mong manh. Con người lại càng mong manh hơn nữa.

Tới đó cô đã bật khóc. Khóc thành tiếng. Khóc đến xé gan xé ruột. Khóc như một đứa con nít bị kẻ khác cướp mất đồ chơi mà nó yêu thích nhất.

Kim Ngân, mày thảm lắm. Mày thảm lắm...Thực sự rất thảm!

- Được rồi, được rồi. Đã có chuyện gì xảy ra đâu nào. Đừng khóc nữa, người ta nhìn kìa. – Thiên Hoàng vừa ôm cô, vừa vỗ vào lưng cô vừa an ủi.

Thường ngày Kim Ngân mà anh biết không như thế này. Cô ấy không dễ dàng để lộ cảm xúc và tâm tư cho người khác biết đâu. Với anh thì lại càng không!

Thiên Hoàng đang tự hỏi, liệu có phải vừa rồi anh cứu cô nên cô mới như vậy hay không?

Ôi! Nếu thế thì chẳng hóa ra cô ấy quá đơn giản rồi. Kim Ngân không đơn giản. Anh có cảm giác, cô ấy có cả một kho tàng bí mật chưa ai khám phá được. Cô làm anh thấy hứng thú bởi ánh mắt đầy những ưu tư của cô, làm anh thấy hứng thú vì vẻ hững hờ của cô...Vậy nên anh hiểu, Kim Ngân không phải là một con người đơn giản, tầm thường như lúc đầu anh vẫn nghĩ.

Sao càng ngày Thiên Hoàng càng cảm thấy mình như người bị sa vào vũng lầy vậy? Sa vào rồi mới biết bản thân không thể dứt khoát thoát ra.

Kim Ngân vòng tay ra sau ôm chặt lấy Thiên Hoàng. Vừa khóc cô vừa nói:

- Để tôi ôm anh một lúc!

- Được được, cứ ôm đi. Nhưng anh sẽ tính phí đấy! – Thiên Hoàng hóm hỉnh pha trò.

Anh mong rằng cô sẽ cười. Bởi khi nghe tiếng cô khóc, anh thấy tim mình đau và tội nghiệp cho cô ấy.

Nếu anh biết được sự thật về toàn bộ câu chuyện này, chắc chắn anh sẽ giúp cô gỡ bỏ mọi khúc mắc trong lòng. Thiên Hoàng biết Kim Ngân là một người tốt, vì cô ấy tốt cho nên mới khổ. Anh không nói tốt là sai, nhưng cô ấy lại tốt tới nỗi gạt cả bản thân ra ngoài.

“Người không vì mình, trời tru đất diệt”. Thân xác ta là do cha mẹ ban cho, chuyện tình cảm chỉ là thứ yếu, nếu cứ mãi u mê vì tình thì thực là bất hiếu với cha mẹ. Đó là lời mà bố anh đã từng nói với anh. Ông sống ly thân với mẹ từ bao nhiêu năm rồi anh cũng không nhớ rõ. Chỉ biết rằng mỗi lần nói tới tình yêu và hôn nhân thì ông đều bảo:

“Sống tới tầm tuổi này bố đã không còn nhiệt huyết nữa. Thân xác là do cha mẹ ban, trái tim là do trời ban. Sống vì tình ít thôi, phải để lại một con đường cho bản thân được sống với. Con hiểu chứ?”

Anh hiểu. Vì hiểu cho nên nhiều năm qua, anh chưa một lần quy lụy vì tình. Quan điểm của anh về tình yêu mờ nhạt tới nỗi gần như không quan tâm.

Đúng lúc ấy, từ đằng sau Thiên Hoàng bỗng vang lên một tiếng gọi quen thuộc:

- Ôi trời, anh trai đại gia của em đây mà?

Cả Kim Ngân và Thiên Hoàng cũng quay lại nhìn người con gái đang đứng dựa cả người vào cửa xe với vẻ hứng thú. Nếu Kim Ngân không nhầm thì đó chính là chiếc xe vừa rồi suýt đâm phải cô.

Thiên Hoàng mỉm cười nhìn Linh. Sau đó anh hơi nghiêng đầu nhìn người con trai từ phía cửa xe bên kia bước xuống. Khóe môi liền nhếch lên một nụ cười đầy hàm ý, sau đó anh nói:

- Sao? Tôi phá hỏng buổi hẹn hò của cô à?

Linh bật cười:

- Câu đó lẽ ra phải là em nói mới đúng chứ?

Thiên Hoàng nắm lấy tay Kim Ngân rồi bước đến chỗ Linh. Dưới ánh đèn đường, trông hai anh em họ như mang chút gì đó của sự huy hoàng, rực rỡ. Kim Ngân nghĩ, có lẽ hôm nay Thiên Hoàng mặc chiếc áo sơ mi như lần đầu tiên gặp cô cho nên cô mới thấy vậy. Quả thực ấn tượng ban đầu là ấn tượng lâu phai nhất. Cô vẫn nhớ rõ màu đen lạnh lùng mà nam tính của chiếc áo sơ mi đó. Vẫn nhớ rõ nó như ôm trọn cả con người anh vào màu đen đầy huyền bí ấy.

Kim Ngân mỉm cười gật đầu chào Linh. Cô không biết cô gái xinh đẹp này là ai, nhưng nghe qua cách nói chuyện và phong cách ăn mặc thì có thể thấy đây là một cô gái rất phóng khoáng và vui vẻ.

Linh cũng gật đầu mỉm cười chào Kim Ngân. Cô còn tự giới thiệu về bản thân mình:

- Chào chị, em là Linh. Cô em cùng cha khác mẹ với Thiên Hoàng.

Thiên Hoàng đang định chêm vào câu gì đó thì Hữu Quân đã tiến lại, khoác vai Linh, nhìn Kim Ngân nói:

- Thật không ngờ là lại trùng hợp như vậy.

Kim Ngân cảm thấy hơi ngượng ngùng. Vụ trong khách sạn lần trước khiến cô bị ám ảnh mãi không thôi. Và ác cảm về Hữu Quân chưa thực sự tan biến hết trong lòng Kim Ngân. Cho nên khi vừa thấy anh, cô hơi lùi lại như để giữ khoảng cách rồi nói với vẻ nửa bất ngờ:

- Là anh à?

Hữu Quân cười cười, nhướn mày nói:

- Là tôi thì sao? Thế, lại là chị à?

Kim Ngân hiểu, trước mặt cô gái trẻ này anh ta sao có thể xưng hô bừa bãi. Vả lại, người anh ta đứng cạnh còn là em gái của Thiên Hoàng – giám đốc công ty điện ảnh AP – nơi mà Hữu Quân đang làm việc. Nếu có một chút “trục trặc” nhỏ, e là anh ta sẽ mất mối làm ăn.

Kim Ngân tuy cười giấu trong lòng, nhưng ngoài mặt thì vẫn phải tỏ ra vui vẻ:

- Phải, là tôi.

- Hai người quen nhau? – Linh đứng bên cạnh nghe thấy cuộc đối thoại ngắn ngủi ấy thì không khỏi ngạc nhiên.

Thiên Hoàng lập tức đáp lại để chứng minh mình không bị bỏ thừa:

- Tất nhiên, Kim Ngân là phóng viên của báo Ngôi Sao Mai. Cô ấy đã từng phỏng vấn Hữu Quân.

Kim Ngân không nói gì, cô chỉ cười cười rồi cúi mặt xuống. Bỗng nhiên cảm thấy thế giới của mình quá khác thế giới của bọn họ. Lạc lõng vô cùng.

Một thế giới toàn ánh đèn chiếu rọi như thế, đến bao giờ cô mới với tới đây? Tuy nỗi sợ hãi mỗi khi gặp Thiên Hoàng đã giảm đi ít nhiều, ác cảm về anh cũng đang dần dần phai nhạt... Nhưng sao cô vẫn cảm thấy giữa mình và anh lúc nào cũng tồn tại một khoảng cách vững chắc. Khoảng cách ấy luôn nhắc nhở cô hãy biết thân biết phận của mình. Tuyệt đối đừng nên mơ tưởng để đỡ phải lặp lại bi kịch như mười năm về trước.

- Tôi hơi mệt, anh đi với họ đi. Tôi về trước – Kim Ngân vội vàng gạt bàn tay đang nắm của Thiên Hoàng ra. Sau đó cô bước đi một mình.

- Này, em về thật đấy à? – Thiên Hoàng gọi với theo.

Kim Ngân không quay lại, cô cứ thế bước đi, hòa lẫn vào dòng người xa lạ trên con phố

Thiên Hoàng chống hai tay vào hông, sau đó anh thở hắt một cái vẻ bức tức. Lại là thái độ này. Tại sao cô ta lúc nào cũng thích tỏ ra như thế nhỉ? Lúc nào cũng thích tỏ ra mình là một người con gái mệt mỏi, đau khổ, sống vì tình hơn là sống vì mình... Vui lắm sao? Hành hạ bản thân như vậy thực khiến anh phát ghét!

Đúng thế, anh ghét nhất là những con người như Kim Ngân. Phụ nữ trên đời này đối với anh nhiều như sao trên trời, anh hà tất cứ phải theo đuổi cô ta? Anh mặc kệ cô ta cho rồi!

- Anh không đuổi theo à? – Linh nhìn theo dáng người gầy gò của Kim Ngân hỏi với vẻ quan tâm.

Thiên Hoàng bực tức cho tay vào túi quần rồi nói nhát gừng:

- Không. Kệ!

Chỉ có Hữu Quân là vẫn trầm ngâm không nói gì. Trong lòng càng chắc chắn hơn chuyện mình hẹn Kim Ngân ở khách sạn Phương Nam bị bại lộ

là do cô ta nói với “sếp”. Nhưng giờ đây, điều làm anh ngạc nhiên không phải là chuyện đó nữa, mà chính là chuyện Kim Ngân có quan hệ tương đối mờ ám với Thiên Hoàng

Trước đó, Hữu Quân biết Hoàng có qua lại với rất nhiều người con gái, nhưng anh ấy rất tế nhị và kín đáo trong chuyện này. Còn giờ đây, nhìn thấy anh ôm Kim Ngân giữa đường, không để ý tới đám Paparazzi rình rập sẵn ảnh ở khắp mọi nơi, không để ý tới danh tiếng của bản thân...Điều này khiến Hữu Quân cảm thấy rất tò mò về Kim Ngân. Rốt cuộc thì cô ta là một người con gái như thế nào?

Lần đầu tiên gặp, anh có cảm giác cô ta là một người đơn giản, không biết dùng đầu óc để phân tích vấn đề.

Nhưng lần gặp lại này, anh lại có cảm giác, cô như một làn sương khói mờ ảo. Dễ dàng đánh lừa cảm xúc của con người ta.

Hữu Quân nhếch môi cười nhạt. Nếu nói Thiên Hoàng phải lòng Kim Ngân thì anh không tin. Nhưng ông trời khi để anh gặp lại cô ta thì anh thấy, mình nên tin vào cảm nhận của bản thân một lần!

.

.

.

- Chị Đường, nói cho tôi biết đã có chuyện gì xảy ra với Kim Ngân? – Hoàng Mai rất bình tĩnh hỏi bà Đường.

Bác sĩ Đường dừng đôi tay đang gọt hoa quả lại, bà thở dài rồi đáp:

- Tôi đã nói với Kim Ngân là mười năm qua cô không hề bị điên!

- Cái gì? Tại sao chị lại nói ra cho cô ấy biết?

- Bởi vì tôi nghĩ mọi chuyện đã hết rồi. Vinh Khanh đã trở về, Kim Ngân cũng phải chịu sự dằn vặt, đau khổ suốt mười năm qua...Tôi nghĩ là nên để cô ấy biết, cũng là giải thoát cho cô ấy.

Hoàng Mai thần người ngồi xuống. Con mèo nhỏ vội trượt khỏi tay cô. Hóa ra là Kim Ngân đã biết rồi. Chẳng trách cô ấy lại xuất hiện đúng lúc ấy. Liệu có phải vì quá sốc nên mới chạy lên tìm cô nói chuyện? Tính cách của Kim Ngân vốn luôn thế mà. Yếu đuối nhưng vẫn muốn tỏ ra mạnh mẽ. Để đến khi nhận lấy một đòn chí mạng về phía mình thì cô ấy không đủ sức phản kháng lại nữa.

Mà nếu Kim Ngân biết rồi thì sao chứ? Đứa con của cô có trở về được không? Tháng ngày hạnh phúc có trở về bên cô được hay không?

Hoàng Mai nhếch môi cười nhạt, trong lòng như trào lên một niềm chua xót. Cô nói cho chính mình nghe:

- Tất cả chỉ nên trách số phận đã an bài.

Bác sĩ Đường thoáng nghe thấy câu nói đó liền dừng tay lại. Bà liếc nhìn người con gái tiểu tụy trước mặt. Vài năm trước gặp cô trong tình trạng điên loạn, luôn nói những lời rất độc ác và cay nghiệt. Bà chẳng thể ngờ được những lời nói đó lại dành cho người đã tìm đến bà nhờ chăm sóc cô ấy – Kim Ngân. Tới chăm sóc được chừng mấy ngày thì bà Đường phát hiện, Hoàng Mai không hề có biểu hiện của bệnh tâm thần. Ngoài nói năng lung tung, ánh mắt vô hồn và những vẻ bề ngoài có thể nguy trang ra thì tình hình sức khỏe của cô ấy là hoàn toàn bình thường, có khả năng kiểm soát được.

Lúc bị bác sĩ Đường hỏi tới thì Hoàng Mai xin bà đừng nói cho Kim Ngân biết. Cô ấy kể chuyện đã xảy ra cho bà nghe. Nghe xong, bà chỉ lặng lặng đồng ý rồi đi làm công việc của mình.

Bà không muốn can dự vào chuyện của họ. Bởi nếu đúng như những gì Hoàng Mai nói, thì mọi khúc mắc, khổ đau này nên để chính họ hóa giải thì hơn.

Thiết nghĩ tình yêu luôn thế, lúc nào cần yêu thì sẽ yêu không hối tiếc. Khi đã yêu không hối tiếc tức là ta đã chấp nhận coi những thứ khác chỉ là thứ yếu. Và Hoàng Mai đã yêu Vĩnh Khanh tới nỗi khiến bản thân phải hận Kim Ngân.

Mười năm qua, hai người họ vẫn cứ chấp nhận như thế đấy.

Thở dài một cái, bà Đường liền lắc đầu về bất lực. Rồi như nhớ ra được chuyện gì đó, bà vội nói:

- Hoàng Mai này, tôi thấy lạ lắm.

Hoàng Mai ngơ ngác lại nói:

- Lạ cái gì cơ?

- Tôi có cảm giác, người đàn ông này không phải là Vĩnh Khanh!

- Tại sao chị lại nói như vậy?

- Bởi vì ánh mắt của anh ta không hướng về cô!

Hoàng Mai chợt cảm thấy tim mình như nhói lên một cái. Ruột gan như bị người ta đổ acid vào. Đau xót vô cùng. Ngay cả bác sĩ Đường cũng nhận ra điều ấy: Ánh mắt của anh không hướng về cô? Và cô cũng biết nó mãi mãi không hướng về cô.

Chỉ là cô tự dối mình mà thôi. Mười năm trước ánh mắt đó cũng đâu hướng về cô.

Vĩnh Khanh ơi là Vĩnh Khanh, đến bao giờ thì anh mới toàn tâm toàn ý chấp nhận em đây?

Có người từng nói, thứ gì là của mình thì sẽ mãi mãi là của mình. Thứ gì không phải của mình...có cướp cũng không được. Điều ấy đã thành chân lý, nhưng có mấy ai chấp nhận đâu?

Kể cả cô cũng vậy!

Hoàng Mai cười khổ, cô cúi mặt xuống nói như kẻ:

- Tôi có một chuyện như thế này. Chị có muốn nghe hay không?

Bà Đường không trả lời, nhưng ánh mắt đã lộ rõ vẻ mong chờ. Con dao đang gọt hoa quả cũng dừng lại, như đang lắng nghe.

Hoàng Mai hít một hơi rồi mở đầu bằng một câu nói:

- Thực ra...mười năm trước, người Vĩnh Khanh yêu không phải là tôi!

13. Chương 13

Trong một căn phòng có ánh đèn vàng vọt chiếu xuống. Một đôi nam nữ đang ôm nhau say ngủ. Dưới đất là quần áo của hai người. Cơ hồ họ vừa trải qua một màn ân ái. Hương rượu nồng nặc khắp căn phòng, như muốn dẫn con người ta vào cơn say không thấy lối.

Tiếng thở đều của hai người vang lên khiến bầu không khí càng thêm tịch mịch, mờ ám. Bất giác, người con gái kia khẽ động người. Cái động người ấy khiến cho người bên cạnh phải thức giấc.

Đôi mắt Vĩnh Khanh mở ra, đi từ mơ hồ cho tới rõ ràng. Cảm giác trong đầu như có một thứ gì đó đang tàn phá. Vừa nặng mà vừa nhức! Anh đưa mắt nhìn lên trần nhà, cảm giác quen thuộc khiến anh thấy chút an tâm. Đây đúng là phòng của anh rồi. Nhưng còn người bên cạnh thì sao? Người đó là ai?

Vĩnh Khanh từ từ quay sang nhìn, phút chốc, cả người anh như bị điện giật. Vĩnh Khanh bật người dậy, anh mở chần nhìn xuống, đôi mắt khó hiểu vừa rồi được thay thế bằng sự kinh hãi. Không, không thể nào...

Đây là một giấc mơ. Nhất định là anh đang mơ.

Nhưng không phải vậy, tất cả đều là hiện thực. Một thứ hiện thực chết tiệt nhất trong lịch sử làm người của anh!

Vừa lúc ấy, bên cạnh Vĩnh Khanh bỗng vang lên tiếng thở nhẹ. Anh hồi hộp quan sát sắc thái của người con gái đó, cảm tưởng như bản thân sắp bùng nổ tới nơi.

Hoàng Mai khẽ mở mí mắt, cô nhìn anh bằng một vẻ mơ hồ...Rồi nghe anh nói bằng một sự không tỉnh táo:

“Tại sao lại là cô?”

Như bị một vật đánh trúng, Hoàng Mai sợ hãi ngồi dậy. Cô cũng lật chần tự nhìn xuống, thấy từ đầu tới chân mình không hề có một mảnh vải che nào...Và trước mặt cô chính là Vĩnh Khanh.

Nghe Vĩnh Khanh hỏi vậy, trong đầu Hoàng Mai bất giác trở lên trống rỗng. Khuôn mặt cô lộ rõ vẻ sợ hãi rồi nói không thành câu:

“Em...Tại sao em lại ở đây?”

Vĩnh Khanh với lấy cái áo mặc vào. Động tác anh dứt khoát và nhanh gọn tới mức lạnh lùng. Sau đó anh quay sang nhìn Hoàng Mai nói:

“Cô hỏi tôi? Cả hai chúng ta đều không biết!”

“Nhưng...”

Vĩnh Khanh xỏ chân vào ống quần. Mặc xong nó anh quay sang nhìn người con gái đang thẫn thờ ngồi trên giường kia bằng một ánh mắt phức tạp.

Chết tiệt thật! Không ngờ anh lại để chuyện này xảy ra. Tối hôm qua là sinh nhật anh, anh không hiểu tại sao mình lại uống nhiều như thế. Chắc là vui quá, bạn bè cũng chúc nhiều nên mới...Và Vĩnh Khanh cũng không hiểu tại sao mình có thể uống say đến mức mất kiểm soát như vậy...

Vĩnh Khanh cúi xuống nhặt chiếc váy của Hoàng Mai rồi bước tới đưa cho cô. Đôi mắt lạnh của anh hơi dịu xuống, hỏi:

“Cô cũng không nhớ gì sao?”

Hoàng Mai lắc đầu. Trong đôi mắt đã ầng ậng nước. Vĩnh Khang sợ nhất là nhìn thấy con gái khóc, lại càng sợ hơn khi những giọt nước mắt của cô ta rơi ra là vì mình. Anh không nhận được liền ngồi xuống mé giường, sau đó dùng tay vuốt nhẹ khóe mắt cô, dịu dàng nói:

“Đừng khóc! Tôi sẽ chịu trách nhiệm chuyện này. Được chứ?”

Hoàng Mai lắc đầu về ngượng ngùng:

“Không cần đâu. Em biết anh không yêu em!”

“Sao?”

“Em cũng không muốn anh phải chịu trách nhiệm cho em. Chuyện xảy ra ngày hôm nay, em không thấy hối hận đâu.”

Vĩnh Khanh ngạc nhiên nhìn Hoàng Mai. Trong đôi mắt anh như ẩn chứa nhiều sự bất ngờ...Cô ta đang nói gì vậy? Trình tiết bị anh lấy đi mà còn bảo là không hối hận. Đầu óc cô ta có vấn đề không?

Còn chưa kịp hỏi thì giọng nói của Hoàng Mai lại tiếp tục vang lên:

“Chuyện ngày hôm nay...Em sẽ coi nó chưa từng xảy ra.”

Vĩnh Khanh nghe vậy liền tức giận nói:

“Cô coi tôi là loại con trai vắt chanh bỏ vỏ như vậy à? Dù gì thì người ngủ cùng cô tối qua cũng là tôi. Tôi không cho phép cô nói những lời đó.”

Hoàng Mai nhìn Vĩnh Khanh, đáy mắt như lộ ra ngàn tia phức tạp. Vĩnh Khanh luôn là vậy, anh ấy lúc nào cũng thích độc chiếm như thế đấy. Hoàng Mai cô đã là người con gái của anh rồi...anh không cho phép cô nói những lời đó cũng phải thôi.

Hoàng Mai mỉm cười, sau đó cô gật đầu đáp:

“Thực ra...Đây là việc em đã mong từ lâu. Vĩnh Khanh, cảm ơn anh!”

Mùi rượu trong phòng vẫn nồng nặc như thế. Cảm tưởng như tất cả đang chìm vào cơn mộng mị một cách điên cuồng. Không ai biết, đó mới là sự khởi đầu của những chuyện sau này. Định mệnh đâu phải là thoáng qua với họ...

Ván cờ này...Thực ra đã bị ông trời ngấm rồi!

...

...

...

“Kim Ngân, Vĩnh Khanh và mình đang hẹn hò. Hôm nay anh ấy muốn mời mình đi ăn, cậu bảo mình nên mặc gì đây?” – Hoàng Mai dường như đang sống trong tình yêu. Khuôn mặt cô lộ rõ vẻ hạnh phúc. Ánh mắt như lấp lánh hơn ngày thường.

Kim Ngân đứng lặng người, mãi một lúc lâu sau cô mới mới đáp:

- Thế à? Chúc mừng cậu nhé!

- Cậu nói đi. Tôi nên mặc gì bây giờ?

Trông sắc mặt của Kim Ngân lúc đó hình như không được tốt lắm. Đôi môi cô từ hồng chuyển sang màu tím nhạt. Ánh mắt trở lên thần thờ như bị ai đó rút mất hồn. Phải mất một lúc rất lâu cô mới ngỡ ra là Hoàng Mai đang hỏi mình. Rồi sau đó lại trả lời trong nụ cười gượng gạo:

- Vĩnh Khanh thích màu đỏ. Màu đỏ của sự nhiệt huyết, tượng trưng cho ánh sáng. Màu đỏ như màu của dòng chảy trong ta, như là nguồn cảm hứng sống cho anh ấy...Mình nghĩ cậu nên mặc một chiếc váy màu đỏ.

Sau khi Kim Ngân nói câu đó, Hoàng Mai liền quay lại nhìn cô bằng một ánh mắt như giễu cợt. Không hiểu là cô đang giễu cợt chính mình hay giễu cợt Kim Ngân, chỉ biết rằng cô đã nói:

- Kim Ngân, sao cậu hiểu Vĩnh Khanh thế?

Kim Ngân lắc đầu:

- Cái này cả trường mình đều biết mà. Cậu lên profile của Vĩnh Khanh trên website trường mình là thấy ngay sở thích và sở ghét của anh ấy...

- Nhưng ở đó không nói tới chuyện anh ấy thích màu đỏ. Lại càng không nói lý do tại sao anh ấy thích màu đỏ.

Kim Ngân cúi xuống như tránh ánh mắt dò xét của Hoàng Mai, cô trả lời:

- Là mình tự suy diễn thôi. Hôm nọ thấy anh ấy quàng chiếc khăn màu đỏ nên mình đoán thế. Cậu đừng để ý gì nhé?

Nghe tới đó, nét phức tạp trong mắt Hoàng Mai bị cô giấu đi. Hoàng Mai chợt bật cười rồi huých tay với Kim Ngân trêu chọc:

- Cậu làm sao thế? Cậu tưởng mình sẽ nghi ngờ cậu thích Vĩnh Khanh hay sao? Đồ ngốc này!

Kim Ngân không trả lời. Chỉ thấy ở đuôi mắt cô như tụ lại một giọt nước trong suốt. Giọt nước trong suốt ấy tựa những tâm tư của cô bị ai đó chặn lại, kéo lấy...Mãi mãi không thể thoát ra...

Cũng là, mãi mãi không thể để anh ấy biết những tâm tư đó vẫn luôn bùng cháy như một ngọn lửa đỏ rực trong cô suốt thời gian qua.!

.

.

.

Hoàng Mai dùng nĩa xiên lấy một miếng cam trong chiếc đĩa kia. Dưới ánh đèn, đôi mắt cô như mang vẻ khó đoán. Sau đó, cô nói:

- Mọi chuyện xảy ra đều là do bản thân đã tự gây lên...Không thể đổ lỗi cho ông trời được.

Bà Đường ngồi đối diện sau khi nghe câu chuyện xong cũng hơi ngỡ ngàng. Tưởng như những gì mình suy đoán trước kia đều sai. Nghĩ đi nghĩ lại, tất cả đều là do ba người họ tự tạo lên...Đúng như Hoàng Mai đã nói, không thể đổ hết là do ông trời được. Nếu không thì con người sinh ra luật nhân – quả để làm gì?

Có nhân ắt sẽ có quả. Có quả thì phải có nhân.

Hoàng Mai, Vĩnh Khanh và Kim Ngân...Ba dấu lặng đen trong cuộc sống. Mỗi con người họ đều có những bí mật, khúc mắc của riêng mình. Đều có những tình yêu khó nói giấu trong tim. Tựa như một cuộc rượt bắt vậy. Đuổi ai là quyền của ta...Kẻ bị đuổi sẽ không thể biết ý đồ.

- Vậy cô định tính sao? – Bác sĩ Đường hỏi.

Hoàng Mai cúi xuống mỉm cười:

- Còn sao nữa? Tất nhiên là làm lại cuộc đời và đặt một dấu chấm hết cho quá khứ đầy buồn đau kia.

- Ngay cả khi chính cô còn chưa chắc chắn người đó là Vĩnh Khanh? – Bà Đường vừa nhìn Hoàng Mai vừa nói đầy dò xét.

Hoàng Mai hơi khựng lại, định trả lời nhưng đành thôi. Có chắc chắn hay không thì Vĩnh Khanh vẫn sẽ ở bên cô. Không phải như thế sao? Chỉ cần cô còn sống thì anh nhất định phải ở bên cô.

Mười năm trước thế.

Mười năm sau sẽ vẫn thế thôi!

.

.

.

Tiếng mở cửa vang lên, theo sau đó là một tràng ho của Phong Lan. Cô đưa tay lên bịt mũi lại, khe cau mày nhìn người đàn ông đang chìm ngập trong khói thuốc kia. Anh ngồi quay người lại với tất cả, cơ hồ đang có tâm tư gì đó. Phong Lan lắc đầu rồi cầm tập tài liệu bước tới trước bàn làm việc của Thiên Hoàng.

- Giám đốc, buổi phỏng vấn Quyên Vỹ chiều nay sẽ được tiến hành vào lúc hai giờ. Nếu anh rảnh thì có thể xem qua nội dung trong này.

Thiên Hoàng vẫn không quay người lại. Điều thuốc kẹp giữa hai đầu ngón tay tàn dần đi theo hơi lửa. Khói thuốc xám xịt nhuộm ngập cả khoảng không quanh Thiên Hoàng, khiến cho người ta càng có cảm giác khó nắm bắt về anh.

Thiên Hoàng không ngọt không nhạt nói:

- Phóng viên nào?

Phong Lan hơi ngập ngừng, nhưng cuối cùng thì cô vẫn trả lời:

- Là Kim Ngân!

Tựa như có tiếng cười khê phát ra từ Thiên Hoàng. Sau đó anh từ từ xoay chiếc ghế lại, ánh mắt sâu xa nhìn Phong Lan nói:

- Lùi buổi phỏng vấn đó vào 3 giờ giúp tôi.

Phong Lan không hiểu dụng ý củ Thiên Hoàng, nhưng cô vẫn gặt đầu làm theo. Bao năm qua làm việc cho Thiên Hoàng, cô đã tự lập ình một thói quen là dù trời có sập xuống cũng không được hỏi sếp “lý do vì sao?”.

Còn lại một mình Thiên Hoàng, anh vội dụi ãiếu thuốc đã chỉ còn một đoạn ngắn vào trong gạt tàn. Khóe môi nhếch lên một tia cười lạnh, cùng với đó là ãôi mắt thâm trầm kia, khiến khuôn mặt anh càng trở lên nghiêm nghị, lạnh lùng. Thiên Hoàng với tay lấy chiếc ãiện thoại trên bàn, sau đó mở danh bạ ra. Anh cứ ngắm như vậy mà không gọi cho bất cứ ai. Sau đó lại ãặt ãiện thoại xuống cùng một câu nói:

- Rốt cuộc thì vẫn là không vờn em không được!

.
. .
.

Một giờ chiều, Kim Ngân vội vàng lấy máy ghi âm và một vài thứ khác phục vụ cho buổi phỏng vấn. Cô qua bàn giao lại một chút với chú Sáng, ãồng thời gửi luôn ãơn xin nghỉ việc.

Ông Sáng nhìn tờ giấy mỏng tay tên tay mình. Dòng chữ ãơn xin nghỉ việc ãược viết in hoa như ãánh vào thần trí ông. Cuối cùng thì cũng nghỉ việc rồi, bao nhiêu năm qua ông kỳ vọng cô như vậy... Cuối cùng thì cô cũng nghỉ rồi!

- Cháu ãã suy nghĩ kỹ chưa? – Ông Sáng thõì ãài nói.

Kim Ngân cười rồi ãáp:

- Chẳng phải cháu ãã nói với chú từ hôm qua rồi ãấy thôi.

Ông Sáng lắc đầu rồi ãặt tờ ãơn xuống. Sau đó ông nói:

- ãược rồi, cố gắng nốt lần này. Chốc nữa chú sẽ ký rồi mang nó lên chỗ tổng biên tập giúp cháu.

Kim Ngân lại cười, khi cười, ãuôi mắt cô như có một thứ gì đó ãộng ở đó. Cô nói với giọng cảm kích:

- Dạ. Cháu cảm ơn chú!

Ông Sáng vừa vỗ vai Kim Ngân vừa ãáp:

- ãừng khách sáo. Cho dù cháu có thôi việc thì sau này muốn làm cộng tác viên cũng cứ bảo chú nhé. Chú sẽ sắp xếp cho cháu.

- Vâng!

Kim Ngân nói thêm vài câu với ông Sáng rồi khoác túi bước ra ngoài. Nơi mà cô sắp tới phỏng vấn lại là nơi mà lần trước cô ãã thất hện, suýt làm mất uy tín của tòa soạn: AP – công ty ãiện ảnh lớn nhất nhì Việt Nam.

Chẳng hiểu sao trong lòng cô lúc này không hề có sự chán nản như lần ãầu, mà thay vào đó là một cảm giác có ãôi phần chờ mong. Chắc do ãây là lần cuối cùng làm phóng viên, cho nên cô mới có cảm giác ấy.

Kim Ngân ãưa tay lên nhìn ãồng hồ. Cô còn bốn mươi phút nữa ãể tới AP. Tự hứa là lần này không thể ãể muộn như lần trước nữa, Kim Ngân tự cổ vũ ình rồi bắt một chiếc taxi tới công ty ãiện ảnh AP.

Khoảng mười phút sau, taxi chở Kim Ngân ãỗ trước ãại sảnh của AP. Kim Ngân trả tiền rồi mở cửa bước xuống.

Theo phong thủy thì hôm nay cô nên mặc màu xanh. Màu xanh của hy vọng, của sự thành công. Và tránh mặt màu ãỏ. Màu ãỏ của lửa, lửa sẽ thiêu ãốt cô. Vậy cho nên hôm nay Kim Ngân ãã mặc một chiếc áo màu xanh, kết hợp với quần jeans ãồng màu. Vì ãặc thù nghề nghiệp, cho nên cô không thể ăn mặc quá sang trọng, quá cầu kỳ hay quá lụm thuộm ãược. Chính vì thế nên cô luôn mặc theo style này.

Kim Ngân hài lòng với mình, cô chỉnh lại túi xách rồi bước vào AP.

Kim Ngân gặp lại cô trực diện thoại lần trước. Và hình như là cô ta vẫn còn nhớ cô. Chỉ tiếc là ánh mắt đã không còn nhiệt tình như lần trước nữa. Có lẽ là do Kim Ngân thất hẹn với AP nên cô nhân viên này có đôi phần thành kiến. Kim Ngân cười giấu trong lòng, có sao đâu cơ chứ? Cô đã sống 28 năm trên đời, xã hội này ra sao cũng đã biết không ít. Cô chẳng còn hơi sức để ý những chuyện vớ vẩn thế này nữa.

- Phiên cô thông báo với quản lý của Quyên Vỹ là phóng viên của Ngôi Sao Mai đã tới rồi.

- Vâng, chị đợi một chút – Cô nhân viên nói một cách lịch sự, nhưng trên môi không hề có một nụ cười đáp lại.

Kim Ngân chỉ gật đầu, cô đứng dựa người vào quầy điện thoại, lại ngắm nhìn những con người đi qua trước mặt tại tầng trệt của AP như một thói quen.

Một lúc sau, điện thoại trong túi cô bỗng nhiên rung lên. Kim Ngân hơi ngạc nhiên lấy điện thoại ra nhìn. Đó là một số lạ, nhưng không có thời gian để thắc mắc nữa, cô vội đưa điện thoại lên tai nói:

- Alo!

- Cô Kim Ngân phải không?

- Vâng, là tôi. – Kim Ngân đáp.

Giọng nói nhỏ nhẹ, thanh thoát của một cô gái từ đầu dây bên kia lại vang lên:

- Giám đốc của chúng tôi muốn gặp cô. Phiên cô lên phòng làm việc của anh ấy. Chúng tôi cũng sẽ sắp xếp để buổi phỏng vấn của cô và Quyên Vỹ tiến hành ngay sau khi cô và giám đốc của chúng tôi bàn chuyện xong. Cô đồng ý chứ?

- Giám đốc của các cô?

- Phải.

Kim Ngân có đôi phần khó hiểu, nhưng cuối cùng cô vẫn đồng ý đi gặp giám đốc AP. Trong lòng cô hiểu rõ, giám đốc của AP ở đây không ai khác chính là Thiên Hoàng. Nhưng cô lại không hiểu lý do anh ta muốn gặp cô vào lúc này là có ý gì. Cũng không hiểu được những điều mà Thiên Hoàng đang nghĩ.

Anh ta là một người có vẻ ngoài lạnh lùng. Tính cách thật thật giả giả, dễ đánh lừa người khác. Và không ai có thể hiểu được những suy nghĩ đằng sau đôi mắt lạnh lùng của anh.

Kim Ngân hít một hơi thật sâu, sau đó cô quay lại hỏi nhân viên đại sảnh về văn phòng của Thiên Hoàng. Trong lòng cô lúc đó chợt nghĩ, nếu Thiên Hoàng đã muốn gặp thì cũng đồng nghĩa với việc cô không thể trốn tránh. Vậy chi bằng cô cứ gặp anh ta trước cho đỡ mất thời gian.

Nhưng cũng đúng lúc Kim Ngân vừa bước vào thang máy, khi cánh cửa kia vừa khép lại, trái tim cô chợt nảy lên một cái. Trong đầu cô, tiếng nói của Thiên Hoàng như từ xa vọng lại, khiến cho thần trí cô rối loạn:

“Chỉ cần em đáp ứng mọi yêu cầu của anh!”

“Chỉ cần em đáp ứng mọi yêu cầu của anh!”

Chỉ cần em đáp ứng mọi yêu cầu của anh?!

Trong lòng Kim Ngân chợt dâng lên một nỗi sợ hãi. Cô đưa tay lên day day thái dương về một mối, sau đó lẩm bẩm nói với chính bản thân:

- Kim Ngân, mày lại ngốc nghếch để anh ta lừa rồi!

14. Chương 14

Kim Ngân đứng trước cửa phòng làm việc của Thiên Hoàng, nhưng cô lại không dám gõ cửa. Chẳng hiểu tại sao lại như thế? Cơ hồ trong lòng cô vẫn tồn tại nỗi sợ hãi với anh ta thì phải. Từ trước tới nay, con người cô rất bảo thủ và rất khó thay đổi. Một khi nỗi sợ ấy, đã ăn sâu vào máu cô mười năm qua rồi thì rất khó để lòi cô thoát ra khỏi nỗi sợ đó. Cho dù Thiên Hoàng không phải Vĩnh Khanh, nhưng cô cứ có cảm giác mỗi lần nhìn vào mắt anh là lại thấy những ký ức xưa cũ hiện về.

Kim Ngân đưa tay lên bờ môi, trong lòng do dự mãi không thôi. Chẳng biết Thiên Hoàng gọi cô đến đây làm gì? Tuy trước đó cô có hứa là sẽ làm bất kỳ việc gì anh ta yêu cầu, nhưng cô lại đánh giá quá thấp Thiên Hoàng rồi. Anh ta có thể không đưa ra yêu cầu nằm trong tầm kiểm soát của cô hay sao?

Cạch!

Đang phân vân có nên gõ cửa hay không thì cánh cửa đã bị ai đó mở giúp cô. Kim Ngân ngẩng đầu lên người con trai mang vẻ đẹp lạnh lùng đứng trước mặt. Lúc này cô mới nhận ra là anh rất cao. Cao tới nỗi mỗi lần nhìn cô đều phải ngước mắt lên. Cũng như sự cao ngạo của con người anh, không ai có thể với tới nổi.

Kim Ngân nhìn Thiên Hoàng, khóe môi cô giật giật vẻ gượng gạo. Sau đó cô giơ tay lên chào rất ngốc nghếch:

- Hi!

Thiên Hoàng đứng dựa người vào cửa, anh khoanh tay, nghiêng đầu nhìn Kim Ngân. Trong đôi mắt như màn đêm thăm thẳm kia không biết ẩn giấu những suy nghĩ gì. Làn môi bạc của anh khẽ nhếch lên, kéo theo vẻ hàm tiếu trên khuôn mặt:

- Đến rồi sao còn không vào?

Kim Ngân cười cười, lúng túng nói:

- Tôi...Tôi đang định vào đây.

- Anh thấy em đứng đây cũng tầm năm phút rồi.

- Sao anh biết? – Kim Ngân kinh ngạc hỏi.

Thiên Hoàng đưa tay lên xoa cằm về gian giáo. Sau đó anh chỉ lên trên trần nhà, nói rất thản nhiên:

- Ngay cả việc có camera trên đầu em, em cũng không phát hiện ra hay sao?

Kim Ngân nhìn lên theo ngón tay của Thiên Hoàng. Quả nhiên ở đó có camera thật. Kim Ngân liền thở phào nhẹ nhõm. Hóa ra là anh ta cũng không thần thông quảng đại tới nỗi cô đi đâu, cô làm gì anh ta đều biết. Trái tim như đập lại một nhịp, Kim Ngân dần dần lấy lại bình tĩnh. Có hít một hơi rồi thở nhẹ ra. Sau đó không nhặt không ngọt hỏi:

- Tôi có thể vào được chưa?

Thiên Hoàng nghiêng người, một tay đưa ra vẻ mời chào rất lịch thiệp.

Kim Ngân liếc nhìn anh rồi cuối cùng cũng chịu bước vào. Rốt cuộc thì vẫn không phải là cô tự vào, mà là anh mời cô vào. Càng nghĩ Kim Ngân lại càng thấy mình thật buồn cười. Con người cô cứ sống mãi với quá khứ như vậy sao? Thiên Hoàng không phải Vĩnh Khanh, cô sao lại cứ tránh anh như tránh dịch vậy?

- Em có muốn uống gì không?

Kim Ngân quay ra nhìn Thiên Hoàng, rồi lại cúi xuống nhìn bộ đồ pha trà ở trên bàn, cô mỉm cười hỏi với vẻ hững hờ:

- Anh theo trà đạo à?

Thiên Hoàng lắc đầu nói:

- Tâm anh không đủ tinh để theo “món” đó. Nhưng cũng biết đôi chút về cách thức pha trà. Có muốn thử không?

Tất nhiên là Kim Ngân muốn rồi. Cô cứ tưởng rằng một người như Thiên Hoàng thì chỉ biết đến rượu ngoại và thuốc lá thôi, ai ngờ anh lại thích thưởng trà như vậy.

- Chỉ sợ anh chê tôi phàm phu tục tử, không biết thưởng trà thôi.

Thiên Hoàng cười cười rồi đặt tay xuống chỗ ngồi cạnh anh, ý muốn nói Kim Ngân hãy ngồi xuống. Khi Kim Ngân đã ngồi xuống cạnh mình, anh mới nói:

- Người theo Trà đạo thì mới cần những quy củ nghiêm ngặt. Tỷ như là khi uống trà chỉ được đàm đạo về nghệ thuật, thi tứ, triết lý... nhưng anh đâu phải người theo Trà đạo? Vậy nên em cứ tự nhiên thưởng thức là được rồi.

Kim Ngân tủm tỉm cười. Khi cô cười như vậy, ngay đến cả bản thân cô cũng thấy ngỡ ngàng chứ đừng nói là Thiên Hoàng. Mỗi lần thấy cô cười, anh chỉ thấy nét ưu buồn trong mắt cô. Anh chưa bao giờ thấy Kim Ngân cười trọn vẹn, ngay cả một nụ cười mỉm nhẹ nhàng như thế này cũng chưa từng thấy.

Coi bộ Kim Ngân có vẻ hơi ngượng ngùng, Thiên Hoàng cũng chỉ đành hắng giọng, anh không nhìn cô nữa và nói:

- Em chưa bao giờ cười như thế này.

Kim Ngân cúi đầu không đáp. Trong lòng mát dịu như có một cơn gió khẽ thoảng qua, rồi sau đó cô lại bị chính sự mát dịu đó làm cho bối rối. Cô chưa bao giờ cười như thế này ư? Chưa bao giờ ư? Kim Ngân thầm cười khổ. Có lẽ là mười năm trước anh không biết cô, cho nên cũng không thể thấy được sự hồn nhiên của cô vào cái năm ấy.

Mười tám tuổi – thiếu nữ mơ mộng là cô đây luôn nghĩ rằng trên đời này chỉ có điều tốt đẹp. Cho dù khổ đau đến thế nào thì nghị lực trong cô vẫn sẽ để cô được sống. Mười tám tuổi, cô kiêu hãnh trước cuộc đời như một bông hoa hướng dương được ánh nắng chiếu rọi. Nhưng hoa nở rồi sẽ có lúc hoa tàn. Dù là ánh mặt trời thì cũng không thể kéo được mãi sự sống cho hoa hướng dương. Khi biển cổ ập tới, Kim Ngân đã không biết làm cách nào chống cự nổi. Bởi có quá nhiều thứ cản trở cô, ông trời không muốn cho cô lựa chọn... Và cuối cùng, sự kiêu hãnh trong cô đã bị dập tắt bởi những mưu mô, thủ đoạn của người đời. Mười năm sau, cô chỉ còn một trái tim già cỗi, một nỗi sợ hãi, một sự dằn vặt không thể nào nguôi ngoai.

Kim Ngân cảm thấy bản thân mình đúng là thật đáng thương. Nhưng dường như, chỉ có một mình cô thấy vậy thôi. Ông trời không thấy thế, Hoàng Mai không thấy thế và cả Vinh Khanh cũng không thấy thế.

Thiên Hoàng rất cẩn thận tráng ấm pha trà và tách uống trà bằng nước sôi, rồi anh dùng khăn lau khô và để ra ngoài. Sau đó anh làm các bước pha trà tiếp theo một cách rất thuần thục. Các ngón tay thon dài linh động nhìn rất bắt mắt. Tác phong ưu nhã, nhẹ nhàng...lúc pha trà, từ người anh không hề tỏa ra áp lực như bình thường.

Kim Ngân bị Thiên Hoàng làm cho thần thờ, nhất thời không thể dời ánh mắt đi đâu khác được. Trong lòng cô đang nghĩ, thật không ngờ một Thiên Hoàng lạnh lùng lại có thể thanh tao đến mức này. Không phải anh ta hẹn cô tới đây chỉ để thưởng trà thôi đó chứ? Nếu như vậy thì thực là khoa trương quá rồi. Nếu muốn thưởng trà, với tính cách của Thiên Hoàng thì anh đã mời cô đến một nơi nào đó có cảnh, có thanh, có tịnh hơn chỗ này. Và cô biết, Thiên Hoàng chẳng rảnh phải lùi buổi phỏng vấn lại để hẹn cô tới uống trà! Có lẽ việc uống trà chỉ là “khai vị” mà thôi.

Khi đã pha đủ ba lần trà, Thiên Hoàng mới nhẹ nhàng rót trà ra chén sau đó dùng hai tay đưa cho Kim Ngân. Khuôn mặt của anh khi làm công việc này rất nghiêm túc, chứ không hề có chút đùa cợt nào cả. Nghe chừng là anh rất “thành tâm” với công việc đó.

Kim Ngân đón lấy chén trà, đôi mắt không ngừng liếc Thiên Hoàng vẻ dò xét, nhưng dù có nhìn thế nào thì cô cũng không thể nhìn thấu tâm tư của anh.

Khi Kim Ngân định đưa môi nhấp một ngụm trà thì Thiên Hoàng vội ngăn lại:

- Đừng nhấp môi. Uống thành ngụm thử xem.

Kim Ngân không hiểu, nhưng vẫn làm theo lời anh. Và quả nhiên là có điều khác biệt so với những lần uống trà khác. Cảm giác hương trà như thấm nhuần cả vào tâm hồn, các cơ quan thần kinh như được thư giãn...Rất thanh tịnh. Cô khẽ nhắm hờ đôi mắt để tận hưởng. Vị chơn chất của trà vẫn lưu lại nơi đầu lưỡi, hương thơm vẫn ngập đầy hồn cô như đưa cô vào một thế giới khác.

Thiên Hoàng cũng uống một ngụm, cũng khẽ nhắm hờ đôi mắt để tận hưởng. Rồi một lúc sau anh mới nói:

- Người Nhật Bản thường uống trà thành ngụm để tận hưởng hết vị ngon của trà. Nói chính xác hơn là nếu như uống thành ngụm thì mới có đủ lượng nước trà thấm vào các màng niêm của lưỡi. Khác với cách uống của những nhà nho Việt Nam phải không?

Kim Ngân gật đầu, cô uống nốt chén trà của mình rồi mới đặt chén xuống. Không tiếc lời khen ngợi:

- Thực không ngờ giám đốc của AP lại là một con người biết thưởng thức như vậy. Tôi còn tưởng anh tối ngày chỉ biết đến rượu tây và thuốc lá thôi chứ?

Thiên Hoàng cười cười:

- Cái đó là điều đương nhiên. Muốn kiếm được tiền là phải biết nhiều thứ để trang bị ình. Dù là rượu ngoại hay rượu Tàu thì vẫn cứ phải uống, phải biết. Có đôi khi, ta không được lựa chọn cho riêng mình.

Kim Ngân cúi đầu vẻ trầm tư. Thiên Hoàng nói đúng, có đôi khi ta không được lựa chọn cho riêng mình. Mà phải chọn hộ cho người khác. Mẹ cô từng nói, đời người có mấy lần cơ hội đầu, vậy nên phải biết nắm bắt lấy nó. Kim Ngân cô không phải là không hiểu, nhưng vì bất đắc dĩ mà không hiểu! Thế cho nên mười năm trước, cô đã đánh mất cơ hội đầu tiên cũng là cơ hội quý giá nhất suốt 28 năm qua của mình. Sau này nghĩ lại mới thấy, bản thân không thể lật lại ký ức hay quay về quá khứ để chọn lại. Bởi vì thời gian là một thứ chỉ tiến không lùi, cô có đi giật lùi cũng không thể kéo tất cả trở lại như xưa.

Kim Ngân chợt bừng tỉnh. Cô vội sắp xếp lại suy nghĩ rồi quay ra hỏi:

- Anh gọi tôi đến đây là có việc gì?

Thiên Hoàng đặt chén trà xuống, ánh mắt vẫn không nhìn Kim Ngân. Sau đó mở đầu:

- Cuộc đời không ai cho không ai cái gì. Vậy nên việc lần trước anh làm cho em...

- Tôi hiểu!

Thiên Hoàng nghe vậy liền mỉm cười:

- Tốt. Việc lần này không có gì khó khăn, anh chỉ muốn nhờ em để xác thực một việc thôi.

- Việc gì?

Thiên Hoàng không trả lời vội, anh đứng dậy rồi bước tới mở ngăn kéo, lấy ra một tờ giấy đã bị vò nát. Sau đó, anh đưa nó cho Kim Ngân và nói:

- Muốn biết Quyên Vỹ có thật là có thai với anh hay không?

Kim Ngân cảm thấy hơi chần chừ. Quyên Vỹ có thai ư? Đây quả là một tin động trời. Mà còn động trời hơn nữa khi đứa con trong bụng của cô ấy chính là của Thiên Hoàng – giám đốc AP. Nghĩ tới đây, trong lòng Kim Ngân không khỏi bội phục đôi tình nhân này. Họ đều là những người nổi tiếng, là người có thể bị cuốn vào scandal bất cứ lúc nào. Vậy mà họ lại có thể ở bên nhau đến nỗi...có thai mà vẫn không ai biết gì.

Thiết nghĩ những chuyện thế này chỉ cần có tiền, có quyền là có thể thu xếp ổn thỏa thôi. Kim Ngân còn lạ gì tác phong làm việc của Thiên Hoàng nữa, chỉ cần anh không thích thì đừng ai mong anh sẽ chịu để yên. Cô không biết anh có quyền lực như thế nào, nhưng cô biết anh giàu. Chỉ cần một yếu tố đó thôi cũng đủ để bịt miệng mấy tay săn ảnh rồi. Không phải họ cũng vì miếng cơm manh áo nên mới bất đắc dĩ đi chụp mấy tấm ảnh tầm thường mà khi lên báo lại trở thành tiêu điểm này hay sao?

Bởi vậy cô mới nói, có đôi khi, cuộc đời kh

ông cho ta quyền lựa chọn. Mà người chọn lựa lại chính là ông trời!

Kim Ngân nhìn tờ xét nghiệm mà Thiên Hoàng đưa cho, cô nói:

- Tờ xét nghiệm này chẳng phải đã nói rõ rồi hay sao?

Thiên Hoàng ngồi xuống bên cạnh Kim Ngân. Anh vắt chân chữ ngũ nhìn có vẻ rất nhàn tản, rồi ung dung nói:

- Chỉ cần chút tiền cũng có thể làm trăm cái này cũng được.

Kim Ngân chợt nhận ra, câu nói này hình như ngày xưa chính cô cũng đã từng nói. Khi Hương Liên đưa nó tới trước mặt cô và bảo đứa con trong bụng Hoàng Mai là của Minh Duy. Lúc ấy cô cũng đã bảo chỉ cần có tiền là có thể làm giả được nó. Không ngờ rằng mười năm sau, người nói câu này lại mà một người đàn ông có khuôn mặt giống Vĩnh Khanh.

Hồi đó cô không tin. Cũng như bây giờ, Thiên Hoàng không tin. Nhưng lúc ấy, bố cô đang nằm trong tay Minh Duy nên không thể không tin được!

Nghĩ lại mới thấy hồi đó cô ngốc như thế nào. Cô có thể nói chuyện này với Hoàng Mai, nhà Hoàng Mai cũng giàu có, cô có thể vay tiền cô ấy để trả tiền nợ cho bố mà. Nhưng hồi đó là hồi đó, bây giờ là bây giờ. Mười tám tuổi có những tự tôn, kiêu hãnh của mười tám tuổi. Vậy nên cô không thể vay tiền của Hoàng Mai được.

Trong lòng Kim Ngân chợt quặn lên một cái khi nghĩ đến Hoàng Mai. Cô không thể tưởng được là bản thân bị lừa suốt mười năm qua. Bác sĩ Đường nói cô ấy không hề bị điên! Tất cả chỉ là giả dối mà thôi.

Cô đã từng nghĩ mình có thể chết để Hoàng Mai được hạnh phúc, không phải sống trong cảnh nửa tỉnh nửa mê như thế nữa.

Cô đã từng nghĩ Hoàng Mai chắc là hận cô lắm nên mới phát điên sau khi Vĩnh Khanh bỏ sang Mỹ.

Cô đã từng dằn vặt mình trong những cơn ác mộng triền miên, đã tự tát vào mặt mình những cái tát thật đau đớn sau khi nhớ lại khung cảnh của mười năm về trước.

Cô đã từng nghĩ, đợi khi Hoàng Mai khỏi bệnh, cô sẽ giải thích tất cả với cô ấy...

Nhưng đổi lại, tất cả những đau khổ, dằn vặt đó của cô chỉ là để tô màu cho sự giả dối mà thôi.

Kim Ngân cười lạnh, trái tim như bị bóp méo. Thực ra, cô không giận Hoàng Mai, vì mười năm trước, cô ấy phải chịu nỗi đau còn lớn hơn cô khi cả đứa con và Vĩnh Khanh – người mà Hoàng Mai yêu đều rời xa cô ấy. Hoàng Mai hận cô đến nỗi không biết làm gì hơn là giả điên để dày vò cô...

Bản thân cô thấy, như vậy cũng là hợp lý thôi.

Thiên Hoàng thấy Kim Ngân lại bị lạc vào những suy nghĩ không có lối thoát kia thì liền nắm lấy tay cô. Anh phát hiện ra tay Kim Ngân rất lạnh, lạnh tới nỗi khiến anh cũng cảm thấy lòng lạnh theo. Tại sao cô ấy cứ phải tự dằn vặt bản thân như vậy chứ? Sống đơn giản không phải là tốt hơn hay sao?

Nhưng Thiên Hoàng không biết rằng, mười năm qua cô ấy đã sống với quá khứ đau thương rồi, bảo cô sống đơn giản, không lo toan, suy nghĩ thì quả là một điều khó khăn!

Thực ra, gặp cô chỉ là tình cờ. Theo đuổi cô cũng chỉ là bộc phát...Song, tất cả những sự tình cờ và bộc phát ấy đều kéo anh vào vũng lầy không thể nào thoát ra.

Con người ta khi đã hứng thú một việc, đã yêu thích một thứ gì đó là không thể từ bỏ. Có chăng, chỉ là họ bắt đầu dần dần từ bỏ mà thôi.

Anh thích Kim Ngân, chính xác là vậy. Thích cái cách tự bảo vệ của cô trước mọi chuyện...Cho dù đó có là điều tốt đẹp thì cô vẫn cứ xù lông lên như một con nhím tội nghiệp để bảo vệ nốt sự bình yên cuối cùng cho bản thân!

Thiên Hoàng nắm chặt tay cô, như để truyền hơi ấm cho bàn tay ấy. Sau đó anh nói:

- Xong chuyện này, anh sẽ không đến tìm em nữa. Chúng ta...coi như không quen biết!

Kim Ngân như bị một thứ gì đó va đập vào, đau điếng người. Cô mở to mắt nhìn Thiên Hoàng, cảm giác anh gần ngay trước mặt mà xa tận chân trời. Tại sao khi nghe anh nói câu này, cô lại có cảm giác như mình

vừa đánh mất một thứ gì đó vậy? Trái tim cô như một quả cầu tuyết, bị người ta ác độc lắc lên làm đảo lộn, làm say ngất rồi sau đó mới thần thờ phát hiện...Tất cả đã thay đổi tới nỗi ngay chính bản thân cũng không thể nhận ra.

Tuy là vậy, nhưng Kim Ngân cố gắng kìm nén lại cảm xúc. Cô chỉ cúi mặt xuống như để che giấu tâm tư của mình và nói:

- Tôi lại cứ tưởng anh gọi tôi đến đây là để làm việc gì to tát lắm. Ai ngờ...Thực ra tôi phải cảm ơn anh vì đã cung cấp cho tôi một tin tưởng đối giạt gân và giá trị. Đây cũng là nhiệm vụ của tôi mà thôi.

Thiên Hoàng cười cười, vẻ giả tạo trong ánh mắt liền vụt qua như một ánh sao băng. Cuối cùng thì cô cũng đã mắc bẫy rồi. Không muốn rời xa anh có phải không? Ha ha, cô nàng này lúc này cũng tỏ ra mình là người có nhiều kinh nghiệm sống, nhưng tới lúc bị lừa rồi mà vẫn không nhận ra bản thân ngốc nghếch đến độ nào.

Thiên Hoàng ghé sát người lại, khi khuôn mặt anh chỉ còn cách khuôn mặt cô bằng một nắm tay thì anh mới nói:

- Vậy em tưởng anh gọi em tới đây là để làm gì?

Làm cái gì ư? Kim Ngân bối rối cúi mặt xuống. Cô không biết rằng hai tai cô đã đổ lựng lên từ khi nào.

Thiên Hoàng rất thích thú với biểu hiện này của Kim Ngân. Anh chăm chú quan sát cô...Sau đó không tự chủ được mà đặt một nụ hôn vội vàng vào má cô.

Kim Ngân như bị điện giật, cô vội ngẩng đầu lên, ánh mắt như thước đo cảm xúc...Đi từ bất ngờ cho tới ngưỡng ngưỡng.

Thiên Hoàng thấy vậy liền bật cười, sau đó nói:

- Cùng lắm là thế này...Không phải sao?

Khuôn mặt Kim Ngân lại càng đỏ hơn nữa. Cô hiểu Thiên Hoàng biết cô đang nghĩ gì. Biết cô đang toan tính những gì...Vì cô không phải là một người che giấu cảm xúc và suy nghĩ giỏi. Ngay cả một người kém tuổi như Hữu Quân còn có thể thắng nổi cô, thì một Thiên Hoàng như anh chỉ cần nửa con mắt cũng vượt qua được cô.

Kim Ngân bối rối, cô có thói quen là một lần bối rối đều cúi mặt xuống nghịch ngón tay của mình. Lần này cũng không ngoại lệ, ngón tay bị cô cào cho đỏ tấy lên mà vẫn không hết bối rối. Cô lắp bắp nói:

- Tôi...Tôi...Thực ra thì tôi cũng chỉ nghĩ như thế thôi...Nếu tôi làm xong việc này, chúng ta cũng không nhất thiết phải tuyệt tình tuyệt nghĩa...Anh...Anh vẫn có thể gọi điện cho tôi nếu có việc cần gặp!

Tốt, đây chính là điều mà Thiên Hoàng muốn. Chỉ cần anh đỡ chút tuyệt tình ra là cô ấy sẽ sa vào bẫy ngay. Anh có niềm tin là Kim Ngân cũng thích anh, chỉ là cô ấy bị quá nhiều thứ che mắt mà thôi. Thiên Hoàng mỉm cười với suy nghĩ của mình. Anh nhất định sẽ khiến cô ấy nhận ra, trái tim cô không thể có ai khác ngoài anh!

- Được, không tuyệt tình thì không tuyệt tình. Nhưng em phải hứa giúp anh vụ này...Và...Nhất định không được để lộ ra cho ai biết.

Kim Ngân ngẩng mặt lên thắc mắc:

- Tại sao?

- Bởi vì đó là đời tư của anh. Anh ghét nhất là những kẻ nhiều chuyện, thích xen vào đời tư của người khác.

.
. .

Chiều muộn, ngày tàn để lại trên thế gian một tấm màn đỏ ối. Vạn vật vẫn chuyển động không ngừng nghỉ, ngày qua đêm lại như thành một chân lý bất di bất dịch. Cũng như con người, sống để yêu thương đã thành một điều không thể thiếu với họ.

Hữu Quân bước ra khỏi phòng chụp với chiếc điện thoại đang rung liên hồi trên tay. Anh vừa mới thực hiện xong bộ ảnh cho “rất muốn yêu em” – bộ phim sẽ bấm máy vào tháng mười này. Khi chuông điện thoại kêu, nhìn thấy dãy số trên màn hình mà anh không khỏi vui mừng. Và chủ nhân của số điện thoại đó không ai khác chính là Linh. Anh quên cả tẩy trang để chạy ra đây cũng là vì lẽ đó.

- Anh nghe đây – Hữu Quân nhẹ nhàng nói.

- Buổi tối nay anh có bận gì không?

Hữu Quân cho tay vào túi quần rồi đáp:

- Tất nhiên là không, thưa tiểu thư!

Ở đầu dãy bên kia, Linh bật cười trước vẻ trịnh trọng thái quá của Hữu Quân. Sau đó cô nói:

- Mẹ em bảo mời anh qua ăn cơm. Nhớ tới sớm đấy nhé!

- Mẹ em? Mời anh? – Hữu Quân như không tin được vào tai mình. Trái tim chợt đập liên hồi. Sao anh cứ có cảm giác, đây là một bữa cơm ra mắt con rể thế nhỉ?

- Ủ! Anh không thích à? – Linh hỏi với vẻ nửa đùa nửa thật. Dường như là cô đang dò xét anh.

Hữu Quân không trả lời câu hỏi của Linh, anh chỉ hào hứng hỏi:

- Bây giờ anh qua có kịp không?

- Kịp. Nhưng nếu bây giờ một phút mới thấy mặt anh thì em sẽ đánh chết anh. – Linh nói với vẻ hung dữ.

- Vậy thì bây giờ hai phút anh sẽ tới để tránh hậu họa... – Hữu Quân lại càng nhớn nhác hơn.

Linh không biết nói gì đành bật cười. Sau đó hai người nói vài câu nữa rồi kết thúc cuộc trò chuyện.

Hữu Quân cất điện thoại vào túi quần. Anh không phát khoe môi đã giãn ra thành một nụ cười hạnh phúc tự lúc nào. Đã lâu lắm rồi anh chưa thấy mình hạnh phúc như thế này. Cũng đã lâu lắm rồi anh chưa thấy Linh dịu dàng như thế.

Người ta cứ nói hạnh phúc đơn giản, nhưng cái quan trọng là phải biết nắm bắt.

Ngay trong lúc này, Hữu Quân chỉ muốn thời gian qua thật nhanh, thật nhanh. Anh không muốn hạnh phúc của bản thân lại một lần nữa vượt qua tầm tay như hai năm trước nữa.

.
. .
.

Đúng bảy giờ tối, Hữu Quân có mặt tại biệt thự của Thiên Hoàng. Vì hai mẹ con Linh mới về nước cho nên họ vẫn sống ở đây. Như đã nói, Linh là em cùng cha khác mẹ với Thiên Hoàng. Bà Hường – mẹ anh vốn đã ly thân với bố Thiên Hoàng từ rất lâu rồi. Nhưng không hiểu sao Linh lại rất thích bà Hường. Ngay từ thuở bé cô đã theo bà. Mọi người cứ nói ra nói vào quan hệ phức tạp của nhà Thiên Hoàng. Họ thắc mắc là tại sao lại có kiểu không khí lạ lùng như thế trong “hậu cung” nhà họ?!

Cơ bản là ngay từ khi bố mẹ ly thân, Thiên Hoàng rất hay tới chỗ mẹ, mà Linh thì lại hay theo anh. Nên từ đó ba người họ đã rất thân thiết. Mẹ của Linh cũng là một người phụ nữ hiền hậu. Thấy con gái với vợ cả của chồng yêu quý nhau như vậy bà cũng yên tâm. Bao năm qua, trong gia đình họ chưa từng xảy ra vụ xô xát nào giữa hai bà vợ.

Lần này về nước, mẹ của Linh và cô đã tới nhà Thiên Hoàng sống. Tuy chỉ là tạm thời, nhưng họ cũng đang tính tới chuyện mua một căn nhà cỡ trung để sau này về nước sống hẳn với bố của anh.

Còn mẹ anh ư? Bà vẫn chọn quay lại Mỹ, vẫn chọn sống ở cái nơi đất khách quê người đó...Thiên Hoàng đã rất nhiều lần thuyết phục bà, nhưng bà vẫn một mực muốn đi.

Và anh dần nhận ra rằng, bà đang muốn tránh mặt bố anh.

Có một loại yêu thương gọi là trốn tránh! Càng trốn tránh, chôn vùi lại càng yêu thương. Mẹ anh cũng thế. Yêu thương của bà tuy lớn nhưng lại không thể phá khỏi cái vỏ tự ti với hạnh phúc của

người khác để bộc lộ cho bố anh biết.

Bà ghanh tỵ với tình yêu của bố dành ẹ của Linh.

Hữu Quân mới gặp mẹ Linh lần đầu cho nên anh mua rất nhiều quà. Chẳng biết bà có thích không nhưng vẫn cứ mua. Đôi khi, điều này đã thành chân lý trong lòng mỗi người. Không hẳn là mua để lấy lòng...Mà là mua để thấy người ta thấy thành ý của mình thôi!

- Anh mua cái gì mà lắm thế? Khuân cả cửa hàng của người ta về à? – Linh chạy đến cầm đỡ cho Hữu Quân vài túi đồ. Cô nhăn mặt nói.

Hữu Quân được thể liền vénh mặt lên nói:

- Bỏn thiếu gia ta giàu, bỏn thiếu gia ta có tiền mà!

Linh bật cười, sau đó cô đá nhẹ vào chân anh nói với giọng hất hủi:

- Rét quá, đừng góp gió thành bão nữa đi ông!

Hữu Quân vẫn làm mặt lãnh đạm như mấy vị thiếu gia, công tử ngày xưa. Anh ưỡn thẳng người, đưa tay ra nói về ưu nhĩ trác tuyệt:

- Cô nương thực không biết hưởng thụ. Mà mấy cái này ta đâu có mua cho cô nương? Xin cô nương đừng tự nhận vơ mọi thứ về mình nữa.

- Em cần à? – Linh trợn mắt nói.

Hữu Quân cười cười, bước tới khoác vai cô dịu dàng đáp:

- Đùa em thôi. Ba túi em đang cầm là của em đó.

Linh không bỏ ra xem vội, cô chỉ đặt nó lên bàn rồi đáp:

- Cảm ơn công tử. Tiểu nữ thực vui sướng hết tâm!

Lần này thì đến Hữu Quân bật cười. Má lúm đồng tiền thoát ẩn thoát hiện sau cái cười ấy, khiến cho khuôn mặt anh thêm sáng bừng.

Bây giờ công việc bận bịu, thời gian gặp nhau chỉ được đếm trên đầu ngón tay, nên những khoảnh khắc thế này bỗng trở thành một thứ thời gian xa xỉ đối với Hữu Quân. Anh cứ nghĩ rằng khi Linh về nước thì sẽ tranh thủ thật nhiều thời gian để tới gặp cô ấy...Nhưng khi cô ấy về rồi mới biết, có những thứ anh đã không thể vứt bỏ nữa rồi.

- Mẹ đâu em? – Hữu Quân đặt túi đồ xuống rồi hỏi.

- Ở trong phòng ăn. Thức ăn cũng đã làm xong hết rồi, chúng ta vào đi thôi.

Hữu Quân nghe vậy liền theo Linh bước vào trong bếp. Nhưng khi Linh đã đi vào rồi thì anh thấy Thiên Hoàng từ cầu thang đi xuống. Sắc mặt anh ta có vẻ không được tốt cho lắm, đôi mắt lạnh tới nỗi khiến người khác nhìn vào thấy phát run. Hữu Quân không lạ gì vẻ mặt này của Thiên Hoàng nữa, nhưng lần này, khi nhìn vào đôi mắt kia, anh lại cảm thấy trong lòng như trào lên một sự bất an.

Hữu Quân không để ý tới nữa mà bước vào trong phòng ăn, nỗi bất an trong lòng như được tăng dần theo mỗi bước chân anh.

- Hữu Quân, tới đây ngồi này!

Một người phụ nữ ăn mặc rất đơn giản gọi anh. Tuy là ăn mặc đơn giản, nhưng không ai có thể phủ nhận sự tôn quý tỏa ra từ con người của bà. Nhìn đường nét trên khuôn mặt, nhất là đôi mắt của bà rất giống Linh, khiến cho Hữu Quân vừa vui mừng mà cũng vừa căng thẳng.

- Cháu chào bác! – Hữu Quân hơi cúi người xuống chào người phụ nữ đó.

- Sau này cứ gọi cô Hải là được. Cô tên là Hải. – Bà Hải rất tự nhiên giới thiệu tên mình. Còn hiền từ đặt tay xuống chiếc ghế bên cạnh và nói – Con ngồi đây này.

Cái đại từ gọi người mà bà dùng cho anh sao mà thân thương đến thế! Hữu Quân bối rối tới nỗi lúc ngồi xuống còn thấy khó khăn. Anh cúi mặt nhìn những món ăn được bày biện trên bàn, trong lòng không khỏi kinh ngạc. Bữa ăn không hề có một chút nào gọi là sơn hào hải vị cả. Chỉ có cá kho, rau luộc, đậu sốt cà chua, thịt kho tàu...Tất cả đều thật giản dị mà cũng thật ấm cúng.

Đã lâu lắm rồi Hữu Quân không ăn những món này. Cơ bản vì anh hay ăn đồ tây. Có những lúc làm việc tới khuya, anh chỉ kịp dùng đồ ăn nhanh cho qua bữa...Dần dà, anh cũng quên mất có một thứ gọi là ẩm thực của quê hương.

Hữu Quân xúc động tới nỗi chỉ biết nhìn chăm chăm vào đĩa đậu sốt. Một câu nói cũng không thốt ra nổi.

Linh ngồi cạnh anh thấy vậy không khỏi mỉm cười tủm tỉm. Đây mới là Hữu Quân của hai năm về trước. Biết ngượng ngùng, biết bối rối và cũng biết xúc động. Cô cứ tưởng môi trường làm việc và ánh hào quang đã tôi luyện anh thành một con người sắt đá, kiêu ngạo rồi cơ. Ai ngờ...

Đúng như người ta vẫn nói “Giang sơn khó đổi, bản tính khó dời.” Con người ta sinh ra, cái tính cách là do trời ban. Đâu phải qua vài năm là có thể thay đổi được!

Linh giả trò, vung tay đập mạnh vào lưng của Hữu Quân, nói với vẻ quan tâm:

- Trông anh đói quá, hay là làm một miếng trước đi. Kéo cái ly trước mặt lại bị nước miếng của anh làm ô uế mất.

Hữu Quân trừng mắt nhìn Linh, nghẹn ngào nói:

- Cô nương quả hiểu ý tại hạ. Tại hạ thực chỉ biết khóc để tỏ lòng biết ơn!

Hai người cứ nói nói cười cười, không để ý đến ánh mắt của bà Hải ở bên cạnh. Trong lòng bà dường như có một thứ gì đó lướt qua...như là nhưng nhớ và tiếc nuối.

Bà chợt nhớ tới một người đã cũ. Đã cũ lắm rồi...Cũ tới nỗi mỗi lần nhớ lại, bà không thể nhớ rõ mặt của người đàn ông ấy nữa. Nhưng dẫu vậy, những kỷ niệm về mối tình đầu đó vẫn cứ nằm mãi trong tim bà. Cho dù mai này có chết đi, thì nó vẫn cứ ở đó...An ổn và gắn chặt...Mãi mãi không thể phai nhạt đi.

Rất nhiều năm trước, nếu không phải do biến cố thì bà và người đàn ông đó đã chẳng phải xa nhau. Tuổi trẻ của bà chóng vánh qua đi trong niềm tiếc nuối, tình yêu của bà cứ thế chết trong sự chờ mong. Quá khứ dần bị thời gian vùi lấp...

Cuối cùng thì người đàn ông đó cũng quên bà. Ông ta không còn trở về nữa rồi!

...

...

Đúng lúc ấy thì Thiên Hoàng bợt bước vào. Vẻ lạnh lùng từ anh anh vẫn chẳng hề thuyên giảm đi khi đứng trước mẹ con Linh. Ánh mắt anh chỉ chăm chăm vào Hữu Quân. Sau đó anh nói:

- Cậu ra đây, tôi có chuyện muốn nói với cậu.

Ba người kia nhìn nhau, tuy không hiểu nhưng cũng chẳng ai dám lên tiếng. Thiên Hoàng đã lớn, anh có đủ khí chất để khiến người ta bội phục. Nhất là đôi mắt, lúc tức giận, đôi mắt anh rất lạnh. Lạnh tới nỗi không ai dám xâm phạm vào nó.

Hữu Quân thở dài rồi đứng lên, theo Thiên Hoàng bước ra ngoài.

Linh nhìn theo dáng hai người, trong ánh mắt không hề cảm thấy có chút điều gì tò mò cả. Vì tất cả mọi chuyện, anh trai đã nói cho cô biết rồi. Cái cô chờ đợi chính là...phản ứng của Hữu Quân.

Tiết trời vào thu, gió buổi tối thổi có chút se lạnh. Nhưng cái khiến Hữu Quân cảm thấy lạnh trong lòng không phải là những cơn gió nhẹ nhợt nhạt như thế này, mà chính là người đàn ông đang đứng quay lưng về phía anh.

Hữu Quân cho tay vào trong túi quần, cố làm vẻ bình thản nói:

- Hẹn tôi ra đây có chuyện gì?

Thiên Hoàng không vội vàng, anh lấy một điều thuốc trong bao ra và châm lửa. Ánh lửa vừa lóe lên đã vội tắt đi. Để lại một tàn sáng màu đỏ cùng một làn khói trắng bốc ra từ đầu lọc. Thiên Hoàng rít một hơi rồi bỏ thuốc ra. Điều thuốc như vẽ một đường mờ ảo trong làn khói. Cùng với đó là tiếng nói không nóng không lạnh của Thiên Hoàng vang lên:

- Nói cho tôi biết cái thai trong bụng của Quyên Vỹ là sao?

15. Chương 15

Hữu Quân nghe vậy vội lùi lại. Nụ cười trên môi đã méo đi một nửa, để lại trên khuôn mặt sự bàng hoàng, lo lắng.

- Anh đang nói cái gì thế?

Thiên Hoàng lúc này mới từ từ quay người lại. Anh vứt điều thuốc xuống dưới đất rồi hung hăng dùng chân dẫm tắt nó. Cơ hồ muốn trừng phạt ai đó!

Quyên Vỹ định lấy cái thai trong bụng cô ta để uy hiếp anh ư? Đợi kiếp sau đi! Anh không phải một con người vô trách nhiệm, nhưng anh hiểu giữa mình và Quyên Vỹ đã xảy ra chuyện gì. Dù trước đó anh có qua lại với cô ta, thì cũng sẽ không bao giờ có chuyện anh để cô phải có con với anh cả. Vậy mà cô ta dám mang tờ xét nghiệm đó tới gặp mẹ anh. Thực là to gan!

Thiên Hoàng nhếch một bên khóe môi lên thành ý cười lạnh, anh nói:

- Cậu vẫn còn diễn kịch? Nếu không phải do chính miệng Phong Lan và Quyên Vỹ nói ra thì tôi có tin chuyện đó không? Vả lại, cậu nghĩ có sự trùng hợp đến nỗi hai người cùng nói giống nhau à?

Hữu Quân đã lấy lại được bình tĩnh, nụ cười trên môi anh thâm trầm lại. Sau đó anh đáp:

- Tại sao lại không có sự trùng hợp đó được? Vậy sao anh không nghĩ tôi bị họ *** hại?

Thiên Hoàng trừng mắt nhìn Hữu Quân, trong đôi mắt như thấp thoáng lửa giận. Nếu đứa con trong bụng Quyên Vỹ là đứa con của anh thì anh không đời nào để cô ta mang đi phá. Anh không phải một thằng đàn ông tồi đến mức độ ấy. Nhưng đó không phải đứa con của anh, anh có thể khẳng định điều đó. Cái Thiên Hoàng muốn chỉ là muốn xác nhận bố của đứa bé đó là ai thôi.

Thực không ngờ...Khi Kim Ngân nói Hữu Quân chính là bố của đứa bé thì anh đã ngỡ tưởng mình nghe lầm. Anh còn nói Kim Ngân đừng đùa ác như vậy, nhưng trước giờ Kim Ngân không phải một người thích đùa. Những điều cô nói với anh tuy mới chỉ từ một phía Quyên Vỹ mà ra, nhưng anh thực muốn biết động cơ cô ta đổ cái thai trong bụng là của Hữu Quân là gì?

- Hữu Quân, tôi tin cậu. Chỉ là làm sao để tôi tin khi mà có quá nhiều thứ bất lợi cho cậu? Phong Lan nói hai tháng trước cô ấy có đặt một phòng ở khách sạn Phương Nam cho cậu và Quyên Vỹ. Còn Quyên Vỹ thì lại khóc lóc nói rằng cô ấy thấy có lỗi với cậu vì đã để mất đứa bé đó. Cậu nghĩ họ mất công làm như vậy là vì lý do gì đây?

Hữu Quân hoảng hốt lùi lại một bước, trên khuôn mặt như không còn chút sắc khí nào. Bàn tay anh nắm chặt lại với nhau. Cơ hồ muốn chọc thủng lớp da bên ngoài. Anh nghiêng rằng định nói nhưng lại không biết phải thốt ra lời nào...

Bởi tất cả đều đúng!

Đứa con ấy là đứa con của anh. Nhưng sau khi Quyên Vỹ mang đi phá rồi cô ấy mới nói cho anh biết. Trước đó anh không hề biết chuyện cô ta có thai với anh.

Hai tháng trước, tại khách sạn Phương Nam.

“Hữu Quân, nghe nói chúng ta sẽ cùng hợp tác với nhau trong ‘rất muốn yêu em’ nhỉ?”

Hữu Quân không hiểu tại sao Quyên Vỹ lại hẹn mình ở đây, nhưng nhìn trong con mắt của cô ta hình như không có điều gì tốt đẹp cả. Nếu không phải cô ta nói có một thứ rất quan trọng muốn đưa cho anh thì anh đã chẳng mất công tới cái nơi mờ ám này làm gì.

Quyên Vỹ rất tự nhiên, cô chỉ quần quanh mình một chiếc khăn tắm hồ hững. Tóc cô ướt bết vào da thịt nhìn rất quyến rũ. Đôi mắt to nhìn chăm chăm vào người con trai đạo mạo trước mặt. Hừ, anh lúc nào cũng thích mặc đồ trắng. Lúc nào cũng thích tỏ ra mình là một người thanh cao. Lúc nào cũng muốn tỏ ra mình ơ hờ với tất cả. Cô ghét cái màu trắng thuộc về anh. Màu trắng thuần khiết ấy làm cô thấy buồn nôn!

Cô đã làm đến mức độ này, để xem anh ta còn giữ được vẻ thanh cao đó hay không.

“Có gì muốn nói thì nói nhanh lên.” – Hữu Quân không nhìn vào Quyên Vỹ, bình thản nói.

Quyên Vỹ mỉm cười bước tới, sau đó cô mạnh dạn ôm lấy Hữu Quân từ đằng sau. Hai cánh tay cô như hai con rắn trườn trên cơ thể anh, rồi sau đó siết chặt đầy mờ ám. Các ngón tay di động trên lớp vải trắng của Hữu Quân, không ngừng đùa nghịch.

Hữu Quân rùng mình rồi đẩy Quyên Vỹ ra xa, trừng mắt đáp:

“Cô làm cái quái gì thế?”

“Làm gì ư? Chẳng lẽ anh không biết? Hữu Quân, em yêu anh! Em yêu anh!”

Quyên Vỹ như bị kích động, trong đôi mắt như hiện lên ngàn sự say mê. Tại sao anh ta lúc nào cũng thích tỏ ra thanh cao trước cô? Cô có điều gì không tốt? Cô là ngôi sao hàng đầu Việt Nam. Cô là ước mơ của rất nhiều người. Chỉ cần cô liếc mắt một cái cũng sẽ có nhiều kẻ phải quy lụy dưới chân cô. Nhưng Hữu Quân thì sao? Anh lại không thèm để ý tới cô lấy một lần. Cô cũng như Hữu Quân, là do một tay Thiên Hoàng dẫn lên ánh hào quang. Hai năm trước còn là một cô gái trẻ tầm thường, không ai biết tới. Cô cùng với Hữu Quân học chung một lớp sân khấu điện ảnh. Sớm đã đem lòng mến mộ người con trai đó. Lúc ấy cô đã tự hứa với lòng rằng phải thật cố gắng, phải thật nổi tiếng...Nổi tiếng rồi anh sẽ chú ý đến cô. Ánh mắt sẽ chỉ dành cho cô mà thôi.

Bây giờ cô đã thực sự nổi tiếng rồi. Hơn nữa lại còn được giải rất cao trong buổi liên hoan phim vừa rồi. Thắm đỏ vinh quang cô đã đắm lên đầy kiêu hãnh, Ánh đèn cùng sự chú ý cô cũng đã tự mình hướng về phía cô...Còn ai dám nói không thích cô chứ?

Hữu Quân, anh cũng không thể thoát khỏi tay cô.

Nhưng mọi sự không như Quyên Vỹ mong muốn, ngay khi cánh tay không chịu yên phận của cô trườn đến hàng cúc áo của Hữu Quân thì cô đã bị anh vô tình đẩy mạnh ra. Cùng với đó là một câu nói tuyệt tình không kém:

“Cô bị điên à? Tôi chẳng có cảm giác gì với cô cả!”

Quyên Vỹ sưng người lại..

Tôi chẳng có cảm giác gì với cô cả!

Tôi chẳng có cảm giác gì với cô cả!

Câu nói đó như một quả bom bùng nổ trong phút chốc, khiến cho trái tim Quyên Vỹ nát vụn ra. Cô không tưởng được rằng một người luôn kiêu ngạo như cô lại có thể bị Hữu Quân nói như vậy. Để được lên ánh hào quang, cô không tiếc thân mình cặp với cả giám đốc AP. Để được anh chú ý, cô không còn cách nào khác mới phải bán thân bán mình để anh chú ý...

Chỉ vì một câu nói hai năm trước của anh:

“Tiêu chuẩn về con gái của tôi rất đơn giản. Chỉ cần hơn tôi là đủ.”

Câu nói đó rất mơ hồ, không rõ ràng...Nhưng Quyên Vỹ đã tự vạch nghĩa ình. Vạch thế nào thì chắc cũng không cần phải nói tới nữa. Thế mà cuối cùng cái cô nhận được lại là sự tuyệt tình này đây.

Quyên Vỹ đứng ra xa, cảm thấy khoảng cách giữa mình và Hữu Quân như càng ngày càng bị kéo giãn. Nước mắt cô tuôn rơi, nhưng giọt nước mắt kiêu hãnh nhưng cũng đầy đau thương. Cô chưa bao giờ để mình khóc trước ai đó, nhưng giờ đây cô lại để nó rơi vô thức trước sự tuyệt tình của Hữu Quân.

“Tại sao? Tại sao lại đối xử với sự trân trọng của tôi như thế?” – Quyên Vỹ đau khổ gào thét. Đôi môi không kìm được liên run run theo từng câu nói.

Hữu Quân hơi chạnh lòng, anh bước lại gần, giọng nói cũng dịu lại đôi chút:

“Chúng ta là từ một điểm đi lên. Tôi không biết tình cảm của cô sâu đậm bao nhiêu...Nhưng tôi đã có người để nhung nhớ rồi.

Choang!

Quyên Vỹ lão đảo, bàn tay vô tình quờ vào chiếc ly cạnh đó khiến nó rơi xuống vỡ tan. Bàn chân cô lại càng không cẩn thận, chiếc ly vừa rơi xuống cô đã hốt hoảng tới nỗi bước lên dẫm vào đồng thủy tinh sắc nhọn ấy.

“A!”

Quyên Vỹ chỉ kịp kêu lên một tiếng rồi ngã thụp xuống. Máu đỏ dưới chân theo vết thương bắt đầu rỉ ra.

Hữu Quân thấy vậy liền chạy tới bế thốc cô lên rồi đặt lên giường. Sau đó cúi xuống nhìn bàn chân của Quyên Vỹ. Đôi mày anh khẽ cau lại, sơ qua cũng thấy có ba mảnh thủy tinh nhỏ đang nằm trong bàn chân của Quyên Vỹ.

“Cô làm gì thế? Sao chẳng chú ý gì vậy?”

Quyên Vỹ nén đau nở một nụ cười, nhưng nụ cười của cô trông thật méo mó. Mồ hôi trên trán bắt đầu túa ra, cô nói trong tiếng thở khó khăn:

“Tất cả sự chú ý của em đều đã nằm ở anh...Anh không biết sao?”

Một thoáng qua đi, Hữu Quân nhất thời không biết nói gì. Cuối cùng, anh đành mím môi rồi đáp:

“Cô mau mặc quần áo vào, tôi đưa cô đi bệnh viện gấp thủy tinh ra. Để lâu sẽ bị nhiễm trùng đó.”

“Không, em không đi bệnh viện đâu...”

Nhìn Quyên Vỹ sợ hãi chạy trốn như vậy, trong lòng Hữu Quân như cũng dâng lên một thứ gì đó như là thương xót. Tại sao cô lại cứ phải làm khổ mình như vậy? Anh hiểu cảm giác yêu đơn phương một người. Có hy vọng, có chờ mong và có biết bao nhung nhớ, đau khổ...Bởi vì chính anh cũng đang phải chịu cảnh đó. Nhưng anh không yêu Quyên Vỹ, thực sự là không yêu cô.

Cuối cùng, không hiểu sao Hữu Quân không kìm được liền cúi xuống hôn Quyên Vỹ. Cái hôn mang đầy sự chiếm đoạt cùng cuồng nhiệt...Và thêm một chút mất kiểm soát.

Trong đầu Hữu Quân lúc ấy chỉ có đấu tranh. Một tiếng nói vang lên ngăn cản anh...Nhưng một nửa lại đẩy anh xuống bờ vực cùng lý trí.

Tại sao anh lại làm thế này? Không, anh không được làm như thế. Người anh yêu là Linh chứ không phải là Quyên Vỹ.

Nhưng cô ấy rất đáng thương. Cô ấy làm tất cả như ngày hôm nay là vì anh...Anh sao có thể tuyệt tình như thế được?

Hữu Quân, mày điên rồi. Mày điên rồi! Nếu còn không mau thức tỉnh thì mày vạn lần cũng không chuộc được lỗi!

Nhưng nếu để một người con gái đau khổ vì mình, thì còn khó khăn hơn cả việc mình từ chối người khác. Nước mắt cô ấy đã rơi, máu cũng đã nhỏ xuống rồi...Tại sao anh phải tuyệt tình với cô? Cô toàn tâm toàn ý vì anh...Cô cần anh. Nhưng Linh thì có cần anh không?

Ý nghĩ cuối cùng của Hữu Quân như là trách móc ai đó. Linh ư? Có lẽ là thế! Bởi vậy mới nói sự ích kỷ rất đáng sợ. Nó có thể nuốt trọn con người ta lúc nào không hay.

Cuộc đời này thực buồn cười, cứ người này đuổi, người kia bắt...Không bắt được thì tự tìm ình một con mồi để tức giận. Tức giận xong rồi lại tự dằn vặt chính mình.

Họ không biết rằng đó chỉ là một sự dằn vặt giả dối mà thôi!

Chuyện gì xảy ra sau đó chắc cũng không cần phải kể ra nữa. Điều chúng ta quan tâm lúc này chính là Hữu Quân định giải quyết thế nào khi mọi chuyện vỡ lở.

Hữu Quân cúi mặt xuống nói:

- Tôi có lỗi với Linh!

Ngay sau khi nói ra câu đó, Hữu Quân lãnh trọn một cú đấm của Thiên Hoàng. Dường như Thiên Hoàng đã dồn toàn bộ sức bình sinh vào cú đấm đó. Sau khi cánh tay anh vung lên, hướng về phía của Hữu Quân, chỉ thấy Hữu Quân ngã bật người ra sau, khoe môi đã bắt đầu rỉ máu.

Thiên Hoàng tức giận, hai mắt vằn vện tia máu đỏ. Anh lao tới nắm lấy cổ áo của Hữu Quân, gằn giọng nói:

- Cậu không có đủ tư cách để

nói câu đó.

Hữu Quân vẫn không để ý gì đến nỗi đau về thể xác, ánh mắt anh như trở lên mơ hồ. Sau đó anh nhếch môi cười giễu chính mình rồi đáp:

- Tôi biết!

Thiên Hoàng không nhịn được liền vung tay lên toan giáng xuống khuôn mặt của Hữu Quân một lần nữa. Hữu Quân cũng khẽ nhắm hờ đôi mắt để hứng chịu...Nhưng đúng vào lúc ấy thì tiếng nói của Linh chợt vang lên:

- Anh Hoàng, đừng đánh nữa.

Thiên Hoàng trước giờ làm việc luôn rõ ràng. Việc gì đã làm là phải làm cho xong, sẽ không vì tác động từ ai mà bỏ dở. Kể cả khi Linh đã lên tiếng ngăn cản. Thiên Hoàng vẫn giáng cú đấm đó xuống khuôn mặt của Quân. Vừa đánh anh vừa nói:

- Cậu biết mà vẫn làm vậy? Cậu có não không hả? Lý trí cậu vứt cho chó gặm rồi à?

Phải tới khi Linh chen vào giữa hai người thì Thiên Hoàng mới dừng lại. Anh không để ý các đốt xương tay của mình cũng đã tím bầm lên từ khi nào. Nhưng anh đâu còn tâm trí để ý nữa chứ? Sự tức giận trong anh đang bùng nổ, bùng nổ như một quả bom không cách nào ngăn cản. Những người ở trong phạm vi của nó chỉ có thể âm thầm mà chịu đựng.

Anh là ai chứ? Là Thiên Hoàng. Anh có tự tôn của anh, một Hữu Quân thấp cổ bé họng mà dám lừa anh sao?

Quyên Vỹ, cô ta vì cái gì mà dám tới gặp mẹ anh để thông báo cái thai đó? Đáng lẽ ra người bị bắt vạ phải là Hữu Quân chứ không phải là anh.

Cảm giác như mình là một con rối trong tay bọn họ, bị họ mang ra chơi đùa, lừa phỉnh. Thiên Hoàng liền nhỏ một bãi nước bọt, sau đó anh nói với giọng đầy miệt thị:

- *****! Đó là đứa con của cậu. Sao cậu lại có thể chó má đến mức đó hả?

Linh nghe vậy mà cũng thấy đau lòng. Cô không hiểu tại sao Hữu Quân lại có thể hành xử như vậy. Tại sao anh lại đang tâm vứt bỏ đứa con của mình, vứt bỏ người đã mang thai đứa con của anh cơ chứ? Nếu câu trả lời rằng: “Là do cô” thì cô chỉ còn biết đau lòng và dằn vặt mà thôi.

Chỉ vì cô mà Quyên Vỹ phải phá bỏ cái thai đó.

Chỉ vì cô mà Quyên Vỹ không có được trái tim của Hữu Quân.

Tất cả mọi thứ...đều bắt đầu từ cô.

- Thiên Hoàng, tôi không hề biết Quyên Vỹ có thai!

Hữu Quân khó nhọc nói. Mỗi khi phát âm, vết thương nơi khoe miệng lại nhắc nhở khiến anh nói không hề dễ dàng gì.

Thiên Hoàng quay người lại, tâm trạng cũng bình ổn được đôi chút. Anh nhìn Hữu Quân nói:

- Cậu không biết? Qua đêm đó cậu thực sự không biết ư?

- Đúng, tôi không biết! – Hữu Quân cũng không sợ hãi, nhìn đáp lại ánh mắt của Thiên Hoàng.

Linh cảm thấy tình hình có vẻ không ổn lắm. Sợ rằng mẹ cô nghe thấy tiếng cãi vã lại chạy ra xem nên đành đứng ra hòa giải:

- Thôi nào. Chuyện này để sau hãy nói được không? Hai người vào ăn cơm đi đã, mẹ đợi rất lâu rồi đó.

Thiên Hoàng nhếch môi cười:

- Nếu em ngồi ăn được với đồng rác thì em cứ ăn. Anh không có đủ sức kiên nhẫn để làm việc đó.

Nói rồi Thiên Hoàng quay người bước đi. Anh ấn tay vào điều khiển xe, chiếc BMW X6 từ đằng xa khẽ nháy lên một cái như chào đón chủ nhân, sau đó đưa anh ra khỏi ngôi biệt thự rộng lớn này.

.
. .
.

Trong một không gian vắng lặng, sự tĩnh mịch như bao trùm lên tất cả, chỉ còn tiếng côn trùng rả rích đằng xa. Tiếng quạt trần vù vù ngay trên đầu...Nhưng những âm thanh ấy chỉ càng khiến không gian thêm yên lặng mà thôi.

Kim Ngân ngồi đối diện với Hoàng Mai, trong ánh mắt có rất nhiều nỗi ưu tư, như nỗi khổ mười năm qua chưa bao giờ được giải tỏa.

Kim Ngân đưa tay vén nhẹ lọn tóc của Hoàng Mai. Các ngón tay cô lạnh khi chạm vào da thịt của Hoàng Mai khiến cô ấy khẽ run lên. Sau đó Kim Ngân nói:

- Tại sao cậu phải giả điên?

Hoàng Mai thở dài, cô quay mặt không nhìn Kim Ngân đáp:

- Bởi vì tôi muốn cậu phải chịu nỗi đau khổ như tôi!

Kim Ngân không hề tức giận trước lời nói đó. Đôi môi hồng của cô hơi giãn ra như muốn cười, nhưng vẫn không thể thành được một nụ cười trọn vẹn. Cuối cùng, Kim Ngân đành mang hết tâm tư của mình ra nói:

- Mười năm trước, bố mình thua đề nên đã vay tiền của Minh Duy. Cậu cũng biết Minh Duy thích cậu, còn Hương Liên thích Vĩnh Khanh...Hai người họ đã lấy bố để ép mình...

Còn chưa nói hết thì Hoàng Mai đã cắt ngang cô bằng một câu nói mang đầy vẻ giễu cợt:

- Và cậu đã vì bố mà chấp nhận phản bội tớ? Cậu chấp nhận giết một sinh mạng còn chưa nhìn thấy ánh sáng mặt trời? Cậu chấp nhận nhìn Vĩnh Khanh đau khổ ra đi?

Từng câu nói của Hoàng Mai như những nhát dao đâm vào lòng của Kim Ngân. Những nhát dao ấy bao nhiêu năm qua Kim Ngân cũng đã tự đâm vào lòng mình rất nhiều lần. Đau khổ ư? Không, đau khổ bây giờ có là gì với cô nữa! Cô đã mất đi cảm giác rồi, mất cảm giác tới nỗi bản thân có muốn tìm lại cũng rất khó.

Không phải cô chấp nhận làm việc đó. Mà là do bất đắc dĩ, hoàn cảnh xô đẩy, và cô không có lựa chọn thứ hai. Nhưng ai hiểu cho cái bất đắc dĩ ấy của cô? Có nhiều người sẽ nghĩ rằng việc bố cô làm thì để bố cô tự gánh lấy. Ông làm khổ cô còn chưa đủ hay sao mà cô phải tự làm khổ mình như vậy? Nhưng họ có hiểu chữ “hiếu” nặng nề thế nào không? Bố dù có điên thì cũng là bố của mình, dù có xấu xa cỡ nào thì cũng là bố của cô...Huống hồ ông chưa một lần đánh mắng cô. Nếu không phải vì thua đề thì ông cũng chẳng lâm vào bước đường đó.

Chuyện của mình tự gây lên thì mình phải chịu. Không chịu được thì đành đổ lên người khác mà thôi. Điều đáng nói ở đây là bố cô cũng chẳng vui vẻ gì khi nhìn thấy cô như vậy cả. Thế nên lúc nào cô cũng tỏ ra vui vẻ trước mặt ông, để ông được yên lòng.

Các bạn có hiểu cảm giác dằn vặt khổ sở như thế nào không? Cô không hề muốn ông giống cô. Không hề muốn ông lại vì những lỗi lầm năm xưa mà tự trách bản thân. Bố cô đã già rồi, cô không muốn ông phải chịu khổ nữa.

Kim Ngân đứng dậy, cô bước tới gần cửa sổ. Ngẩng đầu ngắm nhìn vầng trăng lạnh treo lơ lửng trên cao, trong lòng có một cảm giác đau thương tràn dâng. Cố nén nó lại, Kim Ngân nói:

- Rốt cuộc thì cậu vẫn không hiểu mình, Mai ạ!

- Hiểu cậu thì ai hiểu cho tôi đây?

Hoàng Mai cười lạnh. Đúng vậy, ai sẽ hiểu nỗi khổ cho cô? Cô cũng là con người, cũng là một người có tình mẫu tử. Có người mẹ nào không đau khi đứa con của mình chết đi? Có người nào không đau khi nghe tin người mình yêu đã bỏ sang Mỹ? Cảm giác lúc ấy là một cảm giác tuyệt vọng, đau khổ và chỉ muốn kết thúc cuộc sống này.

Vĩnh Khanh không yêu cô, rốt cuộc thì anh vẫn không yêu cô.

Anh có thể vứt bỏ cô để sang Mỹ, vứt bỏ tất cả những cố gắng của cô để ra đi...

Vậy nên cô chỉ có thể biết trút hết những tuyệt vọng, khổ đau đó vào Kim Ngân mà thôi.

Nếu có người nói cô ích kỷ thì cô cũng chấp nhận. Họ khinh thường cô cũng được, ghét cô cũng được...Nhưng nếu họ đặt bản thân vào hoàn cảnh của cô thì họ sẽ hiểu thôi. Cái gì cũng có hai mặt, chỉ yếu là ta để mình nghiêng về mặt nào. Cô đã nghiêng về cảm tính. Lý trí không đủ để làm chủ con tim...Cô chỉ có thể ích kỷ để bản thân hận người bạn của mình mà thôi.

Con người sống trên đời phải tự biết tìm được rút lui cho bản thân. Nếu cô cũng như Kim Ngân thì còn có thể sống tới ngày hôm nay không? Mỗi người mỗi tính, mỗi người có một mức độ chịu đựng khác nhau. Trước đó cô đã tự tử vì không thể chịu nổi một lần. Nếu cô cũng như Kim Ngân thì cổ tay này phải cắt bao nhiêu lần mới đủ?

- Tôi biết cậu yêu Vĩnh Khanh!

Đột nhiên Hoàng Mai nói câu này khiến Kim Ngân giật mình quay lại. Đó như một đòn kích trúng điểm yếu của cô, khiến cô như một đấu sĩ bị đánh gục trong phút chốc.

- Đúng...Cậu nói đúng! – Kim Ngân thừa nhận.

- Nhưng anh ấy lại chọn tôi...Cậu có biết vì sao không?

Kim Ngân nghiêng đầu nhìn Hoàng Mai, tự cảm thấy hình như cô ấy đang có điều muốn nói ỉn nghe. Đây là điều cô vẫn luôn tự hỏi bao nhiêu năm qua, nhưng không có ai trả lời cho cô cả. Và cuối cùng thì cũng đã có người nghe thấu nó. Hoàng Mai, cuối cùng thì cô ấy cũng nghe thấu những lời tự vấn trong cô.

Kim Ngân bước lại gần, ánh mắt mang vẻ mong chờ:

- Vì sao?

- Bởi vì...

Đúng lúc ấy thì có tiếng chuông điện thoại vang lên, ngắt quãng cuộc nói chuyện của hai người. Kim Ngân và Hoàng Mai cùng nhú mảy nhìn chiếc điện thoại để trên bàn của Kim Ngân. Kim Ngân vội vàng đưa điện thoại lên nghe:

- Alo.

- Có rảnh không?

Kim Ngân liếc nhìn Hoàng Mai, cô không muốn để Hoàng Mai biết người gọi điện cho cô là ai. Tại sao anh ta lại gọi điện vào lúc này chứ? Cuối cùng, cô bước nhanh ra ngoài ban công nói:

- Có chuyện gì không?

- Có rảnh không?

Cái kiểu nói chuyện đáng ghét này! Kim Ngân cau mày vẻ khó chịu, cuối cùng cô cũng đáp cộc lốc:

- Không!

- Được rồi, mười phút nữa anh sẽ ở trước cổng nhà Hoàng Mai đón em. Em chuẩn bị nhanh lên đấy!

Kim Ngân còn chưa kịp trả lời thì điện thoại đã vang lên tiếng tút dài. Cô bặm môi vẻ tức giận, trong lòng không ngừng rĩ ren. Thiên Hoàng, anh ta lại có chuyện vui gì dành cho cô đây? Tại sao cứ vào lúc không muốn gặp nhất thì anh ta lại xuất hiện? Chẳng lẽ anh ta là khắc tinh của cô?

Kim Ngân thở dài, cuối cùng cô cất điện thoại vào túi rồi bước vào. Xem ra, nếu như không đi cùng Thiên Hoàng thì cô cũng vẫn phải đi. Bởi anh ta là Thiên Hoàng. Việc gì đã quyết định rồi tuyệt đối sẽ không thay đổi.

Kim Ngân không hề nhận ra là từ bao giờ cô lại hiểu Thiên Hoàng như vậy? Ngay cả tính cách của anh cô cũng thuộc lòng bàn tay. Phải chăng như người ta vẫn thường nói “lửa gần rơm lâu ngày cũng bén”? Nhưng cô và anh quen biết nhau còn chưa lâu mà!

Có lẽ lại như người khác nói... Tất cả đều là do duyên số. Người có thể lý giải cũng chỉ có ông trời mà thôi.

Kim Ngân khoác túi lên vai, sau đó cô quay ra nói với Hoàng Mai:

- Mình có chuyện ra ngoài một chút. Chúng ta nói chuyện sau nhé?

- Cậu đi đâu? – Hoàng Mai hỏi với vẻ nghi ngờ.

Kim Ngân nhất thời không biết trả lời thế nào. Cô cúi xuống che đi vẻ khó nghĩ trên mặt, cuối cùng trả lời:

- Chú Sáng có gọi inh. Mình phải qua đó bàn giao nốt công việc.

Kim Ngân có nói cho Hoàng Mai biết chuyện cô đã xin nghỉ việc ở tòa soạn Ngôi Sao Mai. Mấy ngày cuối cùng này cô phải bàn giao lại công việc cũng là điều đương nhiên thôi. Chỉ có một điều không thể không nghỉ ngơi được là tại sao lại bàn giao công việc vào đúng lúc quan trọng như thế này? Hơn nữa lại đúng vào lúc Hoàng Ma

i định đem tất cả mọi chuyện mười năm trước ra nói cho Kim Ngân biết.

Chỉ tiếc là Kim Ngân không lường trước được việc Thiên Hoàng lại tới tìm cô lúc này. Nếu nói cô phải ra ngoài cùng Thiên Hoàng thì không biết Hoàng Mai sẽ nghĩ gì nữa. Buồn? Đau? Thất vọng? Hay là sẽ càng khinh ghét cô hơn? Vì vậy cho nên Kim Ngân phải giấu cô ấy.

Hoàng Mai tất nhiên là sẽ không tin, nhưng cô vẫn cứ gật đầu nói:

- Cậu đi đi!

Kim Ngân không an tâm lắm nhưng cũng chẳng biết làm thế nào. Cô đành thở dài rồi bước ra khỏi nhà.

Chỉ còn lại Hoàng Mai ngồi trong phòng. Ánh sáng lạnh từ bóng đèn phủ xuống người cô, như muốn bao vây cô trong nỗi cô đơn. Cô đang nghĩ không biết người vừa gọi cho Kim Ngân là ai? Nếu câu trả lời đúng như những gì cô nghĩ thì...

Hoàng Mai sợ hãi tung chăn ra rồi chạy xuống nhà. Bước chân cô như cuồng lên trước những ý nghĩ của bản thân.

Không, không thể là Vĩnh Khanh được. Bọn họ không thể giấu cô gặp nhau bên ngoài được

Hoàng Mai vội vàng chạy ra, nhưng khi cô tới cổng thì chỉ còn thấy được bóng dáng sắp khuất xa của chiếc BMW X6 kia. Trong lòng thần thờ một hồi, tâm trạng rơi như không có điểm dừng. Không tìm được, Hoàng Mai gào khóc, gọi tên người đã đẩy cô xuống dòng sông mười năm trước:

- Kim Ngân, Kim Ngân...

Bác sĩ Đường nghe thấy tiếng gào khóc ở bên ngoài thì cũng nhanh chóng chạy ra xem. Lại có chuyện gì rồi? Tại sao Kim Ngân đã vội vàng, Hoàng Mai lại càng vội vàng hơn thế này?

Và lúc bà Đường đặt tay lên vai của Hoàng Mai thì cũng là lúc cô sụp đổ. Bóng dáng cô đổ xuống như tất cả những khi vọng bấy lâu này tan vỡ. Cô vừa khóc vừa nói:

- Chị Đường, hãy gọi cho tôi một chiếc xe...Nhanh...Xin chị đấy! Tôi phải đuổi theo bọn họ.

Cho dù không kịp thì cô cũng phải đuổi theo. Bởi hạnh phúc sau này của cô đều nằm trong cuộc rượt đuổi không bao giờ ngừng nghỉ này!

16. Chương 16

- Anh muốn đưa tôi đi đâu? – Kim Ngân không tìm được lòng liền quay sang hỏi Thiên Hoàng.

Từ đầu tới giờ, anh ta không hề nói câu gì với cô. Khác hẳn với thường ngày. Nếu là ngày thường, gặp cô, Thiên Hoàng đã ba hoa chích chòe đủ mọi thứ trên đời này rồi. Còn cô thì vẫn chỉ im lặng. Nhưng lúc này, người im lặng là Thiên Hoàng chứ không phải là cô.

Anh ta đang có tâm sự gì hay sao? Kim Ngân suy nghĩ. Nếu như Thiên Hoàng có tâm sự thì sao lại tới tìm cô?

Thiên Hoàng mắt vẫn nhìn đường, không để ý gì tới câu hỏi của Kim Ngân. Qua ánh đèn vàng vọt chiếu vào, khuôn mặt anh như phủ mờ một thứ gì đó bàng bạc. Do vừa rời ra ngoài vội nên anh vẫn chỉ mặc bộ thể thao ở nhà. Trông bộ dạng anh lúc này giống một vận động viên hơn là một giám đốc AP lạnh lùng luôn gây áp lực cho người khác.

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu. Chỉ biết hai người cứ im lặng như thế cho tới lúc xe dừng lại. Thiên Hoàng đưa Kim Ngân đến quảng trường. Điều này khiến cho cô không khỏi khó hiểu.

- Tại sao lại tới đây?

Thiên Hoàng nhìn Kim Ngân, không nóng không lạnh đáp:

- Ở đây nhiều người, nhộn nhịp. Mua một lon cà phê rồi ngắm đường phố cũng vui.

Lúc Thiên Hoàng xuống xe rồi Kim Ngân vẫn còn ngồi đó thần thờ. Hôm nay anh ta sao vậy? Lại có nhả hứng ngắm đường ngắm phố nữa. Không phải là có ai tiêm thuốc vào đầu anh ta rồi đó chứ?

Cuối cùng thì vẫn không có ai giải đáp cho cô sự khó hiểu này. Kim Ngân vội lắc đầu rồi mở cửa xe bước xuống.

Thiên Hoàng đợi Kim Ngân bước đến bên cạnh mình, sau đó anh rất nhẹ nhàng nắm lấy tay cô. Nhưng không ngờ khi hai bàn tay vừa chạm vào nhau thì Kim Ngân đã vội rút lại không suy nghĩ. Sau khi nhận được một cái nhìn đầy lạnh lùng của Thiên Hoàng, Kim Ngân vội cúi đầu xuống giải thích:

- Ở đây có rất nhiều phóng viên đang rình mò, chúng ta cứ giữ khoảng cách vẫn là tốt nhất.

Thiên Hoàng cười lạnh, anh hung hăng giật lấy bàn tay của Kim Ngân rồi nắm chặt. Gằn giọng đáp:

- Tôi thấy hình như không phải vậy. Lúc ở cạnh tôi, em vẫn giữ khoảng cách đó thôi.

- Tôi... – Kim Ngân không biết đáp lại ra sao. Cuối cùng cô đành bất lực để anh nắm lấy tay mình.

Quảng trường người đông nhộn nhịp. Bên tai còn vang lên tiếng nhạc sôi động của giới trẻ. Cột đồng hồ phía xa xa phát sáng, như tỏa sáng cho từng khoảnh khắc trong cuộc đời của mỗi con người. Từng gánh hàng rong đi qua đi lại, trên môi là những lời chào hàng đầy hấp dẫn. Kim Ngân thích thú ngắm nhìn cảnh vật, trong lòng không khỏi dâng lên một niềm háo hức.

Đã lâu rồi cô chưa tới quảng trường. Vào buổi tối thì lại càng không. Trước kia, cô thường phải làm việc vào buổi tối. Hôm nào nghỉ thì tới chỗ Hoàng Mai. Thời gian của cô dày tới nỗi có những lúc bản thân không còn khái niệm về nó nữa. Giờ đây, người đưa cô tới quảng trường thành phố lại là Thiên Hoàng. Trong lòng cô đúng là có gì đó rất khó tả.

Thiên Hoàng mặc một bộ đồ thể thao màu đen, đối lập hoàn toàn với bộ thể thao mười năm trước của Vĩnh Khanh. Khuôn mặt nghiêm nghị, nam tính. Đàn ông 33 tuổi như anh trên đời này không phải là thiếu, nhưng Kim Ngân thấy có rất ít người có thể che giấu cảm xúc giỏi như anh.

- Ngồi đây, tôi đi mua cà phê! – Thiên Hoàng nói.

- Để tôi đi cùng anh! – Kim Ngân vội vàng đáp.

Thiên Hoàng hơi sững người, một lúc lâu sau rồi anh cũng gật đầu:

- Được!

Kim Ngân tự nghĩ mình đúng là một con người mâu thuẫn. Khi Thiên Hoàng nắm tay cô, cô còn muốn vùng ra. Nỗi sợ hãi trong lòng cô tuy không lớn, nhưng vẫn là một lời nhắc nhở khiến cô không dám chạm vào anh. Rồi bây giờ, khi đôi bàn tay ấy sắp buông ra sao cô lại thấy sợ đến nhường này? Phải chăng như người ta vẫn thường nói: “Hối hận luôn nằm trong cái cuối cùng”? Cô không biết bản thân đã đi tới đâu, nhưng cô thấy bản thân như mang hai tâm hồn khác nhau. Đối lập hoàn toàn. Tựa như màu đen và màu trắng, luôn luôn tồn tại song song trong Kim Ngân, khiến cho cô phải khó nghĩ.

Hai người tay trong tay bước tới một quầy hàng. Trông họ như một đôi vợ chồng trẻ, nhìn vào cái nắm tay ấy thấy bình yên vô cùng. Nếu trên đời này mọi thứ đúng như những gì ta nhìn thấy thì tốt biết bao...

Tuy nhiên, cái cốt lõi mới quyết định tất cả. Về bề ngoài đôi khi chỉ là vỏ bọc đầy giả dối!

Thiên Hoàng mua inh một cốc cà phê đen, còn Kim Ngân thì uống trà sữa. Sau đó hai người ngồi xuống một bậc thềm. Kim Ngân thổi nhẹ lớp váng của trà sữa, khuôn mặt lộ ra chút thích thú trẻ con. Cô cười rồi lại thổi tiếp, ánh mắt sáng như sao sa.

Thiên Hoàng chăm chú ngắm nhìn Kim Ngân, trong lòng không hiểu sao lại cảm thấy rối bời và xót xa. Thật tội nghiệp, chỉ một điều giản đơn cũng khiến cô ấy vui vẻ như thế. Hạnh phúc với Kim Ngân xa xỉ tới vậy sao? Tuy anh biết Kim Ngân đã chịu nhiều đau khổ, nhưng anh không hiểu cô đã phải chịu đau khổ tới mức độ như thế nào. Nếu cái đau khổ ấy khiến cô dần mất đi cảm giác hạnh phúc... thì thực là đáng thương.

Không kìm được, Thiên Hoàng đưa tay lên vén nhẹ lọn tóc của Kim Ngân. Các ngón tay của anh vẫn còn hơi ấm của cà phê, vừa chạm vào da thịt đã khiến Kim Ngân hơi rút người lại. Cô nhìn anh, trong con người đen láy không thể nhìn rõ bóng hình anh in trong đó. Mây cô hơi nhú lại, như là đang phân vân. Cuối cùng cô mới gượng cười rồi nói:

- Anh đừng đối xử quá tốt với tôi.

- Tại sao? – Thiên Hoàng nhướn mày hỏi.

- Bởi vì tới một lúc nào đó, anh sẽ phải hối hận.

Thiên Hoàng khẽ cười, anh đưa cà phê lên miệng nhấp. Rồi mới nói:

- Thực ra có hối hận hay không thì cũng đâu thay đổi được gì. Chẳng phải mọi chuyện đã xảy ra rồi hay sao? Con người nên hướng tới tương lai, sống cho hiện tại và cất đi quá khứ. Anh không phải là một con người giỏi ăn nói, nhưng anh nghĩ trong lòng em hiểu rõ ý của anh.

Tất nhiên là Kim Ngân hiểu ý của Thiên Hoàng. Cô rất hiểu là đằng khác. Bởi mười năm qua cô vẫn nghĩ mình phải như vậy. Phải cất đi quá khứ và hướng về phía trước. Phải sống thật tốt, thật hạnh phúc. Nhưng trên đời này có quá nhiều sợi dây ràng buộc cô. Sợi dây thắt chặt nhất là tình cảm. Cô vốn là một người con gái yếu đuối, lại luôn muốn khoác lên mình chiếc áo mạnh mẽ để đánh lừa mọi người. Có lẽ chính vì điều ấy nên cô cứ mãi loay hoay trong cô độc.

Kim Ngân mỉm cười, khi cười, đôi môi cô rất đẹp. Tựa như hai cánh hoa đang khép vào nhau, nhẹ nhàng và thanh thoát. Rồi Kim Ngân đặt cốc trà sữa sang bên cạnh. Sau đó cô ngẩng mặt lên trời nói:

- Anh có thấy trên bầu trời hôm nay có gì không?

Thiên Hoàng không hiểu ý của Kim Ngân, nhưng anh vẫn trả lời:

- Có trăng và có sao.

- Đúng vậy, có trăng và sao. Nhưng theo quy luật của tự nhiên thì tới một lúc nào đó, bầu trời sẽ chỉ còn sao mà thôi. Có đôi khi, trời còn không có cả sao. Anh nói xem, tại sao lại phải thay đổi như vậy? Tại sao nó lại không theo ý muốn của ta?

- Bởi vì nó vốn thế. Những chuyện thế này đâu phải do ta quyết định. Đâu phải ta muốn có sao là có sao, đâu phải muốn có trăng là có trăng.

Kim Ngân nghe Thiên Hoàng nói vậy liền cúi mặt xuống mỉm cười. Sau đó cô quay sang anh nói:

- Tôi không phải là một người giỏi ăn nói, nhưng tôi nghĩ là anh cũng sẽ hiểu được ngụ ý của tôi.

Thiên Hoàng nhất thời không biết nói sao. Trong lòng anh thầm cười khổ. Đúng là Kim Ngân, thế nào cũng có một bức tường bảo vệ. Dù cô ấy làm gì thì cũng có những nỗi khổ của riêng mình. Chính nỗi khổ ấy là những lời biện hộ. Khi bị người khác động vào, cô liền mang những thứ đó ra để bảo vệ cho những quan điểm của mình.

Bất ngờ, Thiên Hoàng cúi người xuống hôn Kim Ngân. Cốc cà phê được anh đặt xuống cạnh đó từ bao giờ. Đôi tay liền khóa lấy mọi sự chống cự của cô, không cho cô chạy thoát.

Anh không phải là kiểu người thích “đánh úp” như thế này, nhưng Kim Ngân phòng bị quá chặt, lúc sơ hở lại để hở quá lớn, khiến cho anh bị thu hút, không thể không lao lên tấn công.

Kim Ngân bị Thiên Hoàng hôn tới nỗi bàn tay cô chỉ biết chơi với đũng sau lưng anh. Định kêu anh dừng lại nhưng khi mở miệng ra, lưỡi của Thiên Hoàng đã được thả vào bên trong.

Hương cà phê và hương trà sữa hòa quyện vào nhau, khiến nụ hôn như mang hương vị rất lạ lùng. Đắng đắng, ngọt ngọt.

Cuối cùng, thần trí của Kim Ngân bị đánh bay hoàn toàn. Cô buông tất cả những dè chừng, những phòng bị bấy lâu xuống mà đáp lại anh. Tựa như một lần buông xuôi cho tất cả, phó mặc cho số phận định đoạt. Nếu chỉ vì một nụ hôn mà ông trời muốn trừng phạt cô thì cô thấy định mệnh đúng là đã quay lưng lại với cô rồi. Cô chưa bao giờ toàn tâm toàn ý hôn một người đàn ông, nếu đây là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng thì cô cũng chấp nhận.

Hai người ngồi trên bậc thềm lên tượng đài của quảng trường ôm hôn nhau. Mặc kệ tất cả những gì đang diễn ra xung quanh. Mặc kệ những ánh mắt ái ngại và hiếu kỳ đang đổ về phía họ. Cả thế giới này chỉ còn mình họ mà thôi.

Hơi thở dồn dập dần, cánh tay Thiên Hoàng đỡ sau gáy Kim Ngân không an phận dần trượt xuống dưới. Hương cà phê và trà sữa cũng mất dần theo cái trượt tay đó, chỉ còn lại dục vọng mê mẩn.

Kim Ngân bừng tỉnh, cô vội đẩy Thiên Hoàng ra với vẻ sợ hãi. Sau đó trừng mắt nhìn anh quát:

- Anh làm cái gì thế?

Thiên Hoàng cũng không biết nói sao. Bàn tay vẫn lơ lửng giữa khoảng không, ánh mắt dần dần trở lại vẻ bình thường. Thấy Kim Ngân hoang mang như vậy anh lại muốn tiến đến ôm cô vào lòng, nhưng nhớ lại hành động xúc phạm của mình vừa rồi anh đành thở dài rồi cúi mặt xuống nói:

- Xin lỗi!

Kim Ngân không nói gì. Cô quay mặt sang phía khác, không nhìn anh nữa.

Chẳng biết thời gian đã trôi qua bao lâu, chỉ biết trong cái nhộn nhịp đang diễn ra ở quảng trường lại tồn tại một sự trầm mặc. Thiên Hoàng và Kim Ngân ngồi cạnh nhau, nhưng tưởng như giữa họ đang có một khoảng cách vững chắc. Kim Ngân miết nhẹ cốc trà sữa, trong lòng rối ren khôn cùng. Nếu vừa rồi cô không ngăn cản kịp lúc thì anh ta định làm gì cô? Kim Ngân không dám nghĩ tiếp, thực sự là không dám nghĩ tiếp.

Cô biết Thiên Hoàng là một người đàn ông phong lưu và có kinh nghiệm tình trường. Với phụ nữ, anh có đủ kinh nghiệm khiến họ sa vào bẫy tình. Nhưng cô không giống những người phụ nữ khác, cô còn có Hoàng Mai, còn có Vĩnh

Khanh...Còn có những rào cản về tâm lý với anh.

Nếu như không có mười năm trước...Thì có lẽ cô đã thực sự bị Thiên Hoàng hạ gục.

- Mẹ ơi, họ vừa làm gì vậy? – Đằng trước, một đứa trẻ ngây thơ hỏi.

Câu hỏi này không chỉ khiến bà mẹ mà cả Thiên Hoàng và Kim Ngân đều cảm thấy bối rối. Trước ánh mắt hiếu kỳ, chờ đợi của đứa trẻ, Kim Ngân chỉ biết gật đầu về bối rối. Nụ cười trên môi cô trông thật gượng gạo. Còn Thiên Hoàng ở bên cạnh thì có vẻ bình tĩnh hơn. Anh chỉ cười cười rồi gật đầu về ái ngại với người phụ nữ kia.

Bà mẹ không biết cúi xuống nói thầm vào tai con những gì, chỉ biết sau khi họ bỏ đi, câu nói của đứa trẻ như đánh trúng vào trái tim của Kim Ngân:

- Hóa ra muốn người khác biết mình yêu họ thì ta phải làm vậy hả mẹ?

Kim Ngân từ từ quay lại nhìn Thiên Hoàng, trong ánh mắt như chứa một thứ tâm tư gì đó. Anh yêu cô không? Rồi cuộc thì anh có yêu cô không? Cô đã đau khổ mười năm cùng quá khứ? Đáng ra 28 tuổi cô đã có một gia đình êm ấm. Có một người chồng cùng những đứa con thơ...Nhưng vì cái gì mà cô phải chịu cô độc tới ngày hôm nay?

Bởi vì dấn vặt. Vì cô hận chính bản thân mình! Nên cô không cho phép bản thân được hạnh phúc hơn ai khác.

Nhưng trong tình yêu không nên miễn cưỡng. Người Thiên Hoàng yêu không phải là Hoàng Mai, cũng giống như khi xưa, người Vĩnh Khanh chọn không phải là cô. Cô hà tất phải ép họ tới bước đường cùng? Ừ, cứ cho là cô cố chấp, là cô ngu dốt, là cô ích kỷ đi...Nhưng rõ ràng chỉ mình Hoàng Mai có quá khứ mà thôi. Còn Thiên Hoàng? Anh không có tình cảm với cô ấy. Khi đã không có tình cảm thì sao ép buộc được anh?

- Anh có yêu tôi không?

Câu hỏi của Kim Ngân như một đòn kích trúng trái tim của Thiên Hoàng. Anh mở to mắt nhìn cô, như nhìn kỹ lòng mình xem có yêu cô hay không? Yêu và thích là hai phạm trù hoàn toàn khác nhau. Anh thừa nhận là mình thích và cảm thấy hứng thú với cô. Nhưng để yêu thì e là...

Anh bị ảnh hưởng bởi lời dạy của bố quá nhiều. Để yêu một người...Anh không biết như thế nào thì gọi là yêu một người nữa.

Thiên Hoàng thu ánh mắt lại, sau đó đáp:

- Con gái bọn em hình như rất thích hỏi mấy câu kiểu này!

- Anh trả lời thôi đi. Anh có yêu tôi không?

Trả lời rồi thì sao? Trả lời rồi cô sẽ làm gì anh? Đáp lại anh? Hay là vẫn giữ khoảng cách với anh? Ôi, anh chẳng quan tâm những điều đó đâu. Vì anh là Thiên Hoàng cơ mà!

Cuối cùng thì Thiên Hoàng cũng mỉm cười rồi trả lời rất nhẹ nhàng:

- Chẳng biết nữa. Nhưng hình như là có.

Trái tim Kim Ngân chợt run lên một nhịp, nhưng cô vẫn cố nén những cơn sóng lòng đang không ngừng dâng trào lại. Cô nói:

- Tôi muốn một câu trả lời chắc chắn...

Thiên Hoàng cười khổ. Hôm nay Kim Ngân sao vậy? Cô ấy dường như đang sợ hãi mọi thứ tuột khỏi tầm kiểm soát của mình. Cho nên mới hỏi anh những câu lằng nhằng kiểu này hay sao? Thực ra mà nói, yêu hay không đối với anh không quan trọng. Cái quan trọng là anh đã đủ chín chắn để quan tâm tới cô, cho cô ấy một thứ hạnh phúc mà cô chưa bao giờ mơ tới. Đó có phải là yêu hay không?

Ba mươi ba sống trên đời, tình yêu vốn đã nằm sau sự nghiệp, anh không nghĩ rằng có một ngày bản thân phải đưa ra quyết định yêu hay không yêu một người con gái.

Thiên Hoàng thở một hơi dài, sau đó anh đứng dậy rồi nói:

- Đi ăn đã, anh đói rồi!

-...

Kim Ngân tức đến nỗi không biết nói gì. Tại sao anh ta không nghiêm túc một lần với cô được nhỉ? Lần nào cũng đùa đùa cợt cợt, cứ như thể dù trời có sập xuống cũng chẳng liên quan tới anh vậy. Đây là điểm mà Kim Ngân cô ghét nhất ở Thiên Hoàng. Bởi cô là một người nghiêm túc. Cái cô cần là sự tôn trọng từ anh. Tại sao anh lại không hiểu?

Thấy được vẻ khó chịu của Kim Ngân, Thiên Hoàng đành cúi xuống kéo cô dậy rồi nói với giọng bất lực:

- Anh chịu thua em rồi. Nhưng quả thực là từ tối tới giờ anh chưa có gì bỏ bụng. Người ta nói cái gì nhỉ? Có thực mới vực được đạo. Em phải để anh ăn no đã rồi mới tỉnh táo trả lời được câu hỏi hóc búa này chứ! Phải không?

Kim Ngân không còn cách nào khác đành bật cười trước những lý luận của Thiên Hoàng. Lại thế rồi, anh ta lại không nghiêm túc. Nhưng chẳng hiểu sao, mỗi lần thấy Thiên Hoàng đùa cợt, trong lòng Kim Ngân lại cảm thấy có gì đó ấm áp đang len lỏi. Cô từng tự làm bản thân vui rằng: Thiên Hoàng là một người đàn ông lạnh lùng, không phải ai anh cũng để lộ vẻ dễ gần ấy ra. Người có được niềm phúc ấy chỉ có thể là cô thôi!

Rồi như nhớ ra được điều gì đó, Kim Ngân vội kéo tay Thiên Hoàng lại hỏi:

- Khoan đã, tại sao anh lại tới tìm tôi vậy?

Thiên Hoàng không trả lời ngay, anh ngẩng mặt lên trời thở dài. Như muốn gửi bão nổi ưu tư lên bầu trời rộng lớn kia. Sau đó mới đáp:

- Có đôi khi muốn tìm em tâm sự!

Kim Ngân cứng họng không nói được gì. Tâm sự ư? Cô thề nếu Thiên Hoàng tâm sự với cô được một câu gì thì cô đã chẳng khó nghĩ tới nỗi phải hỏi anh lý do cả. Rốt cuộc thì vẫn là không muốn cô biết. Những suy nghĩ trong anh vẫn là một dấu hỏi chấm lớn đối với cô.

Kim Ngân lắc đầu về bất lực, rồi cô bỏ lên trước cùng một câu nói:

- Đi thôi!

Khi chiếc BMW X6 vừa rời đi thì cũng là lúc một chiếc taxi theo ngay sau đó. Cơ hồ chiếc taxi đã ở đó khá lâu rồi, và cũng đã chứng kiến tất cả. Nhưng không ai biết người đang ngồi trong chiếc taxi ấy nghĩ gì. Và rốt cuộc thì cô ta đang muốn làm gì.

.

.

.

Thiên Hoàng đưa Kim Ngân tới một khu resort nổi tiếng trong thành phố. Nếu chỉ vì muốn no bụng mà tới đây thì quả là khoa trương, nhưng Thiên Hoàng lại không nghĩ mình chỉ cần no bụng vào lúc này. Sau chuyện của Hữu Quân, anh muốn mình được tỉnh tâm đôi chút. Quả thực là anh thấy rất bất ngờ, bất ngờ thay cho cả Linh. Cũng may là em gái anh chưa nhận lời yêu cậu ta, nếu không thì đã có một tràng bi kịch rơi xuống đầu rồi!

Đây là khu resort của một người mà Thiên Hoàng quen, cũng là bạn của anh. Đã lâu rồi hai người chưa gặp gỡ và nói chuyện. Chắc cũng năm năm rồi chứ ít gì nữa. Nay nhân dịp tới đây, gọi cậu ta đến hàn huyên đôi chút.

Kim Ngân đưa mắt ngấm nhìn mọi thứ xung quanh, trong lòng không khỏi trầm trồ khen ngợi. Đúng là nơi thượng lưu, chỉ có dân lấm tiền mới dám vào đây thôi. Trước giờ làm phóng viên, Kim Ngân cũng chưa thấy ca sĩ, diễn viên nào bước chân vào nơi này cả. Cô đang tự hỏi liệu có phải tay nghề của cô giảm xuống rồi hay không? Nhưng câu trả lời chính là đội bảo vệ đứng trước cổng và những thứ ngăn cách hoàn toàn với thế giới bên ngoài trong khu resort này.

Toàn bộ căn phòng mà cô đang ngồi được trang trí như trong một khu rừng sinh thái. Biết rằng tất cả chỉ là đồ giả, nhưng nhìn lại rất thật. Lúc mới bước chân vào, cô lại còn tưởng mình bước nhầm đường, lạc vào một khu rừng nào đó nữa cơ. Bốn bức tường phủ rêu xanh kia nhìn thì có vẻ yếu ớt nhưng lại kiên cố vô cùng. Chất lượng cách âm có thể nói là tuyệt đối, không ai có thể nghe lén. Cửa sổ bằng kính đen ngăn cách. Chỉ có người ngồi trong trông ra được, còn người ở ngoài thì không. Trần nhà được thiết kế theo lối phương tây. Đèn chùm rực rỡ chiếu xuống rất trang trọng và huy hoàng, như đối lập với cảnh sắc bên trong, nhưng về tổng quan thì lại hòa hợp vô cùng. Bạn hãy tưởng tượng một khu rừng được ánh mặt trời chiếu sáng xem sao...Đây chính là cảm giác của Kim Ngân khi đứng trong căn phòng này.

Thiên Hoàng gọi món rồi nói nhỏ gì đó với nhân viên. Họ chỉ gật đầu mỉm cười lịch sự rồi lù ra ngoài. Không gian chỉ còn hai người, bỗng chốc trở lên vắng lặng.

- Đây là lần đầu tiên em tới đây nhỉ? – Thiên Hoàng mở lời phá vỡ bầu không khí ảm đạm này.

Kim Ngân đáp:

- Tôi làm gì có tiền mà tới đây chứ?

Đó là sự thật. Một phóng viên quèn như cô không những nghèo về thời gian mà còn nghèo về tiền bạc. Làm tám năm tại Ngôi Sao Mai, cô chưa bao giờ thấy bản thân dễ thở hơn trong những mối lo toan thường tình về cơm ăn áo mặc, thời gian và sức lực cả.

Thiên Hoàng không nói gì nữa. Anh mở nút chai vang Ý, sau đó rót ra hai chiếc ly đã được bày sẵn ở trên bàn. Chất lỏng màu đỏ sẫm sánh và vào thành ly, lại như rõ ràng, lấp lánh dưới ánh đèn...Trông hấp dẫn và quyến rũ vô cùng.

- Đây là resort của bạn anh – Thiên Hoàng lại là người mở lời trước.

- Ồ, hóa ra thế.

- Nhưng không phải là chúng ta được ăn miễn phí đâu nhé? Với tính cách của cậu ta, chắc phải lấy của anh gấp đôi mất.

Kim Ngân thấy hơi khó hiểu:

- Anh nói điều này với tôi làm gì?

Thiên Hoàng cười cười:

- Để cho em thấy là theo đuổi em, anh đã vất vả thế nào.

Kim Ngân không nói gì, nhưng hai tai cô đã đỏ lựng lên vì ngượng ngùng rồi.

Thiên Hoàng rất thích thái độ này của cô. Mỗi lần như thế, anh đều thấy cô rất dễ thương. Vậy mà không hiểu sao cô cứ phải tỏ ra mình là người già dặn, đau khổ làm gì kia chứ? Cứ như thế này không phải là vui hơn sao?

Đúng lúc ấy, có một người đàn ông chạc tuổi Thiên Hoàng bước vào. Người đàn ông đó mặc một bộ âu phục lịch lãm, nhưng các đường nét trên khuôn mặt lại rất hiền hòa, khả ái, gây cho người khác một sự thân thiện. Khi anh đứng với Thiên Hoàng, tựa như hai con người đối lập với nhau. Một sáng một tối, một trắng một đen... Sự đối nghịch này quả khiến người ta do dự!

Nhưng chúng ta hay gạt vẻ đẹp của anh qua một bên đã. Vì điều chúng ta cần nói đến lúc này chính là sự xuất hiện đầy bất ngờ của Hoàng Mai ngay sau đó.

Sự xuất hiện kếp này khiến Kim Ngân và Thiên Hoàng không khỏi kinh ngạc. Trong ánh mắt mỗi người như có một suy nghĩ khác nhau. Riêng Kim Ngân, cô là người bộc lộ rõ nhất nỗi hoang mang của mình.

- Hoàng Mai, Đức Trung... Tại sao lại là hai người? – Kim Ngân bật thốt lên câu hỏi, cũng là mối nghi vấn lớn nhất của mình lúc này.

Người đàn ông tên Đức Trung kia còn chưa kịp nói gì thì Hoàng Mai đã lao tới giáng một cái tát xuống khuôn mặt ngập tràn sự hoang mang của Kim Ngân. Trông cô như người vừa bị ai đó cướp đi thứ quý giá nhất, rồi cô nghiêng răng nói:

- Kim Ngân, tại sao cậu lại làm như vậy với tôi?

Thiên Hoàng thấy Kim Ngân bị tát, theo bản năng, anh vội bật người dậy rồi lao tới giữ chặt lấy bàn tay đang định vung lên một lần nữa của Hoàng Mai. Sau đó anh trừng mắt quát:

- Dừng lại!

Hoàng Mai như người mất đi hoàn toàn lý trí. Cô như người

lâm vào cảnh tuyệt vọng không còn lối thoát. Như người bị rơi xuống dòng sông và vùng vẫy giữa dòng nước đang không ngừng nuốt trọn lấy mình. Cô liên tục lắc đầu như để tự đánh lừa bản thân rằng hiện thực không phải thế này. Hiện thực là Vĩnh Khanh phải trở về bên cô.

Cuối cùng, như đã mất đi hoàn toàn lý trí, Hoàng Mai liền đẩy mạnh Thiên Hoàng ra. Thiên Hoàng không nghĩ rằng Hoàng Mai lại dùng hết sức bình sinh để làm điều đó, anh theo lực đẩy của cô ngã bật người ra sau. Cùng lúc ấy, chiếc giá để chậu cây cảnh ở bên trên bị người anh va vào, lập tức rơi xuống dưới.

Choang!

Cả chậu cảnh rơi trúng xuống đầu Thiên Hoàng, vỡ tan nát. Khoảnh khắc các mảnh vỡ tách xa nhau, âm thanh choang vang của chất liệu sứ phát ra... như ký ức đã nằm ngủ quên bao nhiêu năm qua đột nhiên vỡ òa. Chúng chạy qua tâm trí anh như một thước phim sống động, khiến con tim anh đập mạnh theo từng khoảnh khắc:

“Tôi tên là Vĩnh Khanh. Học lớp 6C khoa Kinh Tế.”

“Kim Ngân, cô ngốc quá. Không thi đỗ đại học thì sao phải tự tử chứ? Năm sau thi lại cũng được. Tạm thời cứ học ở trường này đi đã.”

“Vĩnh Khanh, anh nắm tay em một lúc có được không?”

“Xin lỗi, Kim Ngân. Tôi không thể yêu cô. Người tôi cần là Hoàng Mai!”

“Vĩnh Khanh, anh là đồ tồi!”

...

...

“Vĩnh Khanh, chúng ta có con rồi.”

“Kim Ngân, tại sao cô lại muốn giết đứa con của tôi? Tại sao? Cô hận tôi đến mức đó ư?”

“Không phải em, không phải em muốn thế đâu...”

Được, nếu em đã muốn hận tôi thì cũng đừng trách tôi vô tình...Cả đời này, tôi nhất định sẽ không tha thứ cho em.

17. Chương 17

Tại bệnh viện, một giờ sáng.

Kim Ngân, Hoàng Mai và Đức Trung ngồi bên giường bệnh. Người nằm trên đó không ai khác chính là Thiên Hoàng. Mà không, đó là Vĩnh Khanh!

Bác sĩ nói Vĩnh Khanh bị gián đoạn trí nhớ một thời gian dài, nhưng không phải do chấn thương đầu. Anh không hoàn toàn quên đi tất cả mọi việc, nhưng bản thân và toàn bộ ký ức xảy ra vào mười năm trước đã hoàn toàn quên. Bác sĩ cho biết, có thể là trong quá trình phẫu thuật, anh bị tác động từ thuốc gây mê. Cũng có thể là do quá sốc khi gặp tai nạn hoặc trước khi gặp tai nạn, anh đã gặp một chuyện gì đó có ảnh hưởng rất lớn tới bản thân và muốn quên đi nó...

Bác sĩ nói rất nhiều, nhưng Kim Ngân không có đủ sức để nghe hết. Cô từ từ ngồi xuống chiếc ghế cạnh đó, cả khuôn mặt dần trở nên trắng bệch. Không phải là Vĩnh Khanh đã chết rồi ư? Tại sao bây giờ lại xuất hiện trước mặt cô thế này?

Cô có một cơn ác mộng của riêng mình, cơn ác mộng ấy vẫn luôn ám ảnh cô mỗi đêm. Trong cơn mơ đó, cô thấy Vĩnh Khanh tới tìm cô, thấy Hoàng Mai khóc gọi tên cô, và thấy đứa con của họ cười với cô...Tất cả đều chân thực tới nỗi khiến bản thân cô sợ hãi, hoang mang...Mười năm, cuối cùng thì mười năm cũng đã qua đi. Và tất cả đều là do cô tự huỷ hoại hoặc mà thôi.

Vĩnh Khanh chưa chết. Anh vẫn sống. Chỉ là đoạn ký ức về mười năm trước đã quên rồi! Nhưng ông trời thực muốn trêu ngươi, mười năm sau gặp lại...Mọi chuyện như đi đường vòng. Tất cả đều quay về thời điểm đó. Thời điểm đen tối nhất trong cuộc đời của Kim Ngân.

Kim Ngân vẫn còn nhớ cảnh trước khi ngất đi, Vĩnh Khanh đã nhìn cô bằng một ánh mắt rất lạnh lẽo. So với ánh mắt của Thiên Hoàng, thì ánh mắt đó của anh còn lạnh hơn gấp nghìn lần.

Khi cô chạy tới xem vết thương trên đầu của Vĩnh Khanh thì anh đã đẩy cô ra và nói:

“Cô? Là cô à?”

Sự ngạc nhiên trong mắt anh khiến cô đau nhói, khiến cô không thể chịu nổi.

Kim Ngân cười khổ. Ông trời độc ác, thích đùa con người ta tới bước đường cùng. Tại sao lại mang anh đến bên đời cô một lần nữa? Tại sao ông ta vẫn không chịu buông tha cho cô? Nếu cuộc đời này là một sợi dây thính trói người, thì cô đã xác định là mình không thể thoát khỏi nó. Vậy hà cớ gì mà phải thít chặt cô đến vậy? Ông ta sợ cô sẽ chống cự rồi chạy thoát hay sao?

Cô chỉ là một người con gái yếu đuối. Mười năm qua đã giết chết cô trong nỗi dần vật...Và có lẽ mười năm sau nữa cô vẫn không thể thoát được ra khỏi nó.

Hoàng Mai bước tới gần Kim Ngân, trên khuôn mặt cô biểu lộ sự phân vân. Cô đặt tay lên vai của bạn mình, sau đó an ủi:

- Không sao đâu, anh ấy sẽ không sao đâu!

Chuyện đi tới như ngày hôm nay chính Hoàng Mai cũng không ngờ được. Nghe Kim Ngân kể lại cô mới thấy, bản thân thực ích kỷ biết bao. Mười năm trước, đáng ra Vĩnh Khanh đã chết rồi. Nhưng sợ cô phải chịu nỗi đau không cách nào nguôi ngoai được, Kim Ngân đã nói dối để cô an lòng. Đó cũng là lý do tại sao mười năm qua, Vĩnh Khanh chưa một lần tới gặp cô.

Mười năm trước, vì cô đã từ chối Minh Duy, vì Hương Liên thích Vĩnh Khanh và vì bố của Kim Ngân nợ tiền Minh Duy...Cho nên mới dẫn tới tận cục ngày hôm nay. Ba người bọn cô đều đã nằm trong kế hoạch.

Ngày hôm ấy, Hương Liên gọi điện hẹn cô tới bờ sông và nói với cô rằng, Kim Ngân muốn giết đứa con của cô. Hoàng Mai đã không tin, nhưng khi bàn tay ấy đẩy cô xuống dưới con sông đang thét gào ấy thì cô mới thấy...Trên đời này, không có gì là không thể xảy ra.

Không hiểu sao lúc ấy Vĩnh Khanh lại xuất hiện. Cô đã vui mừng nghĩ rằng giữa anh và cô có một loại tình yêu gọi là kết nối. Chỉ cần cô có chuyện gì, Vĩnh Khanh cũng nhất định sẽ tới kịp lúc. Nhưng do sông chảy quá xiết, Vĩnh Khanh phải rất khó khăn mới đưa được cô lên bờ. Và thật đau buồn hơn là, đứa con của cô đã ở lại với dòng sông ấy...

Có người từng an ủi cô rằng, đứa trẻ ấy là do ông trời đã tạo nhầm. Nó không dành cho cô, nó là đứa con của thần Sông thần Núi...Nó phải trở về nơi mà nó đáng sinh ra. Hoàng Mai cô lúc ấy chỉ thầm cười khổ. Cô không biết đứa bé ấy là con của vị thần nào, nhưng cô biết một điều...

Đứa trẻ ấy đúng là một sai lầm của tạo hóa.

Nghĩ lại những chuyện đã xảy ra, Hoàng Mai đưa vội tay lên lau giọt nước thấp thoáng nơi khóe mắt. Trong lòng rối bời như bị bàn tay của ai đó bới lên. Cô không hiểu, tất cả mọi chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Cứ loay quanh luẩn quẩn như muốn ràng buộc con người ta. Không cụ thể, không xác định, khiến cho ta phải khổ sở mà chìm ngập trong đó. Kim Ngân, Vĩnh Khanh, và cô...Ba con người, ba số phận khác nhau...Nhưng sao lại gặp nhau trên một con đường thế này chứ? Rõ ràng họ không nên gặp nhau, ngay từ đầu đã không nên gặp nhau.

Phật dạy, kiếp trước phải ngoái đầu năm trăm lần mới đổi lại được một cái nhìn thoáng qua trong kiếp này. Nếu đúng như Phật dạy, thì chắc kiếp trước ba người họ vốn cũng bước đi trên một con đường. Cũng thân quen, cũng ràng buộc và cũng nợ nhau...Tới kiếp này gặp lại, định mệnh vẫn không chịu buông tha. Ba người bọn cô vẫn cùng nằm trên một bàn cờ đã được sắp đặt sẵn của ông trời. Chỉ cần ông ta nổi hứng, một quân cờ bị xê dịch, số phận của bọn cô cũng không cách nào thoát khỏi cái "sắp đặt" đó.

Nếu như lúc ở căn phòng ấy, Hoàng Mai không đẩy Vĩnh Khanh thì chậu cảnh đó đã chẳng rơi xuống, thì ký ức xưa kia sẽ mãi mãi không quay về...

Tất cả những chuyện này...Rõ ràng không ai có thể biết trước được. Tới lúc xảy ra, lại không có cách nào xoay chuyển.

- Đức Trung, anh có thể đưa Kim Ngân về trước giúp em hay không? – Hoàng Mai quay sang người đàn ông đứng cạnh đó nói.

Đức Trung mỉm cười, nét dịu dàng trên khuôn mặt anh như một vẻ đẹp cố hữu. Nụ cười của anh thực khiến người ta thấy ấm áp. Ngay cả khi Hoàng Mai và Kim Ngân đang đứng ở một nơi lạnh lẽo, thê lương như bệnh viện.

- Được, không vấn đề gì! – Đức Trung trả lời.

Kim Ngân cũng không có ý kiến nào. Cô liền ngoan ngoãn đứng dậy rồi theo Đức Trung về nhà. Cô biết, mình cần phải làm như vậy. Vì cô sợ, sợ sau khi Vĩnh Khanh tỉnh dậy, anh sẽ lại nhìn cô bằng ánh mắt thù hận đó. Sẽ lại nói ra những lời tuyệt tình đó. Sẽ lại đòi giết cô như anh đã từng.

Kim Ngân xách túi bước ra ngoài, trước khi đi, hình ảnh của Vĩnh Khanh vẫn như ám ảnh trong tâm trí cô. Rồi như một ánh sao băng, đoạn ký ức về nụ hôn giữa quảng trường lại khiến cô xao động. Nhưng đó cũng là lúc Kim Ngân biết, nụ hôn ấy sẽ không bao giờ quay trở lại nữa. Giống như những hồi ức tươi đẹp, mãi mãi bị thời gian vùi lấp. Thứ còn lại trong tay chỉ còn tuyệt vọng và cô đơn.

.

.
.
Thành phố về đêm bớt nhộn nhịp hơn hẳn. Xe cộ ngoài đường cũng thưa thớt đi nhiều. Ngồi trong xe nhìn ra bên ngoài chỉ thấy ánh đèn đường phủ chiếu thứ ánh sáng như của ngọn lửa sắp tắt. Kim Ngân ngả người ra sau ghế, khẽ thở dài một hơi đầy mệt mỏi, trong lòng nặng trĩu những tâm tư.

- Không ngờ ngày hôm nay có thể gặp lại anh! – Bất giác, Kim Ngân nói.

Đức Trung mỉm cười, ánh đèn đường hắt vào khuôn mặt anh phân thành hai nửa sáng tối, khiến cho người ta không thể nhìn rõ sắc thái. Rồi anh nói:

- Anh cũng không ngờ có thể gặp lại em.

- Cũng mười năm rồi chứ có ít gì đâu. Em cứ tưởng chúng ta sẽ chẳng có ngày gặp lại nữa.

- Phải, mười năm rồi. Mười năm nghĩ là lâu lắm, nhưng ngoảnh lại nhìn mới thấy, mười năm cũng chỉ bằng một cái chớp mắt mà thôi.

Kim Ngân cúi đầu xuống mỉm cười, trong lòng như trào lên một loại cảm xúc khó nói thành lời. Bây giờ là một buổi sáng, đường phố vắng tanh vắng ngắt. Bên tai cô chỉ có tiếng động cơ rì rì của xe ô tô, tựa như tiếng gầm gừ của số phận vậy.

Đức Trung liếc nhìn Kim Ngân, anh không biết nên nói gì với cô ấy vào lúc này nữa. Mười năm trước chuyện xảy ra vào đúng thời gian kỳ thi đang tới gần, cho nên cũng ít người trong trường quan tâm. Nhưng anh là bạn thân của Vĩnh Khanh, anh không những biết tường tận, mà còn được chứng kiến sự dày vò của ba người đó.

Tính ra trong chuyện này, cả ba người họ đều là những kẻ đáng thương. Người ta vẫn thường nói, những ai yêu nhau đều sẽ được về bên nhau...Nhưng sao anh lại thấy hiện thực hoàn toàn mâu thuẫn với câu nói đó.

Đến tận cùng, cuộc sống này chỉ là một tấm màn đánh lừa con người ta bằng những dục vọng, những lấp lánh bề ngoài mà thôi.

Một lúc sau, Đức Trung bỗng quay sang hỏi Kim Ngân:

- Em định thế nào?

- Thế nào ạ? – Kim Ngân hỏi lại.

- Có định gặp Vĩnh Khanh nữa không?

Kim Ngân cúi đầu không định trả lời. Vì chính cô cũng không biết là mình có nên gặp Vĩnh Khanh nữa hay không. Thực sự vào thời điểm hiện tại, cô không muốn bản thân xuất hiện trước mặt anh một chút nào. Cứ cho là cô hèn nhát đi, nhưng quả thực là cô rất sợ!

- Em đã xin nghỉ việc ở Ngôi Sao Mai rồi. Hoàng Mai cũng không còn điên nữa...Có lẽ ngày mai em sẽ chuyển tới sống ở thành phố khác.

- Em định bỏ đi thật sao? Mọi chuyện rõ ràng có khúc mắc mà. Tại sao lại không nói cho cậu ta biết? Anh tin là Vĩnh Khanh sẽ hiểu được.

Kim Ngân nghe vậy liền cười khổ, trong lòng xót xa như có ai xát muối vào. Sẽ hiểu ư? Vĩnh Khanh sẽ hiểu ư? Thật nực cười! Bởi nếu anh ta hiểu, thì mười năm trước đã chịu nghe cô giải thích rồi. Nếu anh ta chịu hiểu, thì có lẽ cô đã bớt hận bản thân hơn.

- Mọi chuyện không đơn giản như anh nghĩ đâu – Kim Ngân nói – Nếu ai đó mất đi một đứa con, mất đi niềm hy vọng lớn nhất trong cuộc đời thì chính nỗi tuyệt vọng sẽ khiến họ trở nên ích kỷ, đáng thương và lòng mang đầy thù hận. Hơn nữa, Vĩnh Khanh lại là một con người cao ngạo, vô tình, anh ta không đời nào tha thứ cho em đâu. Mười năm trước thế, trăm năm sau cũng sẽ như thế mà thôi.

Đức Trung nói trong tiếng thở dài:

- Cả Vĩnh Khanh và em đều là những con người cố chấp. Ông trời để hai người gặp nhau đúng là một sự sai lầm.

Kim Ngân không trả lời lại, bởi cô không còn gì để nói nữa. Khi con người ta đã ngầm thừa nhận một điều, họ sẽ không muốn nói ra cho người khác biết. Đúng, ông trời đã sai lầm... Vì sai ngay từ đầu cho nên ông ta mới muốn sửa lại tình cuộc! Ông ta muốn anh và cô mãi mãi không thể đến được với nhau.

Cô đã rất yêu anh!

Nhưng ông trời lại không để anh yêu cô.

Đến tận cùng, cũng chỉ là do cô tự đa tình mà thôi.

Đến nơi

i, Kim Ngân mỉm cười chào Đức Trung rồi bước vào nhà. Cô đã sống ở ngôi nhà này mười năm, cũng là mười năm cùng nó sống với cơn ác mộng về Vĩnh Khanh. Có lẽ, tất cả nên chấm hết ở đây thôi. Dù sao thì anh vẫn còn sống, vẫn còn thở chung một bầu không khí với cô, vẫn còn có thể trở về bên Hoàng Mai và xây dựng gia đình... Kim Ngân cô còn mong gì hơn? Mọi chuyện nên kết thúc ở đây thôi.

Nhìn theo dáng người mảnh mai, yếu ớt của Kim Ngân bước vào trong nhà, Đức Trung không kìm được liền đưa tay lên cửa kính xe và miết khe. Cơ hồ như muốn bắt lấy hình dáng cô.

Mười năm rồi, mười năm không gặp mà cứ ngỡ là cả kiếp người đã đi qua. Cứ tưởng những tình cảm xưa kia đã nằm lại vùng trời ảm đạm ấy, Nhưng không, nó vẫn còn đây. Đợi một ngày gặp lại cố nhân liền bùng nổ như một bông hoa gặp thời...

Anh im lặng nhìn theo dáng cô, trong đầu chợt hiện lên một bài thơ mà ngày xưa ông nội vẫn hay ngâm:

“Cố nhân ơi hỡi cố nhân

Ngoảnh đi ngoảnh lại bỗng mồn tháng năm

Tóc người đã phủ hoa râm

Tóc ta cũng bạc, đôi môi cũng chêm

Hoa rơi hoa sầu trước thềm

Duyên này đành lỡ, tình này đành phai.”

Duyên này đành lỡ, tình này đành phai!

Đức Trung nhìn vào khoảng hư không trước mắt. Mới vừa rồi nó còn lưu hình bóng cô, vậy mà giờ đã thành một mảng tối trống rỗng, cô lạnh.

Anh mỉm cười, tự vấn với lòng:

- Kim Ngân, em đi qua đời anh thật sao?

.
. .
.

Sáng hôm sau, cạnh cửa sổ của một căn nhà nhỏ phía nam thành phố. Một người phụ nữ đẹp bừng tách cà phê đứng ngắm cảnh bình minh. Ánh mắt bà nhìn về phía xa xa, vô định như không có tiêu điểm. Khuôn mặt đượm một vẻ ưu tư.

Bình minh khác với hoàng hôn ở chỗ, màu đỏ của nền trời chỉ hồng chứ không ối! Không gây cho người ta cảm giác man mác buồn. Có một số người trầm tính thường thích hoàng hôn hơn bình minh. Họ cho rằng, những lúc như vậy, họ thấy mình bình yên giữa cuộc đời xô bồ này. Bất giác, đôi môi của người phụ nữ đó khẽ giãn ra thành một nụ cười. Một nụ cười theo đúng nghĩa.

Có lẽ là vậy, mỗi người mỗi tính, mỗi người một số phận...Dù thích hoàng hôn hay bình minh thì họ vẫn phải quyết định cho cuộc đời của mình.

Con trai bà cũng vậy. Mười năm trước, nó đã quyết định bỏ sang Mỹ, mặc kệ cho bà ngăn cản thế nào.

Nó thật đáng thương. Nó giống bà ở điểm sống tình cảm. Vì sống tình cảm nên mới đáng thương. Dù có lý trí tới đâu thì cũng không chèn ép những tình cảm thuần túy trong ta. Bà rất phản đối những con người như bố của Vĩnh Khanh, ông cả đời lặn lội bên ngoài, cả đời ném trải những khó khăn, gian khổ...Nhưng lại không bao giờ để bản thân được sống vì tình yêu một lần. Bà không quan trọng ai là đàn ông thế này, đàn bà thế kia...Bà chỉ nghĩ, trong cuộc sống đầy rối ren này, vẫn còn tồn tại một thứ có thể khiến con người ta chết đi sống lại được.

Đó là tình yêu.

Mười năm trước, Vĩnh Khanh vì một người con gái tên Kim Ngân mà phải bỏ sang Mỹ. Nếu không phải vì bố cô thiếu nợ, rồi bị người ta dọa giết thì Vĩnh Khanh đã chẳng bỏ sang Mỹ. Hương Liên nói, con trai bà có hai sự lựa chọn. Một là lấy Hương Liên, hai là tới một nơi thật xa. Nếu không thì Minh Duy sẽ giết bố của Kim Ngân.

Chính vì vậy mà nó mới bỏ sang Mỹ.

Bà là mẹ, nhưng lại không thể làm được gì cho con trai. Nhìn nó tiêu tụy vì đau khổ từng ngày...Còn gì có thể đau khổ hơn chứ?

Người phụ nữ ấy cúi xuống nhìn tách cà phê đã nguội trong tay. Trái tim cũng lạnh ngắt theo từng cái thở dài trên môi. Cuộc sống này là một quả cầu tuyết. Khi bị thương để lác lên, mọi thứ đều sẽ đảo lộn, rối ren. Con người hại con người để sống. Và tất nhiên, họ cũng sẽ yêu nhau để sống.

Đúng lúc ấy, chiếc điện thoại trong túi áo của bà bỗng nhiên rung lên. Vội đặt tách cà phê lên bậu cửa sổ, bà đưa điện thoại lên tai nghe.

- Tôi nghe.

Không biết đầu dây bên kia đã nói những gì, chỉ biết sau khi nghe xong, khuôn mặt của bà chợt biến sắc. Trong đôi mắt như ánh lên sự kinh ngạc cùng lo lắng. Cuối cùng, bà nói:

- Con trai tôi đang nằm ở bệnh viện nào? Nó bị sao vậy?

- ...

- Vâng vâng, được rồi. Tôi sẽ đến ngay.

Gập điện thoại lại, trong lòng bà bỗng nhiên rối bời. Không xong rồi, cuối cùng thì ngày này cũng đã đến. Những bí mật vùi chôn bấy lâu nay cũng đã được mở ra.

Mười năm trước, con trai bà bị tai nạn. Không phải hy hữu! Bà nghĩ như vậy. Nhưng dù là cố tình hay vô tình đi chăng nữa, thì nó cũng đã thoát khỏi những đau khổ mà thời gian đó nó đang phải gánh chịu. Năm đó bà đã nhờ Hương Liên thông báo cho Kim Ngân rằng Vĩnh Khanh đã chết. Bà biết là cô sẽ không tin, nên đã làm một đám tang giả tại nhà.

Bà không có ý gì khác, bà chỉ mong Vĩnh Khanh có thể vứt toàn bộ quá khứ đi mà sống vui vẻ. Ông trời đã cho nó trở về sống, là phải bắt đầu một cuộc sống mới. Tất cả đều mới. Không có Kim Ngân, không có Hoàng Mai và không có những thứ gọi là tình yêu đau khổ đó.

Chỉ tiếc ông trời trêu ngươi, không ai có thể vùi chôn bí mật mãi mãi...

Cuối cùng, điều gì đến rồi cũng sẽ phải đến thôi.

.
. .
.

Trong lúc ấy, tại quán cà phê quen thuộc. Linh cùng Hữu Quân đang ngồi nói chuyện với nhau. Tại nơi đây, lúc nào cũng thế, chỉ có những bản nhạc Jazz nhẹ nhàng, chỉ có hương cà phê nồng nàn và chỉ có một cảm giác yên tĩnh, thanh bình đang diễn ra. Tựa như cuộc sống xô bồ ngoài kia bị tấm cửa kính của quán cà phê này ngăn cản. Nó chỉ có thể đứng bên ngoài nhìn vào bằng ánh mắt đầy thèm muốn mà thôi.

Hữu Quân đưa tay quấy nhẹ tách cà phê, ánh mắt mông lung, chăm chú nhìn vào chất lỏng màu đen sẫm sánh trong thành tách ấy. Khuôn mặt anh lộ một nét gì đó như là buồn chán. Anh không nhìn người con gái xinh đẹp đối diện, nói:

- Lại bị lên báo rồi. Cuối cùng thì cũng vẫn là những bài viết tiêu cực. Chẳng có lời nào tốt đẹp cả.

Linh ngồi đối diện, mỉm cười đáp:

- Đã là một ngôi sao thì phải chấp nhận bị chèn ép bởi những ngôi sao khác. Và cũng đồng nghĩa với việc, anh phải chịu sự rình mò, soi mói của những con mắt trên thế gian này.

Hữu Quân khẽ cười:

- Nhưng anh chẳng quan tâm mấy. Mình sống ra sao thì lương tâm tự đánh giá. Cứ coi như họ đang PR cho anh đi cũng được.

- Anh biết thế là tốt.

Bản nhạc nhẹ nhàng vẫn như một dòng nước uyển chuyển trong thính không, khiến thần thái con người ta trở lên nhẹ bẫng như một đám mây trắng. Hữu Quân nhìn về phía chiếc đàn mà hôm nọ anh đã chơi. Bài hát “rất muốn rất muốn” cũng đã thu xong rồi. Một đoạn cũng đã dự tính sẽ đưa lên làm nhạc nền cho trailer của phim. Chỉ tiếc là anh không thể dành riêng nó cho Linh mà thôi.

- Em không trách anh sao? – Hữu Quân nhìn Linh hỏi.

Đôi hàng mi cong của Linh khẽ chớp. Cô không biết phải trả lời sao với Hữu Quân nữa. Đương nhiên là cô có giận anh. Chỉ là cái giận trong cô không giống như cái giận mà người ta vẫn nghĩ. Cô trách anh sao lại đối xử với Quyên Vỹ như vậy. Cho dù biết chuyện tình cảm là không nên miễn cưỡng, nhưng Linh nghĩ, có đôi khi bản thân nên mở lòng một chút để đón nhận tình yêu. Tình yêu là quá trình cho và nhận. Người đời vẫn thích nhận mà chẳng thích cho. Giờ đây có người sẵn sàng cho anh thứ thiêng liêng nhất đời, sao anh ấy lại trốn tránh chứ?

Tuy nhiên, nói đi cũng phải nói lại. Mọi chuyện không phải chỉ đơn thuần như ta nghĩ. Vì đặt mình vào hoàn cảnh của anh sẽ hiểu rõ thôi. Ngay đến chính bản thân Linh cũng đâu có đón nhận anh?

Linh đã từng đọc được ở đâu đó một lời rằng: “Những hành trình đi từ trái tim tới trái tim là cả một hành trình dài, rất dài...và sẽ không bao giờ có điểm kết thúc.”

Đúng vậy, sẽ không bao giờ có điểm kết thúc.

Linh ngẩng mặt lên, nói:

- Chuyện qua rồi thì cứ cho qua đi. Em trách anh thì được gì?

- Tại sao em lại không có chút gì gọi là giận dỗi vậy? Anh đã mong em nổi khùng lên như cái cách em giận người yêu em năm xưa biết bao.

Hóa ra là thế. Hóa ra anh mong cô giận anh. Nhưng xin lỗi! Cô không làm được.

- Hữu Quân, anh si tình quá! – Linh nói.

- Phải, tôi si tình! Cuối cùng thì em cũng biết là tôi si tình rồi!

Hữu Quân bất ngờ đứng dậy quát lớn khiến cho bầu không khí trong quán cà phê như một phản ứng hóa học, bị biến đổi sang một dạng khác. Anh trừng mắt nhìn Linh, nhưng trong đôi mắt ấy lại chỉ toàn đam mê, phần nộ và không cam tâm.

Tại sao? Anh yêu cô như vậy, tại sao cô lại không yêu anh?

Chẳng phải cô từng nói ở bên cạnh anh rất yên bình hay sao? Chẳng phải cô nói cô thích sự thuần khiết của anh hay sao? Đã thích anh như vậy, tại sao lại không yêu anh?

Có rất nhiều người trong quán đã quay ra nhìn Hữu Quân, trong ánh mắt lộ ra vẻ tò mò. Linh cũng hơi bất ngờ về sự quá khích này của anh. Nhưng khi cô còn chưa kịp nói anh bình tĩnh lại thì anh đã nói tiếp:

- Linh, bây giờ tôi nói: Tôi yêu em! Và tôi hỏi: Em có yêu tôi không?

- ...

Linh không trả lời, ánh mắt cô chiếu thẳng vào Hữu Quân như muốn bộc lộ tâm trạng của cô lúc này. Cô đang tức giận!

Cô không thích có ai hỏi cô điều đó. Yêu hay không thì tự cô có câu trả lời, còn để người khác phải hỏi hay sao? Vả lại, nếu tình yêu chỉ được đặt trong hai từ “có” và “không” thì cô thấy nó quá đơn giản rồi.

Mất một khoảng thời gian khá dài đợi Linh trả lời, Hữu Quân mới có thể tỉnh táo lại được. Anh đang làm gì thế này? Ép cô yêu anh ư? Anh bị điên rồi. Bị điên mất rồi. Từ trước tới nay, Linh đối với anh thế nào, chẳng lẽ anh còn không biết?

Tất cả chỉ được gói gọn trong hai chữ bạn bè mà thôi!

Hữu Quân cười khổ, cuối cùng anh đành cúi đầu xuống. Như buông xuôi tất cả những lý trí, cao ngạo bấy lâu qua mình xây dựng lên. Giờ đây, anh chỉ là một kẻ bại trận trong tình yêu mà thôi.

- Được, anh đã có câu trả lời. Em không cần phải nói nữa.

Sau đó, Hữu Quân bỏ đi trước ánh mắt tò mò của những con người nơi đây và con mắt phức tạp của Linh. Anh tự dặn lòng rằng không được quay đầu lại, dù chỉ một lần. Trên con đường này, hãy cứ để mình anh làm kẻ lãng du cô độc đi, hãy cứ để anh là kẻ chỉ biết chờ đợi đi, hãy cứ để anh là một kẻ tội tệ chỉ đáng nhận lấy sự thất bại trong tình yêu đi.

Và, hãy cứ để anh đáng thương như anh vốn vậy đi.

Cuối cùng thì Hữu Quân anh cũng ngộ ra một điều, tình yêu là thứ xa xỉ biết bao nhiêu!

Đoạn Hữu Quân vừa bỏ đi, thì cũng là lúc điện

thoại Linh rung lên. Cô nhíu mày nhìn vào màn hình, phát hiện ra người gọi là bà Hường – mẹ của Hữu Quân thì không khỏi ngạc nhiên. Tại sao mẹ lại gọi cô vào giờ này nhỉ? Gạt những mối tâm tư trong lòng qua một bên, không kịp suy nghĩ nhiều, Linh liền mở máy rồi đưa điện thoại lên nghe.

- Có chuyện gì vậy mẹ?

Giọng nói mệt mỏi của bà Hường truyền đến tai Linh:

- Linh, có chuyện xảy ra với Thiên Hoàng rồi. Nó đã nhớ lại tất cả!

18. Chương 18

Bến xe thành phố tấp nập những người là người. Kim Ngân xách theo hành lý đứng tìm xe trong bến. Cô đã quyết định rồi, cô phải ra đi. Cô phải để lại khoảng trời u tối ấy. Mọi chuyện đã kết thúc, mười năm dằn vặt trong đau khổ. Quá đủ rồi. Cô nghĩ, mọi chuyện nên kết thúc ở đây thôi.

Kim Ngân định sẽ về sống với bố mẹ ở thành phố H. Nơi ấy cô sẽ thấy bình yên hơn ở đây. Bố mẹ cô đều già rồi, con người có bao giờ thoát khỏi cái tuổi của chính mình đâu? Cô cũng thế. 28 tuổi không chồng không con, và có lẽ cũng chẳng ai muốn lấy cô nữa. Nhưng cô vẫn phải phụng dưỡng cha mẹ già. Dù không kiếm được một chàng rể tốt cho họ, thì Kim Ngân cô vẫn phải sống cho tròn đạo làm con.

Phụ xe về thành phố H mời Kim Ngân lên xe anh ta, và cô cũng đồng ý. Cô xách theo hành lý, ngẩng mặt lên nhìn bầu trời nơi đây rồi bước theo phụ xe.

Khi Kim Ngân chuẩn bị lên xe thì từ đằng sau cô có một tiếng gọi lớn:

- Kim Ngân!

Kim Ngân quay người lại, ngạc nhiên nhìn Đức Trung và Như Phương đứng cạnh nhau.

Kim Ngân nói vài câu với phụ xe rồi bước đến chỗ bọn họ. Ánh nắng chiếu xiên xuống khuôn mặt cô, khiến cô phải đưa tay lên che đi.

Như Phương giật dỗi nói:

- Cái đồ chết tiệt nhà cậu! Mấy ngày qua không thèm đoái hoài gì đến mình. Chuyện lớn như vậy xảy ra cũng không thèm kể. Cậu còn coi tớ là bạn nữa không hả?

Đúng là mấy ngày qua Kim Ngân đã bỏ quên Như Phương trong một góc nào đó của cuộc sống. Quá nhiều chuyện diễn ra khiến cô không còn hơi sức đâu để ý tới người bạn này nữa. Và lại Như Phương là người đã có gia đình, cô ấy có cuộc sống riêng của mình, Kim Ngân không để ý tới cũng đâu phải là chuyện to tát gì.

- Thì bây giờ chẳng phải là đã chú ý đến cậu rồi hay sao? – Kim Ngân cười cười. Rồi cô chuyển ánh mắt sang Đức Trung, hỏi với giọng ngạc nhiên – Hai người quen nhau à?

Như Phương nghe chừng có vẻ vẫn còn giận, nhưng cô cũng không ngại giải thích:

- Cậu còn nhớ lần trước tớ bảo muốn giới thiệu cho cậu một anh chàng cực phẩm không?

Kim Ngân đi hết từ kinh ngạc này tới kinh ngạc khác. Thực không ngờ, cuộc sống lại có nhiều điều trùng hợp đến như vậy. Cô đưa tay chỉ vào Đức Trung, nói với giọng không tin nổi:

- Đừng nói với mình...đây là cực phẩm mà cậu nói tới nhé?

Đức Trung cười cười. Dáng vẻ nho nhã của anh hoàn toàn được toát lên từ nụ cười đó. Phải nói là Đức Trung rất đẹp trai. So với Vĩnh Khanh, có khi còn nhỉnh hơn vài phần. Nhưng mỗi người mỗi vẻ, mỗi người có một độ lôi cuốn khác nhau. Nếu Vĩnh Khanh sở hữu một vẻ đẹp lạnh lùng, thì Đức Trung lại hoàn toàn đối lập. Anh mang một vẻ đẹp ấm áp, dịu dàng. Gây cho người ta thiện cảm ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Thấy vẻ ngạc nhiên của Kim Ngân, Đức Trung tủm tỉm nói:

- Sao thế? Không ngờ à? Lần trước nghe Như Phương nói bạn cô ấy tên Kim Ngân, anh đã nghĩ tới em ngay. Nhưng vẫn không tin trên đời có sự trùng hợp đến vậy. Đến bây giờ, khi sự trùng hợp ấy thực sự xảy ra rồi thì...có lẽ phải mất một thời gian lâu sau đó anh mới dám tin.

- Phải! – Kim Ngân đáp lại đầy ngắn gọn.

Như Phương thấy vậy liền chen vào nói:

- Hai người đã quen nhau từ trước. Chỉ trách thành phố này quá lớn nên chẳng thể gặp được nhau. Kim Ngân, sau này cậu định tới đâu sống?

- Mình sẽ về nhà.

- Về nhà? Cậu định làm gì ở nhà? Thành phố H không phải rất nổi tiếng về hoa thơm hay sao? Cậu định về đó trồng hoa à?

Đức Trung nghe vậy cũng nhìn Kim Ngân, chờ đợi câu trả lời từ phía cô. Mười năm trước, Kim Ngân học cùng trường với anh. Tuy nhiên, cô lại ở khoa Báo Chí. Còn anh và Vĩnh Khanh ở khoa Kỹ Thuật. Nếu cô về thành phố H, cô sẽ chẳng còn công việc nào khác ngoài trồng hoa nữa cả. Vì nhà báo là một ngành đặc thù, chuyên về viết lách. Mà thời buổi nền kinh tế đang suy thoái, xin việc khó khăn...Kim Ngân có thể làm ở đâu được đây?

Một lúc sau, Kim Ngân ngẩng đầu trả lời:

- Ủm. Nhà mình cũng làm nghề trồng hoa mà. Mình muốn về phụ giúp mẹ. Đạo này bà hay kêu đau lưng lắm.

Nghe Kim Ngân nói vậy, cả Đức Trung và Như Phương không muốn ngăn cản nữa. Làm sao có ai dám ngăn cản một người con báo hiếu cha mẹ chứ? Nhưng không biết là Kim Ngân có muốn về thành phố H thật không, hay chỉ là bắt đắc dĩ, vì muốn trốn tránh Vĩnh Khanh cho nên cô mới chạy trốn.

Đức Trung cúi xuống xách hành lý hộ Kim Ngân, sau đó anh bước lên trước, kèm theo một câu nói:

- Đi nào. Anh đưa em về thành phố H. Đi xe khách thế này mệt người lắm.

Kim Ngân vội lắc đầu từ chối:

- Không cần đâu, em đi quen rồi.

Như Phương thấy Đức Trung rõ ràng là có ý với Kim Ngân. Từ sáng sớm nay anh đã gọi điện cho cô để thông báo việc Kim Ngân sắp rời khỏi đây. Lúc ấy cô cũng thấy lạ, nhưng sau khi nghe kể chuyện rồi mới hiểu ra...Cuối cùng thì mười năm trước cũng quay về rồi. Vĩnh Khanh chưa chết, Hoàng Mai cũng không hề bị điên...Tất cả đều chỉ là ngủ quên, đợi một ngày phá mộng tỉnh dậy mà thôi.

- Kim Ngân, hôm nay công ty mình có việc. Mình chỉ tiễn cậu tới đây thôi. Sau này mình sẽ tới H thăm cậu. Có gì cứ gọi điện ình nhé, đừng ngại!

Kim Ngân quay lại nhìn Như Phương với vẻ lưu luyến, nhưng cô cũng không dám giữ cô ấy lại lâu. Cô chỉ gật đầu rồi nói giọng cảm kích:

- Ủ, cảm ơn cậu!

- Cảm ơn gì chứ? Cậu khách sáo quá!

Khi Như Phương khuất vào dòng người ở bến xe, Kim Ngân vẫn đứng từ xa nhìn cô. Như Phương là một người phụ nữ tốt và may mắn. Cô ấy có niềm vui, có cuộc sống riêng của mình. Tất cả những thứ của Như Phương đều là những thứ mà Kim Ngân khao khát. Cô đã từng mơ tới chuyện mình sẽ có một căn nhà ấm cúng, có chồng, có những đứa trẻ dễ thương ...Sau đó, hằng này Kim Ngân sẽ nấu cho bọn họ những món ăn thật ngon. Sẽ thất cà vạt cho chồng vào một buổi sớm. Sẽ kể những câu chuyện cổ tích đầy ước mơ cho bọn trẻ vào mỗi tối. Cô sẽ làm rất nhiều thứ...

Tuy nhiên, tất cả những ước muốn ấy đều chỉ dừng lại ở “ước muốn”. Cô không có cách nào biến nó thành hiện thực được. Khao khát vẫn chỉ là khao khát mà thôi.

Đức Trung nhìn Kim Ngân. Anh siết chặt lấy tay nắm của hành lý. Anh đang làm gì thế này? Mười năm trước, biết cô đem lòng yêu Vĩnh Khanh, biết mình là kẻ chậm chân đầy tiếc nuối, anh đã buông tình cảm của mình xuống rồi giấu vào trong góc khuất của tâm hồn. Nhưng sao lúc này, lúc biết cô cũng đã buông tay với tình cảm, anh lại muốn chạy đến ôm cô?

Anh cảm thấy mình thật đáng ghét.

Nhưng anh có cái lý của riêng mình. Anh không muốn Kim Ngân phải sống trong cô độc nữa. Gần mười năm trước, ngày đi du học, anh đã những tưởng mọi chuyện rồi sẽ trở về theo đúng guồng quay của nó. Nhưng mười năm sau, mọi chuyện không những không bình thường trở lại mà càng ngày càng rắc rối hơn.

Đức Trung thở dài, cái thở dài của anh mang đầy những suy nghĩ của bản thân. Anh nói:

- Để anh đưa em về nhà. Sau này chẳng biết có còn cơ hội gặp lại nữa hay không, khó khăn lắm chúng ta mới gặp được nhau. Sao em phải hà tiện một chút thời gian dành cho anh như thế?

Kim Ngân cúi đầu cười khổ. Đúng là Đức Trung, trong mọi tình huống, anh đều có cái lý của riêng mình. Còn cô thì chỉ biết sống cho người khác, nhìn người khác mà sống. Ngay cả một thành rào bảo vệ cho bản thân cũng không có.

- Được, vậy chúng ta đi thôi. – Kim Ngân nói.

Bước theo Đức Trung ra khỏi bến xe, trong lòng cô chợt trào lên mỗi nỗi băng khuâng. Nhìn vào dòng người tấp nập trước mắt, đắm chìm trong ánh nắng thẳng chín, cô bỗng thấy bản thân nhỏ bé biết bao.

Phận cô là phận lênh đênh. Tựa như một con thuyền đang lạc giữa ngàn con sóng. Chẳng biết có còn nhìn thấy đất liền nữa hay không.

Kim Ngân ngẩng mặt lên nhìn trời thu trong xanh, trái tim như lơ lửng giữa bầu trời ấy. Tiếng còi xe vang lên bên tai, tựa như những âm thanh đệm lòng đầy rời rạc.

Trước khi bước lên xe, Kim Ngân ngoảnh mặt lại nhìn cảnh vật nơi đây lần cuối. Có lẽ, cô sẽ không bao giờ quay trở lại nơi này nữa.

- Vĩnh Khanh, Hoàng Mai...Tạm biệt!

.

.

.

Trong phòng bệnh tràn ngập mùi thuốc khử trùng. Vĩnh Khanh ngồi dựa người lên thành giường. Nửa thân người anh được phủ bởi một tấm drap trắng, vết thương trên đầu cũng được các y bác sĩ băng bó cẩn thận lại. Ngồi cạnh anh là bà Hường và Linh, nhưng ánh mắt của anh thì lại như đang nhìn về một nơi xa xôi nào đó.

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, Vĩnh Khanh bắt giác lên tiếng:

- Cô ta đâu?

Khẩu khí của anh rất nặng nề, tựa như là từng lời nói được rít qua kẽ răng. Ánh mắt anh lạnh tới lòng, khiến không khí đầy tang thương trong bệnh viện cũng phải tránh xa.

Bà Hường và Linh thoáng nhìn nhau, không ai biết phải trả lời như thế nào cả. Cả hai người đều không ngờ được là sau khi tỉnh dậy, câu đầu tiên mà Vĩnh Khanh hỏi lại là hỏi Kim Ngân đâu?! Linh cúi xuống không nói gì, cô chợt nhớ ra cô gái hôm nọ gặp đi cùng Vĩnh Khanh...Hóa ra đó chính là Kim Ngân. Linh biết chuyện của mười năm trước, nhưng lúc ấy cô không biết Kim Ngân là ai. Cô chỉ nghe bà Hường kể lại. Cơ bản vì hồi đó quá trẻ con, còn chưa hiểu chuyện. Mãi sau này cô mới hiểu ra rằng, tình yêu cũng có lúc gọi là yêu trong thù hận như vậy.

Bà Hường thở dài, đưa tay lên vuốt nhẹ mi tâm của Vĩnh Khanh, sau đó nói với giọng rất dịu dàng:

- Làm gì mà lại phải nhăn mày như thế này? Nhớ được mọi chuyện rồi là vẫn ngựa quen đường cũ, một chút cũng không thay đổi gì sao?

Vĩnh Khanh gạt nhẹ tay của bà Hường ra, nhìn thẳng vào mắt bà hỏi lại câu đã cũ:

- Mẹ, cô ta đâu rồi?

Linh ngồi bên cạnh thấy vậy liền cau mày, cô tức giận đứng dậy quát:

- Anh làm sao thế hả? Kim Ngân đã làm gì anh? Chị ấy đã phải chịu giày vò mười năm trời. Sống cô đơn trong mười năm anh tưởng vui vẻ lắm à? Tại sao lại cứ phải thù hận như thế? Mọi chuyện đã qua nên để cho nó qua đi. Dù sao thì mỗi người đâu có nhận được hạnh phúc gì!

Vĩnh Khanh liền ngẩng đầu nói:

- Chuyện này em hiểu được bao nhiêu?

Linh cũng không kém cạnh, cô vênh mặt đáp lại:

- Anh cho rằng người trong cuộc như bọn anh có thể hiểu hơn người ngoài cuộc như em hay sao? Ủ thì cứ cho là Kim Ngân đã giết chết đứa con của anh đi, nhưng anh biết, chị ấy vì bất đắc dĩ mới phải làm vậy mà?

- Bất đắc dĩ? Bất đắc dĩ ư? – Vĩnh Khanh cười lạnh – Tại sao cái gì cũng đổ cho là bất đắc dĩ

? Anh không quan tâm cô ta vì bất đắc dĩ hay là vì cái gì khác. Điều anh quan tâm chính là lương tâm của cô ta. Tại sao cô ta có thể đang tâm đẩy một người bụng mang dạ chứa như Hoàng Mai xuống dòng sông

ấy? Anh nói cho em biết, trên đời này không chuyện gì là không có cách cả. Chuyện bố Kim Ngân, cô ta có thể hỏi anh, có thể làm gì khác để kiếm ra tiền cứu bố cô ấy. Nhưng đằng này, cô ta lại không suy nghĩ, hại Hoàng Mai tới nỗi suýt mất mạng như vậy. Cho dù không có đứa con đi chẳng nữa, nhưng tại sao cô ta không thấy ngại khi phản bội lại chính bạn của mình?

Vừa nói tới đây, đầu của Vĩnh Khanh lại chợt đau nhói lên. Nhiều năm qua, anh bị mắc chứng đau đầu này. Những lúc như vậy, Vĩnh Khanh cũng chỉ nghĩ là do mình làm việc quá sức, quá tập trung cho nên mới dẫn tới đau đầu. Anh thường tự đi mua thuốc giảm đau ỉn, nhưng không nghĩ tới chuyện bản thân mười năm trước bị tai nạn mà mất trí nhớ. Và chứng đau đầu cũng xuất hiện từ đó.

Vĩnh Khanh đưa tay lên ôm trán, cơn đau nhức như có ai đó đập vào tận trong não khiến anh chỉ biết rên lên khe khẽ. Có lẽ là do vừa nhớ lại quá khứ, đã thế lại hao tổn tâm tư cho người con gái kia nên cơn đau đầu này lại càng mạnh hơn bình thường.

Bà Hường và Linh thấy Vĩnh Khanh đột nhiên ôm trán thì không khỏi lo lắng. Vội vàng đỡ Vĩnh Khanh nằm xuống, bà Hường nói:

- Con nghỉ đi, đừng suy nghĩ gì cả. Mẹ sẽ đi tìm Kim Ngân về cho con.

- Mẹ! – Linh đứng bên cạnh nghe thấy vậy lên giật nhẹ tay áo của bà Hường. Trên đời đã có một Vĩnh Khanh vì yêu mà hận thù rồi, chẳng lẽ mẹ lại muốn đâm lao theo anh nữa hay sao?

Bà Hường chỉnh lại chăn cho Vĩnh Khanh, sau đó thở dài:

- Linh, chúng ta chỉ có thể làm vậy cho anh con thôi.

Sau đó, bà dắt Linh ra ngoài, nói nhỏ:

- Con đừng tưởng thằng Khanh nó nói như vậy là độc ác. Mẹ hiểu trong thâm tâm nó sẽ không làm được như vậy đâu. Nếu nó tuyệt tình tuyệt nghĩa thì mười năm trước đã chẳng vì sự an nguy của bố Kim Ngân mà bỏ sang Mỹ. Nó là đứa không bao giờ biết nói thật lòng mình, chỉ cần chú ý một chút là sẽ hiểu. Chỉ tiếc là...con bé Kim Ngân kia cũng khổ vì nó quá nhiều rồi. Sợ rằng nó sẽ không chịu hiểu cho Vĩnh Khanh nhà chúng ta.

Linh nghe vậy liền bặm môi lo lắng. Cô hiểu được tình cảnh lúc này của anh trai. Cũng giống như tình cảnh mười năm trước. Anh đã chịu sự giằng xé trong tư tưởng, đấu tranh mãi rồi cũng quyết định vừa hận mà cũng vừa yêu. Đó là một loại tình cảm còn đau khổ hơn cả hận chính người mình yêu của mình. Bởi vì làm việc gì cũng phải đứng trên hai lập trường và phải đứng giữa hai sự lựa chọn. Đó quả thực là một sự khó khăn!

Linh đã nhìn thấy Kim Ngân, cũng thấy hành động tránh xa anh trai cô ngay cả khi anh chưa lấy lại trí nhớ. Cô ấy luôn cố tạo khoảng cách, hay nói chính xác hơn là sợ hãi. Sợ hãi bản thân sẽ bị lún sâu như mười năm trước. Người đời có câu “một lần bị rấn cần, mười năm sợ dây thừng.” Một lần vấp phải khổ đau, mười năm sau sợ yêu. Linh hiểu cảm giác của Kim Ngân, cô ấy chỉ là đang cố tạo ra bức tường thành yếu ớt để tự bảo vệ cho bản thân mà thôi.

- Nhưng còn Hoàng Mai?

Bà Hường nghe tới cái tên này chợt như lo lắng. Bà vội vàng nhìn vào con trai đang nằm trên giường bệnh kia. Sau đó quay ra đáp:

- Hoàng Mai là khoảng cách lớn nhất giữa Kim Ngân và anh trai con. Tuy nhiên, mẹ thấy nó cũng rất đáng thương. Trong chuyện này, ta không thể gạt ai ra được.

Linh gật đầu:

- Vâng, con cũng thấy như thế.

- Ngày mai, con theo mẹ tới chỗ của Kim Ngân nói chuyện với nó. Nếu chuyện này kết thúc trong êm đẹp thì mẹ không còn gì mong muốn hơn. Nhưng chỉ sợ...sóng gió vẫn còn đang chờ ba đứa ở phía trước.

Đúng lúc ấy, thì ở đằng sau hai người chợt có tiếng nói khẽ:

- Cô, Linh, sao hai người lại đứng đây?

Hoàng Mai xách theo một chiếc hộp bước đến. Bên trong đó là cháo do chính tay cô đã nấu vào sáng nay. Hôm qua ở lại trông Vĩnh Khanh tới bốn sáu giờ sáng, cô liền về nhà nấu cháo rồi lại nhanh chóng mang tới đây.

Hoàng Mai chưa kể chuyện này với bác sĩ Đường, sáng nay cô chỉ vội trả lời câu hỏi của bà là đi thăm bạn ốm. Tuy là nghi ngờ, nhưng bác sĩ Đường cũng chẳng hỏi nhiều.

Lúc đó, Linh vội mỉm cười trả lời câu hỏi của Hoàng Mai:

- Mẹ và em vừa mới ra ngoài để anh Khanh chợ mứt một chút.

Nghe thấy câu này, trong mắt Hoàng Mai hình như có chút gì đó hơi thất vọng xẹt qua. Cô bước tới trước mặt hai người, gượng cười và nói:

- Anh ấy lại ngủ rồi à?

Bà Hường như hiểu được tâm tư của cô khi nhìn thấy chiếc hộp trên tay của Hoàng Mai. Bà khẽ cười đáp:

- Mới ngủ thôi. Con cứ vào đó đi, chắc là cũng không ngủ được nhiều đâu. Cô và Linh về trước.

- Hai người về sớm vậy sao ạ?

- Ủ, còn phải về làm chút chuyện. – Rồi như nhớ ra được điều gì đó, bà Hường vội nói – Hoàng Mai này, con cho cô địa chỉ của Kim Ngân được không?

Tuy là khó hiểu, nhưng Hoàng Mai vẫn phải nói:

- Kim Ngân có thuê một căn nhà ở khu phố X. Cô tới đó hỏi người dân về Kim Ngân phóng viên là họ biết và sẽ chỉ đường cho cô.

Bà Hường gật đầu vẻ cảm kích:

- Cảm ơn con!

Sau đó hai người nói vài câu tạm biệt Hoàng Mai và ra về.

Hoàng Mai đứng giữa hành lang bệnh viện nhìn cho tới khi bóng họ khuất xa, trong lòng chợt cảm thấy mơ hồ. Họ hỏi địa chỉ của Kim Ngân là muốn làm gì nhỉ? Vĩnh Khanh giờ đã nhớ lại, anh không muốn gặp Kim Ngân. Chẳng lẽ họ đi tìm cô là muốn nói điều đó?

Hoàng Mai nghiêng đầu suy ngẫm, nhưng cuối cùng lại chẳng nghĩ ra được lý do nào cho hợp lý. Cuối cùng cô thở dài rồi đẩy cửa bước vào phòng. Bỏ lại sau lưng bao sự tò mò và thắc mắc. Điều cô quan tâm nhất lúc này là Vĩnh Khanh. Chỉ cần anh còn sống, chỉ cần anh có thể sống khỏe mạnh, hạnh phúc bên cô là cô thấy mãn nguyện rồi.

Cô nhất định sẽ ở bên anh!

Nghe thấy tiếng mở cửa, Vĩnh Khanh liền mở mắt ra. Nhìn Hoàng Mai bước tới gần, Vĩnh Khanh liền nhắm ngay mắt lại, rồi nói:

- Chuyện của chúng ta...Tôi nghĩ nên kết thúc đi thôi!

Hoàng Mai cảm thấy trong lòng như có một thứ dịch gì đó đau đớn chảy ra. Vết thương xót tới nỗi cô suýt nữa thì ngã thụp xuống. Cũng may là cô cố gắng bình tĩnh lại, để hộp cháo lên trên bàn rồi bước tới bên cạnh giường bệnh của anh, cô cười mà như mếu:

- Anh vừa mới tỉnh dậy. Mọi chuyện nên để sau này hãy nói.

Vĩnh Khanh cũng không trả lời thêm gì nữa, tựa như đã say ngủ. Không gian lại trở về vẻ im lặng vốn có.

Hoàng Mai bước vội vào trong nhà vệ sinh rồi đóng cửa lại. Cô đưa tay lên che miệng, che đi cả tiếng khóc trong cảm lạnh của mình. Cơ thể Hoàng Mai trượt dần xuống sau cánh cửa, như bao hy vọng vừa dấy lên bỗng như bị bàn tay của ông trời tàn nhẫn kéo xuống. Cô ngồi bệt xuống sàn, cố gắng không để tiếng khóc

của mình vang lên. Sự nén chịu đó khiến tiếng nấc của cô như muốn chen lấy vòm họng và khí quản...Đau tới nỗi không thể thở được.

Tại sao? Tại sao người thua cuộc lại vẫn là cô?

Tại sao? Tại sao đến tận cùng anh vẫn không yêu cô?

Tại sao lại như vậy?

Dẫu biết rằng bản thân là một con người ích kỷ. Mười năm trước cô vô tình nhặt được trái tim anh, nhưng lại cố tình giấu nó thật sâu vào tận đáy lòng. Tới khi có người đến lấy, cô như điên như dại chạy thật xa, làm đủ mọi cách để giữ gìn nó như một đứa trẻ giữ đồ chơi của chính mình. Và cuối cùng, trái tim ấy vẫn tự bay xa khỏi đời cô, nó sẽ không bao giờ trở lại nữa.

Thứ gì là của cô thì mãi sẽ là của cô. Còn thứ gì không phải..Cô có cố gắng tới mấy, chân thành tới mấy cũng không có cách nào biến nó thành của riêng mình được.

Trái tim của Vĩnh Khanh cũng thế. Nó vốn đã mang tên Kim Ngân.

Trong lúc ấy, từ bên ngoài bỗng vang lên tiếng đập phá. Hoàng Mai vội lau nước mắt rồi hốt hoảng chạy ra bên ngoài.

- Vĩnh Khanh, có chuyện gì vậy?

Hoàng Mai vừa hỏi vừa nhìn vào chiếc điện thoại đã bị Vĩnh Khanh đáp xuống nền đất lạnh. Các linh kiện của máy rời rạc đến thảm hại. Nhưng đó không phải là điều làm cô chú ý vào lúc này. Giờ đây, nhìn vào ánh mắt của anh, trong lòng Hoàng Mai chợt dâng lên một nỗi sợ hãi. Ánh mắt ấy cô chưa từng nhìn thấy. Thậm chí, mười năm trước cũng chưa từng thấy qua. Điều gì đã khiến Vĩnh Khanh phải tức giận như vậy?

Vĩnh Khanh không trả lời Hoàng Mai, anh nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại đã bị mình đáp hỏng của mình. Giống như cảm giác của anh lúc này, vừa đau mà vừa tức giận, không biết phải làm sao để nguôi ngoai. Anh chỉ cười lạnh rồi gần ra từng tiếng:

- Nếu cô chạy được thì nên chạy cho xa vào một chút. Đừng để tôi gặp được cô. Tới lúc ấy, tôi nhất định sẽ không buông tha cho cô đâu.

19. Chương 19

- Sao thế?

Thấy Kim Ngân vội ngắt điện thoại với vẻ sợ hãi, Đức Trung liền quay sang hỏi.

- Không có gì, đột nhiên em thấy trong người không được khỏe thôi. – Kim Ngân lắc đầu, cố gượng cười để che giấu nỗi lo lắng trên khuôn mặt.

Dường như Đức Trung không tin vào câu trả lời này, anh liếc nhìn chiếc điện thoại trong tay Ngân, cơ hồ hiểu ra phần nào vấn đề. Cuối cùng, anh hỏi với vẻ dò xét:

- Ai vừa gọi cho em vậy?

- Là...

- Vĩnh Khanh à?

Kim Ngân bèn cúi đầu không trả lời. Cái cúi đầu của cô như là cái gạt đầu trả lời cho câu hỏi của Đức Trung. Chỉ là...Sao cô thấy lòng hoang mang như thế này. Nghe giọng của Vĩnh Khanh thì hình như là anh đang muốn gặp cô. Muốn gặp cô để làm gì? Để dày vò cô sao? Không, cô không thể để bản thân sa vào vũng lầy lần nữa. Cô đã trả giá suốt mười năm qua rồi, điều cô mong muốn nhất lúc này chính là...anh hãy tha cho cô.

Đức Trung thở dài:

- Tại sao lại cứ phải làm khổ nhau như vậy chứ?

Kim Ngân ngẩng mặt lên, gượng cười đáp:

- Em đi rồi thì sẽ không ai làm khổ ai được nữa đâu.

- Em tưởng mình có thể trốn được ư? Nếu còn duyên còn phận, cho dù có chạy xa tới tận chân trời góc bể thì em và Vĩnh Khanh vẫn có thể gặp được nhau.

- Biết vậy...Nhưng em cũng không thể ở lại đó được nữa. Em...rất sợ!

Giọng của Kim Ngân hoang mang dần, rồi lại nhỏ dần đi theo sự hoang mang ấy. Đúng vậy, cô không thể ở lại nơi đó được nữa, Vĩnh Khanh đã quay trở về, và cô sẽ là người phải ra đi.

Kim Ngân còn nhớ rõ, ngày anh xách vali đứng một mình ở sân bay, cô thấy anh cô độc đến nhường nào. Cả sân bay đông người là vậy, thế mà cô chỉ thấy một mình anh. Cả thế giới này tuy đã quay lưng lại với cô, nhưng trong thế giới của anh, cô cũng chỉ nhìn thấy mình anh trong đó. Lúc ấy Kim Ngân cô đã biết, giữa cô và anh sẽ không bao giờ có thứ gì gọi là hạnh phúc. Nếu có yêu thì cũng là chia lỵ, nếu không yêu thì cũng là hận thù...

Vận mệnh vốn không cho cô và Vĩnh Khanh có nửa phần cơ hội ở bên nhau.

Mất hai tiếng để sang tới thành phố H. Đức Trung có dừng lại bên đường mua ít hoa quả làm quà cho bố mẹ Kim Ngân. Nhìn Đức Trung cẩn thận chọn hoa quả, Kim Ngân không kìm được liền ngẩng mặt lên nhìn anh. Bất giác, trong lòng cô chợt cảm thấy khó hiểu. Không phải là Đức Trung cũng 33 tuổi rồi hay sao? Chẳng lẽ anh cũng như Vĩnh Khanh, chưa hề lấy vợ?

Kim Ngân cứ nhìn Đức Trung như vậy, tựa như là muốn tìm câu trả lời cho nghi vấn trong lòng.

- Làm gì mà cứ nhìn anh thế? – Đức Trung vẫn tỉ mỉ chọn cam. Tuy là miệng hỏi, nhưng anh không hề ngẩng mặt lên nhìn Kim Ngân.

Kim Ngân bị câu hỏi của anh làm cho giật mình, cô vội vàng thu ánh mắt lại rồi gãi đầu nói:

- Em đang tự hỏi, không biết cô gái nào có phúc phận lấy được anh?

Tới lúc này, Đức Trung mới dừng tay rồi từ từ quay sang nhìn Kim Ngân. Hôm nay anh không mặc âu phục như một vị giám đốc nữa mà mặc một chiếc áo phông và một chiếc quần bò khá năng động. Anh đứng thẳng người, cúi mắt xuống nhìn cô. Ánh mắt anh sâu thẳm như đại dương, rất bao la, rất rộng lớn...Người ta nói về thu hút của anh cũng nằm trong đôi mắt này. Anh đang nghĩ, tại sao Kim Ngân lại hỏi mình như vậy? Chẳng lẽ cô ấy nhận ra tình cảm của anh rồi hay sao? Không, trên đời này không có một ai biết được tình cảm của anh dành cho cô. Kể cả ông trời, kể cả Đất Mẹ, kể cả ma quỷ cũng không thể biết được. Tình cảm ấy chỉ có mình anh ôm lấy, một mình anh giữ lấy, và một mình anh biết lấy mà thôi.

Một lúc sau, khóe môi của Đức Trung mới giãn ra thành một nụ cười, rồi anh nói:

- Em phải đặt vấn đề ngược lại mới đúng. Rằng, chẳng biết anh có phúc lấy được vợ nữa không đây?

Kim Ngân phì cười, cô đáp:

- Khiêm tốn thật đáng ghét! Em cũng muốn khiêm tốn như thế.

- Em cũng có thể khiến tốn được như thế mà? Nhà nước có đánh thuế ai khiêm tốn đâu mà sợ!

- Em sợ là sợ người ta đánh em, chứ sợ gì nhà nước đánh thuế.

Đức Trung bật cười, trong lòng ngầm thừa nhận Kim Ngân là một con người hài hước.

Đương nhiên, không phải là anh không lấy được vợ, mà là chưa có ai để lấy. Với một người đàn ông, công danh sự nghiệp lúc nào cũng quan trọng. Đức Trung cũng thế, tuy anh học về quay phim, nhưng mười năm trước, bố lại hướng cho anh học về quản lý nhà hàng khách sạn. Mất hơn bốn năm học tập bên nước ngoài, sau khi trở về nước, Đức Trung đã tự mình gây dựng lên cơ đồ như ngày hôm nay.

Đàn ông mà đã có sự nghiệp là trở thành mục tiêu của phụ nữ rồi. Bởi anh biết rằng, khi họ đã qua tuổi mộng mơ, cái họ cần không phải là một người đàn ông giống như trong tiểu thuyết. Cái cốt không phải là đẹp, mà cái chủ yếu là ví tiền và khả năng kiếm tiền của anh ta. Đừng cho rằng họ thực dụng, vì ai cũng thế thôi, sẽ không có ai muốn gả ột anh chàng nghèo xác nghèo xơ. Một số ví dụ thực tế đã chứng minh rằng, tiền bạc chính là nền tảng thứ hai của tình yêu. Không có tiền, thì sự túng quẫn cũng bức tình yêu phải chết theo thời gian thôi. Ngay cả trong văn học cũng thế, chẳng phải “Chiếc thuyền ngoài xa” của Nguyễn Minh Châu cũng nói tới vấn đề này hay sao?

Đức Trung chưa có vợ vì bao năm qua, anh đã dốc toàn tâm toàn ý và toàn sức của mình vào resort kia. Đến khi ngẩng mặt lên với đời, anh mới nhận ra là mình đã sắp quá tuổi để lập gia đình.

Đức Trung đưa túi hoa quả cho người bán, bảo họ cân rồi quay sang nói với Kim Ngân rằng:

- Chúng ta đều là những người cô đơn.

Kim Ngân cười cười, đợi Đức Trung thanh toán xong cô mới nói với giọng đùa cợt:

- Thế em cầu xin anh...Chúng mình hãy yêu nhau đi!

- Em đừng có mơ...Anh tuy là già rồi nhưng có giá lắm đấy.

- Thật không đó? Nhìn mặt anh thế kia chắc chắn là chẳng có ma nào thèm rồi. – Kim Ngân vờ bĩu môi, nói.

- Em coi thường anh quá!

Kim Ngân nhún vai, nói rất bình thản:

- Em chỉ nói sự thật thôi mà.

Tiếng cười của hai người vang lên, hòa cùng dải nắng thu vàng rộm. Tựa như những huy hoàng bất chợt của một khoảnh khắc bình yên, khi mà người ta chẳng nhớ tới đau khổ là gì nữa. Đức Trung và Kim Ngân bước lên xe, dòng người và dòng thời gian bên cạnh họ vẫn hối hả như vậy.

Có đôi khi, trong bóng tối vẫn còn chút hy vọng sáng le lói như thế đấy. Nhưng lại chẳng có ai phát hiện ra đó là ánh sáng cả. Bởi vậy nên người ta mới nói: Niềm vui thì dễ quên còn nỗi buồn thì...không bao giờ!

Đúng vậy, sẽ không bao giờ quên được!

.

.

.

Sáng hôm sau, bà Hương và Linh tới khu phố X tìm gặp Kim Ngân. Người trong khu phố này rất giản dị. Các ngôi nhà được xây san sát nhau như một khu nhà tập thể. Màu tường đã bị ố theo năm tháng. Đâu đó còn có nhà bật nhạc Trịnh, âm thanh buồn nhưng lại rất lắng đọng, da diết. Vừa mới bước vào, khu phố này gây cho người ta cảm giác gì đó rất hoài cổ, rất xa xăm và có đôi chút yên bình. Bà Hương nhìn quanh, thấy có vài đứa trẻ đang chơi Ô Ăn Quan ở trên bậc thềm của một ngôi nhà đã cũ. Lặng người một lúc lâu rồi bà buông một câu nói:

- Có lẽ đây là cuộc sống trong mơ của Kim Ngân.

Linh cũng hướng mắt nhìn quanh, trong liền trào lên một cảm xúc khó nói thành lời. Hóa ra Kim Ngân cũng chỉ ước mơ đơn giản thế này thôi, vậy mà ông trời vẫn không nỡ cho cô ấy nửa phần ước nguyện. Mười năm lênh đênh trong đau khổ. Mười năm khao khát, kiếm tìm bình yên...Nhưng lại chẳng có ai nhìn được những mảng màu u tối ấy trong cuộc đời của cô cả. Phải chăng cuộc đời đã quá bất công với cô ấy?

Linh thở dài, đáp:

- Chị ấy quá đáng thương. Chúng ta...có nên để chị ấy tới gặp anh Khanh nữa hay không?

Bà Hương khẽ cười, sau đó quay ra nói:

- Con nghĩ Kim Ngân có thể trốn mãi được hay sao? Lần này mẹ tới tìm nó cũng là để dứt điểm những chuyện này.

Nói xong, bà Hường bước lại gần chỗ của mấy đứa trẻ đang tập trung vào trò chơi kia. Sau đó bà hỏi với giọng rất nhẹ nhàng:

- Các cháu ơi, cho bác hỏi: Các cháu có biết nhà của cô Kim Ngân ở đâu không?

Một đứa trẻ rất nhanh nhẹn đứng dậy đáp:

- Cô Kim làm phóng viên phải không ạ?

- Phải.

- Cô ấy đã chuyển đi rồi. Hôm qua cô ấy cho chúng cháu rất nhiều bánh kẹo! – Đứa bé gái ngẩng mắt lên nói với một chất giọng trong trẻo.

Nhưng câu nói ấy lại khiến bà Hường và Linh hoang mang. Linh vội vàng cúi xuống hỏi tiếp:

- Vậy cô ấy có nói là đi đâu không?

Mấy đứa bé kia hình như biết, nhưng chúng không trả lời ngay mà chỉ nhìn nhau. Tựa như chúng đang ngầm ra hiệu cho nhau điều gì đó. Rồi sau đó, chúng đều lắc đầu và đáp:

- Không, bọn cháu không biết!

Bà Hường và Linh nhìn nhau, nói vài câu với đứa trẻ và bước ra khỏi khu phố X. Kim Ngân đã chuyển đi rồi? Không ngờ cô ấy lại hành động nhanh đến thế. Mới chưa đầy hai ngày đã xách vali chạy trốn rồi.

Linh hơi dừng lại, quay sang bà Hường nói:

- Chắc chắn bọn trẻ kia biết chuyện, nhưng có vẻ như là Kim Ngân đã dặn chúng không được nói. Theo con nghĩ, nếu mấy đứa trẻ đó biết thì bố mẹ của chúng cũng biết, phải không mẹ?

Bà Hường khẽ cười rồi lắc đầu:

- Mẹ cũng đã tính tới trường hợp này, nhưng chợt nhớ ra Kim Ngân là nhà báo, làm việc gì nó cũng chắc chắn tới từng chi tiết. Ngay cả những đứa trẻ kia cũng không chịu nói, thì con tưởng Kim Ngân để những người lớn kia sẽ nói cho chúng ta biết hay sao?

- Vậy chúng ta cho họ tiền?

Bà Hường thở dài:

- Đừng có lúc nào cũng bỏ tiền ra hạ thấp người khác như thế. Thất đức lắm đấy!

Linh nghe vậy không nói gì nữa, cô liền cúi đầu xuống với vẻ khó chịu. Có ý tưởng mà không được thực hiện thực ngứa ngáy biết bao. Nhưng trong hoàn cảnh này thì cô biết làm gì chứ? Thôi thì đành phó mặc cho ông trời vậy.

Nói rồi, hai người cũng bước đến chiếc xe màu đen kia. Ở đằng sau, những đứa trẻ vừa rồi vẫn thập thò bên bức tường. Một đứa nói:

- Có phải họ là người xấu mà cô Ngân nói tới hay không?

Đứa bé gái ở bên trên vội vàng đưa tay bịt miệng của bạn lại. Nói với giọng trách móc:

- Be bé cái miệng của cậu vào một chút. Họ mà nghe được là họ quay lại đấy.

- Tớ biết rồi, nhưng tại sao họ lại muốn tìm cô Ngân thế?

Mấy đứa khác quay sang lườm đứa con trai này. Sau đó, một đứa khác liền đá vào hông của nó rồi nói:

- Đúng là...đồ ngốc. Cô Ngân đã nói họ là người xấu, người xấu thì toàn làm việc xấu. Họ nói gì chúng ta cũng phải bảo không biế

t. Hiểu chưa?

Ngay khi chiếc xe màu đen kia đã đi tự lúc nào rồi, mấy đứa trẻ này vẫn bàn tán xôn xao về người tốt và người xấu. Rằng người xấu thì trông như thế nào? Có phải là giống như trong những bộ phim mà chúng hay xem? Có phải là sẽ làm hại những người tốt? Và còn rất nhiều điều khác đang được chúng khám phá.

Cuộc sống thanh bình của khu phố X tạm thời vẫn thế. Vẫn là những khu nhà đã bị năm tháng phong hóa nằm san sát nhau. Vẫn là những bản nhạc Trịnh tuy buồn mà sâu lắng. Vẫn là những đứa trẻ trong sáng, vô lo... tìm hiểu cuộc đời qua những suy đoán, những trò chơi dân gian và cả hiện đại hay từ những câu chuyện cổ tích và những bộ phim mà chúng được đọc, được xem.

Bà Hường ngồi dựa người vào ghế. Chiếc nhẫn ngọc màu đen ánh lên những vẻ mặt mỗi. Bà khẽ thở dài rồi bảo tài xế tắt radio đi. Trong lòng chất đầy những tâm tư.

Sống tới gần này tuổi rồi, bây giờ bà mới gặp một cuộc tình đau khổ như thế. Mọi chuyện rắc rối như muốn trói đời con trai bà và Kim Ngân lại, càng giãy giụa thì nó càng thắt chặt. Người làm mẹ như bà thực rất khổ tâm, nhưng lại chỉ biết đứng ở bên ngoài gào thét trong câm lặng.

Nếu đau khổ như thế, thì tại sao lại không buông tay? Và nếu đã không buông tay được thì tại sao lại không cho nhau một cơ hội để hàn gắn tất cả? Khó khăn đến vậy sao? Chỉ một câu nói thôi cũng khó khăn đến vậy sao?

Đột nhiên, Linh như nhớ ra được điều gì đó, cô vội ngồi thẳng người dậy rồi quay sang bà Hường nói:

- Chúng ta có thể gọi điện trực tiếp cho Kim Ngân mà.

- Nhưng chúng ta đâu có số?

Linh suy nghĩ một lúc, lại như phát hiện ra được điều gì cô liền reo lên:

- Phong Lan....Phong Lan là thư ký của Vĩnh Khanh. Con nghĩ là...cô ấy biết!

Bà Hường vội mở mắt ra như niềm hy vọng lại được thắp lên. Bà nhanh chóng tìm điện thoại rồi gọi vào số thư ký của Vĩnh Khanh. Mong rằng là cô ta biết!

- Alo? – Giọng nói nhẹ nhàng của Phong Lan vang lên.

- Lan à? Bác là mẹ của Thiên Hoàng đây mà. Cháu có biết số của phóng viên nào tên Kim Ngân không?

Ở đầu dây bên này, Phong Lan hơi bất ngờ khi mẹ của Thiên Hoàng gọi điện ین. Nhưng cô đang thắc mắc là sao bà lại muốn hỏi số điện thoại của Kim Ngân nhỉ? Tất nhiên là Phong Lan biết số điện thoại đó. Cô còn biết Kim Ngân là ai. Bỗng như bị một vật đập trúng, Phong Lan liền bất ngờ mở to mắt...Liệu có phải, bà Hường đã biết mọi chuyện? Song, cô không kịp suy nghĩ nhiều, chỉ vội tươi cười đáp:

- Dạ, cháu biết. Nhưng cháu chỉ là thư ký, những điều này bác nên thông qua anh Hoàng xem sao.

Đây rõ ràng là một lời nguy biện, nhưng bà Hường không hề nổi giận. Vì bà nghĩ phận làm thư ký cũng có những trách nhiệm của thư ký. Phong Lan cũng chỉ là người làm theo quy định thôi.

Bà Hường vẫn nhẹ giọng nói:

- Thiên Hoàng hiện giờ đang nằm trong bệnh viện. Bác biết nó muốn gặp một cô gái tên Kim Ngân nên đi tìm cô ấy về cho nó.

Như có một tiếng sét vang dội bên tai, Phong Lan liền mở to mắt biểu lộ cho sự kinh ngạc. Thiên Hoàng đang ở trong viện? Anh muốn gặp Kim Ngân? Chẳng lẽ...

- Dạ, bác chờ cháu một chút...Số điện thoại của Kim Ngân là 01652038xxx – Phong Lan vội vàng đọc dãy số điện thoại của Kim Ngân cho bà Hường.

Khi cuộc điện thoại kết thúc, Phong Lan vội cúp máy. Cô đứng lặng nhìn xuống chiếc điện thoại trên tay. Trong lòng không ngừng suy đoán.

Nếu Thiên Hoàng nằm viện thì...anh ta đã trở về con người Vĩnh Khanh? Vì trở về làm một Vĩnh Khanh của mười năm trước cho nên anh ta mới muốn gặp Kim Ngân? Không, nếu như vậy thì sao bà Hường phải đi tìm Kim Ngân về? Chẳng phải mười năm trước bà còn làm một đám tang giả để lừa Kim Ngân hay sao?

Vậy thì chắc Kim Ngân phải biết trước được mọi việc rồi, cho nên cô ta mới trốn đi. Sau khi trốn đi thì cũng là lúc Vĩnh Khanh tỉnh dậy. Và cuộc điện thoại của bà Hương vừa rồi cũng là vì nguyên do đó.

Phong Lan ngẫm chắc chắn với những suy luận của mình. Cô tự gạt đầu rồi cầm điện thoại tìm số của một người và gọi cho người đó.

Tiếng tút dài vang lên đầy lạnh lẽo, rồi tiếng nhắc máy rất ngắn gọn vang lên cũng một câu nói ngắn gọn không kém:

- Tôi nghe.

Phong Lan hít một hơi lạnh, sau đó cô nói:

- Thưa ông, Vĩnh Khanh đã trở về rồi.

- Cái gì?

Phong Lan cố gắng nhắc lại một lần nữa:

- Tôi nói, Thiên Hoàng đã nhớ lại mọi chuyện. Bây giờ anh ta không còn là Thiên Hoàng nữa, mà là Vĩnh Khanh.

Rụp!

Tiếng ngắt máy nhanh chóng đến đáng sợ. Phong Lan thẫn thờ nhìn vào màn hình của điện thoại, không hiểu sao trong lòng cô lúc này nóng như có lửa đốt. Chuyện của họ rõ ràng không liên quan đến cô, nhưng cô lại là một gián điệp được cài ở bên Thiên Hoàng vào năm năm trước. Tuy đã làm tốt nhiệm vụ, nhưng sao trong thâm tâm Phong Lan vẫn thấy có chút gì đó như là... tội lỗi!

Cô làm những việc này, có thật là đúng hay không?

Vừa lúc ấy, điện thoại của Phong Lan rung lên. Cô nhìn vào màn hình điện thoại, cái tên đang nhấp nháy trên đó lại khiến cô căng thẳng.

- Tôi nghe đây.

Giọng nói vang vọng, âm u từ đầu dây bên kia truyền sang:

- Cô đến bệnh viện nghe ngóng tình hình cho tôi. Hãy nhớ, nhất cử nhất động của chúng đều phải được lọt vào mắt cô.

Phong Lan nắm chặt lấy bàn tay mình, cô hiểu “chúng” ở đây là những ai. Sau đó, cô gạt đầu như tuân mệnh:

- Vâng, tôi hiểu rồi!

Vừa lúc Phong Lan nói xong câu đó, thì cũng là lúc Hữu Quân bước vào. Thấy khuôn mặt căng thẳng của Phong Lan và chiếc điện thoại cô đang nghe bên tai, Hữu Quân không khỏi tò mò.

Đợi Phong Lan ngắt điện thoại, Hữu Quân liền khoanh hai tay lại nhìn cô từ đầu xuống chân với vẻ dò xét rồi nói:

- Cô làm cái gì mà lén lút lút lút như đi ăn trộm thế?

Bị hỏi như vậy, Phong Lan đã hoang mang lại càng lo sợ hơn. Chân tay cô lúc này bỗng nhiên trở lên thừa thãi, đầu óc cũng trống rỗng tới nỗi không biết nên đáp lại Hữu Quân như thế nào.

Bao nhiêu năm qua làm gián điệp, chưa lúc nào cô thấy lo sợ như lúc này. Cô còn cứ tưởng mình sẽ an nhàn làm gián điệp “vô dụng” và làm một thư ký ở đây tới hết đời nữa chứ. Ai ngờ...Đúng như người ta vẫn thường nói: Việc gì cần đến rồi cũng sẽ phải đến thôi.

Cuối cùng thì Vĩnh Khanh cũng đã nhớ lại mọi chuyện. Những thù hận bao năm qua bỗng như một quả bóng căng hơi, nổ bụp trong phút chốc. Cái nổ ấy không những khiến người trong cuộc đau, mà còn khiến người ngoài cuộc phải thót tim.

Phong Lan cười cười, cố gắng nén lại những căng thẳng, trả lời Hữu Quân một cách rất bình tĩnh:

- Em làm gì? Có anh mới là người lén lén lút lút thì có. Tự dưng vào phòng mà không gõ cửa.

Hữu Quân dường như vẫn không tin. Trực giác mách bảo cho anh thấy là trong mắt Phong Lan rõ ràng đang muốn che giấu một điều gì đó. Cô ấy tại sao vừa thấy anh lại luống cuống như vậy? Nghe điện thoại thì cứ bảo nghe điện thoại, việc gì phải chuyển mục tiêu sang anh?

Hữu Quân nhếch môi cười nhạt, anh bước tới gần. Đôi mắt như cú vọ nhìn thẳng vào Phong Lan, hồng bực cô nói ra sự thật.

- Tôi vào phòng là có lý do cả. Trước giờ tôi vào phòng này đâu có gõ cửa? Lúc tôi gõ cửa thì cô khó chịu bảo điếc tai với giặc mình còn gì?

Phong Lan không dám nhìn thẳng vào đôi mắt của Hữu Quân. Lần trước khi ngăn cản cuộc phỏng vấn giữa Quyên Vỹ và Kim Ngân, cô đã bị ánh mắt của Thiên Hoàng bực cho sợ hãi rồi. Bây giờ lại tới Hữu Quân. Hai người đàn ông này không khéo khiến cô tổn thọ mất.

Hít một hơi thật sâu như để bình ổn thần trí. Sau đó, Phong Lan mới lấy lại được giọng nói tự nhiên của mình:

- Anh không phải gây khó dễ cho em đâu. Cây ngay không sợ chết đứng, vừa rồi là cô Hương, mẹ của Thiên Hoàng gọi điện.

- Làm gì?

- Thì hỏi số của Kim Ngân. Anh có biết vụ giám đốc phải nằm viện không?

Hữu Quân lúc này mới đứng lại, ánh mắt cũng dịu đi phần nào. Anh gật đầu đáp:

- Có. Tôi cũng đang định hỏi cô và Quyên Vỹ có thể thay tôi tới thăm anh ta được hay không?

Như vớ được phao cứu sinh, Phong Lan liền bắt lấy thời cơ, đưa câu chuyện đi theo một hướng khác:

- Tại sao lại phải thay anh?

Hữu Quân trầm ngâm không nói, dường như là anh không muốn tiết lộ những chuyện đã xảy ra. Anh không muốn Thiên Hoàng vừa mới tỉnh dậy đã phải nhìn thấy mặt anh. Mà chắc anh tới đó, Linh cũng không cho anh vào đâu. Với người vừa mới trải qua một tai nạn ở đầu như Thiên Hoàng thì tránh gây kích động cho anh ta là điều tốt nhất.

Thực ra, đó chỉ là một phần của nguyên do tại sao anh lại không tới thăm Thiên Hoàng. Phần lý do còn lại là anh phải đi đón một người ở sân bay. Người đó là chị họ của anh và rất quan trọng với anh. Nếu không có chị, thì chắc anh đã chẳng quen được Linh.

Một lúc lâu sau, Hữu Quân liền đáp lại câu hỏi của Phong Lan:

- Tôi còn có việc. Cô và Quyên Vỹ giúp tôi chuẩn bị chút quà đi thăm anh ấy nhé?

Lúc đầu, Hữu Quân không định cho Quyên Vỹ đi. Nhưng đây là đề nghị của Linh, anh cũng chẳng biết làm thế nào. Anh là người sai trước, Quyên Vỹ thực ra chỉ là một người đáng thương trong tình yêu. Vì anh mà cô ấy đã phải vứt bỏ đứa con của mình, vì anh mà cô ấy đã phải tới gặp mẹ của Thiên Hoàng để tránh gây scandal cho anh... Cả cuộc đời này, có lẽ anh có chết cũng vẫn mang nợ cô ấy.

Đây là cơ hội của Phong Lan, bởi cô cũng đang cần tới đó gấp. Chỉ tiếc cô là thư ký, khi sếp không có mặt thì tạm thời phải sắp xếp công việc cho ổn thỏa. Cũng may là có Hữu Quân tới nhờ giúp, coi như là anh ta đã giúp cô một phần đi. Chính vì vậy, nên vừa nghe Hữu Quân nói, Phong Lan liền mỉm cười rồi đáp:

- Được, nửa tiếng nữa tôi sẽ cùng với Quyên Vỹ tới thăm giám đốc. Nhưng anh có việc gì thế?

Hữu Quân cho hai tay vào túi quần, nhìn ra bên ngoài cửa sổ rồi nói:

- Đón một người từ rất xa trở về.

- Ai cơ?

- Chị họ tôi.

Phong Lan giật mình, cái giật mình này như không tin nổi những gì đang diễn ra trước mắt. Tại sao ông trời lại để sự trùng hợp một cách ngẫu nhiên như vậy xảy ra chứ? Chẳng lẽ mười năm trước, ông ta đã cài đặt giờ ọ chuyện hay sao?

Lúc này, trong đầu của Phong Lan không ngừng vang lên những tiếng nói rời rạc, lo lắng. Chị họ của Hữu Quân? Vậy không phải là...

Song, trước khi hệ thần kinh trung ương của Phong Lan kịp trả lời thì miệng cô đã hành động trước:

- Anh nói gì? Chị

họ anh...Anh nói chị Hương Liên đã trở về rồi ư?

20. Chương 20

Hữu Quân châm ỳnh một điếu thuốc, rồi anh đứng dựa người vào thân xe nhìn dòng người đang qua lại trước mặt. Vẫn còn 20 phút nữa chị Hương Liên mới tới, cơ mà anh cũng chẳng có việc gì làm nên đành chạy đến đây trước vậy. Từ lúc Thiên Hoàng vào bệnh viện, AP như loạn cả lên. Phong Lan thì bận tới mất tới mũi với các dự án, chẳng có thời gian nói chuyện với anh nữa. Trong thời gian này, Hữu Quân đã quay hết các chương trình quảng cáo, rồi chụp ảnh, rồi ghi hình...Nói chung chỉ cần đợi tới tháng mười là anh có thể quay bộ phim đầu tiên của mình.

Vài năm trước, chị họ anh là Hương Liên có đưa anh tới một bar. Tại đó, anh đã gặp Linh. Chị Hương Liên rất tốt, nếu không muốn nói là quá tốt. Chỉ tiếc là có đôi khi hơi độc đoán một chút. Từ khi anh trai của chị là Minh Duy vào tù, thì chị lại mắc thêm một bệnh nữa là đa nghi. Nghĩ tới đây, Hữu Quân lại đưa điếu thuốc lên miệng hút. Làn khói xanh xám mỏng manh che lấy đôi mắt của anh, như muốn giấu đi những điều mà anh đang suy nghĩ.

Hương Liên đã lấy chồng từ năm năm trước, một năm sau thì chị ly hôn. Chẳng ai biết lý do là gì. Anh hỏi thì chị bảo là do không hợp nhau. Đây là cái lý do chết tiệt nhất mọi thời đại! Nhưng không có nó thì người ta cũng chẳng biết lấy lý do là gì nữa.

Hữu Quân cứ hút hết điếu thuốc này tới điếu thuốc khác, cuối cùng thì anh cũng thấy bóng dáng quen thuộc của một người phụ phía xa xa. Hữu Quân mỉm cười, anh vút điếu thuốc xuống đất rồi bước về phía người phụ nữ đó.

- Chị! – Hữu Quân gọi lớn.

Người phụ nữ kia tháo kính râm xuống, hơi khựng lại nhìn anh rồi cuối cùng cũng mỉm cười bước đến.

- Chà, cậu làm tôi không nhận ra nữa rồi. Sao lại thay đổi dữ vậy?

Hữu Quân cười cười, nháy mắt nói:

- Sao? Ngay đến chị cũng phải ngạc nhiên đúng không? Bây giờ em đã là ngôi sao nổi tiếng rồi, chị phải nhìn em nhiều vào đấy.

- Cha bố cậu! Cậu ăn được tí màu mè là lại giở giọng tắc kè hoa với chị. Yên tâm đi, bà chị này không có hứng thú gì với mấy cái giới giải trí lắm điều nhiều tiếng của cậu đâu.

Hữu Quân cúi đầu mở cửa, nụ cười trên môi đã không còn tươi như lúc đầu nữa. Anh giúp Hương Liên cất đồ và mở cửa cho cô. Sau đó đi vòng qua cửa kia vào bước vào trong xe.

Khi chiếc xe vừa lăn bánh thì cũng là lúc điện thoại của Hương Liên rung lên. Nhìn vào màn hình điện thoại, trong lòng cô bất chợt cảm thấy có chút mệt mỏi. Cô đang cảm tưởng thời gian như bị bàn tay của ai đó vặn ngược lại vậy. Mười năm trước dường như đang chậm chậm quay về...

“Ngày mai tới chỗ tôi gấp”. Dòng tin nhắn ngắn gọn ấy được cô đọc lên trong suy nghĩ. Sau đó, sẽ phải xóa đi trong yên lặng.

Đặt túi xách sang bên cạnh. Hương Liên nhìn Hữu Quân, hỏi:

- Thế nào? Đã cura đồ Linh chưa?

Không hỏi đến thì thôi, vừa hỏi đến liền khiến trái tim anh đau nhói. Có người đã từng nói “cô ấy là vết thương lớn nhất của tôi.” Đúng vậy, Linh là vết thương lòng lớn nhất của anh. Bất cứ thứ gì liên quan đến cô đều làm cho anh cảm thấy mình như không thể đứng vững được. Anh đang u mê vì cô, đang không thể tìm thấy lối thoát trong chính tình cảm của mình.

Hữu Quân thở dài, anh vừa nhìn đường vừa trả lời:

- Cô ấy vốn không dành cho em!

- Cái gì mà dành với không dành? – Đôi mày được tô vẽ cẩn thận của Hương Liên khẽ cau lại, cô nói – Em cứ cả nghĩ quá. Cái gì cũng cần phải có thời gian nữa chứ?

Hữu Quân cười nhạt:

- Thời gian? Em đã đợi cô ấy suốt hai năm rồi. Vậy mà cô ấy có chịu hiểu cho em đâu?

- Vậy có người đã từng chờ tình yêu của mình suốt mười năm thì sao?

Chỉ có điều, tình yêu đó được nuôi trong thù hận!

Hữu Quân không nói gì, Hương Liên cũng không nói thêm gì nữa. Không khí bỗng chốc chỉ còn lại tiếng động cơ xe rì rì. Chỉ đến khi Hữu Quân đưa tay bật radio lên thì sự yên lặng kia mới chấm dứt.

“Thiên Hoàng – người đang đứng đầu của AP hiện nay bất ngờ bị tai nạn trong resort của chính bạn thân ngày trước. Không biết nguyên do từ đâu. Có rất nhiều ý kiến cũng như suy luận được đưa ra. Nhưng theo thông tin mà chúng tôi tìm được thì hiện tại, anh đang được bạn gái và người bạn thân bị tình nghi của mình chăm sóc tại bệnh viện Q...”

Tiếng nói trong trẻo, dễ nghe của phát thanh viên vẫn vang lên bên tai, nhưng cả Hữu Quân và Hương Liên đã chẳng muốn nghe nữa. Hữu Quân liền đưa tay chuyển sang kênh khác, lần này thì là kênh ca nhạc.

- Đúng là báo chí, có một cũng nói thành mười được – Hương Liên nhếch môi cười nhạt và nói.

- Nếu không nói mười thì phóng viên lấy gì mà ăn?

- Cũng đúng – Hương Liên gật gù.

Cũng chẳng có gì sai khi nói như vậy. Bởi nhà báo thì cũng chỉ là người trần mắt thịt, họ không thể rửa ra tiền như một cái máy được. Họ còn có gia đình của mình, còn chính bản thân cần phải nuôi nấng cơ mà. Chẳng ai muốn đi soi mói đời tư của người khác, nhưng trong hoàn cảnh đời tư của người khác lại chính là bát cơm của mình thì sao họ hờ hững cho được?

Chiếc xe rẽ sang đường cao tốc và lao vút đi. Tựa như một mũi tên có gia tốc thật lớn. Muốn lao ra khỏi thế giới này ngay lập tức. Biến mất không một dấu vết.

.
. .

Trong căn phòng không được rộng cho lắm, Kim Ngân ngồi thần người trước bàn trang điểm, chiếc điện thoại đã được tắt nguồn từ bao giờ nằm ngay bên cạnh, như cũng thần người theo cô. Mái tóc ướt, nước nhỏ giọt xuống sàn nhà, nhưng cô lại chẳng để ý. Ánh mắt cô lúc này chỉ đang chăm chú nhìn chính mình qua gương. Mà tựa như, người đó không phải là cô.

Lúc sau, Kim Ngân mới đưa tay lên sờ qua gương, ánh mắt mờ lung vừa rồi bỗng có tiêu điểm, chợt rưng rưng. Đôi môi cô mấp máy, dường như đang cố nói cho chính mình nghe:

- Mười năm rồi. Nhưng mày đã bao giờ được là chính mày chưa?

Phải, điều cô luôn tự hỏi bản thân nhiều nhất chính là cô đã bao giờ được là cô chưa? Bao năm qua cô luôn phải sống cho người khác, luôn phải nghĩ xem làm thế nào để họ được hạnh phúc hơn mình. Cũng chính vì vậy mà cô đã bỏ quên hạnh phúc của mình trong góc tối của con tim. Cô không thể là chính cô mười năm trước được nữa.

Kim Ngân hít một hơi thật sâu, sau đó nhìn xuống chiếc điện thoại. Lướt lướt hồi lâu rồi cô cũng quyết định mở máy.

Điện thoại vừa mở lên đã rung liên hồi. Đếm sơ qua cũng thấy mười tin nhắn. Nhưng Kim Ngân còn chưa kịp đọc thì tiếng chuông điện thoại đã vang lên. Là một số lạ!

Kim Ngân cau mày ngẫm xem là mình có quen người nào dùng đuôi số này hay không, nhưng hình như là cô không quen ai dùng số này cả. Cuối cùng, Kim Ngân đành đưa máy lên tay nghe:

- Alo, ai đấy?

Từ đầu dây bên kia vang lên giọng nói nhẹ nhàng của một người phụ nữ:

- Chào cháu, Kim Ngân.

Kim Ngân vẫn chưa thể đoán ra được người này là ai. Cô hỏi tiếp:

- Xin hỏi, cô là ai ạ?

- Cô là mẹ của Vĩnh Khanh!

Như một tiếng sét đánh ngang tai, Kim Ngân chỉ biết giật mình đón nhận nó. Chiếc điện thoại trên tay cơ hồ muốn rơi xuống. Trái tim cô bắt đầu loạn nhịp, không còn theo sự điều khiển của cô nữa.

Ký ức mười năm trước bỗng như lại đổ về:

“Xin lỗi, nhà chúng tôi không thể tiếp cô!” – Người phụ nữ đó nói, ánh mắt lạnh lùng như con dao sắc nhọn đâm thẳng vào trái tim Kim Ngân.

Bên ngoài trời đổ mưa lớn, cơn mưa trắng xóa như muốn bít lấy mọi lối đi của cô. Cô không thể tự tìm ra một con đường để thoát khỏi những đau khổ mà bản thân đang phải gánh chịu. Cơn mưa như trút nước, nhấn chìm tất cả vào trong tuyệt vọng.

Kim Ngân đứng trước cổng nhà Vĩnh Khanh, ngược mắt nhìn lá cờ báo tang ướt nhẹp nước mưa. Đám tang của anh đã qua được hai ngày, vậy mà sao nó vẫn còn cắm ở đây? Lá cờ ấy ủ rũ xuống theo nước mưa, tựa như dáng của một người cứ đứng mãi ở đó chờ đợi. Nhưng chờ đợi ai thì Kim Ngân không biết. Cô chỉ biết rằng, Vĩnh Khanh – người mà cô yêu đã chết rồi. Anh thực sự đã chết rồi.

Kim Ngân đưa tay lên đập cổng. Mặc kệ trời có mưa lớn như thế nào thì cô vẫn phải gọi.

“Cháu xin bác, xin hãy để cháu được gặp anh ấy lần cuối.”

Không hề có ai đáp lại. Chỉ có tiếng mưa rào rào đổ xuống bên tai như đang trách mắng cô.

Kim Ngân ngồi bệt xuống dưới, nước mắt rơi xuống hòa cùng cơn mưa lớn. Cô tự vòng tay ôm lấy mình, trái tim như vỡ vụn ra thành từng mảnh.

Vĩnh Khanh, anh hận em cơ mà. Sao lại bỏ đi sớm như vậy? Cái gì mà kiếp trước kiếp sau? Em không tin, nhất định không tin đâu. Em chỉ tin đời người ngắn ngủi, một là ta yêu nhau hết kiếp, hai là ta hận nhau đến cuối đời. Nhưng anh ơi, yêu thương quá lớn... em biết cất nó đi đâu bây giờ?

Em hận bản thân mình lúc trước sao quá nhẫn tâm. Hận bản thân mình sao lại chỉ biết đứng nhìn Hoàng Mai vùng vẫy dưới nước. Nhưng anh biết không, lúc đó, chân tay em đã chết cứng rồi. Em không biết làm gì ngoài gọi tên anh.

Vĩnh Khanh, chỉ có anh mới cứu được hai mẹ con họ thôi!

Tiếng khóc của Kim Ngân càng lúc càng lớn, tựa như cô đang xé tất cả đau khổ để bật ra thành tiếng khóc.

Vậy mà ông trời chẳng một lần chịu ban lấy chút ân huệ cho cô. Ông ta nhất định phải đẩy cô đến con đường này sao?

Đúng lúc ấy, cánh cổng đằng sau bỗng nhiên mở ra. Kim Ngân ngơ ngác nhìn Hương Liên đứng ở đó, trên tay cô ta là một chiếc ô màu đen, ánh mắt lạnh như màn mưa đang giăng kín này. Hương Liên vẫn tỏ vẻ thờ ơ, ánh mắt vẫn lạnh lùng và tàn độc như thế... Ngay cả khi người cô ta yêu thương chết đi, trong con mắt của cô ta vẫn chẳng hề thấy có chút hơi ấm nào.

“Mau vào đi, cô chỉ được gặp anh ấy một lần cuối cùng thôi đấy nhé!”

...

Đứng trước bàn thờ của Vĩnh Khanh, Kim Ngân bồn chồn nhìn thẳng vào khuôn mặt đang tươi cười ấy. Trong đầu cô chợt thấy trống rỗng, những điều cần giải thích bỗng như làn khói hương, tan biến rồi tản mạn vào không trung... mãi mãi không thể nói lên lời.

Cuối cùng, Kim Ngân thấp cho anh một nén hương và ra về. Chỉ có cô mới hiểu, lần ra đi này đã xác định là chẳng có ngày gặp lại. Hai người từ đây đã âm dương cách biệt. Trên thế gian này, chỉ còn mình cô hận cô mà thôi.

.

.

.

Kim Ngân cố gắng hít thở, cô đưa tay lên giữ lấy ngực trái của mình và nói:

- Vâng, cháu chào cô.

Vì ký ức của mười năm về trước không tốt đẹp gì, nên Kim Ngân không có thiện cảm với mẹ của Vĩnh Khanh lắm. Nhưng mọi điều không như Kim Ngân nghĩ, rằng cô tưởng bà Hương sẽ gọi

điện và mắng cô như những tình tiết trong phim trong truyện. Đằng này, bà chỉ rất nhẹ nhàng nói:

- Kim Ngân, con có thể tới gặp Vĩnh Khanh một chút được không?

Kim Ngân lặng người không nói, chiếc áo choàng tắm đang khoác bỗng nặng nề như sắt đá. Cô bặm môi, từ từ ngồi xuống chiếc ghế ở đằng sau, trong lòng rối ren những suy nghĩ.

Gặp anh ư? Để làm gì? Cô đã phải chạy đến đây rồi, đã phải trở về cái nơi mười năm trước cô muốn ra đi rồi... Vậy tại sao lại còn bắt cô gặp anh?

Vĩnh Khanh, đến tận cùng thì anh vẫn không tha cho tôi. Anh không muốn tha cho tôi. Có phải thế không?

Kim Ngân nhếch môi cười nhạt, cái cười đó rất nhẹ, nhẹ tựa một cánh hoa rơi thôi. Sau đó cô mới nói:

- Thưa cô, con không thể đến gặp anh ấy được. Giữa con và Khanh đã không còn gì nữa, hà tất phải tự làm khổ nhau? Khi đã không còn gì để luyến tiếc, tốt nhất là không nên ràng buộc nhau nữa. Xin lỗi cô, con không thể gặp anh ấy.

- Kìa, Kim Ngân – giọng bà Hương vang lên, ngữ khí mang nặng một sự khổ tâm – Con đừng nói vậy. Thực ra Khanh và con chỉ là có những hiểu lầm không thể nói cho nhau hiểu thôi. Hãy về đây, về nói rõ với nhau, sau đó tất cả sẽ lại như xưa. Được không con?

Trong lòng Kim Ngân lại cảm thấy đau đớn. Về đó ư? Về nói rõ với nhau ư? Còn gì để nói nữa đâu? Mọi chuyện đã qua rồi, đã quá lâu để nói rõ rồi. Cô không còn cơ hội, và anh cũng chẳng muốn lắng nghe nữa. Những chuyện xưa cũ vốn đã ngủ vùi từ rất lâu, nó sẽ chẳng bao giờ muốn tỉnh dậy.

Kim Ngân thở dài rồi nói:

- Cô, người Vĩnh Khanh chọn là Hoàng Mai chứ không phải con. Người cô cần tìm phải là cô ấy, là cô ấy!

- Câu nói sau cùng như những sóng lòng vô tình bị đánh tràn ra ngoài cửa Kim Ngân, khiến cô phút chốc không thể kiềm chế được.

- Tại sao con lại nghĩ đó là Hoàng Mai?

Nghe câu hỏi này, Kim Ngân bỗng nhiên không biết phải trả lời ra sao. Không phải là cô đang phân vân, chỉ là trái tim cô sao lại đau quá! Đây là nỗi đau lớn nhất của cô, là sự không cam tâm lớn nhất của cô và là sự ích kỷ lớn nhất của riêng cô. Tại sao? Tại sao năm ấy người anh chọn lại là Hoàng Mai? Cô đã gặp anh trước, cô đã mỉm cười với anh trước...Đáng ra, người ấy phải là cô, phải là cô cơ mà!

Kim Ngân cố gắng không để bản thân mình quá kích động. Sau khi đã lấy lại được bình tĩnh cô mới từ tốn đáp:

- Cô Hường, xin cô đừng làm ọi chuyện rắc rối thêm nữa. Những điều con mong muốn nhất lúc này chính là một cuộc sống bình yên và không còn liên quan gì đến những chuyện xưa cũ. Bố mẹ con đã già rồi, con không muốn họ phải chịu khổ nữa. Xin hãy để con yên!

Nói xong, không đợi bà Hường kịp đáp lại, Kim Ngân liền nhanh chóng ngắt máy. Dẫu biết rằng như thế là thiếu tôn trọng bậc bề trên, nhưng cô không còn cách nào khác. Cô phải bảo vệ chút yên bình cuối cùng của bản thân mình.

Bởi cô đã không còn gì nữa, thực sự đã không còn gì nữa rồi!

Kim Ngân nhìn vào chiếc điện thoại trên tay, trong lòng tự nhủ: Có lẽ cô phải thay sim thôi. Nếu cứ để số điện thoại cũ ngày nào thì còn có người muốn tìm đến cô ngày đó. Một khi đã dứt là phát dứt cho triệt để...

Ngày mai, cô nhất định sẽ bắt đầu lại.

Ở bên này, bà Hường và Linh nhìn nhau không biết phải nói gì. Người con gái đó quả thật đã muốn đi. Cô ta đã muốn thoát khỏi những rối ren, ràng buộc của mười năm trước. Và cô ta muốn xóa đi toàn bộ những ký ức tồi tệ năm đó.

Bà Hường thở dài, tách trà trên tay đã nguội lạnh từ bao giờ. Bà khẽ đặt tách xuống, tự pha ình một lượt trà khác. Sau đó bà nói:

- Con có cảm thấy... chuyện của Hoàng Mai và Vĩnh Khanh có uẩn khúc gì trong đó không?

Linh đứng bên cửa sổ. Vẻ đẹp trên khuôn mặt đượm một nét buồn xa xăm. Đôi mắt cô vẫn nhìn về phía vùng trời đỏ ối trước mặt, lời nói trên môi không biết đã thốt ra tự khi nào:

- Có uẩn khúc nhưng cũng là một câu chuyện. Muốn gỡ thực khó mẹ ạ!

- Ủ, muốn gỡ...thật khó.

Không khí về chiều khiến người ta cảm thấy buồn buồn, tàn lụi. Một ngày lại sắp đi qua, thời gian sao chẳng chờ đợi ai cả? Ráng chiều buông xuống như một dải lụa đỏ hồng...Chơi vơi mà uyển chuyển, khiến lòng người cứ buồn như thế thôi!

Linh đang nghĩ, vẩn cờ sổ phận này thực khó! Ông trời đã lấy được tiên cơ, những con người nhỏ bé như anh trai cô, như Kim Ngân hay như Hoàng Mai...Có lẽ mãi mãi vẫn chẳng thể chống lại được.

Bỗng nhiên, điện thoại của Linh chợt rung lên. Là Hữu Quân gọi.

- Có chuyện gì không anh?

- Em đã gặp Quyên Vỹ chưa?

Lúc này, Linh mới chợt nhớ ra. Cô đưa tay nhìn đồng hồ, đã năm giờ rồi còn đâu. Vì trời đã vào thu nên tối rất nhanh. Mới có năm giờ mà ráng chiều đã buông nhẹ rồi. Linh thở dài tự trách cho cái trí nhớ kém cỏi của mình. Cũng bởi vì hôm nay mãi đi tìm Kim Ngân, buổi trưa mới ghé vào chỗ anh trai được một chút thì đã phải đi ngay. Không ngờ mới đó cô liền quên ngay việc phải nói chuyện với Quyên Vỹ rồi.

Linh cười rồi trả lời:

- Bây giờ cô ấy còn ở đó không?

Hữu Quân nghe vậy liền nói hết lên:

- Không phải chứ? Em chưa gặp cô ấy à?

Linh cau mày nói với giọng đùa cợt:

- Anh muốn em gặp cô ta đến thế ư?

Hữu Quân đáp lại với một giọng chẳng mấy vui vẻ gì:

- Em có biết là anh đã phải tốn bao nhiêu sức lực mới mời được cô ấy tới chỗ em không hả? Hả? Hả?

Thấy vẻ kích động của Hữu Quân, cuối cùng thì Linh đành giơ hai tay đầu hàng:

- Được rồi, vậy em sẽ đích thân tới gặp cô ấy. Vừa lòng anh chưa?

- Anh không biết. Dù sao thì cũng là tự em muốn gặp Quyên Vỹ, anh đã hết trách nhiệm với em rồi.

- Thế anh gọi điện cho em có việc gì vậy?

- Anh muốn mời em đi ăn.

Linh quay lưng lại, phát hiện bà Hường đã ra khỏi phòng từ lúc nào. Cô đóng cửa sổ lại, bước ra chiếc ghế sofa, ngồi xuống và nói:

- Hôm nay lại trúng mánh à? Em nhớ hôm nọ anh còn tức em lắm cơ mà?

Hữu Quân cười vang. Tiếng cười giòn ăy khiến Linh có cảm tưởng, nếu cô đưa tay chạm vào, nó có thể vỡ vụn bất cứ lúc nào. Phải mất một lúc lâu sau, Hữu Quân mới đáp lại Linh rằng:

- Từ trước tới nay anh vốn là người tự lấy đá đập vào chân mình. Em cứ kệ anh đi. Có bao giờ anh giận em được lâu đâu.

Lần này thì đến Linh bật cười. Cô không ngờ rằng Hữu Quân lại có thể suy nghĩ được như thế. Xem ra, mấy ngày qua anh đã thả lỏng tư tưởng được không ít.

- Được rồi, thế lần này vẫn là hai ta đó thôi hả?

- Không, lần này có thêm bà chị họ lắm điều của anh nữa.

Linh cười cười, chợt nhớ ra là Hữu Quân có một bà chị họ tên Hương Liên. Nếu không phải vì chị, thì năm năm trước cô đã chẳng gặp và quen được anh. Hương Liên là bạn của anh trai cô, năm năm trước cô vốn đã chẳng lạ gì. Xem ra cũng là do duyên số, cứ người này móc nối với người kia...mãi mãi chẳng có điểm tận cùng.

- Ok, địa điểm là ở đâu thế anh?

- Chỗ cũ nhé?

Linh mỉm cười rồi khẽ đáp:

- Cứ thế đi!

Cuộc nói chuyện còn chưa kết thúc thì cánh cửa phòng đã bật mở. Linh quay lại nhìn người phụ nữ đang đứng ở trước cửa, khuôn mặt bà hoang mang tột độ...Giống như là vừa nghe được chuyện kinh khủng nhất trên đời này.

Linh nói vội với Hữu Quân mấy câu rồi ngắt máy. Cô bước đến trước mặt bà Hường, đỡ lấy tay bà, vuốt lưng cho bà và hỏi với giọng lo lắng:

- Sao vậy mẹ? Có chuyện gì xảy ra ạ?

Bà Hường đưa tay lên giữ lấy trái tim của mình, có cảm tưởng như nó sắp rớt xuống vì những bước chạy của bà rồi. Trong tiếng thở dốc, bà cố gắng nói vội:

- Linh...anh con...anh trai con biến mất rồi!

21. Chương 21

Biến mất rồi? Linh ngạc nhiên tới nỗi chỉ biết thần người ra tự hỏi mình câu này. Anh trai cô đã biến mất rồi ư? Anh ấy có thể đi đâu được chứ? Chẳng phải Hoàng Mai vẫn ở bên cạnh anh ấy hay sao?

Linh đỡ lấy bà Hường, cô cố gắng bình tĩnh lại. Nếu bây giờ cô không bình tĩnh thì sao trấn an được mẹ đây.

- Để con gọi điện cho Hoàng Mai xem sao.

- Chính Hoàng Mai đã gọi điện ẹ mà, nó nói Vĩnh Khanh đã biến mất rồi. – Bà Hường vội giữ tay Linh lại, nói.

Linh bậm môi suy nghĩ, trong đầu chợt có ý nghĩ chạy ngang qua: Kim Ngân vừa mới bỏ đi, giờ lại đến anh trai cô biến mất một cách khó hiểu. Nếu cô không nhầm thì chắc anh trai cô đã biết chuyện Kim Ngân bỏ đi và anh muốn tìm cô ấy.

Thiết nghĩ Thiên Hoàng đã không phải là Thiên Hoàng trước kia nữa. Anh là Vĩnh Khanh, là Vĩnh Khanh luôn miệng nói không bao giờ tha thứ cho Kim Ngân. Nếu đúng như những gì anh nói, thì chuyện anh đi tìm cô chẳng có gì là tốt đẹp cả.

- Mẹ – Linh nói – Có khi nào anh con đi tìm chị Kim Ngân không?

Bà Hường lắc đầu vẻ mệt mỏi:

- Mẹ không biết nữa, nhưng mọi chuyện đã đi tới đây, mẹ cũng đành bất lực thôi.

Linh thở dài, cô đỡ mẹ ngồi xuống ghế rồi nói:

- Nếu thế thì chúng ta hãy thông báo cho chị Kim Ngân biết đi. Chị ấy đã quá khổ rồi, đừng để anh con dày vò chị ấy nữa.

Bà Hường đưa tay lên day day huyệt thái dương, khuôn mặt đi từ mệt mỏi cho tới buồn bã, lo âu. Sau đó, bà nhìn lên trần nhà, ánh mắt lung lăm, đáp:

- Chúng ta cũng không thể thắng nổi ông trời. Vận mệnh này vốn đã sắp đặt anh con và Kim Ngân mãi mãi ràng buộc nhau.

Bóng tối bắt đầu kéo đến, ánh sáng tắt đi kết thúc một ngày. Giọng của bà Hường như vang trong không trung rồi lao xuống dưới. Những âm thanh vừa xa mà lại vừa gần, khiến con người ta gọi nhiều liên tưởng.

Vận mệnh này đã ràng buộc anh và cô, cho nên hai người không thể chạy thoát khỏi nhau? Dù cô có đi đến tận chân trời góc biển, anh cũng quyết lực tung cả thế giới này lên để tìm được cô.

Kim Ngân và Vĩnh Khanh, rõ ràng họ sinh ra là để dành cho nhau, nhưng ông trời thực độc ác...Tình yêu của họ đã kết thúc vào buổi chiều năm ấy rồi. Buổi chiều bên dòng sông chảy xiết, cô đã để dòng chảy ấy cuốn trôi tất cả. Thứ còn lại chỉ là thù hận và đau thương.

.

.

.

Đúng bảy giờ tối, Hữu Quân và Hương Liên đến đón Linh đi ăn tối. Linh chạy xuống dưới nhà, bỗng nhìn thấy mẹ đang thờ thần ngồi bên hồ bơi, khuôn mặt đượm một vẻ tâm tư.

Linh từ từ bước lại, cô thận trọng nói:

- Mẹ...Sao mẹ lại ngồi đây?

Bà Hải không quay đầu nhìn con gái, tránh cho đôi mắt đã đỏ hoe từ bao giờ của mình bị phát hiện, bà đành trả lời ngắn gọn:

- Mẹ không sao!

Nghe thấy câu trả lời này, Linh càng lo lắng hơn. Vừa rồi cô còn thấy bà Hương ngồi đây mà, sao bây giờ lại không thấy đâu? Có lẽ bà đã về rồi. Cô thở dài, ngồi xuống nắm lấy tay mẹ, mỉm cười nói:

- Có chuyện gì thì mẹ hãy tâm sự với con đi. Giữ trong lòng nhiều không khéo tổn thọ mất.

Bà Hải cười buồn, quay đầu lại vuốt tóc con gái. Bà chắc là nó đã biết bà khóc rồi, nên bà cũng chẳng muốn trốn tránh làm gì nữa.

- Vĩnh Khanh đã nhớ lại mọi chuyện rồi hả con? Và nó đi đâu rồi?

Linh thở dài, hóa ra là chuyện này. Haiz, sao anh trai của cô lớn đầu rồi mà chẳng suy nghĩ thấu đáo được một chút thế nhỉ? Chuyện đã qua lâu như vậy, mọi người ai cũng có cuộc sống của riêng mình, tại sao anh lại cứ ích kỷ khiến người khác phải lo lắng như thế? Kim Ngân không có tội, Hoàng Mai cũng thế. Trong chuyện này, người có tội lớn nhất là người không chịu gạt đi quá khứ. Kim Ngân không bỏ được câu chuyện của mười năm trước là do cô bị ràng buộc bởi Vĩnh Khanh. Hoàng Mai không quên được đứa con của mình là do Vĩnh Khanh không dứt khoát.

Đáng ra mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn nếu anh trai cô chịu mở lòng một chút. Nhưng Linh biết, Vĩnh Khanh trước giờ là một con người rất cao ngạo, lạnh lùng. Một khi anh đã quyết là không ai có thể ngăn cản. Trừ khi...là tự anh muốn buông tay. Còn không, anh tuyệt đối sẽ đuổi đến cùng.

Linh mỉm cười nói giọng trấn an:

- Không có gì đâu mẹ. Trước giờ anh trai con vẫn luôn là một người tài giỏi mà. Anh ấy nhớ lại được mọi chuyện là tốt. Con nghĩ...anh ấy có thể tự lo ỉnh.

Hy vọng là Kim Ngân cũng thế!

Ông trời đã làm cho chuyện đời trở trêu như vậy, thì con người cũng sẽ có những cách để sinh tồn. Chỉ cần họ có niềm tin thì mọi chuyện rồi cũng sẽ ổn cả thôi.

Lúc sau, ở ngoài cổng bỗng có tiếng còi xe vang lên. Linh không cần đoán cũng biết là ai. Đã bấy giờ rồi, ngoài Hữu Quân ra thì còn có thể là ai được cơ chứ. Cô mỉm cười, cố gắng an ủi mẹ vài câu nữa để mẹ được yên lòng rồi xách túi bước ra ngoài.

Vừa mới ra đến cổng Linh đã thấy Hữu Quân đứng ở đó. Hôm nay anh lại mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng, kết hợp với một chiếc quần màu đen. Tuy là những gam màu đã cũ và rất đơn giản, nhưng khi kết hợp với nhau lại không hề gây cho ta cảm giác chán mắt. Đã thế, người được những gam màu ấy tô điểm lại chính là Hữu Quân, một con người có ngoại hình đẹp thì ai có thể thấy chán được cơ chứ?

Linh bước đến, liếc thấy một người phụ nữ đang ngồi trong ghế lái phụ. Vì trời hơi tối nên cô không thể nhìn rõ mặt người đó, nhưng cô dám khẳng định, đó là Hương Liên. Hai chị em cũng đã hai năm không gặp nhau, dù không thân lắm, nhưng cô vẫn thấy vui khi gặp chị.

Hữu Quân lịch sự mở cửa cho cô. Rồi sau đó mới ngồi vào chỗ của mình. Anh vừa nổ máy, vừa quay lại nhìn Linh đang ngồi ở ghế sau rồi nói:

- Em đã nhận ra ai chưa?

Linh tủm tỉm cười:

- Thế vừa rồi em chẳng chào chị Hương Liên đó là gì? Anh bỏ cái thói nhắc khéo đáng ghét ấy đi nhé.

Hữu Quân cười, khi cười, má lúm đồng tiền của anh hiện lên khiến người ta bị thu hút bởi nụ cười ấy. Linh cũng vậy, cô thích nhìn anh cười. Bởi khi ấy, cô thấy được vẻ thuần khiết trong con người anh. Nhưng đó là hai năm trước, con bây giờ, tất cả đã khác rồi.

Hương Liên ngồi ghế trên cũng quay lại nhìn Linh. Mười năm trôi qua, cô không có gì thay đổi mấy. Vẫn thích tô môi đậm, vẫn thích những bộ đồ sành điệu và quyến rũ, vẫn thích nhìn người khác với một ánh mắt lạnh lùng và kiêu ngạo như thế. Cô ấy vẫn là một Hương Liên của mười năm về trước. Có chăng, chỉ là tuổi tác đã có phần nhiều thêm thôi.

- Mấy năm không gặp, sao càng ngày em càng trẻ ra thế? – Hương Liên cười cười nói.

Linh chu môi lên cổ tình nói bằng một giọng hài hước:

- Chị không biết em trời sinh đã như thế này rồi hay sao?

Khi Linh còn chưa nói xong thì hai người ngồi bên trên đã ôm miệng phát ra những tiếng nôn khan.

Cuối cùng, cả ba nhìn nhau rồi bật cười. Trong xe, tiếng cười như hâm nóng tất cả, khiến con người ta có cảm giác đời thật yên bình. Nhưng không ai biết, sóng nhỏ ngoài kia nhiều vô kể. Và cũng không ai biết, ai sẽ gục ngã trong những sóng gió đang không ngừng bủa vây ấy đây.

- Bây giờ em đang yêu anh chàng nào thế? – Bất ngờ, Hương Liên hỏi câu đó khiến không khí trong xe trầm mặc hẳn đi.

Linh không trả lời khiến cho Hữu Quân như ngồi trên đồng lửa. Tuy là sẽ biết câu trả lời, nhưng sao anh vẫn cứ mong chờ nó đến vậy? Biết là câu trả lời ấy sẽ khiến tim mình đau, nhưng tại sao? Tại sao anh vẫn cứ hy vọng?

Linh cười cười, đáp:

- Hầy, chị hỏi đúng trọng tâm vấn đề đó. Em thì nhiều người để yêu lắm, còn đang sắp xếp.

Một câu trả lời vừa hài hước vừa như muốn che đậy ỉn. Có thể, cô không muốn Hữu Quân buồn nên mới làm vậy. Và cũng có thể, cô không muốn không khí ấm áp vừa rồi lại bị nguội lạnh từ đây.

Linh thấy hai người kia im lặng liền nhanh chóng chuyển đề tài:

- Thế chị bây giờ đang yêu ai?

- Yêu ai được? Tôi giờ quá đắt rồi, ai muốn rước chứ?

Hữu Quân nghe vậy liền nói:

- Thôi đi chị, hàng quá đắt như chị thì trên đời này hàng nào còn đắt đây?

Linh bật cười:

- Anh không thấy người ta bảo gừng càng già càng cay à? Chị ấy quá đắt cũng phải thôi.

- Này này, hai cô cậu định song kiếm hợp bích chặn họng tôi đấy à? – Hương Liên nói giọng vẻ hăm dọa.

Cả Hữu Quân và Linh cùng đồng thanh nói:

- Chúng em nào dám.

Và thế là tiếng cười vừa bị mất đi liền trở lại, không khí trong xe tiếp tục được hâm nóng. Đèn đường bên ngoài đã giảm phũ, hắt vào trong xe những vạt sáng yếu ớt. Radio vang lên một bản nhạc không lời nhẹ nhàng, như muốn đưa tất cả chìm vào trong tiếng nhạc ấy. Bình yên và ấm áp.

Linh nhìn ra ngoài ô cửa, cảnh đường phố lùi dần trong tầm mắt. Cô không biết đã bao lâu rồi mình bỏ quên nó. Còn nhớ ngày xưa, lúc ở Việt Nam, cô rất thích ngắm cảnh phố phường về đêm. Nó vừa mang phong vị hiện đại, lại đâu đó ẩn giấu chút hoài cổ xa xăm. Thành phố của cô ấy, nó là như vậy. Như một người mẫu, khoác lên mình những bộ đồ xa xỉ, có đôi lúc, lại là những bộ đồ giản dị và mộc mạc.

Bất giác, tiếng Hương Liên vang lên:

- Chị nghe nói...Hình như Vĩnh Khanh nằm viện?

Linh cúi đầu xuống đáp:

- Vâng.

- Đã nhớ lại mọi chuyện rồi à?

- Vâng.

Cô nghe thấy tiếng thở dài của Hương Liên. Tiếng thở dài ấy như trái dài, bất tận khiến lòng người trào lên những tâm tư thật khó nói.

- Có lẽ, tất cả những chuyện này vốn đã không có một lối thoát. Họ chỉ có thể luẩn quẩn trong cái mê cung nghiệt ngã ấy thôi. – Hương Liên nói.

Linh không đáp lại, cô im lặng ngoảnh đầu nhìn ra bên ngoài. Đường phố vẫn thế, dòng người vẫn vậy, vậy để thời gian cuốn trôi. Có bao giờ thời gian dừng lại một lần, ngoảnh xem nhân thế đã trăm lần gọi nó hay chưa?

Linh mệt mỏi ngửa đầu ra sau ghế, khẽ nhắm hờ đôi mắt suy nghĩ. Mà, cô có gì để mà suy nghĩ? Đáng ra, những chuyện này không hề liên quan đến cô.

Khoan...

Linh chợt nhớ ra một chuyện, một chuyện rất quan trọng...Câu chuyện này rất có thể sẽ là đầu mối để tháo gỡ từng khúc mắc từ mười năm trước của ba người kia.

Vài năm trước, trong một lần say ở quán bar, Hương Liên đã từng nói trong hơi men rằng:

“Chỉ có tôi đang giữ chìa khóa...Chỉ có tôi mới có thể mở chiếc hòm bí mật ấy để tất cả trở về với vị trí vốn có của nó. Ha ha, nhưng cô đừng mơ, anh trai cô cũng đừng mơ!”

Ngày ấy cô không hiểu Hương Liên đang nói gì, vốn tưởng rằng chị ta say rượu hồ đồ nhưng không ngờ, lời nói ấy lại có lúc khiến cô phải giật thột

và ...cảm ơn!

Nếu năm ấy chị ta không nói, có lẽ đến giờ phút này cô đã chẳng nhận ra: Chiếc hòm bí mật mà Hương Liên nói đến chính là những khúc mắc của mười năm về trước giữa ba người: Kim Ngân, Hoàng Mai và Vĩnh Khanh.

Linh vội ngồi thẳng người dậy, gọi tên người phụ nữ ở phía trước:

- Chị Hương Liên, em có một chuyện muốn hỏi chị. Được không?

.
. .
.

Buổi tối, Kim Ngân có hẹn với một vài người bạn. Vừa biết cô về, họ đã vui mừng tổ chức một buổi gặp mặt tâm sự. Ngồi trên taxi, Kim Ngân mỉm cười vô thức, cô đi lâu như vậy mà mọi người vẫn còn nhớ tới cô. Xem ra, thời gian qua chỉ có một mình cô là vô tâm chẳng dành chút nhớ thương gì cho họ mà thôi.

Tại quán karaoke lúc tám giờ, mọi người đã có mặt đông đủ. Vừa thấy Kim Ngân, họ liền hò reo như nhìn thấy minh tinh điện ảnh. Kim Ngân vội cau mày, nói lớn:

- Làm cái gì thế? Tôi không cho chữ ký đâu nhé.

Mọi người bật cười. Một cô bạn trong nhóm vội đứng dậy đưa cho Kim Ngân chai bia rồi đáp:

- Đến muộn, phạt!

Kim Ngân cười khổ. Đây đúng là trò phạt muôn đời của mấy cái hội tụ tập này. Cũng may là cô biết uống bia uống rượu, chứ không thì chẳng biết có còn trụ được tới lúc về không nữa.

Uống hết nửa chai bia, Kim Ngân liếc sang thấy vài người bạn năm xưa còn dắt theo cả vợ của mình đi. Cô chợt thấy chạnh lòng. Cũng đúng, tuổi cũng đã chẳng còn xuân gì nữa, họ có gia đình cũng là điều đương nhiên. Bao năm qua, chỉ có mình cô là sống quên đi cả tuổi của chính bản thân mình. Đến khi nhìn lại mới thấy, bản thân đã sắp già rồi. Phụ nữ thiệt hơn dần ông ở chỗ, tuổi xuân của họ ngắn ngủi và dễ phai. Những người như cô tầm tuổi này mà chưa có chồng là đã ăn không ngon ngủ không yên vì chuyện hôn nhân, tình duyên rồi. Con gái nếu không biết bầu vút đúng thời điểm thì khi xuân qua, có hối tiếc cũng chẳng kịp nữa.

Bình, một anh chàng khá nhút nhát trong lớp cô ngày xưa bây giờ đã là chủ của một cửa hàng giày khá lớn trong thành phố. Vợ của anh ta rất xinh, xinh theo kiểu hiền dịu. Vừa thấy Kim Ngân vào, cô ấy chỉ cúi

đầu xuống chào kèm một nụ cười hết sức nhu mì và dịu dàng. Thiết nghĩ, cô vợ này cũng khá hợp với Bình. Một anh chàng nhút nhát lấy được một cô vợ hiền hậu, xinh đẹp...Ấu cũng là xứng đôi vừa lứa.

Tuy nhiên, Bình không như những gì Kim Ngân nghĩ, vừa thấy Kim Ngân uống hết nửa chai bia, anh là người đầu tiên đứng dậy, trên tay cầm một chai bia khác đã bật nắp sẵn và nói:

- Nào, mừng cậu trở về, chúng ta uống với nhau.

Kim Ngân tròn tròn mắt, sau đó quay ra cười và nói với mọi người:

- Này, không phải là tớ nhìn lầm chứ? Đây là Bình “rùa” lớp mình đấy à?

Tất cả mọi người trong phòng liền bật cười. Cả cô vợ của Bình cũng thế. Tuy nhiên, Bình lại không hề nao núng, anh chỉ cúi đầu xuống rồi nói:

- Việt Nam có tuổi rùa đâu nào. Con người ai rồi cũng phải khác đi chứ?

Kim Ngân cúi đầu xuống cười, sau đó ngẩng lên đưa chai bia của mình chạm nhẹ vào chai bia của bình. Cô ngửa cổ uống cạn, như để giữ cho những tâm tư trong lòng không trào ra bên ngoài.

Đúng thế, con người ai rồi cũng phải khác đi, làm gì có ai đứng mãi ở một chỗ được đâu. Nhưng cái quan trọng là họ đang bước những bước đi như thế nào, là tích cực hay tiêu cực, là có lợi hay có hại...Kim Ngân không biết ai ra sao, nhưng cô hiểu mình đang bước đi bằng một đôi chân rớm máu và đầy thương tích.

Kim Ngân còn chưa nuốt hết ngụm bia trong họng thì có một cô bạn đã đi tới, rí tai cô nói nhỏ:

- Kim Ngân, hôm nay cậu hên thật đấy, vừa trở về đã gặp người cũ.

Kim Ngân nhìn lại cô ấy vẻ khó hiểu. Thấy vẻ khó hiểu đó, cô ta cũng không dài dòng nữa mà chỉ tay về phía trong góc phòng:

- Cậu xem...Là anh ấy đã liên lạc với bọn tớ và mời bọn tớ tới đây đấy.

Kim Ngân cố gắng nheo mắt nhìn người bí ẩn đang ngồi trong góc phòng. Đó là một người đàn ông. Dáng người của anh mang một chút gì đó rất cao ngạo, lạnh lùng. Ánh sáng trong căn phòng không hắt tới, khiến anh trông như một vị chúa tể của bóng tối. Phải mất khoảng hai phút Kim Ngân mới nhìn rõ người này. Vừa lúc đó, có một vệt sáng của đèn ma quét qua khuôn mặt anh khiến Kim Ngân bàng hoàng tới nỗi toàn thân như hóa thành tượng đá. Tuy nhiên, thứ cô nhìn thấy rõ nhất không phải khuôn mặt mà chính là nụ cười của anh.

Vĩnh Khanh? Tại sao anh ta lại xuất hiện ở đây?

Kim Ngân sợ hãi lùi lại, đầu óc cô quay cuồng như muốn ngắt lịm đi. Nhưng cô không thể ngắt vào lúc này được, nếu ngắt, anh ta sẽ lại bắt được cô.

Vừa nghĩ tới đó, Kim Ngân đã vội vàng vứt chai bia xuống. Tiếng vỡ choang vang khắp căn phòng, nhạc chưa bật, mọi người đều im bất nhìn cô. Cô có thể cảm thấy ánh mắt của anh đang chiếu thẳng vào người cô, như ngàn mũi kim đang không ngừng châm chích lên thân thể. Có thể cảm thấy nụ cười nhếch môi của anh đang dành cho cô, tựa như có một khối băng lạnh đập thẳng vào trái tim cô.

Kim Ngân rùng mình, cô hoảng hốt bừng tỉnh rồi liên tục lắc đầu như để giữ ỉnh tỉnh táo. Không được, cô phải chạy khỏi đây. Cô nhất định phải thoát khỏi nơi đây. Phải thoát khỏi anh.

Kim Ngân vội vàng mở cửa, không để ý gì đến những người trong phòng đang nhìn theo cô bằng một vẻ hết sức ngạc nhiên. Cô không nói không rằng, chạy thật nhanh ra bên ngoài. Cho dù trời có sập xuống dưới chân thì cô cũng phải chạy. Cô không thể để bản thân mình rơi vào tay anh.

22. Chương 22

Kim Ngân cứ thế chạy, bỏ quên tất cả lại đằng sau lưng. Cô không biết đôi chân rồi sẽ đưa mình tới đâu, không biết cô có chạy thoát khỏi Vĩnh Khanh được hay không, nhưng cô vẫn chạy, vẫn phải chạy. Khi cần đấu tranh giành hạnh phúc, bản năng trong con người luôn trỗi dậy một cách mãnh liệt. Kim Ngân cũng thế, cô cũng là một con người, cô cũng cần hạnh phúc, cô không thể để bản thân rơi vào tay người đàn ông đó một lần nữa.

- Kim Ngân!

Nhưng thật đáng tiếc, khi cô còn chưa thấy được ánh sáng thì đã bị Vĩnh Khanh kéo vào bóng tối. Tay anh nắm chặt lấy tay cô, à không, phải là bóp chặt lấy tay cô, tựa như muốn xương cô vỡ vụn ra thì anh mới chịu thôi. Kim Ngân vẫn cố gắng vùng ra, cố hét lên:

- Xin anh, xin anh hãy để tôi đi.

Trong sự phồn hoa của thành phố H, có hai con người đang dày vò nhau. Đau khổ là một chuyện, nhưng giữa sự phồn hoa đầy đủ ấy, thứ họ cần nhất đơn giản chỉ là hai chữ hạnh phúc mà thôi.

Kim Ngân liên tục lên tiếng cầu xin, nước mắt cô rơi xuống, hòa cùng sắc màu vàng vọt của ánh đèn đường. Đây là những giọt nước mắt của sự sợ hãi, của tuyệt vọng và của khổ đau. Nhưng anh ta nào có hiểu được đâu. Là do cô và anh đã quá cố chấp, nên trái tim không thể đến được với trái tim. Là do ông trời quá ác độc, nên cô và anh sẽ không thể nhận được một kết cục tốt đẹp.

Vĩnh Khanh vẫn nắm chặt lấy tay của Kim Ngân, trong đôi mắt như có một ánh sáng vụt qua. Anh bật ngờ kéo giật người cô lại về phía mình rồi nói như ra lệnh:

- Nhìn vào mắt tôi.

Kim Ngân không còn cách nào khác đành nhìn thẳng vào mắt của anh ta. Tim cô như run rẩy trước ánh mắt ấy, nhưng cô lại không thể nói được một lời nào.

- Nói cho tôi biết, tại sao năm ấy em giết đứa con của tôi?

Kim Ngân liên tục lắc đầu, cô không biết phải nói gì với anh. Bảo rằng là do bố cô ư? Không, đã quá muộn rồi, đã quá muộn để nói ra điều ấy rồi. Anh sẽ lại mang những cái lý lẽ của riêng anh ra để trách móc cô, để hận cô. Rằng tại sao cô không tìm cách khác, rằng tại sao cô lại không đi tìm anh. Cô quá hiểu anh rồi!

Vĩnh Khanh mím môi vẻ tức giận, đầu anh đau nhói như có người đập vào. Tại sao cô ấy không nói, tại sao cô ấy không giải thích? Mười năm trước, chẳng phải cô vẫn luôn muốn giải thích với anh hay sao? Hay là tại cô đã không còn yêu anh nữa? Hay là mười năm qua, tất cả đã thực sự kết thúc rồi?

Nước mắt thấm đẫm hai bờ má, Kim Ngân chẳng buồn lau đi. Cô cười trong những tiếng nấc, tự trách cho số phận của mình. Không phải do cô, không phải do anh..là do ông trời đã không muốn cô được hạnh phúc. Anh có trách, hãy trách ông trời độc ác đi.

- Vĩnh Khanh, mười năm đã trôi qua rồi. Anh hãy để tất cả ở lại nơi ấy đi được không?

- Em nói gì?

- Em muốn anh hãy quên em đi. Còn anh, anh hãy sống thật tốt bên Hoàng Mai. Hai người sẽ lại có những đứa con khác. Còn nỗi hận đó, anh có thể mang đến hết đời. Cho dù không nhớ người con gái độc ác này là ai.

Vĩnh Khanh nhếch môi cười nhạt, sau đó là bật cười lớn. Tựa như anh vừa được nghe một câu chuyện khôi hài nhất trên đời này. Quên cô? Kim Ngân bảo anh hãy quên cô đi? Ừ, anh tất nhiên là muốn quên cô, nhưng tại sao cô lại bước vào cuộc đời anh một lần nữa? Tại sao khi anh là Thiên Hoàng rồi ông trời vẫn để anh gặp được cô? Rồi khiến anh yêu cô một lần nữa? Cô bảo anh quên cô thế nào được đây?

Anh giờ đã đứng trên ngã ba đường. Một là hận cô, hai là yêu cô, và ba là quên cô. Nhưng trái tim anh không phải là một trái tim bình thường. Trái tim dành cho cô được đong đầy bằng thù hận và tình yêu, chỉ cần hai thứ đó thôi cũng đủ để anh đời đời kiếp kiếp không thể quên cô rồi.

Mười năm trước, khi Kim Ngân sợ hãi đứng cô đơn trong góc của phòng bệnh, anh đã muốn chạy đến ôm cô. Nhưng cô lại chỉ luôn miệng nói “xin lỗi!” Hai từ xin lỗi có thể kéo tất cả lại được hay sao? Đứa con của anh được ông trời mua bằng hai từ xin lỗi thôi ư? Đó là một cái giá quá rẻ mạt. Và anh hận cô khi đã ra cái giá ấy.

Mười năm trước, khi anh đứng trong sân bay đợi cô, đợi cô đến nhìn anh lần cuối. Nhưng cô đã không tới. Cả thế giới chỉ còn một mình anh. Và anh hận cô vì đã bỏ anh ở lại.

Mười năm trước, khi chiếc xe ấy đâm vào anh, anh đã mong mình có thể chết đi, hoặc có thể, quên cô đi cũng được. Và ông trời đã để anh quên cô.

Nhưng giờ đây, khi tất cả đã lại quay về, hận cũ tình cũ, làm sao anh có thể để cô đi?

Vĩnh Khanh bước tới, anh đưa tay luồn vào tóc cô, rồi cúi xuống hôn thật mạnh lên môi cô. Nụ hôn mang sắc cuồng dã, chiếm đoạt khiến Kim Ngân chỉ biết bấu chặt vào áo anh.

Kim Ngân muốn thoát ra khỏi nụ hôn này nhưng không thể. Cô chỉ biết tuyệt vọng giằng xé, nhưng là giằng xé với ai? Anh đã không buông tha cho cô, cô còn giằng xé với ai được cơ chứ?

Cuối cùng, Kim Ngân không thể chịu nổi nữa nên đã cắn thật mạnh vào lưỡi của Vĩnh Khanh. Mùi máu tanh nồng bắt đầu tràn ngập trong vị hôn khiến Kim Ngân càng cảm thấy ghê tởm.

Vĩnh Khanh không hề mảy may phản ứng trước sự mãnh liệt của cô. Anh vẫn mạnh bạo hôn cô như thù hận mười năm qua đã được anh dồn hết vào cái hôn này.

Kim Ngân vẫn cố gắng lấy tay cào Vĩnh Khanh, khiến anh cuối cùng cũng không thể chịu nổi mà buông môi cô ra rồi lôi cô vào một góc tối cạnh đó. Vừa lôi anh vừa quát lớn:

- Cô muốn thoát khỏi tôi? Được, cô tôi sẽ cho cô biết thoát khỏi tôi có kết cục như thế nào.

Kim Ngân sợ hãi hét lên:

- Anh muốn làm gì? Giữa đường giữa chợ thế này, anh muốn làm gì tôi?

Vĩnh Khanh dừng lại, anh quay ra nhìn Kim Ngân, nhếch môi cười nhạt và nói:

- Vậy cô nghĩ tôi sẽ làm gì cô?

- Anh không được...

- Tôi làm được!

Ngay sau đó, Vĩnh Khanh dồn Kim Ngân vào phía chân tường, sau đó anh đặt hai cánh tay mình lên tường để khóa lấy mọi đường trốn chạy của Kim Ngân. Vì trong ngõ này quá tối nên cô không thể nhìn thấy ánh mắt của Vĩnh Khanh, nhưng trong lòng cô vẫn sợ hãi vô cùng. Đây là Vĩnh Khanh, đích xác là Vĩnh Khanh của mười năm về trước rồi. Trước đó cô còn ngờ ngợ, nhưng giờ thì cô đã chắc chắn.

Cuối cùng thì ác mộng cũng đã trở thành hiện thực. Điều cô không mong nhất đã xảy ra.

Vĩnh Khanh cúi xuống lướt môi qua má Kim Ngân, qua vành tai rồi xuống đến hõm cổ của Kim Ngân. Kim Ngân không hét lên, cũng không thềm chống cự. Cô chỉ trừng mắt nhìn Vĩnh Khanh bằng một đôi mắt ngập tràn lửa hận, rồi sau đó rít lên:

- Vĩnh Khanh, tôi đã nhầm, tôi thực sự đã nhìn lầm anh rồi.

Vĩnh Khanh ngẩng mặt lên cười lạnh. Anh ghét sát vào tai cô thì thầm:

- Lầm thế nào?

- Anh đúng là đồ cầm thú. À không, phải là không bằng cầm thú!

- Chính là như vậy – Vĩnh Khanh vẫn giữ điệu bộ cột nhả đến tận độc ấy. Sau đó anh đưa tay lên vuốt nhẹ má cô, nhìn thẳng vào mắt cô và nói – Tôi trở về là muốn dày vò em. Tôi thực tò mò muốn biết xem về mặt đau khổ của em là như thế nào. Hóa ra, tôi cũng đã nhìn lầm em. Về mặt của em thực sự làm tôi chán ghét. Còn nữa, Tôi chạy đến đây tìm em để mong chờ điều gì? Đó là một lời cầu xin tôi tha cho em, nhưng

em đã không nói. Em nói tôi không bằng cầm thú, vậy em xem, em có bằng hay không? Cả hai chúng ta đều không bằng cầm thú, em có tư cách gì mà nói tôi?

Từng câu, từng lời của Vĩnh Khanh như những mũi kim nhỏ đâm sâu dần vào trái tim của Kim Ngân. Không mãnh liệt, nhưng nó như bòn rút hết máu trong người cô. Cảm giác đau nhói, thống khổ ấy khiến Kim Ngân không chịu được mà đẩy mạnh người Vĩnh Khanh ra. Nước mắt muốn rơi mà không thể rơi nổi. Cảm giác đau đớn, tủ nhục này khiến cho cô mất đi hoàn toàn tri giác, mọi âm thanh bên tai cũng như tan biến vào hư vô.

Kim Ngân trừng mắt nhìn Vĩnh Khanh rất lâu, lâu đến nỗi mọi âm thanh trong ngõ tối này đều bị thời gian cuốn trôi. Sau đó, cô tức giận nói:

- Đúng, tôi không bằng cầm thú. Tôi mãi mãi không phải con người, anh đã hài lòng chưa?

Vĩnh Khanh đưa tay lau nhẹ môi, dáng người anh cao lớn che khuất ánh đèn đường, khiến bóng tôi bao phủ lên cả cơ thể của Kim Ngân. Anh cười vẻ chán ghét rồi vuốt tóc cô nói:

- Tại sao lúc nào cũng tỏ ra yếu đuối và đau khổ? Tại sao trước mặt tôi lại không dám đối diện? Tôi đâu có ăn thịt em?!

- Anh đang ăn thịt tôi.

- Vậy ư?

Kim Ngân oán hận nói:

- Anh hận tôi mười năm trước đã giết đứa con của anh ư? Vậy được, để tôi nói cho anh biết, là do tôi muốn giết nó đấy. Chính xác là tôi đã muốn giết nó đấy. Là do tôi ngứa mắt anh và Hoàng Mai yêu nhau nên mới giết nó. Thế nào? Anh có muốn giết tôi không? Tôi...

Kim Ngân còn chưa nói hết thì cô đã bị Vĩnh Khanh xô vào tường. Sau đó cổ cô bị bàn tay anh bóp mạnh không một chút thương tiếc. Bên tai cô, Vĩnh Khanh gần từng tiếng:

- Cô nói gì? Nói lại cho tôi nghe.

Kim Ngân cười khổ sở, lời nói cũng khổ sở thoát ra:

- Là tôi hận anh đã yêu Hoàng Mai. Tôi muốn giết đứa con của anh...Anh có muốn giết tôi không?

- Tôi giết cô! – Vĩnh Khanh hét lớn. Bàn tay đang nắm chặt lấy cổ của Kim Ngân lại càng thêm lực, khiến cô dần dần mất đi tri giác.

Cả người Kim Ngân như bị nhấc bổng lên, bàn tay cô chơi vơi trong không trung. Cô giãy giụa một lúc rồi cũng thôi, cô đã buông xuôi tất cả. Cô không muốn sống nữa, ngay từ khi biết anh là Vĩnh Khanh, cô đã không muốn sống nữa rồi.

Cô đã sống mười năm trong đau khổ, hà cớ gì mà bắt cô phải sống đến hết đời với nó? Nếu như vậy, thì thà để cô chết đi còn hơn. Chết trong tay của Vĩnh Khanh cũng được. Là do cô đã khiến anh phải hận cô, anh giết cô âu cũng là lẽ đương nhiên.

Và trong lòng cô thực sự muốn thế.

Kim Ngân khẽ nhắm mắt, chờ đợi cái chết ình. Cô biết, ngày tháng của cô chẳng vui vẻ gì, cô chết đi có lẽ còn là một sự giải thoát. Cô không dám tự tử, vì sợ bản thân sẽ mang tội. Nhưng cô không bao giờ muốn sống như thế này cả, có ai hiểu không? Cô chỉ muốn được bình yên, được bình yên một lần thôi.

Nhưng mọi việc đã không như những gì Kim Ngân mong đợi, Vĩnh Khanh từ từ buông tay ra khiến Kim Ngân ho sặc sụa. Cô gặp người xuống hít lấy không khí theo bản năng, cả người co ro lại như muốn tránh xa tất cả. Kim Ngân trượt dần người xuống, cô đưa tay vuốt ngực, thở dốc rồi nhìn Vĩnh Khanh bằng một ánh mắt đau thương:

- Tại sao không giết tôi?

Vĩnh Khanh cũng ngồi bệt xuống, kiên định nói:

- Là

tôi muốn dày vò em.

- Tại sao hai ta cứ phải như vậy? Cho nhau một con đường thoát không được sao?

- Chúng ta...không thể nữa rồi!

Trong bóng tối, giọng nói khàn khàn đặc trưng của Vĩnh Khanh vang lên. “Chúng ta...không thể nữa rồi.” Câu nói ấy khiến Kim Ngân ngừng thở trong giây lát. Trái tim như bị đập mạnh vào một bức tường sắt sù, mấp mô. Cô đau đớn cười, cười thật lớn như để cả thế giới biết rằng cô đang cười. Vĩnh Khanh nói cô và anh đã không thể cho nhau một sự yên bình như cả hai mong muốn được nữa. Chẳng lẽ, cả đời này cô cứ phải sống trong cảnh này hay sao?

Sau đó, Kim Ngân đứng dậy rồi chạy vụt đi, giống như một con mồi đang cố giẫy giụa tìm ình đường sống cuối cùng. Bóng cô khuất dần trong sắc màu đen tối của cuộc đời, và trong cả đôi mắt của Vĩnh Khanh. Anh cứ ngồi ở nơi đó, nhìn cô chạy đi như thế mà không hề đuổi theo. Chẳng ai biết, trên khóe mắt anh, có một giọt lệ bỗng nhiên rơi xuống.

Ngoài kia, đường phố vẫn tấp nập như vậy, vẫn phồn hoa như thế và con người vẫn vô tâm như một chuyện tất dĩ ngẫu. Chẳng ai để ý đến bóng dáng của một cô gái đang chạy trên con đường đông người qua lại, đôi tay cô nắm chặt lấy những giọt nước mắt vừa lau khiến nó vỡ bung ra. Tựa như những hy vọng trong cô đã hoàn toàn đổ vỡ.

Rồi từ đây, số phận của cô sẽ lại bước đi trên con đường mà mười năm trước cô đã từng...phải đi.

.

.

.

Trong một căn phòng ngập tràn khói thuốc, có tiếng nhạc du dương từ chiếc radio vang lên.

“Giám đốc AP – Thiên Hoàng biến mất một cách đầy bí ẩn. Theo nguồn tin mà chúng tôi nhận được, vào năm giờ ngày hôm qua, tại bệnh viện Q...”

Đức Trung đưa tay ấn mạnh công tắc của chiếc radio, và tiếng nói của phát thanh viên cũng bị anh làm cho đứt gãy. Không gian lập tức trở lại về im lặng vốn có.

Đức Trung nhìn vào khung hình đặt trên bàn, đây là bức ảnh mà năm xưa anh và Vĩnh Khanh đã chụp chung trong trận chung kết bóng rổ toàn thành phố. Mười năm trước, nụ cười của Vĩnh Khanh là như thế này, rạng rỡ, vui tươi...chứ không phải là một nụ cười lạnh lùng và chất đầy tâm tư.

Thời gian quả nhiên rất ác độc, cuốn con người ta theo chiều của nó rồi bỏ quên họ trên một nơi hoang tàn, đổ nát.

Anh cũng thế, mười năm qua, con người anh cũng bị nó phong hóa đến nỗi bản thân còn thấy xa lạ với chính mình. Quả thực, một Đức Trung ngày xưa cũng đã không còn nữa rồi.

Đức Trung dụi điều thuốc vào trong gạt tàn, chợt nhận ra là mình đã hút hết một bao thuốc lúc nào không hay. Cứ mỗi lúc như thế này, anh lại thấy nghiện thuốc kinh khủng. Nghiện đến nỗi bản thân mơ hồ trong làn khói xám, tâm trạng chất ngất, mê say với nó.

Hôm nay lại thế, anh lại lên cơn nghiện thuốc lá vô tội vạ của mình. Đức Trung cúi xuống mỉm cười. Trong căn phòng làm việc, anh thấy mình thật cô đơn. Cuộc đời lúc nào cũng thế, theo tình thì tình chạy, trốn tình thì tình theo. Anh đã từ chối biết bao lời yêu của các cô gái, rồi bây giờ lại để mình phải trượt dài trong những ước muốn của bản thân.

Anh không thể phủ nhận, từ khi gặp lại Kim Ngân, tình yêu xưa như ngọn lửa tàn được tiếp hơi gió, nó bùng lên một cách mãnh liệt, khiến cho anh không biết phải làm sao để dập tắt đi.

Vĩnh Khanh và Kim Ngân đau khổ vì yêu, nhưng anh cũng muốn khổ vì yêu một lần. Con người ta sống trên đời chẳng phải là để tìm những dư vị ấy sao? Người này muốn, người kia không muốn...rồi đổ tội cho

ông trời bắt công. Mà, thực ra cũng bắt công thật. Tại sao lại luôn trao số phận nhầm người như vậy? Đức Trung cười khổ trước những suy nghĩ của mình. Hóa ra khi yêu, con người ta lại có nhiều cái để mà suy nghĩ đến thế.

Đúng lúc ấy, chiếc điện thoại trên bàn bỗng vang lên, xua tan làn khói trắng cũng như những tâm tư đang chất chồng trong anh. Đức Trung nhìn cái đèn lóe sáng trên màn hình, trái tim chợt run lên một cái như bất ngờ, rồi anh đưa điện thoại lên tai:

- Vĩnh Khanh? Sao cậu lại biết số của tôi?

Hình như bên kia đang mưa, Đức Trung có thể nghe rõ những tiếng mưa rơi lộp bộp xuống mái tôn. Và kèm theo sau đó, là tiếng nói không hề đứng trọng tâm câu hỏi, hòa lẫn với một âm thanh chẳng rõ là cười hay khóc của Vĩnh Khanh:

- Đức Trung à, bỗng nhiên tôi muốn chơi bóng rổ với cậu .

- Sao thế? Có chuyện gì vậy? Báo chí đang đồn ầm lên chuyện cậu mất tích rồi này. Mau về đây, cậu muốn mẹ cậu suy nghĩ nhiều à?

- 33 tuổi rồi sao còn nói nhiều thế? – Vĩnh Khanh đáp – Rốt cuộc là cậu có chơi bóng rổ với tôi hay không?

- Cậu cũng biết mình 33 tuổi rồi cơ đấy!? Sao chẳng chịu suy nghĩ chín chắn hơn một chút đi.

- Đến đây!

- Cậu về ngay cho tôi.

Vĩnh Khanh vẫn chỉ nói một câu cũ:

- Đến đây!

Còn Đức Trung thì lại như bị thôi miên, đưa câu chuyện đi theo một hướng khác:

- Kim Ngân... sao rồi?

Vĩnh Khanh bật cười, cái cười giòn tan hòa lẫn trong tiếng mưa khiến người ta có cảm giác mơ hồ. Mãi một lúc lâu sau anh mới nói:

- Cuối cùng thì cậu cũng chịu hỏi.

Đức Trung sắp bị Vĩnh Khanh làm cho cuống, anh đáp:

- Cậu nói gì thế?

- Cuối cùng thì cậu cũng chịu thổ lộ tâm tư ra rồi. Cậu nói đi, cậu yêu Kim Ngân phải không?

- Cậu điên rồi! – Đức Trung gần như phát bực.

Nhưng Vĩnh Khanh vẫn chỉ nói những lời mang âm sắc nửa đùa nửa thật:

- Tôi nói cho cậu biết, cả đời này, cậu đừng mong có được trái tim của cô ấy.

Đức Trung lặng người không nói, dường như anh đang chờ đợi một lời giải thích từ phía Vĩnh Khanh.

Vĩnh Khanh cũng im lặng một lúc, như là đang do dự. Sau đó anh nói tiếp:

- Cả đời này, cô ấy đã dành tình cảm cho tôi.

Đức Trung cười nhạt, bàn tay anh bóp mạnh vào điện thoại như muốn khiến nó vỡ tan ra. Anh nói trong hơi thuốc:

- Vậy còn cậu?

Vĩnh Khanh đáp:

- Tôi thách thức những tên đàn ông nào dám đến gần cô ấy. Kể cả cậu. Vì tôi, chính tay tôi sẽ dày vò cô ấy cả đời.

Không gian xung quanh Đức Trung gần như đóng băng lại, trong lòng anh cũng như đông cứng. Anh cảm thấy trái tim mình nặng trĩu, gần như không chịu nổi sức nặng đó mà rơi xuống vực sâu. Anh từ từ ngồi xuống, điện thoại vẫn áp sát tai. Đức Trung đưa mắt nhìn ra bên ngoài, thấy tất cả đều là bóng tối mịt mù.

Ai có thể biết được, chuyện ngày mai sẽ ra sao?

Và Vĩnh Khanh, sao cậu có thể biết được, cả đời này cô ấy chỉ có thể là của cậu?

Đức Trung lại đưa một điều thuốc lên miệng, nhưng anh không châm lửa vội. Chiếc bật lửa màu bạc trong tay được anh xoay đi xoay lại, như bàn tay của ông trời đang đùa nghịch với nhân thế. Anh vừa cười vừa nói:

- Chi bằng... chúng ta đấu một trận bóng rổ xem sao!

23. Chương 23

Kim Ngân uống một hơi hết cốc nước rồi từ từ ngồi xuống ghế. Trên cổ cô vẫn còn in dấu vết của nụ hôn vừa rồi. Kim Ngân chưa thể bình tĩnh lại được, những chuyện vừa xảy ra quả thực là quá sức tưởng tượng của cô. Tại sao tất cả mọi chuyện lại cùng ập đến vào lúc này cơ chứ? Tại sao không từ từ mà tới rồi từ từ mà đi? Cứ phải làm cho cô không thở nổi thì ông trời mới chịu được hay sao?

Bất ngờ gặp lại Vĩnh Khanh, rồi để cô mở lòng với anh. Sau đó rất tự nhiên mà cướp đi tất cả, để ký ức năm xưa quay lại tìm cô. Sao Kim Ngân cô mãi là kẻ thua cuộc trước số phận như thế? Biết rằng vận mệnh là do ta làm chủ, nhưng sao bản thân cô cứ mãi để nó quay cuồng, mãi mãi không tìm thấy ánh sáng thế này.

Vĩnh Khanh đã hôn cô, là nụ hôn đầu tiên của con người mang tên Vĩnh Khanh sau mười năm gặp lại. Mười năm trước anh cũng chưa từng hôn cô. Tất cả những gì mà cô có chỉ là một cái nắm tay từ phía anh. Nhưng thật đáng tiếc, mười năm sau anh hôn cô...lại là một nụ hôn sắc mùi hận thù. Kim Ngân cố cảm giác, trong từng hơi thở, anh đều muốn nuốt trọn cô vào thì mới vừa lòng. Và điều đó làm cô cảm thấy sợ hãi biết bao.

Kim Ngân đưa tay lên cổ, vô thức cào mạnh khiến bản thân đau đớn. Bất giác, nước mắt lại khê rơi. Tại sao anh lại khiến cô cảm thấy chán ghét nụ hôn này đến vậy? Nó không giống nụ hôn của Thiên Hoàng khi còn ở quảng trường. Nó khiến cô sợ hãi hơn là mê...Nếu có thể, ngay trong khoảnh khắc đó, cô mong mình ngất lịm đi để không phải đón nhận nó nữa.

Đúng lúc ấy, mẹ cô từ phòng ngủ đi ra, nhìn thấy con gái tự làm đau rồi ngồi khóc lặng lẽ, bà hốt hoảng chạy lại nói với giọng lo lắng:

- Kim Ngân, con sao thế? Sao lại cào cổ đến chảy máu thế này?

Kim Ngân gục vào vai mẹ khóc rưng rức, trong lòng đau như bị ai đâm ngàn nhát dao. Cô phải làm thế để không ai nhìn thấy dấu hôn của anh. Để không ai biết anh đã từng hôn cô. Nước mắt cô vô tình chảy xuống cổ, rồi chạm vào vết thương. Xót xa vô cùng.

Kim Ngân cứ ôm mẹ và khóc như một đứa trẻ bị người khác bắt nạt. Chỉ là cô không thể nói tất cả mọi chuyện ra ẹ biết mà thôi.

Người phụ nữ với khuôn mặt khắc khổ thấy con gái đau cũng như bị dao cứa từng khúc ruột. Bà vỗ nhẹ lên lưng con nói giọng an ủi:

- Mọi chuyện rồi sẽ ổn cả thôi. Nói ẹ biết, có chuyện gì đã xảy ra với con?

Kim Ngân ngẩng đầu lên, đôi mắt đục ngầu đi vì nước. Khuôn mặt cô như phủ một màn sương mờ, che lấp mọi con đường mà cô sắp bước đi. Cô không thể nhìn được đâu là đúng và đâu là sai nữa. Cô hoàn toàn đau đến nỗi mắt đi tri giác rồi.

- Mẹ ơi, tại sao lại sinh con ra trên đời này?

- Con đang nói cái gì thế? – Bà dường như không tin nổi vào tai mình, con gái bà đang hỏi tại sao bà lại sinh nó ra trên cõi đời này?!

Kim Ngân đưa tay quệt ngang mắt, nước mắt nói:

- Tại sao ông trời lại độc ác với con như thế hả mẹ?

Người phụ nữ này không hiểu tại sao con gái bà lại đau khổ đến vậy. Nhìn vào đôi mắt nó, bà như cảm thấy tất cả mọi tin yêu về cuộc sống đều không còn nữa. Trong đó chỉ có một màu tro xám xịt, và nó đang vùng vẫy trong cái màu tro tàn lụi ấy.

Con gái bà năm nay đã 28 tuổi, nhưng nó lại không kiếm được một đời chồng để hai ông bà già được yên tâm. Song, bà vẫn tin, vẫn tin nó có thể được sống hạnh phúc. Mười năm trước nó ra đi trong dòng nước mắt, bà làm mẹ mà không hiểu được nỗi khổ của con. Để bây giờ khi trở về, trong đôi mắt nó vẫn cứ là nỗi đau của mười năm về trước. Ngay tại lúc này, bà cảm thấy lòng đau như bị cắt đi từng khúc ruột.

Kim Ngân nhìn mẹ, cô đưa tay lau những giọt nước đang thấp thoáng nơi khóe mắt đã nhăn lại vì năm tháng của bà. Cô ngừng khóc, ngừng mơ hồ. Tự nói với lòng phải mạnh mẽ mà vượt qua tất cả. Cô phải kiên cường lên, phải sống để bố mẹ cô được sống. Hai người chỉ có mình cô, nếu cô chết thì cũng đồng nghĩa với việc cô đã giết họ. Cô không thể là một đứa con bất hiếu, cô còn phải phụng dưỡng họ cho tới lúc nhắm mắt xuôi tay.

Kim Ngân hít lấy một hơi lạnh, rồi cô mỉm cười nói:

- Con xin lỗi! Là do vừa rồi con uống hơi quá chén. Sao mẹ còn chưa đi ngủ ạ?

- Con không muốn nói ẹ biết thật sao? – Mẹ Kim Ngân nhìn vào mắt cô nói bằng một giọng tha thiết. Như là bà đang mong nó nói tất cả ra cho vơi nhẹ nỗi lòng. Bà chắc chắn, con gái bà có những tâm sự thầm kín. Bà là mẹ, không có lý nào mà lại không thể san sẻ cùng con.

Kim Ngân lắc đầu:

- Có quá nhiều chuyện để nói mẹ ạ! Con nghĩ là một lúc nào đó, khi con tĩnh tâm lại con mới có đủ can đảm để mang nó ra kể với mẹ. Quả thực, đó là khoảng ký ức tồi tệ mà con không bao giờ muốn lục lại nữa.

Một tiếng thở dài vang lên. Trong không gian vắng lặng, tiếng thở dài ấy như kéo tất cả vào tịch mịch, ê chề. Kim Ngân khẽ ôm lấy mẹ, như ôm lấy tất cả những gì mà cô đang có trong tay. Cô vẫn còn gia đình, vẫn còn một mái ấm cơ mà. Cô sao có thể quên cha quên mẹ được cơ chứ? Cho dù trời có sụp xuống thì gia đình vẫn là chỗ dựa vững chắc nhất giúp cô vượt qua tất cả.

Cô nhất định sẽ vượt qua!

.
. .
.

Sáng hôm sau, Linh đến gặp bà Hương. Cô đã đứng ở ngoài đợi nửa tiếng đồng hồ, trong lòng sốt ruột như ngồi trên đống lửa.

Cuối cùng thì cô cũng đã biết được bí mật của mười năm về trước, đây đúng là một chuyện động trời. Là một kế hoạch hoàn hảo và đầy tàn khốc. Ba người trong cuộc là Hoàng Mai, Kim Ngân và anh trai cô bị cuốn vào đó, rồi bị nó đánh lừa cũng là phải thôi.

.
. .
.

“Chị Hương Liên, em muốn hỏi chị một chuyện. Được không?”

“Chuyện gì?”

Linh có phần hơi do dự, cô ngại là ngại Hữu Quân đang ngồi đây. Nhưng thiết nghĩ Hữu Quân đâu phải người xa lạ gì? Hơn nữa, anh ấy còn là em họ của chị Hương Liên, cô hà tất phải tỏ vẻ bí mật.

Linh hít một hơi như để tiếp sức, cô không hiểu sao khi đối mặt với những câu hỏi mà mình đã chuẩn bị cô lại thấy căng thẳng như vậy. Cũng có lẽ sự thật mà Hương Liên sắp nói sẽ liên quan đến hạnh phúc cả đời của anh trai cô, cho nên cô mới cảm thấy tâm lý bị đè nặng đến như vậy.

“Mười năm trước, chị biết chuyện của anh trai em đúng không?”

Hương Liên không hề do dự, cô đáp lại:

“Phải, chị biết. Nhưng em đừng mong chị sẽ nói cho em.”

Vừa mới cho cô nhìn thấy chút nắng ấm, rồi lại dội một gáo nước lạnh vào người cô, đây đúng là tác phong của chị Hương Liên. Chị ta lúc nào cũng như vậy, không lạnh lùng, tàn độc thì không chịu được. Lúc nào cũng phải làm cho người ta phát điên phát giận lên thì mới thôi. Chị ta sợ rằng cả thế giới này quên chị ta là Hương Liên hay sao?

Từ xưa đến nay, Linh rất giỏi trong khoản ăn nói và thuyết phục người khác. Mong rằng lần này cô cũng thành công.

Với bà chị lạnh như băng đá và tính tình cứng như sắt thép này, tốt nhất là nên nói nhẹ nhàng một chút.

“Chị Hương Liên, em là em gái của Vĩnh Khanh, em thực sự muốn hiểu chuyện của anh ấy. Bây giờ chỉ có chị mới cứu được anh ấy thôi, vậy nên mong chị hãy nói cho em biết.”

Hương Liên nhếch môi cười, màu son đỏ như cũng lộ lên tô điểm cho cái cười nhạt nhẽo ấy:

“Cô đừng có dùng miệng lưỡi của mình để thuyết phục tôi. Mười năm trước, chính tôi là người đã đẩy anh cô đến vực sâu không đáy. Vậy hà cớ gì mười năm sau, tôi phải vớt anh ta lên?”

“Em...- Linh bỗng nhiên không biết nói lời nào. Đúng là cô không hiểu gì về tính của bà chị này, cũng không hiểu rõ lắm chuyện của mười năm về trước. Nhưng bây giờ, chỉ có mình cô biết Hương Liên là người giữ chìa khóa, và chỉ có chị ấy mới có thể đưa mọi chuyện ra ánh sáng được thôi.”

Hít một hơi thật sâu nữa, Linh quyết định nói:

“Vậy cứ coi như đây là một cuộc trao đổi nhé? Chị nói cho em biết chuyện của mười năm về trước, còn em thì...tùy chị.”

Linh không biết mang bản thân ra đặt cược có làm Hương Liên lung lay quyết định được hay không, nhưng trong tình cảnh này thì cô không còn cách nào khác. Hương Liên là một con người kiên định, lạnh lùng, trừ những chuyện ảnh hưởng tới chị ta, gây bất lợi cho chị ta ra, còn lại thì đừng hòng sẽ làm chị thay đổi quyết định.

Hữu Quân đang lái xe nghe vậy liền cười và nói:

” Sao mà phải như vậy chứ? Có một câu chuyện thôi, hà tất phải mang bản thân ra đặt cược”

Hương Liên hơi nghiêng đầu suy nghĩ, những chuyện của mười năm về trước đúng là cô biết, thậm chí, cô còn là người nắm rõ, nhưng cô lại không thể nói ra. Anh Minh Duy đã vào tù, coi như một đầu mối đã bị bịt, nhưng còn cô? Cô phải sống để giữ mãi bí mật này ư? Cô bắt đầu thấy mệt mỏi rồi, bắt đầu thấy bản thân rệu rã với trò chơi này rồi. Để đổi lại được cái gì chứ? Anh trai cô chẳng phải cuối cùng vẫn vào tù hay sao? Mười năm trước cô ngây ngô, mười năm sau tại sao cô vẫn phải làm một con người ngốc nghếch như thế?

Hương Liên thở một hơi dài, cô nhìn đường phố qua bên ngoài ô cửa. Phát hiện ra tuổi xuân đã bị thời gian vùi lấp ở một nơi nào đó, mãi mãi không thể quay lại được nữa. Hóa ra, cô đã giữ được bí mật đó mười năm rồi cơ đấy. Từ sau cái buổi chiều nhận lấy số tiền đó và toàn bộ hồ sơ gây án của anh trai cô...Cô đã bỏ sang Mỹ, quyết định là sẽ không bao giờ trở về.

Và cuối cùng thì cô vẫn phải quay lại đây, kể lại câu chuyện đã khiến mình tức giận suốt mười năm qua.

Hương Liên ngoảnh đầu lại nhìn Linh, trong ánh mắt cô, vẻ mệt mỏi hiện lên như một màn sương mù. Cô nói:

“Được, chúng ta trao đổi điều kiện. Chị kể chuyện, còn em...Tùy chị! Như lời em nói nhé”

Linh gật đầu:

“Được, cứ quyết định thế đi.”

.
. .

Khi Linh còn đang suy nghĩ về câu chuyện của Hương Liên thì bà Hường đã từ trong phòng ngủ bước ra. Bà vẫn đẹp như vậy, nét quý phái toát ra từ chiếc nhẫn ngọc màu đen ở tay. Màu tím nhạt của chiếc váy khiến bà trông thật quý phái. Quanh cổ của chiếc váy đó là một hàng đá quý xếp so le nhau, dưới ánh sáng, những viên đá tím như rộ lên đầy lấp lánh. Đây là chiếc váy mà Vĩnh Khanh đã mua tặng bà trong lần sinh nhật thứ 50. Lúc đầu bà không thích màu của nó lắm, vì từ xưa đến nay, bà chỉ trung thành với màu đen. Nhưng đến bây giờ, bỗng nhiên trong lòng lại cảm thấy màu tím này có một ma lực gì đó khiến bà bị thu hút, muốn nhìn nó thật lâu và mặc nó thật lâu.

Màu tím tượng trưng cho sự thủy chung. Chồng ba năm xưa đã không thể thủy chung với bà, nhưng bà tin, con trai bà l

à người đàn ông chung tình nhất thế gian này.

Nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Linh, bà Hường liền mỉm cười nói:

- Sao thế? Có chuyện gì mà mới sáng ra đã chạy tới đây thế này?

Linh bước vội đến chỗ bà Hường, vẻ bồn chồn trong ánh mắt vẫn chưa hề mất đi. Cả đêm qua cô đã không ngủ được. Nếu không phải vì sợ ảnh hưởng tới giấc ngủ của mẹ thì cô đã chạy đến tìm bà ngay rồi. Khó khăn lắm mới đợi được đến lúc trời sáng, nên vừa mới sáu giờ cô đã chạy đến đây ngay.

- Mẹ, mọi chuyện của mười năm trước con đã biết được hết rồi.

Bà Hường liền quay lại nhìn Linh, hỏi vội:

- Con bảo gì? Chuyện nào?

- Chuyện của anh Khanh, Kim Ngân và Hoàng Mai. Uẩn khúc trong câu chuyện này cuối cùng con cũng tìm ra rồi.

Bà Hường vội nắm lấy tay Linh, trong đôi mắt như có một ánh sáng lướt qua. Tựa như là hy vọng và mong chờ. Thực tốt quá, nếu mọi chuyện có thể được tháo gỡ thì chuyện của bọn trẻ cũng coi như là có chút hy vọng rồi. Bà Hường nói:

- Con mau kể ẹ nghe. Không chừng, đây chính là cơ hội do ông trời ban xuống cho Vĩnh Khanh.

Linh gật đầu, kéo bà Hường ngồi xuống ghế và bắt đầu kể.

Hai mươi năm trước.

“Hải, đợi anh. Đợi anh về, anh nhất định sẽ cầu hôn em – Người đàn ông đó đã cầm tay mẹ của Linh nói như vậy.”

Còn mẹ cô hồi đó vẫn còn là một người con gái xinh đẹp, trái tim mới lần đầu rung động. Sau khi nghe những lời nói như vậy, bà chỉ biết cảm động gật đầu. Trong lòng tự hứa rằng, nhất định phải đợi anh ấy về.

Nhưng mọi thứ trên đời này đều không dễ dàng mà đạt được. Thời gian cứ thế trôi qua, ba năm không có lấy một dòng thư hồi âm, không có một sự liên lạc từ người đàn ông đó. Mẹ của cô cứ đợi trong câm lặng. Nước mắt đã cạn khô, trái tim cũng héo rút đi từng ngày. Có lẽ, ông ấy đã quên bà rồi. Cho đến năm bà 20 tuổi, khi hy vọng chờ đợi đã bị thời gian vùi lấp hoàn toàn, bà gặp được ông Hường – bố của Vĩnh Khanh.

Khi ông nói muốn lấy bà làm vợ, nhưng là làm vợ hai, chẳng hiểu sao bà lại đồng ý và gật đầu không chút suy nghĩ. Thực ra, trái tim con người rất khó hiểu. Nó có thể dành ột người, nhưng nó không chắc chắn có thay đổi hay không. Song, trong hoàn cảnh này, bà Hải không hề thay đổi, chỉ là bà đang sợ. Người bà yêu trước kia đã không giữ đúng lời hứa, vậy hà tất bà phải bỏ lỡ cơ hội một lần? Huống hồ, bà thực sự đã thích bố của Vĩnh Khanh.

Thời gian như nước chảy mau, khi Linh được hai tuổi thì người đàn ông đó quay về. Nghe tin bà đã lấy chồng, ông rất tức giận. Ông ta hẹn bà đến một quán cà phê để nói chuyện. Trong buổi chiều buồn ngày hôm đó, lần đầu tiên bà cảm nhận được nỗi đau không thể đến bên một người là như thế nào.

“Tại sao cô lại lấy hắn ta?”- người đàn ông kia nói.

“Bởi vì anh không trở về.” – Bà Hải đáp.

“Chẳng phải tôi đã trở về rồi hay sao?” – Ông ta gần như tức giận.

Bà Hải nhấp một ngụm cà phê. Giờ đây, bà không còn là cô bé 17 tuổi ngây thơ ngày trước nữa rồi. Năm năm đã trôi qua, trái tim bà dành cho ông cũng đã mệt mỏi mà ngủ quên ở một góc trời nào đó. Và chắc chắn, bà sẽ không bao giờ có cơ hội tìm lại.

Bởi vì bà đã là vợ của người ta.

“Lam, xin anh hãy quên em đi. Tất cả những gì trước kia đều chỉ là hồi ức. Giờ đây em là người đã có gia đình. Chúng ta...vốn đã không còn đi chung một con đường nữa rồi.”

Vốn đã không còn đi chung một con đường?

Người đàn ông đó cười lạnh. Nụ cười ấy như một lưỡi dao ông tự cầm đâm vào trái tim của mình. Ông đau đớn, nhưng không biết làm cách nào để khiến mình bớt đau.

Đúng thế, năm năm ông vật lộn với bọn trộm thuốc phiện ở khu vực Tam Giác Vàng bên Thái Lan để trở về đây gặp lại người ông yêu, cuối cùng cái ông nhận được lại chính là một câu nói “vốn đã không cùng đi trên một con đường” của bà. Cuộc đời này thực bất công, ông trời thực độc ác. Khi ông đang vui mừng được gặp lại người xưa, khi ông đặt chân lên mảnh đất quê hương này ông đã nghĩ, việc đầu tiên ông cần làm là cầu hôn bà. Ấy thế mà...giờ người đã không còn là của ông nữa. Ông cố gắng kiếm tiền, cố gắng vật lộn với tử thần là vì cái gì đây?

“Cô bảo là tôi hãy quên cô đi ư?” – Người đàn ông nói gần – “Cô nghĩ tôi sẽ quên cô được hay sao?”

Choang!

Tách cà phê bất ngờ bị người đàn ông đó đập xuống nền đất lạnh. Những người trong quán ai nấy đều hoảng sợ quay ra nhìn, nhân viên phục vụ cũng không ai dám đến gần. Ánh mắt của người đàn ông ấy giờ đây sao mà đáng sợ. Trong đó đang vẩn vện những tia máu đỏ, như biểu lộ cho sự tức giận đến cực điểm.

Tuy nhiên, bà Hải vẫn ngồi yên lặng. Không hề tỏ ra chút sợ hãi. Trong đôi mắt bà chỉ ngập tràn đau thương và nuối tiếc. Chẳng ai biết, bà đang suy nghĩ gì trong cái đau thương tràn ngập đó.

Người đàn ông đó nhặt lấy một mảnh vỡ lên rồi đưa vào lòng bàn tay mình. Máu đỏ trào ra khiến những người xung quanh sợ hãi la ó. Nhưng cả thế giới này, cả thế giới này chỉ còn lại hai con người kia thôi.

“Hải, em nói đi, làm sao tôi có thể quên em? Ngay cả khi máu tôi đã nhỏ xuống, máu từ tim tôi đã chảy ra rồi tôi cũng không thể quên được em. Em có biết không?”

Bà Hải hoảng hốt chạy lại. Bịt lấy vết thương trên tay người đàn ông đó rồi quay ra nói với nhân viên phục vụ:

“Xin cô, mau cho tôi băng băng và thuốc!”

Cô phục vụ thấy vậy liền gật đầu rồi chạy đi lấy. Lúc này, bà Hải mới ngẩng đầu lên nói:

“Anh không quên được tôi, nhưng tôi thì đã quên anh rồi. Chúng ta, đời này kiếp này không thể ở bên nhau.”

Ngay khi nghe những lời nói đó, người đàn ông bất ngờ đẩy mạnh bà Hải ra một cách tức giận. Hóa ra là thế, hóa ra bà đã quên ông. Người phản bội không phải là ông, ngay từ đầu, bà ta vốn là người ham hư vinh và tiền tài.

Ông nghiêng rằng, chỉ tay vào bà và nói:

“Tôi nhìn lầm cô. Hóa ra, cô cũng chỉ tầm thường như bao nhiêu người khác mà thôi.”

Bà Hải nhếch môi cười nhạt:

“Đúng, là tại anh nhìn lầm tôi.”

“Được, cô muốn đời này kiếp này chúng ta không thể ở bên nhau. Vậy cô cũng đừng mong tôi đời này kiếp này thôi hận cô.”

Nói rồi ông ta bỏ đi. Dáng ông hòa tan vào trong màu ráng chiều đỏ như máu ấy. Bầu trời dường như đang dần sụp đổ dưới chân ông.

Bà Hải ngồi lại trong quán, nhìn theo người đàn ông đó khuất xa dần trong tầm mắt. Bà cúi xuống cười, nước mắt theo đó chảy vào bờ môi. Đau xót.

“Xin lỗi!”

.
. .

Tất nhiên là Linh không thể biết được chi tiết những chuyện đó, chính vì vậy mà khi nghe xong câu chuyện về hai mươi năm trước, bà Hường đã hỏi cô một cách khó hiểu:

- Chuyện của mẹ con thì có liên quan gì tới chuyện của Vĩnh Khanh và Kim Ngân?

- Mẹ không tò mò người đàn ông đó là ai sao?

Bà Hường suy nghĩ một hồi rồi lắc đầu và nói:

- Không. Nhưng là ai thế?

- Là bố của Hoàng Mai.

Như một tiếng sét đánh ngang tai, bà như không thể tin được những gì mà Linh vừa nói. Người đàn ông mà Hải yêu năm xưa là bố của Hoàng Mai ư? Không thể nào, trái đất này không thể tròn đến như vậy. Sự trùng hợp này...sao giống với sự sắp đặt của ông trời đến vậy. Chẳng lẽ tất cả đều đã là số mệnh rồi hay sao?

- Linh, ý con là...

Linh hít một hơi sâu, rồi nhìn thẳng vào mắt bà Hường và trả lời:

- Vâng, tất cả những chuyện của mười năm về trước đều là do bố của Hoàng Mai đứng đằng sau. Chính ông ta là người đã sai Hường Liên và Minh Duy đi làm những việc đó.

- Nhưng Hoàng Mai là con gái của ông ta cơ mà? – Bà Hường kinh ngạc nói.

- Đúng, nhưng con gái ông ấy lại yêu con trai của kẻ mà ông căm ghét nhất – bố của con. Vậy nên bằng mọi cách, ông ta đã ngăn chặn chuyện này. Tuy nhiên, ông Lam không biết Hoàng Mai đã mang thai đứa con của Vĩnh Khanh. Ngay khi thấy con gái phải vào viện thì ông ta có hối hận cũng không kịp nữa rồi.

Một thoáng yên lặng qua đi, bà Hường bắt đầu thấy mọi chuyện hình như càng ngày càng rắc rối hơn. Những chuyện này còn liên quan đến cả những người đi trước, ngay cả bà cũng dần dần bị nó cuốn vào một mê cung với trăm ngã rẽ, không biết nên rẽ đường nào mới là lối thoát cho riêng mình.

Lúc sau, bà Hường mới nói:

- Linh, con hãy giải thích câu chuyện này một cách dễ hiểu ẹ nghe xem. Thực sự thì mẹ thấy mọi thứ đang dần trở nên rắc rối, không biết câu chuyện này giúp được anh con, Kim Ngân và Hoàng Mai không nữa.

Linh gật đầu rồi đáp:

- Chị Hương Liên nói Hoàng Lam từng một thời làm ột tổ chức buôn bán thuốc phiện bên Thái Lan. Sau những phi vụ đó, ông ta đã kiếm được không ít tiền và trở về Việt Nam sống cuộc đời còn lại bên người vợ của mình. Nhưng không may sau đó, vợ ông, cũng là mẹ của Hoàng Mai mất sớm nên ông ta đã cưới một người vợ khác.

Vì không muốn con gái mình yêu Vĩnh Khanh, nên ông đã sai Minh Duy ngăn chặn những việc này. Minh Duy ngày trước vốn dưới trướng của Hoàng Lam nên nhận nhiệm vụ này cũng là lẽ đương nhiên. Hơn nữa, trong tay Hoàng Lam còn có nắm giữ một hồ sơ gây án của Minh Duy.

Hương Liên là em gái của Minh Duy, cô ta cũng không hề muốn anh trai mình phải vào tù cho nên đã ra tay giúp đỡ. Kim Ngân vô tình lại trở thành người bị hại, đúng như trong kịch bản của bọn họ. Chị ấy là người dễ bị mắc bẫy nhất. Nhưng sự việc không chỉ dừng lại ở việc đó, Hương Liên vô tình biết được chuyện Vĩnh Khanh và Kim Ngân vốn luôn có tình cảm với nhau, và chị ấy đã nắm lấy cơ hội này làm một bước cuối cùng. Đó là giả vờ yêu Vĩnh Khanh để ép buộc anh phải rời xa nơi này. Điều này cũng lý giải cho việc tại sao Vĩnh Khanh có tiền mà không thể cứu được bố của Kim Ngân. Chị ta chỉ chấp nhận hai việc, một là lấy chị, hai là anh sẽ bỏ sang Mỹ và không bao giờ quay về đây nữa. Vĩnh Khanh đồng ý, anh chấp nhận bỏ tất cả để sang bên đó, chấp nhận không bao giờ gặp lại Kim Ngân.

Ngay sau khi Vĩnh Khanh bỏ sang Mỹ, Minh Duy bỗng nhiên phải vào tù. Nghe nói, cảnh sát vô tình phát hiện ra trong quán bar của anh ta có chứa hàng cấm nên anh ta đã bị họ bắt lại.

Chuyện còn chưa hết, đó là Hoàng Mai tỉnh dậy, không hiểu sao chị ấy lại trở lên điên loạn. Kim Ngân nhận lời bố của Hoàng Mai đưa chị ấy về chăm sóc. Và hình như Kim Ngân cũng muốn vậy. Ông Lam hàng tháng gửi tiền, còn nói Kim Ngân hãy thuê một bác sĩ để chăm sóc cho Hoàng Mai. Nhưng chẳng ai biết, sự điên loạn của Hoàng Mai cũng chỉ là một vở kịch của chị ấy mà thôi.

Sau đó...

- Khoan – Bà Hương vội ngăn lại. Rồi gật nhẹ đầu – Mẹ hiểu rồi, con không cần nói nữa. Tất cả những chuyện này đều xuất phát từ sự ích kỷ của người đàn ông đó.

- Có lẽ là vậy mẹ à!

Bà Hương thở dài, không biết nên nói gì nữa. Bà bỗng nhiên cảm thấy thực mệt mỏi, những con người luôn luôn có mắt xích móc nối lại với nhau, không có ai là rời ra khỏi vòng xoáy này cả. Mọi chuyện này đều là hệ quả từ một tình yêu trong mù quáng. Người đàn ông tên Hoàng Lam đó đến tận cùng cũng chỉ đáng thương như vậy thôi. Con gái của ông ta đau khổ, liệu ông ta có vui vẻ, thoải mái được hay không? Đúng là nực cười, đầu đã hai thứ tóc rồi tại sao vẫn có những suy nghĩ thiển cận và nông nổi đến như vậy cơ chứ.

Câu chuyện rắc rối! Giờ thì bà đã hiểu, tại sao mọi chuyện lại không hề đơn giản như bà nghĩ rồi. Bởi chính bà khi nghe xong còn bị nó cuốn vào chứ đừng nói đến chuyện con trai bà lại là người đang nằm trong vòng xoáy rắc rối đó.

Căn phòng trở nên thật yên lặng. Bên ngoài cửa sổ nắng chẳng buồn ghé qua. Trên bầu trời, từng đám mây đen nặng nề như muốn đổ ụp xuống dưới. Mọi thứ xảy ra thực đúng như những gì mà họ đang thấy. Ngay cả khung cảnh cũng vậy!

Bỗng nhiên, bà Hương như nhớ ra chuyện gì đó, vội quay sang hỏi Linh:

- Con đã nói chuyện này cho Hoàng Mai biết chưa?

Linh đáp:

- Con không cần nói thì chị ấy cũng biết rồi.

Bà Hương kinh ngạc:

- Tại sao lại thế?

- Hôm qua con tới gặp Hoàng Mai thì thấy chị ấy đang nói chuyện với...Phong Lan.

24. Chương 24

Trong một căn phòng rộng lớn, Hoàng Mai ngồi đối diện với Phong Lan, đôi mắt trống rỗng như vừa phải trải qua một cú sốc lớn. Hôm qua, khi cô tới AP để hỏi chút thông tin về Vĩnh Khanh thì vô tình nghe được cuộc nói chuyện điện thoại của Phong Lan. Không ngờ rằng, người đang nói chuyện với cô ấy lại chính là bố của cô.

Đáng ra Hoàng Mai sẽ không bao giờ biết chuyện nếu như Phong Lan không nói ra câu đó.

“Hoàng Mai bây giờ cũng không biết Vĩnh Khanh đang ở đâu. Mọi chuyện sau đó, tôi sẽ thông báo với ông sau.”

Người đời có câu “cái kim trong bọc lâu ngày cũng phải lòi ra.” Huống hồ, cái kim này đã ở trong bọc quá lâu rồi, lâu đến nỗi tưởng chừng như ai cũng phải ném qua đầu bể. Tới ngày nó bị lộ thì tất cả đã qua rồi, đã không thể quay lại được nữa. Nhưng “cái kim” đó sao lại là bố cô? Tại sao lại là bố của cô? Cô đã từng nghĩ mình nằm mơ, à không, có nằm mơ Hoàng Mai cũng không bao giờ nghĩ người đứng sau mọi chuyện chính là bố cô. Sự đời thật khó lường, phải trái trước mắt như tấm màn sương mù mờ ảo, khiến con người ta không thể nào nhìn được rõ.

Hoàng Mai hiểu ra được rằng, nếu người đứng đằng sau tất cả mọi chuyện là bố cô thì Kim Ngân cũng chỉ là một nạn nhân không hơn không kém. Mười năm trước, cô hận Kim Ngân. Mười năm sau, nếu cô ấy biết được mọi chuyện thì cô ấy sẽ hận cô. Hoàng Mai cười giễu trong lòng, tất cả đều có nhân có quả. Ông trời rất công bằng, không để ai thiệt mà cũng chẳng cho ai được hơn. Đến bao giờ thì mọi ân oán mới hết đây?

- Phong Lan này, tại sao bố tôi lại cử cô tới đây làm gián điệp?

Phong Lan trả lời:

- Ông muốn tôi ở bên cạnh Thiên Hoàng, à không, là Vĩnh Khanh. Cốt cũng là để tiện theo dõi và ngăn chặn việc cô gặp lại anh ta.

- Vậy sao? – Hoàng Mai cười nhạt. Ánh mắt dần trở nên mờ mịt – Còn gặp nhau ư? Còn gặp được nhau thì sao chứ? Tôi và anh vốn chỉ là hai đường thẳng song song, có thể nhìn thấy nhau nhưng lại không thể chạm đến cuộc đời nhau. Mãi mãi không thể.

Phong Lan nhìn thấy được sự đau khổ trong đôi mắt của Hoàng Mai. Cô biết những chuyện này rồi cũng sẽ có một ngày được đưa ra ngoài ánh sáng. Nhưng không ngờ lại lâu đến như vậy. Thời gian quả nhiên là một thứ hủy diệt kinh khủng, nó vô hình những lại mang những sức mạnh chẳng hề vô hình chút nào. Thoảng chốc tất cả chỉ còn lại một đồng tro tàn, không thể cứu vãn.

Phong Lan liền thở dài một cái, sau đó nhìn Hoàng Mai nói:

- Nếu có thể, tại sao cả ba người không buông tay đi? Cho nhau một cuộc sống mới chẳng phải sẽ tốt hơn sao?

Hoàng Mai lắc đầu đáp:

- Cô không hiểu được đâu. Chúng tôi đã ràng buộc nhau tới nỗi không còn gì để mất, không còn gì để cho nhau nữa rồi. Chúng tôi có thể buông tay bây giờ, nhưng một cuộc sống mà cô nghĩ sẽ không bao giờ đến với chúng tôi nữa đâu.

Phong Lan nói:

- Đó là vì ba người cứ cố chấp.

Hoàng Mai đáp:

- Thực ra là tôi đã buông tay rồi. Ngay khi Vĩnh Khanh bỏ đi từ mấy hôm trước, tôi đã không còn hy vọng gì ỉnh nữa. Tôi đến tìm cô chỉ là muốn bản thân mình cảm thấy an tâm hơn thôi. Tôi sợ anh ấy lại xảy ra chuyện gì. Bây giờ biết được anh ấy vẫn ổn thì tôi không mong gì hơn nữa.

Phong Lan dần nhận ra trong câu nói của Hoàng Mai hình như có chút gì đó không bình thường, cô hốt hoảng nói:

- Hoàng Mai, cô đừng làm điều dại dột. Mọi chuyện đều có lối thoát, chỉ là ta không biết cách tìm ra mà thôi.

Hoàng Mai cười, nụ cười như nắng đông nhợt nhạt. Trong mắt cô như có một làn sóng nước đang dập dềnh. Cô nói:

- Cô nghĩ tôi sẽ kết thúc cuộc sống này hay sao?

Phong Lan không trả lời, nhưng mắt thì vẫn nhìn Hoàng Mai. Sau đó, Hoàng Mai nói tiếp:

- Phong Lan, cho dù tôi có chết thì vẫn sẽ để lại trên đời này những nỗi tiếc khôn nguôi. Tôi hà tất phải làm mọi chuyện rắc rối thêm nữa. Cô yên tâm đi, ngày mai, tôi sẽ về sống với bố. Đã mười năm nay tôi không gặp ông rồi. Mong rằng bố tôi sẽ tha lỗi cho tôi.

- Ông chủ vẫn luôn mong nhớ cô, Hoàng Mai.

Hoàng Mai mỉm cười, một nụ cười gần như là rạn vỡ. Cô không chắc là mình có vui hay không, nhưng chí ít thì cô vẫn cảm thấy ấm lòng. Bố dù có thế nào thì vẫn là bố của cô, là người đã sinh ra cô. Để cô được sống, được yêu và được đau...Cho dù chuyện mười năm trước là do bố cô gây nên, nhưng cô có thể hiểu được những ích kỷ trong lòng ông. Cũng như cô, mười năm trước, cô đã ích kỷ đến mù quáng. Mười năm sau, cuối cùng thì cô cũng đã thấy mình chỉ là một kẻ đáng thương mà thôi.

Hoàng Mai đứng dậy, cố không để ỉnh rơi một giọt nước mắt nào. Chẳng có lý do gì để cô phải khóc cả, mười năm trước cô là một người vô tư, từng nghĩ mình sẽ kiên cường vượt qua tất cả. Cho dù có bị mẹ kế nói ra nói vào thì cô vẫn luôn ngẩng đầu đối mặt với bà ta. Nhưng mười năm sau, chỉ vì một người đàn ông mà khiến cô sụp đổ...nghĩ lại thực khiến cô không cam tâm.

Hoàng Mai cười khổ. Yêu càng nhiều thì càng đau. Nỗi đau về tinh thần còn đáng sợ hơn nỗi đau về thể xác. Cô đã quyết định sẽ quên anh, biết là đau nhưng cô cũng quyết sẽ quên anh đi. Chỉ là, từ bỏ một người dễ thế sao? Không, không dễ một chút nào, nhưng thời gian là vũ khí hủy diệt ghê gớm, tình cảm trong cô chắc chắn sẽ trở thành cát bụi dưới chân nó. Có thể là mười năm, có thể là hai mươi năm, hoặc là cả đời này cũng được...Cô sẽ dành cả đời này để quên anh.

Vĩnh Khanh, kiếp này em đã không thể yêu được anh. Vậy mong sẽ không gặp lại anh ở kiếp sau. Yêu anh quá đau khổ, yêu anh quá khó, mà số phận lại luôn làm chủ em...Có lẽ, chúng ta mãi mãi không dành cho nhau.

.
. .
.

Tháng mười vừa tới, bộ phim “rất muốn yêu em” chính thức được bấm máy.

Tại trường quay, đạo diễn Văn Dương đang chỉ đạo ột số người trong đoàn dựng cảnh. Những đạo cụ cần thiết đều đã được chuẩn bị kỹ càng, dàn diễn viên cũng hết sức chất lượng. Hứa hẹn đây sẽ là một bộ phim lôi cuốn và thu hút người xem.

Quyên Vỹ và Hữu Quân đã có mặt ở trường quay. Cô và anh là diễn viên chính của bộ phim. Cho dù hai người trước kia từng xảy ra chuyện gì đi chăng nữa, thì công việc vẫn là trên hết. Họ vẫn phải diễn cùng nhau.

Hữu Quân ngồi trên ghế, đọc lại kịch bản một lần nữa. Hình tượng trong phim của anh không khác so với đời thực là mấy. Anh vẫn mặc một bộ quần áo trắng, vẫn là một anh chàng trong mơ của biết bao nhiêu cô gái. Và anh, sẽ phải gặp oan gia của đời mình trong một vụ đụng xe.

- Em ngồi đây được chứ? – Một tiếng nói nhỏ nhẹ vang lên.

Hữu Quân không ngẩng đầu lên, mắt anh vẫn nhìn vào kịch bản rồi nói:

- Cứ tự nhiên.

Quyên Vỹ mỉm cười rồi ngồi xuống. Cô không đọc lại kịch bản mà chỉ hướng mắt nhìn những con người đang dựng cảnh. Đêm qua cô đã không ngủ, vì hồi hộp mà không ngủ. Chẳng hiểu sao khi nghĩ mình đóng phim cùng anh, cô lại hồi hộp đến như thế! Vẫn biết rằng cô và anh sẽ không bao giờ có thể, nhưng cô lại không làm chủ được trái tim của mình.

- OST mà anh sáng tác em đã nghe qua. Rất hay đó! – Quyên Vỹ mở lời khen ngợi.

Hữu Quân gật đầu đáp:

- Cảm ơn!

- Hôm nào có thể sáng tác tặng em một bài không?

- Được!

Quyên Vỹ mỉm cười nhìn nắng tháng mười đổ dài trên mặt đất, trong lòng thấy ấm áp lạ thường. Hóa ra, chỉ một điều nhỏ nhặt thôi cũng khiến cô vui đến vậy. Với cô mà nói, hạnh phúc như một bài toán khó, cô càng cố tìm ra cách giải quyết thì càng bị nó cuốn vào những ưu phiền.

Cô có tất cả những thứ mà người khác mơ ước, nhưng cô lại không có được thứ mình cần. Cô không có được người cô yêu, cô cũng không giữ được anh ấy ở lại bên mình. Cái cô có, chỉ là một tiếng “được” từ anh mỗi khi cô muốn một việc gì đó. Linh hồn và thể xác vốn là hai thứ hoàn toàn khác nhau, mà cái cô cần là linh hồn, là trái tim anh. Tiếc rằng đó chỉ là mộng tưởng của riêng cô mà thôi.

Đạo diễn vỗ tay ra hiệu tất cả vào vị trí, chuẩn bị cho cảnh quay đầu tiên. Hữu Quân đặt kịch bản xuống bàn, sau đó ánh đứng dậy và đưa tay ra trước mặt Quyên Vỹ, nói với một giọng rất lịch sự:

- Hợp tác vui vẻ!

Quyên Vỹ nhìn bàn tay rộng lớn, rồi lại hướng mắt lên nhìn người con trai cao lớn trước mặt mình. Anh ấy vẫn vậy, chưa bao giờ thay đổi. Hai năm qua cô đem lòng yêu anh, nhưng anh chưa một lần đón nhận. Là cô ngốc nghếch hay là do anh quá vô tâm? Thôi bỏ đi, mọi sự đều do ông trời. Duyên phận cũng thế, cô có cố cũng chỉ là tốn công dã tràng mà thôi.

Quyên Vỹ đứng dậy, nắm lấy bàn tay của Hữu Quân rồi đáp lại:

- Hợp tác vui vẻ!

Đạo diễn ở đằng xa luôn miệng hồi thúc. Ở trong này, thời gian và cảnh vật như đang ngừng lại. Nắng vẫn đổ dài trên mặt đất, chút bụi trần đầu đó vương vào con tim. Quyên Vỹ thấy trong mắt mình như bị nhuộm vàng, cô thấy lòng thanh thản lạ lùng. Vẫn biết buông tay thực không mấy vui vẻ, nhưng cứ đeo mãi một hòn đá nặng trên lưng có khi còn mệt mỏi hơn.

Mong là sau này, tất cả đều sẽ tìm được một vùng trời cho riêng mình.

.
. .
.

Trong một tiệm hoa nhỏ, Kim Ngân ngồi giở từng trang báo ra đọc. Vụ giám đốc AP mất tích đang dần lắng xuống. Kim Ngân đọc qua thì thấy hình như người nhà của anh đã đứng ra nói rằng: Vĩnh Khanh chỉ đi du lịch chứ không hề có chuyện mất tích. Kim Ngân thầm cười nhạo, nếu anh ta đi du lịch thì đúng là ông trời đã mở một con đường sống cho cô. Chỉ tiếc là vài ngày trước, anh ta đã suýt giết chết cô. Nghĩ tới đây, Kim Ngân chột rùng mình, trong lòng như có luồng khí lạnh chạy dọc.

Mấy ngày nay cô không gặp Vĩnh Khanh, và anh ta cũng không tới làm phiền cô. Cuộc sống của cô cứ bình lặng trôi qua như vậy, nhưng chẳng ai biết sau cái bình lặng ấy sẽ là những sóng gió gì đang chờ cô. Kim

Ngân đã quá mệt mỏi rồi, cô thấy mình như bị ai đó rút mất từng hơi thở. Tựa như một bông hoa mất rễ bị mặt trời rơi vào, và nó đang héo hon đi từng ngày.

Kim Ngân đặt tờ báo xuống, suy nghĩ lung lăm. Nếu Vĩnh Khanh đã tìm tới đây rồi thì anh ta muốn làm gì cô? Kim Ngân chợt nghĩ nếu anh muốn dày vò cô thì có lẽ cô đã có đủ sức để chịu đựng rồi. Cô đã sống trong đau khổ mười năm, ngay cả cái chết cô cũng không sợ, sự dày vò của anh còn có nghĩa lý gì nữa đây?

Năm nay Kim Ngân 28 tuổi, còn Vĩnh Khanh thì 33, cả hai đã chẳng còn trẻ gì nữa, sống thế này âu cũng là cho qua ngày đi. Cô còn gì để mất nữa đâu!

Đang suy

nghĩ thì cửa tiệm bỗng nhiên mở ra, một người bước vào và nói:

- Xin chào, có thể bán cho tôi một bó hoa hồng được không?

Kim Ngân nhìn vị khách vừa tới. Sau đó, cô liền thốt lên bằng một giọng kinh ngạc:

- Đức Trung, sao lại là anh?

Đức Trung đứng trước lối ra vào, ánh sáng nhất thời bị anh che lấp, khiến một khoảng không gian như chìm vào bóng tối. Đức Trung mỉm cười, một nụ cười ấm áp như thường lệ. Bộ ple trên người như tỏa sáng cùng nụ cười của anh.

Sau đó anh không trả lời Kim Ngân mà nhìn ngắm khắp tiệm, rồi mỉm cười nói:

- Chà, giờ thành cô chủ tiệm hoa rồi.

Kim Ngân cười, đáp:

- Đây là tiệm hoa của mẹ em. Em chỉ bán hộ thôi.

Đức Trung gật đầu tỏ vẻ hiểu ý. Anh nhìn Kim Ngân ngồi giữa một rừng hoa, dáng vẻ cô đơn khôn cùng. Thực ra, đây chỉ là một tiệm hoa nhỏ, rất nhỏ, nhưng nhìn Kim Ngân ngồi giữa những chậu hoa, Đức Trung có cảm giác trước mặt anh là một cô gái cô đơn lạc giữa những phần hoa, hư vinh của đời.

Đây là một rừng hoa, một rừng hoa ngút ngàn tầm mắt.

Đức Trung bước tới, kéo một chiếc ghế rồi ngồi xuống cạnh cô, nói:

- Bán cho anh một bó hồng miễn phí, được không?

Kim Ngân bật cười:

- Tất nhiên là được rồi. Coi như trả tiền xe hôm trước anh đưa em về.

Đức Trung cũng cười, nhưng là cười bất lực. Cô ấy vẫn thế, vẫn cứ sòng phẳng với anh. Anh biết vậy, nhưng lại luôn để hy vọng làm mất đi lý trí. Thực ra, anh đã định ình một vị hôn phu từ rất lâu rồi, là một cuộc hôn nhất mang tính chính trị. Cũng là do bố anh muốn thế. Song đời quả thực không như ta muốn, Kim Ngân bất ngờ xuất hiện trước cuộc đời anh một lần nữa, khiến anh lại một lần nữa phải phân vân.

Vài ngày trước, khi anh tới đây gặp Vĩnh Khanh, anh đã đánh cậu ta một trận. Đánh tới nỗi bàn tay tím bầm lên. Vậy mà Vĩnh Khanh không hề đánh lại một chút nào. Thậm chí, cậu ấy còn đứng yên để anh giáng từng cú đấm vào mặt. Lúc đó anh không hiểu, nhưng cuối cùng thì anh đã hiểu. Hóa ra Vĩnh Khanh không hề hận Kim Ngân, là cậu ta đang hận chính mình. Chỉ là cậu ấy vẫn còn day dứt về chuyện đứa con.

Sống giữa yêu và hận quả thực khổ sở. Chẳng khác nào đứng giữa hai con đường, đôi chân muốn bước vào cả hai nhưng ta lại chỉ có một cuộc đời, cho nên phân vân không biết phải đưa chân đi đâu. Chỉ cần một bước đi sai, sẽ khiến ta phải hối hận mãi về sau.

Đức Trung mỉm cười, rồi rất tự nhiên đưa tay vén một lọn tóc sang bên tai Kim Ngân. Anh nhìn cô như đang nhìn một khu vườn bí ẩn. Vừa bị cuốn hút, mà vừa chẳng muốn thoát ra.

Bất ngờ, anh nói:

- Kim Ngân, chúng ta kết hôn đi!

Kim Ngân kinh ngạc nhìn Đức Trung. Những câu từ mà anh vừa nói hoàn toàn khiến cô không kịp hình thành suy nghĩ ỉn. Lấy anh ư? Có phải là cô nghe nhầm không? Cô và anh trước giờ luôn ở ranh giới bạn bè, lời yêu còn chưa nói, tại sao anh lại ngỏ lời muốn kết hôn với cô được?

Kim Ngân vẫn bàng hoàng nhìn Đức Trung, cơ hồ như muốn hỏi anh lý do. Cô vốn đã nghĩ cả đời này mình sẽ phải sống trong cô độc. Cô cũng không bao giờ hy vọng mình sẽ tìm được một người chồng như trong mơ. Bởi cô biết, ông trời không muốn cô được hạnh phúc, nên cô đã chấp nhận làm một kẻ không bao giờ có được hạnh phúc. Nhưng tại sao? Tại sao ông ta lại cứ thích trêu người như vậy? Tại sao lại để người đàn ông hoàn mỹ thế này hỏi cưới cô?

Kim Ngân cười khổ, cô rút lấy một bông hồng ở trước mặt. Sau đó, cô nhìn anh hỏi vu vơ:

- Anh có thích hoa hồng không?

Đức Trung gật đầu, nhưng đôi mắt thì vẫn đang cố dò xét ý của cô.

Kim Ngân tiếp tục nói:

- Nếu hoa hồng đâm vào tay anh, khiến anh chảy máu, anh sẽ nghĩ sao?

Đức Trung đáp:

- Thì vứt nó xuống, và tìm cách cầm máu.

Kim Ngân mỉm cười nói:

- Lúc cưới em, anh có suy nghĩ gì không?

- Anh đã suy nghĩ rất nhiều rồi mới tới gặp em.

- Nhưng nếu em khiến anh đau, anh sẽ làm gì? Sẽ lại vứt bỏ em và tìm cách làm lành vết thương như anh đã từng làm với hoa hồng chứ?

Đức Trung bỗng nhiên không biết phải trả lời Kim Ngân ra sao. Anh không biết nữa, anh không biết mình có vứt bỏ cô nếu cô làm anh đau hay không. Đức Trung năm nay 33 tuổi, anh tất nhiên là có đủ chín chắn để suy nghĩ về những việc làm của mình. Nhưng với tình yêu, anh thấy mình vẫn còn quá non trẻ để hiểu được nó. Anh từng nghĩ mình yêu Kim Ngân, nhưng anh biết mình không quá yêu cô. Bởi cô không yêu anh! Đức Trung anh không phải là một thằng điên biết yêu, không phải là một nhân vật nam phụ yêu nữ chính đến điên cuồng như trong phim, trong truyện. Anh chỉ là Đức Trung – một con người bình thường – một người đàn ông bình thường như bao người đàn ông khác, và cô – Kim Ngân, cô là người mà anh không để mình quá yêu. Chính vì không yêu cô quá đậm, nên anh không biết mình có đủ can đảm để tha thứ cho cô nếu cô làm anh đau hay không.

Đức Trung cúi đầu không nói. Anh đưa tay đón lấy bông hồng trong tay cô. Bất giác, anh nắm mạnh tay một chút, để da thịt bị gai hoa hồng đâm đến chảy máu. Đức Trung cắn răng, cố gắng nắm chặt hơn, cố gắng để bản thân không buông nhánh hoa hồng đó ra. Anh thích hoa hồng, nhưng anh không thích nó quá nhiều để cầm nó trong tay khi nó làm anh đau. Liệu rằng, anh có làm được như những gì mình muốn hay không?

Kim Ngân thấy vậy liền hoảng hốt, cô vội vàng đưa tay gỡ nhánh hoa hồng trong tay Đức Trung ra. Nhưng khi cô vừa chạm tay vào thì anh liền nói:

- Nếu như anh đối với em cũng như thế này, thì em có chịu để bản thân mình hạnh phúc một lần không?

Kim Ngân nhìn bàn tay rớm máu Đức Trung, cô đáp trong vẻ sợ hãi:

- Mọi chuyện không thể chỉ dựa vào một nhánh hoa hồng được. Coi như vừa rồi là em nở lời, anh mau buông nó ra đi.

Song, Đức Trung vẫn cố chấp nói:

- Anh đã nghĩ mình không yêu em nhiều đâu, và đúng là như thế. Nhưng anh tin, anh sẽ mang lại hạnh phúc cho em. Anh không thể để người anh yêu phải chịu đau khổ được nữa. Anh không cần gì ở em, anh

chỉ cần em được hạnh phúc. Nếu một ngày em không cần mong muốn này của anh nữa, em có thể bỏ anh mà đi.

Bất giác, Kim Ngân cảm thấy trong tim mình như có một thứ gì đó chạy qua, khiến cô phải ước vọng, khiến cô phải sụp đổ. Nhưng sự sụp đổ là sụp đổ của những cố chấp. Cô không dám inh hạnh phúc, vì sợ mình sẽ lún quá sâu. Cô quen biết anh nhiều năm, nhưng chưa một lần anh thổ lộ với cô. Là do cô quá vô tâm ư? Hay là tại anh chôn nó quá sâu, quá chặt nên cô không thể thấy được nó?

Nhưng...

- Đức Trung, tại sao lại như vậy? Tại sao anh lại nói như vậy với em? Anh biết là em không yêu anh mà. Tại sao anh lại làm thế với em chứ?

Nước mắt Kim Ngân rơi xuống, thấm vào tay của Đức Trung khiến anh đau xót. Chẳng biết đó là sự đau xót của da thịt hay là của trái tim nữa.

Đức Trung buông nhánh hoa hồng ra, anh để máu chảy dọc xuống theo ngón tay của mình. Sau đó, anh nhìn cô, rồi đưa bàn tay đầy máu ấy ra trước mặt cô và nói:

- Anh cũng không biết nữa, Bản thân anh cũng không hiểu mình đang làm điều điên rồ gì. Anh đã suy nghĩ rất nhiều, rằng anh có thể cưới một người vợ rồi làm cho resort của mình vượt qua khu vực Đông Dương. Rằng anh có thể cưới một người con gái còn trẻ hơn em, đẹp hơn em và thông minh hơn em. Rằng anh có thể cưới một người mà biết đâu sau này, anh sẽ yêu người đó không lối thoát. Nhưng Kim Ngân à, em không biết được đâu, tất cả những người con gái mà anh từng nghĩ là “có thể” ấy đều mang bóng hình em. Em hỏi anh tại sao lại làm thế với em? Nhưng anh cũng muốn biết, tại sao em lại làm thế với anh?

Kim Ngân lắc đầu, nước mắt cô theo cái lắc đầu đó rơi xuống. Tựa như là bất lực, tựa như là hoang mang. Mười năm đã bào mòn mọi hy vọng trong cô, đã bào mòn mọi ước muốn của cô. Đến nay, khi mọi thứ đã ở ngay trước mắt, cô bỗng thấy sợ hãi và muốn chạy trốn.

Nếu Đức Trung ngỏ lời yêu cô vào mười năm trước, biết đâu cô sẽ nhận lời với anh. Nhưng giờ thì đã quá muộn rồi, trái tim cô đã dành ột người, mãi mãi đã dành ột người. Cho dù anh ta làm cô đau, còn đau hơn cả cảm giác gai hoa hồng đâm vào tay thì cô vẫn không thể buông tay, cũng không thể để trái tim mình thôi yêu anh được nữa. Là do cô không thể, cô bất lực với chính mình rồi!

Kim Ngân nắm lấy bàn tay của Đức Trung, sau đó cô mỉm cười nói:

- Xin lỗi anh!

Ừ, thì là xin lỗi anh! Đó là một câu nói đơn giản, nhưng cũng là tất cả những điều cô suy nghĩ vào lúc này.

Đức Trung để mình cười, nhưng hình như anh không muốn vậy. Cô xin lỗi anh, anh hiểu. Là cô đã từ chối anh, anh cũng hiểu! Nhưng anh có thể làm được gì hơn đây? Trái tim vừa như treo lơ lửng trên không trung, hồi hộp và mong chờ đến nỗi không thở nổi. Còn bây giờ thì...nó vẫn ở nơi cao ấy, và mãi mãi không trở về bên anh nữa rồi.

Kim Ngân quan sát từng biểu hiện của Đức Trung, cô thực sự không biết phải nói với anh lời nào nữa. May sao lúc đó chuông điện thoại của cô vang lên, kéo hai người ra khỏi tình thế khó xử. Kim Ngân vội vàng lấy điện thoại ra, không nhìn qua người gọi và đưa lên tai nghe. Cô nói bằng một giọng thân thiện:

- Alo?

- Kim Ngân!

Tiếng gọi ấy khiến Kim Ngân như rơi vào một hố sâu không đáy. Trái tim cô nảy lên một cái rồi đập liên hồi, mất kiểm soát. Là Vĩnh Khanh, giọng nói vừa rồi là của Vĩnh Khanh. Kim Ngân liếc nhìn Đức Trung, không muốn để anh phát hiện nên cô đã cười tỏ ý xin lỗi rồi bước ra ngoài tiệm nghe điện thoại.

- Có chuyện gì thế? – Kim Ngân cố gắng tỏ ra bình tĩnh.

Đầu dây bên kia im lặng hồi lâu rồi trả lời:

- Tôi có lời này muốn nói với em.

Kim Ngân cười nhạt, cô đáp bằng một giọng giễu cợt:

- Là gì? Là sẽ không cho tôi sống yên ổn? Hay là không cho tôi hạnh phúc? Hay là bắt tôi phải chết để đền mạng đứa con của anh?

Vĩnh Khanh không hề để ý đến những lời mỉa mai của Kim Ngân. Anh chỉ khẽ thở dài một cái, sau đó nói rất nhẹ nhàng:

- Chúng ta...kết hôn nhé?

25. Chương 25

Kim Ngân nắm chặt hai bàn tay vào nhau, cố giữ mình thật bình tĩnh. Ngay cả giọng nói cũng phải thật bình tĩnh. Cô hít một ngụm khí lạnh, sau đó từ từ nói:

- Rất cuộc thì anh muốn gì?

Vĩnh Khanh thầm cười khổ, điện thoại trên tay bị anh siết chặt lấy. Cô ấy hỏi anh muốn gì? Anh muốn gì ư? Đương nhiên là muốn kết hôn với cô ấy rồi. Khi một người con trai cầu hôn một người con gái, đó là một khoảnh khắc kỳ diệu của tình yêu. Nhưng sao anh thấy, lần cầu hôn này chẳng khác nào một lời ngỏ đưa cô ấy vào địa ngục cả. Kim Ngân đã vì anh mà đau khổ suốt mười năm qua, anh lại luôn nghĩ mình sẽ dày vò cô ấy cả đời. Và chắc, khi anh cầu hôn cô, cô sẽ nghĩ đây là cách để anh độc chiếm, làm khổ cô.

Anh không phủ nhận chuyện mình yêu cô ấy, cũng không chối bỏ chuyện anh bị ám ảnh về chuyện đứa con mười năm trước. Mọi người bảo anh hận thù nhiều, nhưng nào có được thế! Mỗi lần nhìn thấy Kim Ngân khóc, là anh lại không kìm được lòng muốn inh một cái tát thật đau. Tại sao anh phải dày vò cô ấy? Là vì cô ấy nói muốn giết đứa con của anh. Nhưng đó là quá khứ, mười năm đã trả được món nợ tình cho anh chưa? Anh không biết, anh chỉ biết anh phải giữ lại cô ấy bên mình. Đau khổ cũng được, anh còn gì để mất nữa đâu. Ngay từ khi nhớ lại mọi chuyện anh đã biết, ông trời thực sự không muốn giải thoát cho hai người.

Bầu không khí im lặng cứ thế trôi qua như vậy, chẳng ai biết là lâu hay chóng, chỉ có cảm giác tựa như cả kiếp người đã đi qua. Dòng xe cộ bên ngoài đường vẫn hối hả, vô tâm. Khói bụi hòa vào, tung bay rồi tích tụ trên bầu trời. Những gì lắng đọng trên đời này cũng chỉ là cát bụi mà thôi. Khi con người ta chết đi, dù là một thời oanh liệt cũng chỉ còn lại hai trang sử trắng và một đồng trò tàn xám ngoét. Huống hồ là tình yêu mong manh! Qua năm qua tháng, liệu có trường tồn như người ta vẫn tưởng? Hiện thực luôn tàn khốc và nó không phải là cổ tích.

Mãi một lúc lâu sau, khi Kim Ngân toan ngắt máy thì Vĩnh Khanh mới lên tiếng:

- Em dám không?

Kim Ngân kinh ngạc:

- Anh nói gì?

Vĩnh Khanh cười nhạt:

- Tôi nói là em có dám kết hôn với tôi hay không?

Kim Ngân cũng cười giễu một cái, như để mỉa mai câu hỏi điên rồ của Vĩnh Khanh:

- Anh có vấn đề hả? Tôi tại sao lại phải dám hay không dám? Cả thế giới này đều biết anh hận tôi và tôi...muốn tránh xa anh. Anh cầu hôn tôi? Nực cười! Anh nghĩ tôi là con cóc chắt? Là món đồ chơi anh thích làm gì cũng được à?

- Đúng thế, tôi có vấn đề, và tôi muốn biến em thành con cóc của tôi. Không được sao?

Kim Ngân lặng người, cô bất ngờ tới nỗi cầm nín. Đã nói hết nước hết cái thể rồi anh ta vẫn không suy chuyển, chẳng lẽ phải đợi đến khi cô buông những lời vô tình ra thì anh mới vừa lòng hay sao?

Kim Ngân bỗng thấy lạ, rõ ràng vài hôm trước Vĩnh Khanh còn nói muốn cả đời này sẽ không buông tha cho cô, nhưng tới hôm nay anh lại cầu hôn cô. Chẳng lẽ đây là cách thức dày vò của Vĩnh Khanh?

Anh ta thực sự muốn chơi đùa sao? Vậy được, cô sẽ chơi đùa với anh. Đùa cả một đời cũng được, mà đau một đời cũng chẳng sao.

Kim Ngân quay lại nhìn Đức Trung đang đứng trong tiệm hoa của mình, sau đó cô nhắm hờ đôi mắt suy nghĩ. Cô đã qua cái thời yêu đương bông bột, qua cái thời thương nhớ khôn nguôi mà biến mình thành một con ngốc rồi. Tuổi trẻ thực kỳ diệu, nó cho ta nhiệt huyết, cho ta hy vọng...Nhưng nó chỉ có một lần thôi, cũng như là một cơ hội duy nhất trong đời. Khi mà ta đã bỏ lỡ, tức là ta đã đánh mất, và nó sẽ không bao giờ quay lại.

Kim Ngân nhớ lại những chuyện đã qua, trong lòng không kìm được liền run lên một cái. Mười năm nhanh tựa một lần chớp mắt, ngoảnh đi ngoảnh lại, đã thấy phong sương nhuộm lấy tất cả. Sao cô không nhận ra mọi thứ chỉ cần buông tay là được? Nhưng lương tâm là thế đó, con người có lương tâm thì mới sống được. Nếu không có lương tâm, thì cảnh sát trên đời này cũng chỉ đứng đó làm cảnh cho người ta thôi. Kim Ngân cô bị lương tâm dằn vặt suốt mười năm trời, đó là tòa án tối cao, cô không có cách nào không đối mặt. Vậy bây giờ, cô có nên kết thúc tất cả tại đây?

Những đau khổ, những yêu thương, những hy vọng tuổi trẻ...Tất cả, nên để nó về một miền trời không tên.

Hít một hơi thật sâu, trong lòng nhẹ nhõm khôn cùng. Kim Ngân nắm chặt lấy điện thoại nói:

- Xin lỗi anh, Vĩnh Khanh. Tôi và Đức Trung...tuần sau sẽ kết hôn!

.

.

.

Đúng như dự đoán, hôn lễ của Kim Ngân và Đức Trung được chuẩn bị long trọng tại resort của anh. Có rất nhiều giới thương nhân cùng các phóng viên, nhà báo được mời tham dự. Hứa hẹn đây sẽ là một lễ cưới hoành tráng và khiến người ta phải trầm trồ.

Trước lễ cưới năm ngày, gia đình Kim Ngân và Đức Trung đã ra mắt với nhau. Tuy không phải môn đăng hộ đối, nhưng cũng là người lớn với nhau, họ tự hiểu được hạnh phúc cả đời của con mình không phải do họ chọn, nên có ngăn cản hay cấm đoán thì cũng chỉ tạo ra bi kịch mà thôi.

Bố của Đức Trung khi nghe anh nói muốn cưới vợ, ông đã tức giận tới nỗi không nói được gì. Vị hôn phu của anh đã được định sẵn, đừng một cái anh nói muốn lấy người khác làm vợ, hỏi làm sao mà ông không tức giận cho được. Nhưng cuối cùng, ông vẫn phải chấp nhận. Là bậc làm cha làm mẹ, hạnh phúc của con vẫn là điều quan trọng. Tiền bạc chỉ là vật chất, hư vinh.

Bố mẹ của Kim Ngân đương nhiên là hài lòng với chàng rể này rồi. Nhưng họ vốn là những người nông dân chất phác, khi thấy gia cảnh mình không phù hợp với người ta cũng có chút e ngại. Có lần, mẹ của Kim Ngân kéo cô lại hỏi cô đã suy nghĩ kỹ chưa? Vì bà sợ con gái bà khi về bên đó sẽ bị khinh thường. Kim Ngân chỉ cười, vỗ vai mẹ và nói hãy yên tâm. Cô nhất định sẽ sinh cho bà một đứa cháu ngoại để bà bớt lo lắng mấy thứ cổ hủ này đi. Mẹ của Kim Ngân chỉ lườm cô rồi cười. Nỗi lo trong lòng tạm thời để sang một bên.

Hôm nay, Kim Ngân và Đức Trung đi chụp ảnh cưới. Anh đến đón cô từ lúc bảy giờ, rồi hai người tới Studio chụp ảnh.

Ngồi trên xe, cả hai cùng nghe bản tin buổi sáng. Cô phát thanh viên có giọng nói thanh thoát, ngọt ngào thông báo giám đốc AP du lịch trở về, và tiếp tục điều hành công ty. Bộ phim bom tấn “rất muốn yêu em” đang tiến hành rất thuận lợi, hứa hẹn sẽ đem lại một doanh thu lớn cho công ty.

Bầu trời bên ngoài trong xanh và cao vợi vợi, từng đám mây trắng lững lờ, lững lờ trôi. Những chiếc xe đi tới rồi vụt qua trong chớp mắt, tựa như dòng chảy của thời gian, khiến ta chẳng bao giờ nắm bắt được. Kim Ngân ngửa đầu ra sau ghế, khẽ nhắm hờ đôi mắt như tận hưởng. Cô tự nhủ với lòng rằng: Tất cả đã qua rồi. Những chuyện trước kia chỉ là một cơn mơ mà thôi. Đến khi tỉnh dậy, cô vẫn là cô, vẫn với cuộc sống này và cô vẫn sẽ hy vọng vào nó...

Vĩnh Khanh mà cô từng yêu, từng sợ hãi đã chết rồi. Anh đã chết vào mười năm trước. Ngày mưa như trút nước ấy, sự ra đi của anh khiến ông trời cũng phải đổ lệ.

Và cô, sẽ mãi hoài niệm về anh như một người quá cố.

Vì bóng ma của anh trong lòng cô, là một thứ không thể nào phai nhòa.

.

.

.

- Cái gì? Kim Ngân sẽ lấy Đức Trung sao? – Hữu Quân gần như là không tin được vào tai mình khi nghe Linh nói ra cái tin ấy. Chẳng phải là giám đốc Thiên Hoàng của anh luôn có sự mập mờ gì đó với Kim Ngân hay sao? À không, chẳng phải là hai người đó luôn có tình cảm với nhau hay sao? Tình yêu mười năm qua, dùng một cái lại bị một tờ giấy đỏ đè bẹp. Đây là điều nực cười nhất mà anh từng nghe.

Linh chỉ thở dài, cô đưa tay khuấy tách cà phê, khẽ đánh mắt sang phía Hương Liên đang ngồi trầm ngâm. Thật khác xa so với tưởng tượng của cô, nghe tin này, Hương Liên không hề kích động. Chị ta chỉ khẽ mỉm cười, phong thái có vẻ rất thoái mái và ung dung. Sau đó, chị ta nói:

- Tình huống này không phải đã xảy ra quá nhiều trong phim truyện rồi hay sao?

Hữu Quân đáp:

- Chị không thấy đây là đời thực à? Vì là đời thực cho nên mới phải kinh ngạc như vậy.

Linh cũng gật đầu nói:

- Em cứ tưởng mọi chuyện tới đây là kết thúc. Nhưng không ngờ là lại rắc rối như thế. Không ngờ lại xuất hiện thêm ông Đức Trung, bạn thân của anh Thiên Hoàng nữa. Giờ mọi chuyện thành ra thế này, thực chẳng biết phải làm sao.

Hương Liên vẫn điềm tĩnh như vậy:

- Đã nói rồi, phim truyện bây giờ có rất nhiều. Tốt nhất là hai đứa hãy mua một quyển truyện hay mua một bộ phim tâm lý tình cảm nào đó về mà xem cho bổ não đi. Những chuyện thế này chị đã đoán ra ngay được sự việc nằm ở đằng sau thế nào, có gì mà phải tưởng với không tưởng chứ?

Hữu Quân cười nhạt:

- Sao cái gì chị cũng tỏ ra mình là Gia Cát Dự thế hả?

Hương Liên vênh mặt lên đáp:

- Không phải sao? Cậu có dám cá với tôi không?

- Cá gì? – Cả Linh và Hữu Quân cùng đồng thanh nói.

- Xem hai cô cậu kia? Tốt nhất là lo cho bản thân trước đi, cứ phải hứng chuyện người khác làm gì? Để tôi nói cho hay, Kim Ngân vốn là một cô gái kiên cường, cô ấy nhất định sẽ không chịu lấy Vĩnh Khanh đâu. Hà huống cô ta chưa bao giờ nói mình yêu Vĩnh Khanh cả, cho dù cả thế giới này đều biết điều đó. Trong thời điểm hiện tại, cô ấy không thể không cưới Đức Trung được. Chính vì vậy, nhất định sẽ có một chất xúc tác khiến cô ấy phải thay đổi quyết định.

Linh và Hữu Quân nhìn nhau, ánh mắt mơ mơ hồ hồ như hiểu như không. Trong đầu họ dần hiện lên những suy nghĩ. Rồi cả hai cùng trầm ngâm và không nói gì nữa.

Thực ra, Kim Ngân không phải là một con người kiên cường, chỉ là cố chấp mà thôi. Cô sẽ không bao giờ chịu để mình phải rơi vào tay của Vĩnh Khanh. Nếu anh muốn chơi đùa với cô, cô cũng sẽ ngẩng cao đầu mà nhìn thẳng vào mắt anh và nói cho anh biết rằng, được ăn cả ngã về không. Vì anh và cô chẳng còn gì để mất nữa, nên cô sẽ đấu với anh tới cùng.

Nếu Vĩnh Khanh chính là chất xúc tác mà Hương Liên nói, thì đó sẽ lại là một màn giằng co giữa ba người. Lần này, không phải là Vĩnh Khanh, Kim Ngân và Hoàng Mai nữa, mà là Vĩnh Khanh, Kim Ngân và Đức Trung.

Sau một hồi trầm ngâm, Linh liền ngẩng đầu lên nói:

- Hôm qua em có đến nói chuyện với anh Thiên Hoàng. Anh ấy bảo giờ đừng gọi anh là Vĩnh Khanh, mà hãy gọi anh ấy là Thiên Hoàng như trước. Và cũng đừng bao giờ nhắc đến cái tên Kim Ngân trước mặt anh nữa. Chị nói xem, liệu có phải anh em đã thực sự muốn

buông tay rồi hay không?

Hương Liên đáp:

- Nếu thực sự buông tay được thì đã chẳng nói với e rằng đừng làm thế này, đừng làm thế kia. Một khi anh ta đã quên, anh ta sẽ không cần phải nhắc nhở ai như nhờ người ta nhắc nhở mình như thế. Kệ đi, con người vốn luôn thích lừa mình dối người như vậy mà.

- Cũng phải. Mà dạo này trông anh ấy có vẻ tiêu tụy lắm. Mặc dù thấy anh ấy vẫn bình thường như mọi khi, nhưng sao em thấy...Hầy, cái này thực là khó nói.

Hữu Quân lúc ấy như nhớ ra việc gì đó liền nói:

- À, hôm qua Thiên Hoàng có nói rằng tháng sau anh ấy sẽ trở lại Mỹ làm một số việc. Anh ta chỉ nói rằng nếu việc quay phim có vấn đề gì thì cứ thông báo với Phong Lan, cô ấy nhất định sẽ giải quyết giúp.

- Thiên Hoàng nói sẽ đi Mỹ sao? – Linh ngạc nhiên hỏi – Sao anh ấy không nói gì với em nhỉ?

Không khí lại trở về với sự trầm mặc vốn có. Trên khuôn mặt của Linh và Hữu Quân dần lộ vẻ suy tư. Chỉ có Hương Liên là vẫn điềm nhiên uống cà phê. Cô đã biết, thế nào rồi cũng có người không chịu nổi mà phải chạy trốn. Như một con rùa rút cổ, đến khi nào thật sự yên bình rồi nó mới chui ra.

Cuối cùng, Linh liền đứng dậy, cầm lấy chiếc áo khoác mỏng của mình và nói:

- Không được, em phải đi hỏi anh Hoàng xem thế nào. Mọi chuyện sao càng ngày càng phức tạp thế chứ!

- Anh đi cùng em! – Hữu Quân liền đứng dậy theo phản xạ.

Hương Liên nhìn hai người rồi nhếch môi nói:

- Linh thì không sao, nhưng mà Hữu Quân à, chẳng phải mười phút nữa là em phải quay rồi hay sao? Em định đi thế nào đây?

Hữu Quân nghe vậy mới nhớ ra là mình còn phải quay phim. Đạo diễn chỉ cho anh nghỉ nửa tiếng, mà nửa tiếng thì cũng sắp qua rồi. Anh đành nhìn Linh với vẻ ngậm ngùi rồi gật đầu ngồi xuống.

Linh thấy vậy liền bật cười. Cô vỗ vai anh, nói:

- Được rồi được rồi, em bắt taxi đi cũng được.

Ngay sau đó, Linh rời khỏi quán cà phê. Khi chỉ còn lại hai người, Hương Liên liền đá nhẹ vào chân của Hữu Quân và hỏi:

- Sao cậu làm gì mà chần chờ thế? Tôi đã cho cậu cơ hội rồi đấy.

Hữu Quân cau mày đáp:

- Chị không thấy là làm theo cách đó quá bí ối hả?

- Có gì mà bí ối chứ?

- Chỉ vì vài cái bí mật của chị mà bắt cô ấy yêu em. Ngay cả em cũng thấy thực khó chịu.

Hương Liên nhướn mày nói:

- Thế cậu định cứ thế mà chờ cô ấy ư?

Hữu Quân không trả lời ngay, một lúc lâu sau anh mới khẽ đáp:

- Là em tự mua dây buộc mình. Thôi kệ đi!

Hương Liên bật cười, cô cười một cách rất thoải mái. Trong quán cà phê yên tĩnh, tiếng cười của cô như phá hỏng cả bầu không khí, khiến một số người phải khó chịu mà quay ra nhìn. Nhưng không ai ngăn được cô cười, đó là tự do của cô. Sau đó, Hương Liên khẽ dang hắng giọng và uống nốt tách cà phê. Đôi môi đỏ in lên thành tách, khiến cho nó càng trở nên quyến rũ.

Cô đang nghĩ, con người vẫn thế, vẫn thích tự mua dây buộc mình. Rồi khi có một con dao bên cạnh, họ sẽ cố tỏ ra mình là một người ngay thẳng và nói với đời rằng: “Tôi ổn!” Và ngay sau đó, họ sẽ hối hận với hai từ: “Nếu như...”

.
. .

Linh đến công ty AP – nơi Thiên Hoàng đang làm việc. Cô không hỏi nhân viên trực ở dưới sảnh mà bước thẳng lên phòng làm việc của anh.

Lúc đó, Thiên Hoàng đang bận làm việc với chiếc máy tính của mình. Bàn tay anh gõ nhẹ trên bàn phím, ánh mắt tập trung cao độ, tựa như không thứ gì có thể làm ảnh hưởng tới anh.

Ngay sau đó, có tiếng gõ cửa vang lên. Thiên Hoàng vẫn không mảy may để ý, cả khuôn mặt chìm dần trong ánh sáng trắng.

Cộc cộc cộc...

Linh vẫn kiên nhẫn gõ cửa, trong lòng nóng như có lửa đốt. Không biết anh trai cô đang làm gì mà không mở cửa, cũng không thèm lên tiếng trả lời cô.

- Vào đi! – Tiếng nói khàn khàn đặc trưng của Thiên Hoàng vang lên khiến Linh thở phào nhẹ nhõm. Ngay sau đó, cô đẩy cửa bước vào.

Thiên Hoàng không ngẩng mặt lên nhìn cô em gái của mình. Những ngón tay dài vẫn lạch cạch trên bàn phím máy tính như để giữ gìn sự yên tĩnh và kiên trì với công việc. Một lúc lâu sau, Thiên Hoàng mới hờ hững hỏi:

- Em tới đây làm gì?

Linh đáp:

- Em tới đây để hỏi anh.

- Hỏi gì?

Linh chần chờ một hồi lâu rồi nói:

- Anh sắp quay lại Mỹ à?

Thiên Hoàng vẫn không hề nhìn Linh, đáp:

- Ừ. Thì sao?

Lần này, Linh không thể bình tĩnh được nữa. Cô đi tới, đưa tay tắt phụt màn hình máy tính. Sau khi nhận lấy một ánh nhìn hết sức lạnh lùng của Thiên Hoàng, cô mới cố chấp vênh mặt lên hỏi lớn:

- Tại sao phải quay lại? Anh không đi ngăn cản đám cưới của hai người đó sao?

Thiên Hoàng vẫn hờ hững nói:

- Hai người nào?
- Kim Ngân và Đức Trung.
- Anh không quen.
- Anh...

Linh không biết phải nói sao cho Thiên Hoàng hiểu nữa. Cô thấy mình đúng là một con người mâu thuẫn. Trước kia thì cô chỉ mong anh trai cô hãy tránh xa Kim Ngân ra, mong hai người họ hãy buông tha cho nhau. Nhưng khi thấy Kim Ngân sắp tổ chức đám cưới với Đức Trung, trong lòng cô lại có gì đó nổi lên, như là không cam tâm.

Đúng thế, là cô không cam tâm. Người ngoài cuộc như cô đã không cam tâm, vậy sao anh cô lại có thể cam tâm cho được? Cảm giác những gì đang diễn ra trước mắt tựa như một bộ phim dài tập. Có cao trào, có khúc mắc và có những thứ khiến người ta phải khó chịu. Cô là người ngoài, có thể không hiểu được những ý tứ, những tâm tư của người trong cuộc... Nhưng cô thực sự vẫn muốn họ được hạnh phúc.

Tình yêu là vĩnh cửu.

Thù hận chỉ là nhất thời.

Không có ai vừa yêu vừa hận được. Cũng chẳng có ai hận mãi được người mình yêu. Đó là những lời nói nước đôi. Tình yêu là thứ thiêng liêng và chân thành, tuyệt đối sẽ không để chút gì đó u tối xen lẫn vào làm mất đi dư vị của nó. Và Linh tin, anh trai cô nhất định vẫn còn yêu Kim Ngân.

Linh thở dài, đặt bàn tay mình lên vai của Thiên Hoàng rồi nhẹ nhàng nói:

- Chẳng phải là anh đã biết chuyện của mười năm về trước rồi ư? Sao anh vẫn cố chấp như thế?

Thiên Hoàng không trả lời câu hỏi của Linh, anh chỉ nói:

- Bao giờ thì em về lại Mỹ? Nghe nói là tuần sau phải không? Vậy tuần sau anh sẽ đi cùng em nhé?
- Anh – Linh cau mày nói – Sao anh lại phải làm như vậy? Em tưởng hôm đó anh đã nói hết mọi chuyện cho chị ấy biết rồi?

Thiên Hoàng thở dài, anh cũng đặt bàn tay mình lên tay cô, nắm nhẹ. Sau đó ánh ngửa đầu ra sau và nói:

- Không được đâu, đó là hạnh phúc mà cô ấy đã chọn.

Linh bỗng lặng người không nói gì nữa. Chính xác là không biết phải khuyên anh cô như thế nào. Chuyện tình yêu thật khó đoán, số phận vốn đã an bài. Cô chỉ là người ngoài cuộc, đâu có quyền thay đổi tất cả mọi chuyện? Huống hồ, những chuyện đó đã được tạo nên từ mười năm. Số thời gian dày đặc như bụi mù ấy có thể thao túng được tình cảm của những người xung quanh cô. Tất cả, đều không thể thoát ra khỏi phạm vi của nó.

Linh thở dài nhìn Thiên Hoàng, trong lòng không ngừng trào lên những đợt sóng nhỏ. Cô thấy có gì đó đang âm thầm luồn chảy trong tim. Như là một thứ tình cảm thương xót và tiếc nuối.

Nếu còn có duyên, họ chắc chắn sẽ còn gặp lại.

26. Chương 26

Làn khói thuốc màu xanh xám vờn nhẹ trong không khí, một người đàn ông đang mặc bộ đồ chú rể ngồi trên chiếc ghế da màu đen. Anh lắng nghe tiếng người ồn ã ở bên ngoài, rồi lại đắm chìm trong sự im lặng trong căn phòng này. Bất giác, môi khẽ nở một nụ cười.

Hay thật, vậy là anh đã sắp có vợ rồi. Anh sẽ không phải tới ngày tìm cách tránh mặt bố mẹ nữa. Và hai năm sau, anh sẽ cho họ một đứa cháu nội. Họ sẽ rất vui mừng cho xem!

Nhưng người anh cười là ai đây? Cô là một người con gái rất xa vời. Là một người khác anh. Là một người mà anh sẽ không bao giờ với tới. Hôn nhân đối với anh đã chẳng còn nghĩa lý gì nữa. Không hạnh phúc, không thiêng liêng, không lãng mạn... Tất cả, đều chỉ thoáng qua như một lần chớp mắt.

Đức Trung nhìn chiếc điện thoại trong tay mình, nó im lìm nằm đó như chờ đợi anh gọi ột người. Anh mím môi, rồi cuối cùng cũng mở danh bạ tìm số điện thoại của Kim Ngân và nhấn nút gọi.

Một giây.

Hai giây.

Ba giây.

Thời gian cứ thế trôi qua trong sự chờ đợi. Anh không cảm thấy hồi hộp, nhưng dường như lại có một thứ gì đó đang đè nén lên trái tim, khiến anh thấy nặng nề vô cùng.

- Alo!

Bất ngờ, Kim Ngân bắt máy làm Đức Trung khẽ giật mình. Anh đằng hắng một tiếng rồi nói:

- Em...không sao chứ?

Ở đầu giây bên này, Kim Ngân khẽ mỉm cười. Cô ngẩng mình trong gương, nhìn bộ trang phục mà mình đang mặc, rồi nhìn cả nét mặt của chính mình. Sau đó, cô đáp:

- Sao là sao? Em ổn mà.

- Vậy hả? Còn ba tiếng nữa thôi, anh muốn hỏi em một câu.

- Được, anh hỏi đi!

Kim Ngân biết Đức Trung sẽ không hỏi ngay. Anh nhất định sẽ do dự một hồi lâu. Và cô cũng đoán được câu mà anh sắp hỏi.

Một thoáng im lặng trôi qua, Kim Ngân vẫn kiên nhẫn chờ đợi. Cô với tay lấy đôi guốc được chuẩn bị ở gần đó, rồi xỏ vào chân ình. Mọi người đã ra ngoài hết, chỉ còn mình cô trong này. Nếu bây giờ cô bỏ trốn thì cũng chẳng ai biết, nhưng tại sao cô lại phải bỏ trốn? Cô sắp lấy chồng rồi, chồng cô là người đàn ông thập toàn thập mỹ, là người khiến cho rất nhiều phụ nữ phải mơ ước. Tại sao cô lại phải bỏ trốn khỏi anh?

Bây giờ anh muốn hỏi cô một câu, chỉ cần anh hỏi một câu này nữa thôi là cô và anh sẽ là vợ chồng. Cho dù chưa có ai công nhận, nhưng trong lòng anh và cô có lẽ đã công nhận nhau rồi. Chỉ cần thế thôi là đủ.

Một lúc lâu sau, Đức Trung nói:

- Tại sao lại thế?

- Gì cơ?

- Tại sao lại lấy anh?

Kim Ngân cười, một nụ cười nhạt. Đúng vậy, cô đã đoán được câu hỏi này của anh, nhưng đáng tiếc, cô chưa chuẩn bị câu trả lời cho riêng mình.

- Câu hỏi đó có cần thiết không? – Kim Ngân hỏi.

- Có, rất cần thiết. – Đức Trung đáp.

- Vậy – Kim Ngân dừng lại, trong đầu cô có rất nhiều thứ vụt qua. Trong phút giây ấy, cô thấy Vĩnh Khanh của mười năm trước đang mỉm cười với cô. Cô nhìn thấy người con trai với dáng người cao cao, mặc bộ đồ thể thao màu trắng đứng trú mưa ở trước cửa của một quán ăn ven đường. Cô nhìn thấy người đàn ông tên Thiên Hoàng đang vươn tay ra ôm cô. Cô nhìn thấy người đàn ông thích mặc chiếc áo sơ mi màu đen hôn cô. Cô nhìn thấy Vĩnh Khanh của mười năm sau đang tức giận chạy đi tìm cô... Mọi thứ đều hỗn độn mà hiện về. Kim Ngân không biết tại sao mình lại nhớ những thứ đó, cũng không biết tại sao người ấy lúc nào

cũng nằm trong tâm trí cô. Cô chỉ biết rằng, khi do dự, nó lập tức như một ngọn sóng thần đánh vào tâm trí, khiến cô chao đảo và không biết phải chống trả lại như thế nào. Kim Ngân hít một hơi rồi nói – Anh cảm thấy không an tâm?

- Anh chỉ muốn hỏi tại sao thôi! – Đức Trung khẽ cười.

- Anh biết mà!

Kim Ngân chỉ đáp gọn một lời như vậy, nhưng ba từ đó đã bao hàm cho tất cả. Cô biết trong lòng anh hiểu. Anh hiểu câu trả lời đó mang nghĩa như thế nào.

Sau một hồi im lặng, Đức Trung chỉ khẽ nói:

- Anh biết rồi, chúng ta sẽ gặp nhau sau nhé.

- Được, gặp nhau sau.

Kim Ngân ngắt máy rồi đặt điện thoại lên trên bàn. Khẽ thở dài một tiếng, như là muốn trút hết nỗi lòng ra bên ngoài. Cho dù cô biết, mình có thở dài hàng nghìn lần thì nỗi buồn vẫn còn nơi đây, sẽ mãi mãi không thể phai mờ.

Cô đã quyết định rồi, và sẽ không được quyền thay đổi nữa. Ông trời không muốn cô được hạnh phúc, cô cũng không có cách nào chống trả để giành lại hạnh phúc. Nên đành vậy, đành để đời này kiếp này, cô chỉ đáng nhận lấy đau thương mà thôi.

Kim Ngân ngắm mình trong gương một lần nữa, tự nhủ với lòng rằng: “Cố gắng lên nào! Chỉ cần chút nữa thôi là mây sẽ không còn cô độc nữa. Nhất định sẽ không cô độc nữa đâu.”

Đúng lúc ấy có tiếng gõ cửa vang lên. Kim Ngân nghĩ là người chuẩn bị váy cưới hay nhân viên trang điểm gì đó nên đáp hồ hởi:

- Vào đi.

Nhưng không ngờ, người bước vào lại chính là Hoàng Mai.

Kim Ngân đứng lặng một hồi. Cô mở to mắt nhìn người con gái đang đứng trước mặt mình. Hoàng Mai mặc một chiếc váy màu trắng thanh thoát, rất giống một tiểu thư khuê các. Đã lâu lắm rồi Kim Ngân không thấy Hoàng Mai trong hình dạng này. Mười năm nay, cô đã quen với bộ quần áo bệnh nhân kẻ sọc rộng thùng thình của cô ấy. Bây giờ thấy Hoàng Mai xuất hiện bằng một dáng vẻ dịu dàng và xinh đẹp như vậy, thực khiến Kim Ngân cảm thấy bất ngờ.

- Sao cậu lại tới đây? – Kim Ngân hỏi bằng một vẻ ngạc nhiên.

Hoàng Mai bước đến, cô mỉm cười rồi nói:

- Đã lâu rồi không nói chuyện, hôm nay mình tới cũng vì việc này.

- Cậu, muốn nói chuyện với mình ư? – Kim Ngân càng ngạc nhiên hơn.

Hoàng Mai gật đầu. Trong ánh mắt cô như có một thứ ánh sáng vụt qua. Giống như một ngôi sao băng ngang qua bầu trời đêm, khiến người ta vừa bất ngờ mà cũng vừa hụt hẫng.

- Kim Ngân, mình có rất nhiều chuyện muốn nói cho cậu biết. Cậu nhất định phải nghe.

- Chuyện gì? Cậu định ngăn cản mình lấy Đức Trung ư?

- Phải – Hoàng Mai gật đầu. Rồi cô nói tiếp – Mình muốn nói lại chuyện của mười năm về trước.

Kim Ngân hơi lùi lại, cô nhếch môi cười nhạt, đáp:

- Vậy thì thôi đi. Tôi không muốn nghe, không muốn nghe bất cứ một câu chuyện gì liên quan đến nó nữa. Mười năm đã là quá đủ rồi. Tôi muốn bắt đầu lại, tôi muốn mình hạnh phúc...Cậu hãy về đi.

- Kim Ngân...- Hoàng Mai gọi tên Kim Ngân. Không gian bất giác trở nên yên lặng.

.

“Kim Ngân, Vĩnh Khanh vừa gửi một bức thư ỉn. Cậu có muốn đọc không?”

Kim Ngân nhìn ánh mắt long lanh của Hoàng Mai, thấy được trong đó sự hạnh phúc vô hạn. Cô cười ngậm ngùi, rồi đón lấy bức thư của Hoàng Mai một cách rất chân thành và đọc nó cũng bằng một sự chân thành tuyệt đối.

Những dòng chữ nghiêng nghiêng trên dòng kẻ, như khiến tâm trạng cô nghiêng theo nét chữ đó. Anh đã viết những lời tận trong trái tim, anh đã nói rằng anh yêu cô ấy. Anh muốn mời cô ấy đi ăn cơm, rồi xem phim như cách mà mấy gã trai trong phim truyện vẫn thường làm. Và điều ấy khiến Kim Ngân cảm thấy đau đớn.

“Hoàng Mai, hôm qua Vĩnh Khanh cũng viết thư cho cậu nhỉ? Thích thật đấy, anh ấy thật lãng mạn.” Kim Ngân nói bằng một giọng nhẹ nhàng. Cô đang buồn thì phải.

Hoàng Mai mỉm cười:

“Có gì mà lãng mạn đâu chứ? Bây giờ muốn theo đuổi ai, người ta đều dùng cách này mà.”

Kim Ngân cúi đầu không nói gì, cố gắng che giấu những tâm tư thầm kín của mình. Nó là của riêng cô, và cô không thể để ai biết được điều đó. Hoàng Mai đã có Vĩnh Khanh. Còn cô, cô chỉ có một mình với bầu tâm sự không biết nói cùng ai này thôi.

Vĩnh Khanh đã theo đuổi Hoàng Mai. Kim Ngân cô đâu còn hy vọng nào nữa.

Nhưng Kim Ngân không biết rằng, những bức thư mà cô đọc được đều là những thứ không có thật. Nó không phải của Vĩnh Khanh, cũng không phải của Hoàng Mai. Nó được viết lên như để làm một vũ khí đẩy lùi tình địch, và để khiến Kim Ngân phải tránh xa mộng tưởng của chính mình.

Riêng chỉ có một bức thư là thật. Bức thư đó được gửi vào ngày 20 tháng 12, một ngày trời mùa đông lạnh giá. Trong đó viết chỉ viết những dòng thư ngắn ngủi rằng:

“Đã nhìn em từ rất xa.

Đã nhìn em từ rất lâu.

Đã thích em từ dạo đó.

Và đã muốn đến gần em để nói câu ấy.

...

...

...

Anh có thể yêu em không?”

Nó không đề tên ai, nó không đề tên người gửi là ai. Nhưng có lẽ cả thế giới này đều biết, bức thư ấy dành cho Kim Ngân. Chỉ tiếc là, Hoàng Mai đã lấy mất nó. Kim Ngân mãi mãi cũng không biết được rằng bức thư đó được gửi ỉn.

Cô sẽ không biết được rằng có một người vẫn luôn nhìn cô từ xa. Cô sẽ không biết được rằng có một đôi mắt dõi theo cô đã lâu. Cô sẽ không biết được rằng có người đang thích cô. Và cô sẽ không biết được, có người muốn nói với cô rằng: “Anh có thể yêu em không?”

Những thứ đã mất vốn không thể lấy lại. Huống hồ, người đánh mất không hề ý thức được rằng những thứ đó là của mình.

Cô ấy, thực ngốc biết bao!

.

Kim Ngân vịn tay vào mép bàn rồi từ từ ngồi xuống ghế. Đôi mắt cô trở nên trống rỗng, vô hồn. Tất cả những gì Hoàng Mai kể là thật sao?

Mười năm trước, bức thư mà cô đọc được ấy là gửi cho cô, chứ không phải cho Hoàng Mai. Vậy mà cô đã ngốc nghếch viết bức thư cuối cùng cho anh bằng một nỗi bức tức và chôn nó xuống đất như chôn chặt lòng mình lại.

Mười năm trước, người đứng sau mọi chuyện không phải là Hương Liên và Minh Duy, mà đó là bố của Hoàng Mai. Là người mà cô luôn kính trọng và quý mến. Là người mà cô đã hứa rằng suốt cuộc đời này sẽ bảo vệ và chăm sóc cho con gái ông... Vậy mà đời lại để ông là người đã hại cô ra nông nỗi này. Cô lại ngu ngốc nhảy vào cái bẫy đã được giăng sẵn, rồi cứ thế ở trong đó để người ta dày vò mười năm.

Mười năm trước, anh vì bảo vệ cho bố cô mà phải bỏ sang Mỹ. Vậy mà cô lại ngốc nghếch nghĩ rằng Hương Liên muốn làm vậy. Cô lại ngốc nghếch nghĩ rằng anh bị mẹ ép buộc. Cô lại ngốc nghếch nghĩ rằng anh biết cô yêu anh, nên mới muốn làm thế để khiến cô đau khổ.

Cô... Đến tận cùng vẫn chỉ là một quân cờ không hơn không kém. Để mặc cho ông trời thao túng rồi an phận để cuộc đời ăn mất.

Một quân tốt thí, sẽ không bao giờ được đến gần quân Vương. Trừ khi là Vương của đối thủ.

Hoàng Mai quan sát từng biểu hiện của Kim Ngân. Cô vừa kể hết mọi chuyện cho Kim Ngân nghe, cũng là tự thú tất với cô ấy về những điều mà cô đang che giấu. Cho dù Kim Ngân có hận thì cô cũng chấp nhận. Còn hơn là để lương tâm dày vò. Mười năm

qua như một nồi vạc dầu dưới địa ngục, đem con người ta bỏ vào trong đó. Có kêu gào cũng không ai tới cứu. Nồi vạc dầu đó đã đốt cháy tất cả những khát vọng hạnh phúc, sống còn của Kim Ngân.

Còn cô, Hoàng Mai, thứ nhận lại được vẫn chỉ là thất bại. Cô không có được trái tim người mà cô yêu. Cho dù cô có dùng cả mười phần năng lực của mình, thì cả đời này cô cũng không có được trái tim ấy.

- Hoàng Mai – Kim Ngân nói trong nước mắt – Tại sao lại phải làm như thế với tôi? Tại sao lại phải lừa dối tôi? Cậu biết là tôi sẽ không đối đầu với cậu mà. Cậu biết tôi sẽ không cướp Vĩnh Khanh của cậu mà. Tại sao? Cậu nói đi, tại sao?

Kim Ngân gào lên, như muốn gào lên với ông trời rằng tại sao lại phải làm thế với cô. Cô chỉ là một người con gái yếu đuối, tại sao lại muốn cô đau thương tới chết như vậy?

Hoàng Mai khẽ nhắm hờ đôi mắt. Cô cũng không biết, kể cả khi Hương Liên nói với cô rằng người bạn thân của cô có tình cảm với Vĩnh Khanh thì cô vẫn dối lòng không tin. Vậy mà cuối cùng cô lại làm vậy. Lại làm theo sự ích kỷ của bản thân, khiến Kim Ngân phải đau khổ. Có lẽ, tình yêu đã làm cô trở nên mù quáng, ngay cả bạn bè cũng không thể đặt niềm tin.

Hoàng Mai bước đến, lau nhẹ nước mắt cho Kim Ngân và nói:

- Xin lỗi, xin lỗi, Kim Ngân, xin lỗi cậu!

- Xin lỗi ư? – Kim Ngân nhếch môi cười nhạt – Lúc tôi xin lỗi cậu, cậu đã nói gì với tôi? Ha ha, cuộc đời này, cuộc đời này còn muốn lừa tôi đến bao giờ? Còn muốn lừa con ngốc này đến bao giờ nữa đây?

Hoàng Mai vội vàng nói:

- Cậu hận mình đi, hãy cứ hận mình như năm xưa mình hận cậu. Nhưng xin hãy hiểu cho Vĩnh Khanh, anh ấy cũng là nạn nhân. Hãy cho anh ấy một cơ hội nữa, được không?

Kim Ngân nhìn Hoàng Mai, đôi mắt trống rỗng ngẩn lệ. Cô nói trong vô thức:

- Cơ hội? Cơ hội ư?

- Phải – Hoàng Mai đáp – Cậu không thể lấy Đức Trung được. Vĩnh Khanh vẫn luôn yêu cậu, anh ấy thực sự không yêu mình. Năm đó là do mình đã bỏ thuốc vào rượu, cho nên...

- Thuốc? – Kim Ngân gần như không tin được vào tai mình. Dường như mỗi lời nói của Hoàng Mai lúc này đều như một tảng đá ngàn cân rơi vào trái tim cô, khiến cô vừa đau đớn mà vừa cảm thấy nặng nề. Cô kinh ngạc hỏi – Cậu nói cậu đã dùng chất kích thích với anh ấy?

Nước mắt Hoàng Mai rơi xuống theo cái gập đầu. Năm ấy, trong buổi sinh nhật đó, cô đã lén bỏ vào ly rượu của anh thứ bột trắng mà cô đã mua ở cửa hàng thuốc. Ý đồ là gì chắc ai cũng hiểu. Chỉ là đêm đó, nằm trên cô, anh lại luôn miệng gọi tên người con gái khác. Người con gái đó là bạn thân của cô, người con gái đó chính là người mà cô đã khiến cô cảm thấy đau thương vạn phần. Người con gái đó khiến cô phải ngưỡng vọng đến ghen tỵ... Và người con gái đó đã đánh thức cái gọi là ích kỷ trong cô.

Kim Ngân không tự chủ được mà ngồi bệt xuống sàn. Cô mặc kệ chiếc váy cưới đắt tiền mà mình đã từng trân trọng. Cô mặc kệ nước mắt làm nhòe lớp trang điểm kì công mà mình đã cố gắng giữ gìn. Cô mặc kệ tất cả, cô muốn vứt bỏ tất cả...

Rồi như nhớ ra được điều gì đó, Kim Ngân liền bắt lấy cánh tay của Hoàng Mai và hỏi bằng một giọng hoang mang:

- Thế còn đứa con? Còn đứa con thì sao?

Hoàng Mai im lặng một hồi, như là chần chừ rồi đáp:

- Là thật!

Kim Ngân vội vàng buông tay, cô nhìn Hoàng Mai bằng một đôi mắt kinh ngạc. Đúng vậy, là kinh ngạc. Tất cả mọi thứ đều là giả, chỉ có riêng điều này là thật. Là đứa bé mà chính tay cô đã giết vào mười năm trước. Đó là thật...là cô đã giết chết nó...

- Ha ha ha...- Kim Ngân ngửa mặt lên cười một cách điên dại, tiếng cười như muốn xé toạc không trung.

Cô quay cuồng trong nước mắt và đau khổ. Váy cưới cuốn theo mỗi bước chân, như muốn cuốn lấy cả cuộc đời cô. Kim Ngân dần nhận ra, mình vẫn là một kẻ giết người. Cô đã giết đi một sinh mạng vô tội. Đứa trẻ đó, nếu không có cô, thì nó sẽ được đến với thế giới này...Sẽ được nhìn thấy những ngiệp ngã mà đáng ra nó phải nhìn. Và có khi, nó sẽ được đau theo những gì mà ông trời đã sắp đặt.

Hoàng Mai nhìn Kim Ngân, rồi lại đau đớn quay mặt đi. Con người thật khổ sở, vì yêu mà khổ sở. Tại sao lại sinh ra cái gọi là tình yêu ấy? Nếu đã có tình yêu, sao còn sinh ra cái gọi là chia ly và hận thù, khiến con người ta phải ích kỷ, phải độc ác và phải đánh đổi tất cả những thứ mà mình có để bảo vệ lấy tình yêu?

Hoàng Mai bước đến ôm lấy Kim Ngân, nước mắt cô không biết tại sao lại xót xa đến vậy. Xót đến nỗi khiến tròng mắt cô nóng bừng và bỏng rát. Nhưng nó vẫn rơi, vẫn cứ rơi vô tình, chẳng để ý gì đến nỗi đau của con người.

- Kim Ngân à, chúng ta...tại sao lại phải khổ như vậy chứ?

Kim Ngân cũng gục đầu vào vai của bạn mình. Mười năm trước, hai người cũng từng dựa vào nhau mà vượt qua rất nhiều chuyện. Mỗi khi Hoàng Mai có chuyện không vui với mẹ kế là lại chạy đến chỗ cô. Rồi hai người sẽ đi ăn, sau đó lại chui vào một góc mà lau nước mắt cho nhau. Mỗi khi Hoàng Mai cãi nhau với Vĩnh Khanh là lại chạy đến chỗ cô, rồi hai người sẽ ngồi dựa lưng vào nhau, nói xấu anh ấy và sẽ cười khúc khích với nhau...Hai người, đã từng có một thời vui vẻ. Đã từng có một tình bạn thiêng liêng và cao quý. Chỉ tiếc rằng, nó lại bị tình yêu giết chết!

Giá mà có thể quay về khoảng thời gian đó, thời niên thiếu đầy mộng tưởng xa vời ấy...Như một cánh hoa nhẹ rơi xuống thêm, rồi bị gió cuốn đi xa mãi...xa.

Một lúc lâu sau, Kim Ngân buông Hoàng Mai ra. Cô bước đến bàn trang điểm, nhẹ nhàng dặm thêm phấn ỉnh, rồi sau đó thoa thêm một chút son nữa. Cô làm mọi thứ rất tỉ mỉ, như là không muốn để ai biết cô vừa rơi nước mắt.

Sau đó, cô quay lại nhìn Hoàng Mai, một cái nhìn như lưu luyến, như nuôi tiếc và như bắt luyến...

Còn Hoàng Mai thì chỉ biết đứng lặng người nhìn theo bóng lưng của Kim Ngân khuất xa dần. Chiếc váy cưới mang sắc trắng đến tang thương ấy khiến mắt cô như nhòe cả đi. Đôi guốc vênh cao ấy như một cánh chim bay về cuối chân trời. Trong căn phòng này, từng câu nói vừa rồi của Kim Ngân như mưa rơi xuống bên tai cô:

“Đã không kịp nữa rồi Hoàng Mai ạ! Chúng ta mãi mãi không thể đuổi kịp số phận. Và cậu biết không? Đây chính là số phận của mình. Xin lỗi cậu, Hoàng Mai.”

27. Chương 27

Một chiếc xe sang trọng đỗ trước cửa khu resort, cùng với đó là sự xuất hiện của cô dâu chú rể. Đức Trung mặc một chiếc áo đuôi tôm màu trắng nhìn rất lịch lãm. Anh khoác tay cô dâu của mình, trên môi nở một nụ cười mãn nguyện.

Kim Ngân nhìn mọi người đang không ngừng vỗ tay chúc mừng, cô mỉm cười gật đầu cảm ơn họ. Sau đó, cô nhìn Đức Trung bằng một ánh mắt lo lắng. Hôm nay có nhiều phóng viên như vậy, cô sợ mình sẽ gây ra lỗi lầm nào đó ảnh hưởng đến danh tiếng của anh. Nhưng Đức Trung chỉ vỗ nhẹ vào bàn tay của Kim Ngân như trấn an, kèm theo đó là một nụ cười nhẹ nhàng.

Có người đã từng nói, khi cười trông anh rất đẹp. Vẻ đẹp của anh như một tia nắng. Không gắt gao, lại gây cho người ta cảm giác dễ chịu.

Kim Ngân thở nhẹ, chiếc váy cưới trắng muốt quét đuôi xuống thảm đỏ, như muốn trải xuống đó những cảm xúc trong cô. Đôi guốc mà cô đeo hơi chênh vênh, nhưng cô vẫn có thể đứng vững được. Vì có Đức Trung bên cạnh.

Cô có thể nhìn thấy bố mẹ mình ở đằng xa, họ cũng đang nhìn cô bằng một ánh mắt xúc động. Hai tám năm trời hy vọng, cuối cùng thì cô cũng hoàn thành ước nguyện của họ rồi. Ước nguyện cả đời của bố mẹ cô là muốn cô được hạnh phúc. Cả đời không phải lo toan, trăn trở. Cuối cùng thì cô cũng đã làm được điều đó.

Lần đầu tiên cô gặp Đức Trung là vào một trận đấu bóng rổ. Hồi đó cô đi cổ vũ cho Vĩnh Khanh. Ngày cô gặp anh nắng rất nhiều, khác hẳn với ngày mưa mà cô gặp Vĩnh Khanh. Cô còn nhớ rõ người con trai ấy rất hay cười, mỗi cái cười đều như muốn làm tan chảy hết thấy băng tuyết trên đời. Rất ấn tượng với cô!

Đức Trung từng yêu một người con gái, nhưng không lâu. Nghe nói hình như cô ấy phải đi du học. Hai người chia tay từ đó. Họ chia tay rất nhẹ nhàng. Không có đau khổ, cũng không có ràng buộc. Đường như giữa họ chưa từng xảy ra cái gọi là tình yêu.

Giờ đây, chẳng ngờ được rằng người sẽ đi với anh đến hết cuộc đời lại chính là cô. Vẫn biết cuộc đời không nói trước được điều gì, nhưng với điều này, có nằm mơ Kim Ngân cũng không bao giờ nghĩ tới.

Lễ đường đã ở ngay trước mặt, người chủ hôn cũng đã ở đó đợi Đức Trung và cô.

Đức Trung nâng tay Kim Ngân đỡ cô bước lên bục. Ngay sau đó, anh cũng bước lên theo.

Mọi người ở bên dưới vỗ tay vang dội, ngưỡng mộ nhìn hai người đang đứng ở bên trên.

Kim Ngân mỉm cười, ngược mắt lên nhìn Đức Trung nói thầm:

- Nhiều người quá!

Đức Trung đáp:

- Họ đều đến vì em đấy.

Kim Ngân không nói gì chỉ cúi xuống cười. Anh ấy rất biết cách khiến người khác vui mà quên đi những âu lo của bản thân. Một người đàn ông như vậy, hẳn là cô gái nào cũng ước mơ.

Nếu có kiếp sau, người cô kiếm tìm nhất định sẽ là anh.

Nếu có kiếp sau, cô tuyệt đối sẽ không vào vai một người con gái ngu ngốc trong cuốn phim mang tên “cuộc đời”.

Nếu có kiếp sau, cô nhất định sẽ không gặp lại Vĩnh Khanh.

Chắc chắn là như thế.

Đột nhiên lúc ấy, Đức Trung buông bàn tay của cô ra. Sau đó, anh xoay người cô lại và cúi xuống đặt một nụ hôn lên môi cô.

Mọi người đều bị hành động này của anh làm cho bất ngờ. Rồi họ lại vỗ tay hò hét. Đâu đó còn có tiếng cổ vũ, thúc giục chú rể hãy hôn cuồng nhiệt hơn.

Đương nhiên, Đức Trung sẽ không làm như vậy, anh chỉ đặt một cái hôn rất nhẹ lên môi cô rồi rời đi. Ánh mắt anh sâu thẳm như một hồ nước, chẳng ai biết trong đó đang chứa những điều gì. Kim Ngân có cảm giác, hình như Đức Trung đang cố truyền đạt cho cô một ý gì đó. Cô nhìn lại anh, như đang chờ đợi.

Và rồi Đức Trung cũng nói:

- Anh biết rồi!

Kim Ngân mở to mắt vẻ khó hiểu, cười hỏi:

- Anh biết gì?

- Anh biết tại sao em lại đồng ý lấy anh rồi. Và anh cũng biết, mình nên làm gì lúc này.

Không đợi Kim Ngân kịp nói gì sau đó, Đức Trung đã bước đến chỗ người chủ hôn và nói thắm điều gì đó với ông ta. Kim Ngân nhìn anh một cách khó hiểu, mọi người ở bên dưới cũng bị anh làm cho rối loạn. Họ xì xầm điều gì đó, như là đang đoán tình huống sắp xảy ra.

Một lúc lâu sau, Đức Trung đứng trước micro. Anh chỉnh cho vừa rồi ghé sát vào nói:

- Mọi người, xin lỗi vì đã làm các bạn hiểu lầm. Hôm nay là lễ cưới của tôi và Kim Ngân, tôi muốn chơi một trò chơi. Và hình như chúng tôi đã thắng trong trò chơi đó. Ánh mắt của các bạn đã thể hiện tất cả...

Kim Ngân quay lại nhìn anh, trong lòng có trào lên một đợt sóng. Cô cảm thấy bất an vô cùng. Anh định làm gì? Tại sao lại nói điều đó? Trò chơi gì? Tại sao cô không được biết nó? Anh cũng chưa từng bàn qua là sẽ cùng cô chơi một trò trong ngày cưới.

Đức Trung không hề nhìn Kim Ngân, tựa như là cố gắng không nhìn cô. Mọi người ở bên dưới đều im lặng chờ đợi. Họ như đang bị anh cuốn mất hồn vậy.

Anh khẽ đằng hắng một tiếng, sau đó nói tiếp:

- Trò chơi của tôi hôm nay mang tên “hoán đổi”. Thực ra, tất cả những gì các bạn vừa nhìn chỉ là diễn kịch – nói tới đây, anh khẽ cười một cái như để thể hiện mình đang rất buồn cười trước ánh mắt của mọi người – Người tôi lấy không phải là cô Kim Ngân đây, và người cô ấy cưới cũng không phải là tôi. Mà là hai người này.

Vừa nói anh vừa đưa tay về phía trước. Mọi người theo phản xạ đều đồng loạt quay đầu lại nhìn.

Cánh cửa bước vào hội trường tổ chức lễ cưới dần dần mở ra, rồi một đôi nam nữ xuất hiện.

Có thể, hình ảnh ngược sáng bao giờ cũng khiến người ta có một cái gì đấy trầm trồ và ngỡ ngàng. Và có lẽ, hình ảnh của hai người này cũng thế. Dưới ánh sáng đang tranh nhau rọi vào, họ ung dung mà bước đi trên nền thảm đỏ, bỏ qua mọi ánh mắt nơi đây.

Nam mặc áo vest đen lịch lãm, ánh mắt lạnh lùng đầy kiêu ngạo. Vẻ nam tính toát ra từ những bước đi của anh, khiến cho ai cũng phải ngoái mắt nhìn theo.

Nữ thì mặc một chiếc váy cô dâu màu sữa. Cô ấy bước đi rất tự tin. Đôi mắt mở to đầy tinh nghịch. Mái tóc màu hạt dẻ thấp thoáng sau đuôi tóc, như muốn che đi sự xinh đẹp của cô. Nếu để ý một chút, có

thể phát hiện ra đây chính là cô tiểu thư xinh đẹp của tập đoàn Quang Vũ – tập đoàn chuyên về khách sạn và nhà hàng bậc nhất cả nước.

Cả hai người họ sánh bước bên nhau như một đôi thật sự. Ánh hào quang lấp lánh như càng tôn lên sự cao quý trong mỗi con người, khiến tất cả đều phải nín thở mà im lặng.

Mãi cho đến khi hai người đã bước lên bục rồi, Kim Ngân mới giật mình tỉnh lại, nhưng cô cảm thấy mình gần như là không còn sức lực nữa. Tất cả những gì cô có thể làm lúc này chính là nhìn người đàn ông mặc vest đen đang rất tự nhiên khoác lấy tay mình và mỉm cười nói:

- Chào em!

Ngay đến cả bố mẹ của Kim Ngân và Đức Trung cũng không lường trước được việc này sẽ xảy ra. Trên khuôn mặt mỗi người đều hiện lên vẻ kinh ngạc, nhưng vì có quá nhiều phóng viên và nhà báo ở đây cho nên họ chỉ biết gượng cười để che đi sự bất ngờ và kinh ngạc của mình mà thôi.

Đột nhiên, một tiếng vỗ tay vang lên, rồi sau đó là kéo theo muôn vàn tiếng vỗ tay khác. Cả hội trường tràn ngập trong không khí rộn ràng và bất ngờ. Có người còn hét to tên của Đức Trung. Có người thì phấn khích đứng dậy nói “hay lắm!” Còn cô, Kim Ngân thì vẫn chỉ biết im lặng, mở to mắt nhìn mọi thứ đang diễn ra.

Ngay lúc đó, Đức Trung khoác tay cô tiểu thư xinh đẹp tên Hoài Như kia đến trước mặt cô. Anh mỉm cười đưa tay ra trước mặt Kim Ngân như muốn cô đáp lại, nhưng đợi mãi cũng không thấy cô phản ứng nên anh đành gượng gạo bỏ tay xuống. Sau đó, anh nói:

- Chúng ta ngay từ đầu đã định sẵn là không thể.

Kim Ngân vẫn không hề đáp lại.

Đức Trung nói tiếp:

- Vĩnh Khanh vốn đã sang Mỹ, nhưng vì anh và em, cậu ấy đã quay về.

Lúc này, Kim Ngân mới nở một nụ cười lạnh. Cô ngẩng mặt lên nhìn Vĩnh Khanh rồi hỏi bằng một vẻ mặt không cảm xúc:

- Sao còn trở về?

Vĩnh Khanh hiểu ý của cô, anh cũng không kém cạnh mà nhếch môi cười nhạt. Sau đó không nói không rằng, anh dùng tay mình kéo mạnh lấy người Kim Ngân và để ngã ra sau, rồi sau dùng cánh tay kia đỡ lấy thân người cô và áp môi mình lên đôi môi hồng của Kim Ngân.

Đó là một nụ hôn cuồng nhiệt! So với nụ hôn nhẹ nhàng vừa rồi của Đức Trung, thì đây đúng là một nụ hôn mang theo phong vũ cuốn cuộn. Cái hơi chiếm đoạt theo đúng chất của Vĩnh Khanh, môi lưỡi hòa quyện không cho cô có cơ hội kháng cự và chạy thoát.

Kim Ngân chỉ biết ú ớ chống trả. Cô không thể kêu, nhưng cũng vì đó mà vô tình cắn mạnh vào môi của Vĩnh Khanh.

Vĩnh Khanh vẫn hôn, như muốn trút hết nỗi lòng của những năm qua cho cô biết. Như muốn hút lấy cả trái tim cô và đổi lại bằng trái tim của anh. Như muốn bỏ lại hết tất cả rào cản, mọi thứ khiến hai người đau khổ trong những năm qua. Anh muốn cho cô biết, cả đời này, cô không thể lấy ai khác ngoài anh.

Bên tai Kim Ngân chỉ còn tiếng hò hét, cô thật sự đã bị đắm chìm trong cái hôn mang anh mang tới. Bất ngờ, Kim Ngân ôm lấy bắp vai anh và đáp lại, khiến ọi người càng phần khích hơn.

Một lúc lâu sau, khi cả hai người đã không còn thở được nữa thì họ mới chịu buông nhau ra. Khuôn mặt ai nấy đều đỏ gay, trong ánh mắt ánh lên những cái nhìn thách thức với đối phương. Không ai chịu kém ai, trông như sắp có một cuộc chiến sắp diễn ra vậy.

Vĩnh Khanh đưa một tay lên lau đi vết máu rỉ ra, sau đó nói với một giọng điệu châm biếm:

- Kỹ thuật của em sao quái dị vậy? Rốt cuộc thì em đã đạt đến mức độ nào rồi?

Câu nói đó khiến Kim Ngân nhớ lại lúc Thiên Hoàng bắt gông cô trong xe. Lúc đó anh hỏi đây là nụ hôn đầu của cô sao? Và khi ấy, cô chỉ biết phủ nhận rằng cô đã hôn rất nhiều người rồi, hôn nhiều đến nỗi mình có thể nghĩ ra những kiểu hôn quái dị và cần nhắm vào môi lưỡi của đối phương.

Kim Ngân đỏ mặt không dám nhìn Vĩnh Khanh nữa. Cô đang tức giận, tức giận về tất cả, nhưng lại không biết phải làm sao với anh.

Sự việc bất ngờ này khiến giới báo chí như xôn xao. Họ liên tục chụp ảnh người đàn ông vừa mới tới, tựa như anh chính là tâm điểm của lễ cưới ngày hôm nay. Cũng phải, vì người đàn ông này chính là Thiên Hoàng – giám đốc công ty điện ảnh AP. Trước nay trong chuyện tình cảm, anh chưa bao giờ dám công khai như thế này. Có một số phóng viên đã chụp được hình hay tìm được những thông tin về đời tư của anh, nhưng ngay sau đó họ đều im lặng và nói rằng: Tất cả chỉ là hiểu lầm.

Một người có tiền sẽ có được rất

nhiều thứ. Một người có tiền, lại biết tiêu tiền bằng cái đầu thì càng có nhiều thứ hơn.

Ngày hôm nay, ngay cả cô tiểu thư Hoài Như danh giá kia cũng bị anh làm cho lu mờ.

- Tôi không muốn lấy anh! – Kim Ngân nói khẽ.

Vĩnh Khanh thở dài, anh đưa tay lên nhìn đồng hồ rồi đáp bằng giọng:

- Không sao, giờ lành cũng qua rồi. Chúng ta có thể làm khi khác, bây giờ nhường sân khấu cho Đức Trung cũng được.

Kim Ngân uất ức nhìn Vĩnh Khanh. Nếu cô có sức mạnh, cô nhất định sẽ đánh chết người đàn ông đáng ghét này. Tại sao anh ta có thể nói vô tư như thế? Đáng ra ngày hôm nay, chú rể của cô phải là Đức Trung chứ không phải anh ta. Anh ta dựa vào cái gì mà cưới cô?

Kim Ngân chợt nhận ra rằng, đứng trước mặt cô không phải là Vĩnh Khanh, mà là Thiên Hoàng – người đàn ông luôn mang trong mình sự lạnh lùng nhưng dường như lại không bao giờ lạnh lùng. Anh có thể khiến người khác cảm thấy vui vẻ vì những câu nói không hề nghiêm túc của mình. Có thể khiến cô cảm thấy khó chịu vì những trò cợt nhả lảng tránh, nhưng bản thân cô lại thấy nó hay ho. Anh có thể tự nhiên hôn cô, rồi khiến cô đắm chìm vào trong đó. Có thể khiến cô cảm thấy đỏ mặt, rồi tức giận vì không hiểu tại sao mình lại phải xấu hổ trước anh...

Anh, rõ ràng không còn là Vĩnh Khanh nữa.

Bị Kim Ngân nhìn như vậy, Vĩnh Khanh cũng không tự chủ được mà ho nhẹ một cái rồi nói:

- Hầy, em xem. Con gái ai cũng nhìn anh như thế đó. Thực là ngại quá!

Kim Ngân đáp cho anh một cái lườm, nhưng cô lại không nói gì nữa mà hướng mắt xuống những người ở bên dưới.

Cô thấy mẹ đang nhìn mình bằng một ánh mắt mong chờ. Cô chắc là mẹ cũng đã hiểu. Bà hiểu đứa con gái này sẽ làm gì tiếp theo.

Cô bất ngờ nhìn thấy Hoàng Mai đang ngồi ở hàng ghế cuối cùng với bố cô ấy, người đàn ông đã đẩy cô đến bi kịch của mười năm về trước. Cô nhìn thấy những giọt nước mắt của người bạn thân, nhưng Hoàng Mai đã lau đi rất nhanh. Và cô cũng muốn chạy đến lau nó đi. Nước mắt rơi thế đã là quá đủ rồi, nếu còn, hãy để dành ai sau.

Cô nhìn thấy Linh và Hữu Quân đang ngồi lẫn với những con người nơi đây. Họ đều đang mãi chụp ảnh. Cô chắc, sau này hai người họ sẽ rất hạnh phúc.

Cô nhìn thấy Hương Liên đang ngồi cô độc ở một góc khuất. Cô ta vẫn vậy, vẫn kiêu ngạo nhìn Kim Ngân cô với một đôi môi đỏ đến đáng ghét. Dường như chưa bao giờ cô ta hối hận vì những việc mình đã làm. Và Kim Ngân hiểu, như thế thì mới là Hương Liên.

Chỉ trong vài giây, mà những năm tháng qua hình như đang hiện về. Hồi ức đó như một cuộn phim buồn, mỗi khi xem lại đều khiến mắt ta cay.

Kim Ngân thở dài rồi nói bằng một giọng rất bất lực:

- Được rồi, đành vậy. Có người điên cuồng muốn cưới tôi, hâm mộ tôi, tôi cũng chẳng còn cách nào khác mà nhận lời cưới anh ta. Tuy nhiên, tôi không đảm bảo tôi sẽ yêu anh ta và chung sống với anh ta cả đời.

- Em dám? – Vĩnh Khanh trợn mắt nói như hăm dọa.

Kim Ngân không nói gì, cô cúi xuống giấu đi nét cười của mình. Cứ xem như là cô đã buông hết tất cả đi. Những thù hận, những khổ đau...Cho dù cô biết, cả đời này, nó sẽ là một vết thương không bao giờ lành lại được

Ừ thì cưới anh, chỉ là một buổi lễ, chưa chắc đã ràng buộc được nhau.

Ừ thì là lấy anh, chỉ là một tờ giấy đỏ, cô chưa chắc là mình sẽ không xé nó ra vào một ngày nào đó.

Ừ thì là cùng anh đi đến cuối cuộc đời. Mà có trời mới biết, anh có buông tha cô thật hay không.

Tạm thời, hãy cứ cho là thế đi!

28. Chương 28

Sau khi lễ cưới kết thúc, Kim Ngân tự mình chạy vào một căn phòng và ngồi ở đó. Cô không quen tiệc tùng lắm, cũng không quen việc mình bị người khác chụp ảnh theo kiểu săn tin như thế. Làm báo tám năm, cô hiểu được tâm trạng của người săn tin và người bị săn tin. Đó là một cảm giác đáng ghét. Còn đáng ghét hơn cả việc vừa ra ngoài được và dẫm phải một đồng phân!

Cứ thử nghĩ mà xem, khi bạn bị người khác 24/24 theo dõi. Tất cả những việc mình làm đều có thể trở thành scandal, bạn sẽ thấy ra sao? Lúc đó, có thể bạn sẽ phải tự tạo một lớp mặt nạ ỉnh. Và lớp mặt nạ đó mang tên “hoàn hảo”.

Kim Ngân cúi xuống tháo đôi guốc được đặt làm một cách tinh xảo kia ra. Sau đó cô thở phào một hơi như trút được gánh nặng. Vì nó mà cả ngày hôm nay cô suýt ngã biết bao nhiêu lần. Cũng may là có Đức Trung đỡ tay, nếu không thì ngày mai cô đã lên trang nhất của báo rồi.

Mà không, có thể lắm chứ. Giờ cô nghiễm nhiên lại trở thành vợ của giám đốc AP, chuyện lên báo cũng không có gì là khó hiểu cả.

Kim Ngân thở dài, tự ý thức được là cuộc sống sau này của mình sẽ không hề dễ dàng chút nào. Và sự không hề dễ dàng đó khiến cô cảm thấy ngán ngẩm.

Cạch.

Có tiếng mở cửa vang lên, Kim Ngân không cần quay đầu nhìn cũng biết là ai đang bước vào.

Vĩnh Khanh đóng cửa rồi tới gần chỗ Kim Ngân. Anh ngồi quỳ một chân xuống rồi ngược mắt nhìn cô và cười. Kim Ngân không thèm nhìn anh ta, cố gắng quay mặt đi và im lặng. Hai người cứ như vậy, cho đến một lúc sau, Vĩnh Khanh liền nắm lấy bàn tay cô rồi nói:

- Tôi đã ngồi ở sân bay hàng giờ đồng hồ.

-...

- Tôi đã nghĩ em và tôi chẳng còn gì nữa đây. Nhưng mà cuối cùng vẫn là không cam tâm. Em biết tôi hận em, cũng biết tôi yêu em, nên em cố tình làm thế để trả thù tôi phải không?

Kim Ngân nhìn Vĩnh Khanh rồi nhếch môi cười giễu:

- Anh yêu tôi? Anh đùa à? Tôi vì muốn chạy khỏi anh nên mới đồng ý cưới Đức Trung. Không ngờ anh lại đổi ý, mà, tôi cũng biết thế. Sao tôi có thể thoát được anh cơ chứ?

Vĩnh Khanh trầm mặc nhìn Kim Ngân rất lâu. Anh không hiểu tại sao cô vẫn cố chấp như vậy, ngay cả khi anh đã buông tất cả thù hận xuống để yêu cô, tại sao cô vẫn cứ cố chấp như vậy?

Anh đã nghĩ mình sẽ đi, sẽ tìm một nơi nào đó để chạy trốn. Nhưng cứ nghĩ đến cô, anh lại không thể khiến bước chân mình rời đi được. Là vì yêu cô, hay là vì hận cô đây?

Ngay lúc anh sắp bước qua dải phân cách thì Đức Trung gọi điện tới. Cậu ấy bảo không muốn lấy cô nữa, vì trái tim cô chỉ dành cho anh. Cậu ấy nói cậu muốn phát triển sự nghiệp của mình, nhưng không muốn công khai hủy hôn lễ nên muốn anh giúp.

Từ “giúp” nghe thấy nặng nề, nhưng nó lại mang một ẩn ý mà ai cũng biết đó. Vĩnh Khanh không hiểu sao mình nhận lời, anh chỉ nhớ, lúc đó anh đã tự đánh lừa bản thân rằng: “Mày chỉ là không muốn cô ấy phải đau khổ vì bị người ta bỏ rơi. Mày cũng chỉ là thương hại cô ấy thôi. Xong việc, rồi mày sẽ đi.”

Nhưng cuối cùng, anh có đi không? Ngay lúc này, anh có đi không?

- Em muốn gì? – Bất giác, Vĩnh Khanh hỏi cô vẻ dò xét. Chỉ cần cô nói muốn anh rời xa cô, anh nhất định sẽ làm thế. Để cô không phải ngày ngày trốn tránh anh nữa.

Kim Ngân không trả lời, cô quay mặt đi nhìn ra nơi khác. Người đàn ông trước mặt cô đã khiến cô đau khổ suốt mười năm qua, là người mà trên con đường đời của cô, anh luôn hiện hữu. Với anh, cô có thể không là tất cả, nhưng với cô, anh còn quan trọng hơn cả hơi thở. Anh khiến cô sợ hãi, khiến cô hận thù, khiến cô thương yêu...Cuộc đời của cô, của tất cả chẳng phải vẫn luôn có những dư vị đó hay sao?

Kim Ngân thở dài rồi đáp:

- Tôi muốn một cuộc sống bình yên.

Vĩnh Khanh nhìn cô, nói rất chắc chắn:

- Được, anh sẽ cho em một cuộc sống bình yên.

- Tôi sẽ hy vọng.

- Hãy cứ hy vọng.

Vĩnh Khanh nhìn Kim Ngân bằng một ánh mắt kiên định, như là một lời hứa trọn đời trọn kiếp. Anh không thể cho cô một lời nói chắc chắn, nhưng anh sẽ làm hết tất cả những gì có thể để cô được hạnh phúc. Anh không phải một người đàn ông tốt, nhưng ít nhất với cô, anh đã biết thứ tha và khoan dung. Anh không phải một người biết yêu cuồng nhiệt, nhưng ít nhất với cô, mười năm qua tình cảm chưa hề thay đổi. Anh không phải một người không kiên định, nhưng với cô, anh sẽ thay đổi một lần, buông hết thù hận để hướng về một cuộc sống mới.

Có người đã nói với anh rằng, hãy cứ đơn giản để cuộc sống dễ dàng hơn. Quá quan trọng một thứ gì đó sẽ khiến ta mệt mỏi và khổ đau. Có lẽ là vậy, có lẽ anh đã quá quan trọng tất cả với cô. Và nó vô tình đã tạo ra khoảng cách giữa hai người.

Vĩnh Khanh đứng dậy, anh nhẹ nhàng ôm lấy Kim Ngân. Trước lồng ngực của anh, hơi thở của cô nhẹ nhàng và đều đều. Tựa như lời thì thầm rằng: “Em sẽ hy vọng, nhất định sẽ hy vọng vào anh!”

Mong là thế, mong là anh sẽ không làm cô phải thất vọng.

.

.

.

Trong lễ cưới hôm nay, bà Hải đã gặp lại người đàn ông đó. Tuy nhiên, hai người chỉ bước qua nhau như vậy. Những bước chân ấy, tựa như đã rải khắp cả một con đường dài. Ngoảnh đi ngoảnh lại đã đi hết một đời. Lúc đó mới phát hiện ra cả hai đã không thể quay đầu nhìn lại được nữa.

Thời gian là một vũ khí hủy diệt vô hình. Đến tình yêu cũng phải sợ hãi trước nó.

Trong một không gian yên tĩnh, chỉ có hương trà vờn nhẹ nhẹ, Vĩnh Khanh và Kim Ngân đang ngồi trước ba người. Bố mẹ của Vĩnh Khanh và bà Hải. Lễ cưới bất ngờ của con trai khiến cả ba người hoàn toàn rơi vào kinh ngạc. Riêng ông Hưởng và bà Hải lại càng kinh ngạc hơn khi nghe câu chuyện của hai người. Nó có liên quan đến lớp người đi trước, kéo theo lớp người đi sau, khiến cho rất nhiều người phải rơi vào vòng xoáy đau khổ ấy.

Nhưng sau cơn mưa trời lại sáng, những ai yêu nhau đều sẽ được về bên nhau. Ông trời không bao giờ bất công, có chăng chỉ là con người nghĩ vậy. Hoặc có thể, là ông ta đã cố tình bất công để khiến họ hiểu rằng, chỉ cần có niềm tin là sẽ vượt qua.

Bọn họ nói chuyện rất lâu, những câu chuyện tưởng như không bao giờ được lật lại nữa, nhưng cuối cùng nó vẫn bị lật lên. Ký ức là một thứ khiến con người ta hoài niệm, vì hoài niệm nên muốn nhắc lại. Câu chuyện của bọn họ cũng thế, chắc hẳn, nó sẽ còn được họ kể lại rất nhiều lần.

Tất cả đồ đạc của Kim Ngân đã được chuyển về ngôi biệt thự mà Vĩnh Khanh đang ở. Bố mẹ Vĩnh Khanh và Linh sẽ tới một khách sạn gần sân bay để tiện cho việc trở lại Mỹ vào ngày mai. Đồng thời, cũng là vì không muốn làm phiền đôi vợ chồng trẻ trong đêm tân hôn. Còn Hữu Quân thì vẫn sẽ tiếp tục ước mơ trên màn bạc của mình. Anh đã tự định hướng mình một con đường, một con đường mà bấy lâu nay anh vẫn mơ hồ. Anh sẽ thành đạt, sau đó sẽ từng bước từng bước tiến vào trái tim của người anh yêu. Cuộc sống của anh còn rất dài, anh có quyền hy vọng vào nó. Ước mơ của anh cũng không quá xa vời, đó chỉ là những điều giản dị, nên anh chắc, một ngày không xa, nhất định nó sẽ thành hiện thực.

Cuộc sống giống như một bánh xe. Quay tròn, lăn đều, không có điểm đầu và cũng không có điểm cuối. Con người giống như cát bụi bám trên vành xe. Cho dù làm mọi cách cũng không thể giữ nguyên mình ở một vị trí. Tất cả những gì họ có thể làm chính là không ngừng cố gắng và không ngừng ước mơ. Chỉ cần niềm tin không vụt tắt, ước nguyện nhất định sẽ chạm đến trời xanh.

- Đây là phòng của anh!

Vĩnh Khanh dắt Kim Ngân đi qua từng phòng, và cuối cùng là tới phòng của anh.

Kim Ngân nhìn ngắm quanh căn phòng, trong mắt cô không ngừng ánh lên vẻ trầm trồ và thích thú. Căn phòng của Vĩnh Khanh không lớn lắm, đồ vật trong phòng của rất đơn giản. Cả màu tường và màu của các đồ vật nơi đây đều mang một nét trầm buồn. Song, điều khiến Kim Ngân thích thú nhất chính là bức ảnh đứa trẻ được treo ngay ngắn ở trên tường. Nếu cô không nhầm thì đứa trẻ trong bức ảnh đó chính là anh.

Thấy cô bụm miệng cười, Vĩnh Khanh liền dang hắng giọng rồi nói:

- Sau này nó sẽ được thay bằng ảnh cưới, cho nên là em cứ nhìn cho thỏa mắt đi.

Kim Ngân cười cười, cô bước vào hẳn căn phòng, như bước vào chính thế giới của anh. Sau đó, cô tới gần bức ảnh đó, không quay đầu và đáp:

- Thực ra thì nhìn thế nào cũng không thấy thỏa mắt. Anh có thể đem nó đi bất cứ lúc nào cũng được.

Nghe cô nói vậy, Vĩnh Khanh tỏ vẻ bất mãn. Cái gì mà không thỏa mắt chứ? Đây là cái ảnh n-u-d -e đầu đời của anh đấy. Không phải là con gái vẫn thích nhìn ảnh ngày bé của người mình yêu hay sao? Nghĩ vậy, Vĩnh Khanh liền bước đến nói bằng một giọng điệu rất khoa trương:

- Nhìn rất đáng yêu! Tại sao lại không thấy thỏa mắt chứ?

Kim Ngân nhún vai:

- Cái này ra ngoài chợ cũng mua về được mấy tấm còn đẹp hơn. Anh không thấy là nó quá nhàm rồi à?

- Em nói gì?

- Em nói là nếu anh thích, em có thể ra ngoài chợ mua cho anh cả trăm bức.

Đây là điều sỉ nhục lớn nhất trong cuộc đời của Vĩnh Khanh. Chưa có ai nói với anh rằng, nếu ra ngoài chợ, có thể kiếm được hàng trăm bức hình đẹp hơn bức hình này. Anh đảm bảo một trăm phần nghìn rằng chắc chắn mắt Kim Ngân cần phải đi khám lại.

Không đòi co về chuyện này nữa, tuy có hơi bất mãn, nhưng anh nghĩ mình không nên chấp nhặt với cô. Giờ đây hai người giống như hai đứa trẻ con đang tranh kẹo. Trông thật buồn cười!

Kim Ngân cũng thấy được vẻ bất mãn của Vĩnh Khanh, nhưng cô không nói gì thêm nữa, chỉ cúi xuống che đi nét cười trên môi của mình. Người đàn ông này lắm lúc để lộ bản tính trẻ con khó dỗi của mình. Cho dù anh đã 33 tuổi, nhưng ai dám nói anh đã chín chắn chứ?

Kim Ngân quay lại, bất giác bắt gặp ánh mắt của Vĩnh Khanh đang nhìn mình. Trái tim cô bỗng nảy lên một nhịp, rồi từ đó nó như bắt gặp được một bản nhạc sôi động, và không ngừng nhảy múa. Kim Ngân im lặng nhìn lại Vĩnh Khanh như theo một phản xạ. Trong đáy mắt của anh, cô nhìn thấy một người ở trong đó. Người đó chính là cô.

Không gian chợt trở nên im lặng, đầu đó chỉ có tiếng đập mạnh của trái tim và hơi thở nhẹ nhàng của hai người. Bất giác, Kim Ngân cảm thấy thật ngại ngùng.

Cô gượng cười, như để che đi nét xấu hổ. Lời nói cũng trở nên lộn xộn hơn:

- Ủm, em...em sẽ đi ra ngoài xem thêm vài thứ nữa.

Khi cô vừa định bước đi thì đã bị Vĩnh Khanh kéo giật người lại. Mỗi lần nắm lấy cổ tay cô, anh đều nắm rất chặt, như sợ cô sẽ chạy trốn. Sau đó, không nói không rằng, Vĩnh Khanh bế thốc người cô lên và bước tới chiếc giường lớn ở cạnh đó. Đi qua cánh cửa, anh không quên dùng chân gạt nhẹ để đóng nó lại.

Vĩnh Khanh đặt nhẹ Kim Ngân lên giường, nhưng khi anh cúi người xuống định hôn cô thì Kim Ngân liền quay mặt tránh cái hôn đó. Cô run rẩy dưới cơ thể anh, không ngừng nói:

- Đừng...

Vĩnh Khanh nói bằng một chất giọng khàn khàn, pha vào đó một chút mờ ám của dục vọng đang không ngừng dâng lên:

- Chẳng phải là đã xem hết rồi hay sao?

- Còn, còn rất nhiều thứ chưa xem – Kim Ngân lại không kiểm soát được lời nói của mình.

- Anh sao? – Vĩnh Khanh cười cười vẻ gian tà.

Kim Ngân không hiểu anh nói gì, cô mở to mắt hỏi một cách ngây thơ:

- Nghĩa là sao?

- Anh nói thứ em chưa xem là anh sao?

Khuôn mặt Kim Ngân lập tức đỏ lựng lên. Dưới ánh đèn, vẻ thẹn thùng của cô chỉ khiến anh thêm điên cuồng. Nhưng khi Vĩnh Khanh định cúi xuống hôn cô một lần nữa thì cô lại tránh đi và nói:

- Đừng...

Vĩnh Khanh không hiểu tại sao cô lại vậy. Nghĩ cô vẫn đang bị quá khứ ám ảnh, anh liền cau mày và nói:

- Tại sao? Chúng ta đã là vợ chồng. Đêm nay là đêm tân hôn, em không biết sao?

Kim Ngân lắc đầu, cô ngược mắt nhìn anh. Đôi mắt ấy đã không còn trong vắt như thời mười tám nữa. Giờ đây, nó đã có màu tro tàn của khổ đau. Cô nói:

- Năm đó, anh có yêu em không?

Không ngờ được cô lại hỏi như vậy, Vĩnh Khanh có chút ngỡ ngàng. Nhưng anh đã phản ứng rất nhanh, ngay sau đó không chút do dự liền gạt đầu và đáp:

- Ủ. Rất yêu em!

Kim Ngân cảm thấy trái tim mình ngày một nặng nề hơn, nó như đang đè nén vào khí quản, khiến cô khó thở vô cùng.

- Vậy...anh biết em yêu anh chứ?

Vĩnh Khanh gật đầu:

- Biết, cũng biết em ghét anh thế nào khi anh yêu Hoàng Mai.

Kim Ngân ngạc nhiên:

- Tại sao anh lại biết chuyện đó? Em đâu có nói cho ai?

Vĩnh Khanh nằm sang bên cạnh cô. Anh chống khuỷu tay xuống rồi nghiêng đầu nhìn cô bằng một ánh mắt trêu mếu và nói:

- Những bức thư của em chẳng phải đã nói rõ rồi hay sao?

Kim Ngân càng ngạc nhiên hơn, nhưng khi xâu chuỗi mọi chuyện lại thì cô đã hiểu. Hóa ra, anh đã biết tình cảm của cô, anh đã biết được cô viết thư cho anh mỗi ngày, anh đã biết được sự chán ghét của cô khi thấy anh chọn Hoàng Mai mà không phải là cô. Làm sao mà anh lại biết được ư? Vậy phải quay vòng lại về phía Hương Liên, rằng tại sao cô ta lại biết được Kim Ngân yêu Vĩnh Khanh? Nếu không phải cô ta theo dõi cô, biết được cô đã chôn thư xuống đất thì có lẽ, tình yêu dành cho anh này mãi mãi cũng chỉ là một bí mật. Rồi sau đó là tới chuyện Hoàng Mai ích kỷ ôm lấy mọi thứ cho riêng mình. Nếu không phải cô ấy biết chuyện Kim Ngân và Vĩnh Khanh có tình cảm với nhau thì cô có cần làm vậy hay không? Vĩnh Khanh chắc cũng từ đó mà lờ mờ đoán được ra.

- Tại sao anh không nói với em?

- Anh không biết, cũng không nhớ rõ. Chỉ nhớ rằng, lúc đó, anh không thể.

Giọng nói của Vĩnh Khanh khàn khàn vang bên tai cô, khiến cô như rơi vào một tâm trạng buồn bã. Có lẽ như thế thì mới tạo nên định mệnh. Có lẽ phải như vậy thì mới tạo nên ngày hôm nay. Kim Ngân từng đọc ở đâu đó rằng: Ngày hôm nay chính là hệ quả của ngày hôm qua. Chính vì thế, ta nhất định phải sống thật tốt mỗi ngày.

Nếu như năm ấy, cô có đủ dũng khí để tỏ tình với anh thì có lẽ đã chẳng có ngày hôm nay. Biết đâu được, rồi chuyện tình này sẽ chẳng lắm bi ai đến vậy.

Thấy Kim Ngân yên lặng không nói, Vĩnh Khanh liền nhìn cô. Cô lúc nào cũng thế, tự kéo mình vào sự tĩnh lặng rồi để mình cô độc trong đó. Nếu có thể, anh muốn hiểu được, rốt cuộc thì trái tim cô là một thứ như thế nào? Đôi khi là băng giá, hay đôi khi lại chỉ là thủy tinh. Dễ tan và dễ vỡ?

Rồi chợt nhớ ra đêm nay là đêm tân hôn của mình, Vĩnh Khanh lại cười gian rồi lật người đè lên cô, nói:

- Em còn muốn hỏi gì nữa không?

Kim Ngân lại lần nữa trở nên bối rối và căng thẳng. Cô không ngừng đưa tay đẩy anh ra và nói:

- Khoan đã, chúng ta nói chuyện thêm một lúc nữa.

- Thì chúng ta vẫn đang nói mà.

Kim Ngân đỏ mặt, lắp bắp:

- Em...Em chưa chuẩn bị...

Đúng vậy. Cô vẫn chưa thích ứng được chuyện này. Cô và anh đã cách xa mười năm trời, vừa mới gặp lại khiến cho cô còn chưa quen được. Huống hồ, giờ anh lại muốn cùng cô đêm nay...

Thấy Kim Ngân bối rối như vậy, Vĩnh Khanh cũng chỉ cười rồi cúi xuống hôn lên trán cô và nói khẽ:

- Không sao. Tất cả đều theo bản năng. Anh hứa, ngày mai em vẫn còn sống sót.

Ngay sau đó là một tiếng kêu đau đớn của Vĩnh Khanh. Còn Kim Ngân thì không ngừng dùng tay cầu vào eo anh. Tính cốt nhả của anh luôn khiến cô từ bình tĩnh chuyển sang kích động như vậy. Cô đang tự hỏi, rốt cuộc thì thời điểm nào là thời điểm nghiêm túc, còn lúc nào mới là lúc đùa cợt của anh?

Đêm hôm ấy là đêm tân hôn của hai người, là một đêm tân hôn thực sự. Có hạnh phúc, có ngọt ngào cũng có một chút khổ đau. Cô và anh đã gặp nhau từ rất lâu, đã đuổi theo nhau từ rất lâu nhưng đến bây giờ

mới đuổi kịp được nhau. Khi cô 28, anh 33, tất cả đều đã đi qua gần nửa đời người...Những giọt nước mắt, những con tim hằng đêm vẫn không ngừng nức nở đã từng nhấn chìm tâm hồn họ, nhưng đến cuối cùng, thứ còn lại vẫn là tình yêu.

Mười năm trước, họ gặp nhau.

Mười năm trước, họ yêu nhau.

Mười năm trước, họ hận nhau.

Tất cả đều bắt đầu từ cái mười năm trước ấy, nhưng đến tận bây giờ ông trời mới cho họ một cái kết.

Chỉ là, đường tình nhiều ngã rẽ, chuyện đời không ai biết được chữ ngờ...Thế gian này có đủ để dung túng cho tình yêu lớn lao của hai người hay không?

.

.

.

Sáng hôm sau, Kim Ngân dậy rất sớm. Cô xuống nhà chuẩn bị bữa sáng như một người vợ. Cô bỗng nhớ tới những buổi sáng trước đây của mình, thường chẳng bao giờ bình yên được như thế này. Lúc còn làm việc ở Ngôi Sao Mai thì cô phải biên tập bản thảo đến nửa đêm, đôi khi là viết bài nên sáng thường dậy muộn, vội vội vàng vàng xách túi ra khỏi nhà, chẳng kịp giờ để mà ăn sáng nữa.

Mới đây mà đã tám năm trôi qua, cũng là tám năm cô vùi tìm mình và bán tuổi thanh xuân cho cái nghề báo đó. Kim Ngân mỉm cười, tự trách mình không biết quý trọng tuổi trẻ. Nhưng nếu quý trọng nó, thì ai quý trọng cô? Ai thương cô? Ai đưa cô thoát khỏi vùng trời u tối ấy đây? Bạn hiểu mà, phải không?

Kim Ngân rán hai quả trứng cho hai người. Sau đó kiếm một chút thịt hun khói trong tủ lạnh và chuẩn bị hai cốc sữa. Bữa sáng không được công phu và cầu kỳ cho lắm, nhưng ít nhất thì cô vẫn làm nó một cách trọn vẹn.

Vừa đặt đĩa trứng lên bàn thì có tiếng chuông điện thoại vang lên. Người gọi là Như Phương.

- Như Phương à? Có chuyện gì vậy? – Kim Ngân nghiêng đầu áp điện thoại vào vai, còn tay thì vẫn bận bịu với đồ ăn sáng.

Như Phương ở đầu dây bên kia hình như đang rất kích động:

- Đồ chết tiệt nhà cậu! Cười mà cũng không thèm nói một tiếng. Hại mình sáng nay xem báo suýt nữa chết vì sắc cà phê.

Kim Ngân không hề tỏ ra chút hối lỗi nào. Ngược lại, cô còn bật cười lớn rồi đáp:

- Ngay đến cả mình cũng không ngờ được là bản thân đã lấy chồng thì cậu kêu ca cái nỗi gì?

- Cái gì? Sao lại thế? – Như Phương ngạc nhiên nói.

Kim Ngân ngồi xuống ghế, tay nghịch nghịch hộp giấy ở cạnh đó:

- Cậu hỏi mình thì mình biết hỏi ai? Nói chung là mọi chuyện có thể coi là ổn thỏa. Vừa lòng cậu chưa?

Như Phương thở dài đáp:

- Cậu vẫn khó hiểu như ngày nào, Kim Ngân ạ! Cậu phải ý thức được rằng người mình cưới là ai chứ?

- Người đó là Vĩnh Khanh, mình biết mà.

- Nhưng anh ta...

Kim Ngân còn chưa kịp nghe thấy hết câu thì điện thoại đã bị ai đó giật lấy từ phía sau. Cô quay lại nhìn thì phát hiện Vĩnh Khanh chỉ mặc một chiếc quần đùi đứng ở đó, và đang quát lại vào chiếc điện thoại của cô:

- Đề nghị không phá vỡ hạnh phúc của chúng tôi.

Sau đó anh ngắt máy một cách rất lạnh lùng. Kim Ngân thấy vậy cũng chỉ biết lắc đầu cười trừ. Cô lấy lại điện thoại từ tay anh rồi nói:

- Buổi sáng ăn mặc phong phanh dễ cảm lạnh lắm.

Vĩnh Khanh liền cúi xuống ôm lấy vai cô từ đằng sau, hít lấy hương thơm từ cổ và tóc cô và nói khẽ:

- Sau này đừng nói với người khác những chuyện đó nữa.

Kim Ngân mỉm cười, gật đầu đáp:

- Được rồi!

Vĩnh Khanh nhanh chóng chuyển ánh mắt vào bữa ăn sáng mà Kim Ngân chuẩn bị. Anh suýt xoa bước đến gần để nhìn cho rõ hơn, sau đó dùng tay không mà bốc một miếng trứng rồi bỏ vào miệng.

- Chà, mùi vị không tệ!

Có người từng nói, tình yêu khiến ta trở nên ngu ngốc. Và đây, đây là người ngu ngốc nhất đang mặc một chiếc quần đùi và khen một món trứng bị vợ mình “hành hạ” trong suốt mười lăm phút.

Kim Ngân bật cười, cô kéo tay anh ngồi xuống. Sau đó tự mình kẹp thịt hun khói và trứng vào bánh mì cho Vĩnh Khanh. Nhìn vẻ mặt của Vĩnh Khanh, cô chắc là tay nghề nấu nướng của mình cũng không đến nỗi tệ lắm.

- Sau này sáng nào em cũng nấu cho anh ăn – Kim Ngân nói.

Vĩnh Khanh vừa khó khăn nuốt được miếng bánh xuống cổ họng. Nghe cô nói vậy liền vội vàng uống một ngụm sữa. Sau đó, anh nói trong vẻ hoảng hốt:

- Ngày nào cũng với những món này sao?

Kim Ngân gật đầu, kèm theo đó là một nụ cười.

Vĩnh Khanh vẫn cố gắng hỏi lại:

- Chỉ với những món này thôi sao?

Kim Ngân vẫn gật đầu, kèm theo đó là một nụ cười như chắc chắn.

Vĩnh Khanh run rẩy cắn thêm một miếng bánh. Lại rất hoảng hốt nuốt nó. Không hiểu sao, cảm giác hạnh phúc vừa rồi đã bị bữa sáng đánh bay. Nếu sáng nào cũng ăn những món này, anh sẽ không sống nổi mất.

- Em có thể nấu cháo không?

Kim Ngân nghe vậy liền nói:

- Có thể. Anh thích ăn cháo à?

Vĩnh Khanh ngay lập tức gật đầu. Hy vọng cải thiện bữa sáng càng được tặng thêm.

Vậy là những buổi sáng sau đó, Vĩnh Khanh đều được Kim Ngân rất yêu thương nấu ột nồi cháo to. Hôm thì là cháo gà, hôm thì là cháo thịt, hôm lại chỉ là cháo rau củ...Lúc đó, anh mới đau khổ thầm nghĩ, có lẽ việc mình nói thích ăn cháo là một việc làm ngu ngốc nhất kể từ khi làm người. Lần đầu tiên anh hiểu được việc làm hài lòng cái dạ dày quan trọng biết bao. Và anh nghĩ, chắc chắn anh sẽ phải dẫn Kim Ngân đi học một lớp nấu ăn. Anh không thể trăm ngày ăn một món thế này được. C

àng không thể ngày nào cũng là ăn cháo, và cái quan trọng là nó chỉ thay đổi một từ đằng sau chữ “cháo” ấy...

Đây, đây là thay đổi đó sao?

29. Chương 29

Thời gian cứ thế qua đi, để “hiện tại” dần trở thành “quá khứ”. Kim Ngân, Vĩnh Khanh, Hoàng Mai, Đức Trung, Linh và Hữu Quân – những con người trong câu chuyện này đều đã tìm thấy một câu chuyện riêng ình.

Đức Trung vừa mới phát triển thêm trên con đường sự nghiệp của riêng anh. Ngoài quản lý khu resort nổi tiếng Đông Dương ra, anh còn xây thêm một quần thể biệt thự theo kiểu kiến trúc Gothic nằm ở ngoại ô thành phố. Có rất nhiều người thích kiểu kiến trúc đó, nên Đức Trung rất nhận được rất nhiều lời mua từ phía khách hàng.

Hoàng Mai thì dọn về ở cùng với bố mình. Cho dù hằng ngày cô và mẹ kể vắn to tiếng, nhưng không ai biết, nếu một ngày họ không cãi nhau, hoặc không thấy mặt nhau, thì hẳn là mọi người trong nhà sẽ cảm thấy rất trống vắng.

Linh vừa học xong và đang thử việc tại AP. Cũng nhờ vậy mà Hữu Quân càng có cơ hội gần cô hơn. Giờ đây cả công ty đều biết chuyện Hữu Quân theo đuổi Linh. Báo chí cũng đăng tin rất nhiều về sự công khai đó. Bộ phim của Hữu Quân vừa đóng máy xong, công ty đang tiếp tục với công việc quảng cáo cho bộ phim và công khai lịch chiếu phim. Tuy phim chưa được công chiếu, nhưng OST “Rất muốn rất muốn” do Hữu Quân sáng tác đang rất nổi tiếng. Những lời mời đóng CF, hát nhạc phim, sáng tác OST, hay tham gia các show truyền hình thực tế ngày càng tăng lên. Tên tuổi của Hữu Quân càng ngày càng trở thành một làn sóng trong lòng công chúng.

Nhưng tôi dám chắc, điều các bạn tò mò nhất không phải là những điều tôi vừa kể trên. Mà sự tò mò của các bạn phần lớn đều dành cho hai con người này. Tôi sẽ không kể tên, vì trong lòng các bạn đã biết rõ. Tôi chỉ kể những điều mà các bạn chưa biết, thực sự chưa biết. Các bạn có thể đoán nó, nhưng các bạn sẽ không hiểu nó. Và đó là lý do vì sao, tôi lại phải kể tiếp câu chuyện này, cho dù nó đã thực sự viên mãn.

.
. .

Trong bếp có tiếng lách cách đầy bận rộn. Có lẽ Kim Ngân đang chuẩn bị bữa tối. Một năm qua, cô đã rất vất vả trong việc nấu ăn, và cô đã đặt cho nó một cái tên vô cùng mỹ miều là “thuyết phục dạ dày ông xã khó tính”. Thực ra, dạ dày của Vĩnh Khanh không hề khó tính. Có chăng, chỉ là tài nấu ăn của Kim Ngân quá kém mà thôi.

Một năm qua, Kim Ngân đã tiến bộ rất nhiều trong việc nấu ăn. Từ một cô nàng chỉ biết nấu vài món gọi là, nay đã ra dáng một cô vợ đảm đang. Điều này khiến Vĩnh Khanh vô cùng đặc ý. Trong suy nghĩ của anh, anh tự ình là người đã khai sáng ra một đầu bếp bị vùi dập của nhân loại. Và anh còn nghĩ, cũng may là người đầu bếp này gặp được anh, nếu không thì cả đời này cô sẽ chỉ biết rán trứng và nấu cháo mà thôi.

Kim Ngân thả rau vào chảo, tiếng dầu ì xèo phát ra khiến cô hơi lùi lại. Cô rất sợ dầu sẽ bắn vào tay, cảm giác vừa rát mà lại vừa khó chịu. Nhưng vì Vĩnh Khanh thích ăn rau xào, nên cô đành phải đại nghĩa diệt thân.

- Mùi gì thế này?

Chẳng biết Vĩnh Khanh đã về từ lúc nào, anh vòng tay ôm cô từ phía cô và không ngừng hít hà.

Kim Ngân thì đang bận tối mắt tối mũi, cô không thềm để ý tới anh mà nhúu mày nói:

- Ra nào, em còn đang nấu cơm.

Vĩnh Khanh buông cô ra rồi nhìn những món ăn mà cô bày biện trên bàn. Không tồi, rất bắt mắt là đằng khác. Vậy là nhân lúc Kim Ngân không để ý, Vĩnh Khanh liền nhón một miếng thịt rồi bỏ vào miệng. Đây là công việc anh thích nhất mỗi khi cô nấu cơm. Thảo nào mà người ta có câu, đồ ăn vụng bao giờ cũng sẽ ngon hơn bình thường.

Sau khi ăn cơm xong, Kim Ngân tắm rửa rồi chuẩn bị đi gọt hoa quả. Lúc cô bưng đĩa hoa quả vào phòng làm việc của Vĩnh Khanh thì nghe thấy anh đang nói chuyện với ai đó.

- Được, được, tôi biết rồi. Ngày mai tôi sẽ tới đó.

Kim Ngân đặt đĩa hoa quả xuống, liếc nhìn Vĩnh Khanh hỏi:

- Có chuyện gì thế?

Vĩnh Khanh cười đáp:

- Không có gì. Ngày mai anh phải tới một nơi để bàn giao hợp đồng quay CF của Hữu Quân. Cậu ta bây giờ là ngôi sao nổi tiếng rồi.

- Vậy hả? Có hơn anh không? – Kim Ngân trêu chọc.

Vĩnh Khanh cắn một miếng táo rồi nháy mắt đáp:

- Không. Mãi mãi sẽ là không. Vì anh là người sinh ra “ngôi sao Hữu Quân”. Nếu anh chết thì cậu ta cũng chết. Ha ha.

Kim Ngân bĩu môi trước lời nói rất tự phụ của Vĩnh Khanh. Một năm chung sống với anh, cô đã biết trên thế gian này không có vô sỉ nhất, chỉ có vô sỉ hơn. Và Vĩnh Khanh là người đàn ông vô sỉ theo cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng.

Như người ta thường bảo, hôn nhân như một chiếc gương. Lúc yêu sẽ không nhìn được bản chất. Nhưng tới khi cưới nhau về rồi, chắc chắn họ sẽ nhìn rõ mặt nhau.

Giờ thì Kim Ngân đã soi ra được con người thật của Vĩnh Khanh. Lạnh lùng ư? Trên dưới mười lần trong một ngày, anh không ngừng nói về mấy cô diễn viên chân dài anh đã gặp trong công ty. Đẹp trai ư? Ừ thì cứ cho là thế đi. Nhưng nhìn nhiều rồi cũng thấy chán mất thôi. Biết quan tâm tới con gái ư? Quên đi, Kim Ngân bị anh làm cho suýt chết ghen vì tức không biết đã bao nhiêu lần rồi. Đó còn chưa kể, Vĩnh Khanh là một người rất hay tự đề cao bản thân và dè bẹp người khác bằng cái miệng của mình. Kim Ngân cô nghe nhiều đến thông cả hai tai rồi.

- Sao dạo này em hay bĩu môi với anh thế hả? – Vĩnh Khanh bắt măn nói.

Kim Ngân không thèm nhìn anh, gật đầu đáp với vẻ chán nản:

- Phải rồi. Là em ghen tỵ với anh, ghen tỵ với sự nổi tiếng, đẹp trai, lắm tiền của anh. Được chưa hả ông xã?

Vĩnh Khanh dường như rất hài lòng về câu trả lời này. Anh kéo cô ngồi lên lòng mình rồi hôn nhẹ lên môi cô. Sau đó, anh thì thầm vào tai cô rằng:

- Sinh cho anh một đứa con nhé?

Kim Ngân không nói gì. Cô chỉ đứng dậy rồi bước ra khỏi phòng.

Vĩnh Khanh nhìn theo Kim Ngân, tới khi cánh cửa kia đóng lại anh mới biết mình đang thờ dài. Cô ấy vẫn còn giận anh, vẫn còn giận anh chuyện ấy.

Tháng trước, biết Kim Ngân vẫn uống thuốc tránh thai, Vĩnh Khanh đã lén đổ hết thuốc trong lọ đi mà thay vào đó là những viên vitamin. Khi cô phát hiện ra thì đã giận anh tới cả tuần liền, hại anh bị rối loạn tình thân và...sinh lý trong những ngày đó. Tất nhiên là do anh muốn có con với cô nên mới làm vậy. Nhưng anh không hiểu tại sao cô lại không muốn. Anh đã 34 tuổi rồi, 6 năm nữa là anh 40, và 6 năm nữa là cô 35. Cô còn chờ đợi điều gì, còn e ngại điều gì nữa đây?

Chẳng lẽ anh không tốt? Nên không đáng được làm bố?

Hay là vì cô không yêu anh nhiều? Nên không muốn có con với anh?

Vĩnh Khanh thờ dài, đàn bà thật khó hiểu. Mà anh lại là một người đàn ông, nên không thể hiểu được rốt cuộc vợ anh đang muốn gì.

Kim Ngân lặng lẽ ngồi xuống giường, cô đưa tay sờ vào bụng mình, trên môi thấp thoáng một nụ cười hạnh phúc.

Cô đã có thai, đã có thai rồi. Đây là điều mà cô đã từng nghĩ rất nhiều lần. Vài năm trước, cô đã tự hỏi rằng tại sao năm đó cô không ác độc lên một chút, biết đâu anh và cô đã có thể đến được với nhau sớm hơn. Cô đã tự hỏi rằng tại sao năm đó không mạnh dạn lên một chút, biết đâu cô và anh đã có thể yêu nhau sớm hơn. Và tại sao, ừ, có rất nhiều cái tại sao...Nhưng thời gian sẽ không bao giờ quay lại được nữa.

Cuối cùng thì cô cũng đã có thai, đã mang trong mình giọt máu của anh. Cô muốn anh bất ngờ. Cô muốn trong một ngày tỉnh dậy, anh ôm cô, và sau đó sẽ phát hiện ra có thêm một người nữa đón anh vào ngày mới. Cô không giận anh, không đòi nào giận anh. Chuyện anh cho cô uống vitamin, cô cũng đã biết. Và thứ thuốc cô uống trước đó, cũng chỉ là vitamin mà thôi. Thấy Vĩnh Khanh không nói gì về chuyện con cái, cô tưởng anh không muốn nên đã làm thế để che mắt anh.

Con người có đôi khi rất ngốc, là Kim Ngân thì lại càng ngốc nghếch hơn. Cô chỉ là một người nhỏ bé trong tình yêu rộng lớn. Cho nên đứng trước nó, cô thật sự không biết phải làm thế nào.

- Con à, chừng nào con nhìn thấy người đó, con nhất định phải đạp chân nhé! Để người đó biết rằng, việc con đến với thế giới này là điều kỳ diệu như thế nào.

Kim Ngân mỉm cười nói một mình. Cái thai này mới được gần 2 tháng, cô không biết nó có nghe thấy cô nói hay không, nhưng hy vọng một ngày, vì nó mà Vĩnh Khanh cảm thấy hạnh phúc.

.

.

.

Sáng hôm sau, khi Kim Ngân còn chưa tỉnh dậy thì Vĩnh Khanh đã chuẩn bị đi làm. Sáng nay anh có một hợp đồng quan trọng ở bên thành phố Y nên không thể chậm trễ được.

Vĩnh Khanh nhìn Kim Ngân đang say ngủ, trên môi liền thấp thoáng một nụ cười. Trông cô ngủ yên bình thế kia, trong lòng anh cũng cảm thấy thanh thản. Suốt một khoảng thời gian dài chỉ nhìn thấy bóng tối, suốt một khoảng thời gian dài chỉ sống trong đau khổ, suốt một khoảng thời gian dài không nở được một nụ cười trọn vẹn...Cô ấy quả thực rất đáng thương!

Nhưng nếu năm đó, cô không giết đứa con của anh thì có lẽ mọi chuyện đã khác rồi. Chỉ tiếc là thời gian không bao giờ có thể quay lại. Cho tới lúc chết, ta vẫn phải chấp nhận sự thật đó. Bởi thời gian không là của riêng ai.

Vĩnh Khanh thất lại chiếc cà vạt, nhìn Kim Ngân thêm lần nữa rồi cầm chìa khóa xe bước ra khỏi nhà.

Kim Ngân nghe thấy tiếng mở gara, cô giật mình tỉnh dậy. Thấy Vĩnh Khanh đã không còn bên cạnh, cô đoán có lẽ anh đang chuẩn bị đi làm. Thế là Kim Ngân liền bước xuống giường rồi chạy ra ban công gọi lớn:

- Vĩnh Khanh!

Vĩnh Khanh đang mở gara, nghe có tiếng gọi liền ngẩng đầu lên nhìn. Kim Ngân trong một bộ váy ngủ màu trắng, để tóc xõa ngang vai, trông cô như một bông hoa rạng ngời đang hứng lấy những giọt sương mai. Vĩnh Khanh mỉm cười đáp:

- Anh đi làm đây.

- Nhớ ăn sáng đầy – Kim Ngân cẩn thận nhắc nhở.

- Được rồi! – Vĩnh Khanh gật đầu nói.

Sau đó Kim Ngân đứng từ ban công nhìn theo chiếc BMW X6 của Vĩnh Khanh khuất xa dần tầm mắt. Nắng sớm buông thả như những dải lụa màu vàng lấp lánh. Sáng thu nhẹ nhàng và trong xanh. Kim Ngân vươn vai một cái, cô hít hà hương thơm của cây hoa ngọc lan từ nhà bên cạnh, trong lòng chợt dâng lên một thứ gì đó xốn xang và phơi phới.

Kim Ngân nhớ mười mấy năm trước, nhà bà ngoại Hoàng Mai có một cây hoa ngọc lan. Hai người lần nào đến cũng gài hoa lên tóc đến cả buổi. Lúc đó còn nghĩ rằng, chỉ cần như thế thì tóc sẽ có mùi hoa. Nghĩ lại thì cũng vui thật! Kim Ngân không biết cây hoa đó bây giờ còn không, nhưng những đoạn ký ức về ngày ấy thì sẽ mãi mãi không bao giờ phai.

Nghĩ vậy, Kim N

gân liền vào nhà lấy điện thoại và tìm số của Hoàng Mai. Đã lâu rồi hai người chưa gặp nhau, có lẽ phải hẹn cô ấy đi đâu đó vào hôm nay mới được.

Từ lúc Kim Ngân chuyển về đây sống với Vĩnh Khanh, cô thấy bản thân như ngày một lười biếng. Cả ngày chỉ quanh quẩn vài việc như nấu cơm, dọn nhà, spa, shopping... Những công việc của một người phụ nữ. Có đôi lúc Kim Ngân còn nói đùa với Vĩnh Khanh rằng: “Chắc em chỉ thiếu nước làm cái máy để cho anh nữa thôi.” Đúng là cô còn thiếu cái nước ấy. Sớm muộn gì cô cũng sẽ thành một bà cô lẩm cẩm mất.

Kim Ngân đưa tay sờ lên bụng mình, cảm giác hạnh phúc dần dần lan tỏa. Cô có thể cảm nhận được một sinh linh đang sống trong cơ thể mình. Đó là con của cô và Vĩnh Khanh. Nó chính là hy vọng của cô và anh. Sau khi ra đời, cô nhất định sẽ dành cả tấm lòng mà yêu thương nó. Kim Ngân nghĩ, liệu có phải đây là đứa bé mà năm xưa cô đã giết? Và bây giờ nó lại quay trở về đây làm con của cô và Vĩnh Khanh? Khi nghĩ như vậy, bản thân Kim Ngân không hề có chút sợ hãi. Ngược lại, cô còn rất vui và cảm thấy nhẹ nhõm vì điều ấy. Ít ra thì cô cũng có thể chuộc lỗi với nó rồi. Ít ra thì ông trời cũng để cô có một cơ hội để sửa lại lỗi lầm năm xưa. Vậy thì, hãy cứ nghĩ đứa trẻ này là nó đi...

Kim Ngân bấm gọi vào số của Hoàng Mai. Điện thoại đổ hai hồi chuông thì cô ấy bắt máy.

- Hoàng Mai, hôm nay có rỗi không? Chúng ta đi chơi nhé!

Hoàng Mai dường như vẫn còn đang ngủ, cô ấy thều thào nói:

- Cậu đang ở nhà Vĩnh Khanh mà, chúng ta cách nhau hai giờ đồng hồ đi xe đấy.

- Không sao, mình sẽ tới đón cậu.

- Cậu định đi cái gì tới đây?

Kim Ngân suy nghĩ một hồi, sau đó cô đáp:

- Đi xe khách!

Hoàng Mai bật cười trước câu trả lời của Kim Ngân. Cô ấy vẫn chẳng biết nghĩ trước tính sau cái gì. Vĩnh Khanh đồng ý cho cô ấy đi xe khách tới thành phố H hay sao? Nếu anh ấy mà biết, thì chắc chắn sẽ tới đây hỏi tội cô mất.

- Được rồi Kim Ngân, chốc nữa mình sẽ tới chỗ cậu.

Kim Ngân còn chưa kịp nói gì thì Hoàng Mai đã ngắt máy. Cô ngẩn người nhìn chiếc điện thoại trong tay, không kìm được lại khẽ bật cười.

Khoảng hai tiếng sau, Hoàng Mai đến quán cà phê mà Kim Ngân đã hẹn. Lâu rồi hai người chưa đi chơi cùng nhau, tính ra cũng mười năm rồi. Từ lúc Kim Ngân cưới, cô và cô ấy có nói chuyện điện thoại mấy lần, nhưng cũng chỉ là qua điện thoại. Cảm giác không được gần gũi cho lắm.

Hoàng Mai đưa tay nhìn đồng hồ, cũng may là chưa trễ hẹn. Cô mở cửa rồi bước vào. Vừa mở cửa ra đã nghe thấy tiếng nhạc du dương và hương cà phê nồng đậm. Hoàng Mai đưa mắt nhìn quanh, kiểm tìm bóng dáng của Kim Ngân.

- Hoàng Mai, ở đây.

Kim Ngân đưa tay lên vỗ người bạn của mình.

Hoàng Mai thấy vậy mỉm cười bước đến. Cô đặt túi xách vào chiếc ghế bên cạnh, ngồi xuống và nói:

- Sao hôm nay lại có hứng hẹn mình đi chơi thế?

Kim Ngân nháy mắt nói:

- Chúng ta về trường đại học đi. Mình muốn trở về đó quá. Đã lâu lắm rồi...

Hoàng Mai mở to mắt nhìn Kim Ngân:

- Cậu...Trường chúng ta ở thành phố H đó. Mình đã tới đây rồi, cậu đừng nói là mình phải quay lại.

Kim Ngân cười hì hì, sau đó cô nắm lấy bàn tay của của Hoàng Mai nắn nỉ:

- Đi mà. Dù sao thì mình cũng muốn về thăm mẹ.

Hoàng Mai thở dài, trong lòng không khỏi kêu khổ. Biết thế lúc đó, cô đã để Kim Ngân nói nốt rồi mới cúp máy. Xem ra cô quá vội vã rồi.

Thế là hai người thong thả uống nốt tách cà phê, rồi mới bắt xe về thành phố H. Đường từ đây về H không phải là xa, mất khoảng hai tiếng ngồi xe khách. Trên xe, Kim Ngân và Hoàng Mai nói đủ thứ chuyện trên trời dưới biển, khiến cho con đường dường như cũng ngắn lại.

Cảm giác như giữa hai người chưa từng xảy ra chuyện gì vậy. Ký ức mười năm trước mãi mãi nằm lại ở vùng trời u tối ấy, như một thứ cảm ký, không có ai được động tới.

Có những chuyện qua đi rồi sẽ không bao giờ quay lại được. Nhưng cũng có những chuyện cho dù qua đi, cũng sẽ là một vết đen trong cuộc đời. Kim Ngân và Hoàng Mai cả đời làm bạn của nhau, họ đã xác định như thế. Chuyện trước kia không ai muốn nhắc lại, nhưng trong tim họ hiểu rằng, họ đã có một thời đau thương.

- Mai, cậu định cứ ở vậy hay sao?

Bỗng dưng Kim Ngân lại hỏi câu này khiến cho Hoàng Mai không biết phải trả lời ra sao. Đúng là suýt chút nữa cô cũng quên đi hoàn cảnh hiện tại của mình. Nhưng nhớ được rồi thì cô phải làm sao đây? Trái tim cô đã bước qua thương nhớ, nó không còn cuồng nhiệt theo đuổi một thứ gì được nữa. Cô muốn yêu một người, muốn lấy một người, nhưng đâu phải cứ muốn là được.

- Kim Ngân, mình thấy như thế này cũng tốt mà – Hoàng Mai gượng cười đáp.

Kim Ngân nhìn cô bạn của mình, trong lòng chợt dâng lên một niềm xót xa. Là vì cô, đúng không? Nếu cô không xuất hiện trên đời này, thì biết đâu Hoàng Mai và Vĩnh Khanh đã có thể được ở bên nhau rồi. Nhưng biết sao được, ông trời không cho con người được “nếu”. Vậy nên cô chỉ có thể chấp nhận sự thật mà thôi.

Trong tình yêu, không có gì là hoàn hảo cả. Với tình yêu của ba người thì lại càng thế. Chắc chắn sẽ có một người phải đau, sẽ có một người phải buông tay.

Kim Ngân ôm Hoàng Mai vào lòng. Mong rằng một ngày nào đó, cô ấy sẽ tìm được người có thể dựa vào những khi mệt mỏi. Cô ấy sẽ tìm được người nắm tay cô ấy đi tới hết cuộc đời này. Một ngày nào đó, phải, một ngày nào đó thôi.

Trường X nằm trên một con dốc khá cao, hai người phải mất nửa tiếng đi bộ mới tới được nơi đây. Kim Ngân còn nhớ rõ, thời gian trước kia, ở hai bên đường này là những bụi cỏ um tùm. Mỗi lần đi qua còn nghe thấy cả tiếng dế kêu. Còn bây giờ, thời đại đổi khác, các nhà cầm quyền đã biến những bụi cỏ đó thành vỉa hè lát gạch đỏ. Nhìn trông rất sạch sẽ và cũng rất văn minh.

Nơi đây đã thay đổi đi rất nhiều, khiến Kim Ngân hơi ngỡ ngàng với lần trở về này. Đã chục năm không đi trên con đường ấy, giờ đây sao thấy có chút gì đó bồi hồi và xúc động.

Kim Ngân ngoảnh mặt nhìn sang bên phải, quán cơm ven đường khi xưa – nơi mà lần đầu tiên cô đã gặp Vĩnh Khanh ấy không còn nữa. Có lẽ họ đã chuyển đi nơi khác rồi.

Nơi ấy vào một ngày mưa, cô đã gặp được định mệnh của đời mình. Định mệnh ấy mang rất nhiều đau khổ và nước mắt, đến nỗi mà có thể khiến cô phải tuyệt vọng, không biết bầu vùi vào đâu.

Hoàng Mai thấy Kim Ngân đang nhìn về phía căn nhà kia thì liền nói:

- Cậu muốn xem bói hả?

Kim Ngân quay người lại nói vẻ ngạc nhiên:

- Xem bói?

Hoàng Mai gật đầu:

- Vài năm trước, chủ tiệm cơm đã bán lại căn nhà này ột bà thầy bói. Nghe đồn rằng xem cũng chuẩn lắm. Cậu có muốn xem thử không?

Kim Ngân bật cười:

- Cậu cũng mê tín quá. Thực ra mình không tin vào mấy thuật bói toán này lắm. Vả lại, biết trước được câu chuyện sẽ khiến người ta bất an hơn. Thà cứ là không biết, cứ là nhìn tương lai với một đôi mắt mù mờ. Như vậy sẽ tốt hơn, nhỉ?

Hoàng Mai mỉm cười rồi gật đầu không nói. Con người ta vẫn luôn tò mò về tương lai của mình. Họ rất tham lam, tuy rằng đã có quá khứ, nhưng còn muốn biết cả tương lai. Nhưng Kim Ngân lại khiến cô hơi ngạc nhiên về câu nói vừa rồi. Cô ấy thực sự không muốn biết tương lai của mình sẽ ra sao. Cô sợ sẽ nhận phải điềm báo không như mong muốn? Thôi thì, như vậy cũng tốt. Đúng là cứ để tương lai là một dấu hỏi chấm vẫn hơn. Ít nhất thì ta còn có thể đánh lừa ta rằng: Ngày mai mọi chuyện sẽ ổn cả thôi.

Đúng lúc ấy, từ sau cánh cửa của ngôi nhà kia, có một đôi mắt bừng mở. Đôi mắt ấy nhìn chăm chăm vào hai cô gái đang bước đi. Đôi mắt ấy có màu trầm, vô hồn, đục mờ. Đôi mắt ấy xoáy sâu vào trong khoảng không tăm tối như muốn tìm thấy chút gì đó mà người đời không bao giờ đoán ra được... Và chủ nhân của đôi mắt ấy – một bà lão đang cười rồi nói rằng:

- Nhanh thôi, sẽ nhanh thôi mà các cô gái. Tương lai sắp đến đây rồi!

30. Chương 30: Chương 30 (end)

Kim Ngân chợt thấy lòng mình nhói lên một cái, tựa như là có ai đó dùng kim chích vào trái tim cô. Kim Ngân hoang mang nhìn ngôi trường của mình, không hiểu sao cô lại thấy sao nó hoang tàn đến vậy.

Bầu trời trên kia có vài đám mây đen vần vũ, hình như sắp có một cơn mưa.

- Hoàng Mai, chúng ta đi khỏi đây thôi. Bỗng dưng mình thấy bất an quá.

Hoàng Mai cũng cảm nhận được có chút gì đó, cô liền gật đầu rồi cùng Kim Ngân bước ra khỏi ngôi trường.

Kim Ngân không về nhà thăm mẹ như kế hoạch lúc đầu nữa, mà cô liền bắt xe về nhà luôn. Không hiểu tại sao giờ đây cô lại cảm nhận được như có một chuyện gì đó sắp xảy ra. Nó khiến lòng cô nóng ran lên như lửa đốt. Kim Ngân bất an đưa tay đặt lên bụng. Cô không nghĩ rằng đứa trẻ này sẽ rời xa cô, cô cũng không nghĩ rằng nó quay lại đây để trả thù cô đâu.

Kim Ngân lo sợ, khẽ nói:

- Đừng đi, đừng bỏ – mẹ!

Cô rất sợ điều cô nghĩ sẽ thành hiện thực, cô rất sợ những điều cô không mong muốn lại trở thành sự thật. Nhưng cô không biết làm gì hơn là cầu nguyện cả. Trước giờ ông trời vẫn luôn độc ác với cô, mặc cho cô có cầu xin bao nhiêu lần thì ông ta vẫn khiến cô phải đau khổ và tuyệt vọng. Nếu lần này cũng thế, cô nhất định sẽ không bao giờ cầu xin ông ta nữa. Nếu lần này cũng thế...Cô nhất định sẽ nguyện rửa ông ta.

Kim Ngân về nhà trong một tâm trạng bất an. Cô mở cửa vào phòng, quăng mạnh túi xách lên giường và nằm xuống đó. Ngày hôm nay, đáng ra mọi chuyện sẽ rất tốt đẹp nếu cô không đi qua ngôi nhà của bà thầy bói ấy. Tuy không vào xem, tuy không nghe thấy những lời mà bà ta phán, nhưng cô lại có một dự cảm chẳng lành. Tựa như là có ai đó đang cố tình nói cho cô biết, có một chuyện sắp xảy ra.

Liệu có phải đây là tâm trạng của những người mang thai? Trong thời kỳ này, tâm tính của những bà mẹ rất khó hiểu. Cô chưa từng trải qua nên không biết. Nhưng có thể, đây chỉ là tác động của việc mang thai mà thôi.

Kim Ngân vội vàng gọi điện cho Vĩnh Khanh. Biết được rằng bây giờ anh đang bận, nhưng cô không thể không nói cho anh biết.

Điện thoại vừa đổ được hai hồi chuông thì Vĩnh Khanh liền bắt máy:

- Anh nghe đây.

Kim Ngân cố gắng bình ổn thần trí, rồi cô nói:

- Khanh, em cảm thấy khó chịu lắm.

- Có cần đi bác sĩ không? – Vĩnh Khanh hỏi.

Kim Ngân đáp:

- Chắc là có, chiều anh đưa em đi nhé

- Được rồi. Bây giờ anh đang trên đường về, chiều anh sẽ đưa em đi khám.

Nhưng đúng lúc ấy, bất giác, Vĩnh Khanh như phát hiện ra được một điều gì đó, anh liền vui mừng nói:

- Kim Ngân, em đã có thai rồi phải không?

Kim Ngân bậm môi, cô không định nói cho anh biết, vì cô muốn anh bất ngờ.

- Em...

Không để Kim Ngân nói nốt về sau, Vĩnh Khanh liền cười rồi nói tiếp:

- Đúng rồi, đúng là em có thai rồi. Kim Ngân, đợi anh, đợi anh về rồi chúng ta sẽ tới bệnh viện.

Kim Ngân còn chưa kịp nói gì thêm thì Vĩnh Khanh đã ngắt máy. Cô chỉ biết nhìn điện thoại rồi ngẩn người ra cười. Kim Ngân còn chưa kịp nói gì tới chuyện cảm giác bất an vừa rồi thì anh đã ngắt máy. Nhưng ít ra thì sự hạnh phúc của anh cũng lẫn át nó đi nhiều. Lúc này, trong lòng cô cũng có phần háo hức. Cô muốn gặp anh, muốn xem vẻ mặt của anh như thế nào.

Kim Ngân thở phào nhẹ nhõm, cô ngồi dậy rồi chuẩn bị đi tắm. Trong lòng vẫn không ngừng nguyện cầu. Mong là mọi chuyện sẽ ổn. Mong là đứa con này sẽ ở lại bên cô.

Vĩnh Khanh nắm chặt điện thoại trong tay, trên môi không ngừng mỉm cười. Hôm nay là một ngày thật đẹp, cho dù ngoài xe mưa đang rơi rất lớn. Không sao, Kim Ngân đã có thai rồi, anh sắp được làm bố rồi, nên tất cả mọi thứ trên đời này đều đẹp, kể cả cơn mưa ngoài kia.

Kim Ngân không biết được rằng anh đã mong muốn đến thế nào đâu. Cô ấy cũng không thể biết được rằng, anh đã hạnh phúc như thế nào sau khi biết được tin này. Nếu cô ấy ở đây, ngay bên cạnh anh, anh nhất định sẽ bế cô lên và xoay vòng. Sau đó, anh sẽ áp tai vào bụng của cô ấy để nghe nhịp đập trái tim từ một sinh linh khác.

Vĩnh Khanh mỉm cười vô thức, cảm hạnh phúc như lan tỏa trong từng tế bào. Đúng lúc ấy, chiếc điện thoại trên tay anh bỗng dưng rơi xuống. Vĩnh Khanh nhìn nó và nhú mào, định cúi xuống nhặt nó lên. Nhưng đúng lúc ấy, trong anh chợt như có tiếng nói ngăn cản. Có lẽ anh không nên nhặt. Đây là đường cao tốc, xe cộ đi lại rất nhanh. Huống hồ, bây giờ trời đang mưa nữa. Như thế sẽ rất nguy hiểm. Vậy là Vĩnh Khanh để nó nằm im lìm ở dưới đó, tiếp tục chú tâm vào công việc lái xe.

Bên ngoài trời mưa vẫn rơi. Mưa rơi lộp bộp, hắt cả lên cửa kính xe. Không ai biết, một chiếc xe đang lao trong màn mưa ấy vì hạnh phúc. Cũng không ai biết, có một người hạnh phúc nhất trong ngày mưa ẩm đậm hôm nay.

.

.

Sau khi tắm xong, Kim Ngân liền ngủ một giấc. Những ngày đầu mang thai, cô rất hay buồn ngủ, nôn khan và thèm ăn. Cũng may là Vĩnh Khanh không biết những việc ấy, nếu không hẳn anh ấy sẽ rất đặc ý về chuyện thay vitamin vào lọ thuốc của cô.

Kim Ngân ngủ rất say, cô ngủ say tới nỗi mà chuông điện thoại reo liên hồi cũng không nghe thấy. Phải đến bảy giờ tối, khi Kim Ngân thức dậy cô mới loáng thoáng nghe thấy điện thoại và tỉnh dậy nghe:

- Tôi nghe đây!

Đầu dây bên kia là tiếng nói của Linh. Giọng nói ấy pha chút ngập ngừng mà lại vội vã. Tựa như vừa muốn nói mà lại vừa không muốn nói vậy.

- Chị Kim Ngân, mau tới bệnh viện đi. Anh Khanh gặp tai nạn rồi.

Bộp.

Chiếc điện thoại rơi xuống sàn như trái tim ai đang rơi xuống.

- Alo? Chị Ngân? Chị có nghe thấy không? Mau tới bệnh viện đi.

Mau tới bệnh viện đi.

Anh ấy đang đợi cô ở đó.

Mau tới bệnh viện đi.

Anh ấy đang đợi cô đến nói với anh ấy rằng: “Em đã có thai rồi, Vĩnh Khanh, em đã có thai rồi!”

Từ loa điện thoại, tiếng nói của Linh vẫn không ngừng phát ra:

- Chị Kim Ngân, chị phải bình tĩnh. Anh Khanh vừa được đưa vào phòng cấp cứu, mọi chuyện rồi sẽ ổn cả thôi.

Phải, mọi chuyện rồi sẽ ổn cả thôi. Sẽ ổn cả thôi mà.

Kim Ngân ngồi trên giường, ánh mắt vô hồn nhìn vào bức ảnh cưới được treo trên tường. Nụ cười của Vĩnh Khanh, nụ cười của cô. Ánh mắt của anh, ánh mắt của cô. Tất cả đều hạnh phúc.

Hai người đã trải qua biết bao nhiêu sóng gió, không có lý nào ông trời lại bắt công đến vậy. Cô đã có thai, và anh hứa chiều nay sẽ đưa cô tới bệnh viện mà. Sao anh lại tới đó trước cô? Tại sao lại còn vào phòng cấp cứu đợi cô?

Suốt một khoảng thời gian rất dài, nhưng không ai biết nó dài bao lâu. Chỉ biết rằng trong khoảng thời gian ấy, Kim Ngân không hề rơi một giọt nước mắt nào. Khuôn mặt cô tái nhợt, đôi mắt vô hồn, cả thân người bất động như hóa thành tượng đá.

Ngoài trời mưa vẫn rơi rất lớn, mưa như muốn nhấn chìm tất cả những hy vọng và hạnh phúc của cô. Ông trời ơi, ông thật độc ác! Đã cho cô đến được với anh rồi, tại sao lại vẫn muốn kéo anh ra khỏi cuộc đời cô? Kim Ngân cúi mặt xuống, cảm giác trái tim như thủy tinh bị người ta đập vỡ. Những mảnh thủy tinh ấy khi đâm vào da thịt hẳn là sẽ rất đau. Huống hồ, giờ đây trái tim cô đang nằm dưới lồng ngực, và nó đang đâm vào máu thịt của cô. Điều ấy khiến cô đau đến nỗi mất đi cả tri giác.

- Con ngoan, chúng ta đi gặp bố nào.

Kim Ngân nói với đứa con trong bụng của mình. Nói bằng tất cả những hy vọng có thể vào lúc này. Cô vịn tay vào giường rồi đứng dậy, cố gắng mỉm cười bước đi. Nhưng vừa ra được đến cửa, cả người cô liền đổ xuống. Giống như một bông hoa bị mất trời rút đi sức sống, nó lập tức nghiêng mình vì héo rũ.

Ngay lúc bóng tối nhuộm lấy đôi mắt của Kim Ngân, một cơn đau bụng dưới liền kéo đến. Cùng với đó, có thứ gì dịch nóng ẩm chảy ra giữa hai chân cô.

Tiếng sấm rền vang lên, như tiếng gào tuyệt vọng của ai đó. Mưa rơi như nước mắt, để đau thương trải rộng cả đời người.

Hương hoa ngọc lan bị mưa vùi dập, đâu đó còn có tiếng nhạc du dương:

“Rất muốn, rất muốn nhìn em

Rất muốn, rất muốn ôm em

Rất muốn, rất muốn yêu em

Rất muốn, rất muốn bên em

Rất muốn, rất muốn...

Rất muốn, rất muốn...”

.
. .

Tôi từng nghĩ, bản thân đã chết bên nhành phong tin tử màu tím.

Em đứng đó, với một nhành phong tin tử màu tím trong tay. Ánh mắt u buồn như một mảnh trời ảm đạm ngày cuối đông. Ánh mắt đó ám ảnh tôi tới nỗi đêm đi ngủ, tôi đã mơ thấy vùng trời đó nhấn chìm cả tâm hồn mình.

Mái tóc em không đẹp lắm, theo thẩm mỹ của tôi thì nó không được đẹp. Tôi thích con gái tóc thẳng và dài, nhưng tóc em hình như hơi quăn. Đây cũng là điều mà tôi không hài lòng về em nhất. Tuy nhiên, em rất xinh. Trong tâm hồn tôi, em xinh theo đúng nghĩa.

Tôi thích nhìn em những khi em ngồi trên ghế đá của trường làm bài tập tiếng Anh. Nét mặt em tập trung tới nỗi thế giới cũng bị em bỏ quên. Tôi thích nhìn em chơi bóng chuyền vào mỗi giờ thể dục. Cơ thể em linh động, uyển chuyển như một dòng nước vào tiết xuân. Rất có sức sống! Tôi thích ngắm em mỗi lúc em cười. Khoảnh khắc em cười cũng là khoảnh khắc tôi không tìm thấy chính bản thân mình trong thực tại. Nụ cười của em đẹp tới nỗi, bản thân tôi còn tưởng tất cả chuẩn mực trên đời này đều chỉ xếp dưới nụ cười của em.

Nói chung thì...tôi thích em!

Và tên của em là Kim Ngân.

Ngày tôi đứng trong mưa ở một hàng quán ven đường nhìn em. Tôi mong rằng màn mưa trắng xóa sẽ đánh lừa được em. Rằng tôi không nhìn em đâu. Và rằng tôi chẳng quan tâm gì tới em đâu.

Con người tôi là vậy, cao ngạo, lý trí và không thích bản thân bị ràng buộc bởi bất cứ thứ gì. Nhưng cho tới khi tài xế của bố tới đón tôi, thì tôi đã chần chờ. Phải mất một lúc lâu, tôi mới nghĩ được tới chuyện cho em quá giang về nhà.

Mùa đông năm ấy, tôi thấy lòng ấm áp lạ.

...
...

Và rồi mọi chuyện cứ thế xảy ra, như một con sóng ngầm, tới khi nó tung mình lên nhấn chìm tất cả thì tôi đã không còn cơ hội để chạy thoát nữa.

Chuyện đời có nhân có quả, có cho có nhận. Vĩnh Khanh tôi xưa nay luôn rất công bằng. Em giết đứa con của tôi, tôi hận em là lẽ đương nhiên. Tôi có thể yêu em, nhưng tôi không mù quáng tới nỗi cái gì cũng chấp nhận yêu em. Về chuyện này, thì tôi không có cách nào khác ngoài hận em.

Số phận của tôi và em là nằm ở hai điểm cực đối lập, cả đời này chỉ có thể hướng mắt nhìn nhau mà không thể đến bên nhau.

Có một ngày trời

xanh như thế, tôi đã lấy hết dũng khí để nói với bầu trời rằng:

“Xin lỗi, Kim Ngân!”

Giống như ta đang sống trong cùng một môi trường, tôi nhìn thấy em, em nhìn thấy tôi...Thì bầu trời này cũng thế, tôi nói, em nghe. Tôi tin em sẽ thấu được lời xin lỗi của tôi.

Tôi gấp một con hạc, viết vào cánh của nó một dòng chữ mà tôi vẫn trần trở bấy lâu:

“Xin lỗi em!”

Sau khi viết lên điều đầu tiên và cũng là điều cuối cùng đó thì tôi không bao giờ viết những điều mình giấu trong lòng ra nữa. Tôi đã vùi chôn nó dưới ngăn kéo, cùng với một dải ruy băng màu đỏ em vẫn hay buộc ở tay những lúc chơi bóng chuyền. Sự chôn vùi ấy giống như là vùi chôn những năm tháng qua vào thời gian.

Tôi từng nghĩ tình cảm trong lòng chỉ là nhất thời. Tôi thích em cũng chỉ là một sự nhất thời của con tim. Tôi quên em, nhất định tôi sẽ quên được em.

Bầu trời xanh kia nếu có chứng giám cũng sẽ hiểu được lòng tôi.

Tôi xin lỗi em vì tôi biết em yêu tôi, vì tôi không thể đáp lại như em từng mong muốn. Tôi hét lên bầu trời vì tôi nghĩ bản thân không còn nơi nào để tâm sự nữa. Kim Ngân, tôi đã để vuột mất em.

Kiếp này không vẹn đành hẹn kiếp sau. Kiếp sau không thành thì...kiếp sau, sau nữa...Duyên phận cũng phải tu, phải tích mà thành. Ngàn năm đổi lại một cái nhìn thoáng qua, ngàn năm đổi lại một lần tao ngộ trong đời. Ngàn năm đổi lại một mối tình lỡ dở. Và ngàn năm đổi lại ngàn năm...Ngàn năm nữa...

Kim Ngân, xin lỗi!

Có lẽ, phải thật lâu, thật lâu sau, Vĩnh Khanh tôi mới có thể yêu em!

.
. .
.

Một năm sau.

Kim ngân ngồi bên một chiếc nôi, khẽ hát một bài hát ru nhẹ nhàng. Đứa trẻ nằm trong nôi say ngủ. Yên bình và hạnh phúc. Đó là con của cô và Vĩnh Khanh, thật may là một năm trước nó vẫn chưa bỏ cô mà đi.

Ngày hôm đó, vì lo sợ cô sẽ làm điều dại dột mà Linh đã ngay lập tức tới biệt thự của Vĩnh Khanh. Thấy Kim Ngân đang nằm bất tỉnh dưới sàn, Linh liền đưa cô tới bệnh viện. Lúc ấy tất cả mọi người mới vỡ ra, cô đã có thai.

Cũng may là cái thai chỉ bị động nhẹ, nếu không thì cả đời này Kim Ngân sẽ không bao giờ tha thứ cho chính mình.

Kim Ngân quay lại nhìn người đàn ông đang nằm im lặng trên giường, cô liền nở một nụ cười thanh thản. Anh chưa chết, thật là chưa chết. Anh chỉ đang ngủ thiếp đi mà thôi. Cho dù tới khi tỉnh dậy, tóc mai cô đã bạc, cho dù khi tỉnh dậy, có một chàng trai trẻ mỉm cười gọi anh là bố...Thì cũng chỉ là ngủ thiếp đi mà thôi.

Trận mưa lớn năm trước đã khiến một chiếc xe tải bị mất đi điểm nhìn, chiếc xe ấy đã lao vào chiếc xe của Vĩnh Khanh như một con hổ đói. Khi tai nạn xảy ra, Vĩnh Khanh đã được người dân ở đó đưa vào viện kịp thời. Tuy nhiên, anh vẫn phải sống cuộc đời thực vật suốt nửa đời còn lại.

Không ai biết, trên môi anh lúc đó đang thấp thoáng một nụ cười hạnh phúc!

Họ nói anh sẽ không bao giờ tỉnh dậy nữa, cô không tin đâu. Cô đã nói rồi, anh chỉ là đang ngủ. Rồi sẽ có lúc anh tỉnh dậy và nói với cô rằng: “Chào buổi sáng, em yêu!”

Nhất định thế.

Kim Ngân mở ngăn kéo, lấy từ trong đó ra một con hạc cùng một dải ruy băng màu đỏ. Cô nhìn nó rất lâu. Ngón tay còn vuốt nhẹ cánh hạc, như sợ dòng chữ trên đó bị phai mờ “Xin lỗi em!” Còn bên chiếc cánh kia, là một dòng chữ của cô: “Xin lỗi anh!”

Kim Ngân cúi xuống, để con hạc ở giữa hai bàn tay đang đan vào nhau. Tay anh và tay cô, sẽ mãi luôn là vậy, không bao giờ xa rời. Ghé sát bờ môi vào tai Vĩnh Khanh, cô khẽ thì thầm:

- Khanh, chúng ta có con rồi. Anh chưa biết đúng không?

- ...

- Ừm, chưa biết. Nhưng bây giờ thì anh biết rồi đấy. Nó cứ khóc mãi, vào mỗi đêm. Rồi sáng hôm sau, nó lại an lành ngủ đi trong tiếng hát của em.

- ...

- Sao? Anh nói nó thật đáng yêu mà cũng thật đáng ghét hả? Cũng phải, nó làm em mất ngủ theo nó đấy. Còn anh, sao anh vẫn cứ ngủ như không biết gì thế?

- ...

- Anh xin lỗi em ư? Không sao, đã lâu rồi em chẳng còn biết giận anh nữa.

- ...

- Khanh này, hai năm nữa, khi con mình biết đi, anh hãy nắm tay nó và nói với nó rằng: “Cuộc đời này con cần tìm một người khác nắm tay con thay bố” nhé!

- ...

- Phải, em mong nó sẽ được hạnh phúc. Anh cũng thế mà!

- ...

- Phải rồi, nhất định không cho nó được nhìn lại đằng sau.

- ...

- Phải rồi, không cho nó được bắt lấy cái bóng của mình.

- ...

- Phải rồi, vì hạnh phúc như một cái bóng nên ta không thể bắt được nó. Nhưng nếu ta cứ đi về phía trước thì nó sẽ luôn theo sau ta.

- ...

- Phải rồi, Khanh à, em và con luôn sẽ ở phía trước đợi anh!

***** THE END *****

Tái bút

Lời bài hát ấy vẫn cứ nằm mãi trong tim cô, như một nỗi niềm không thể nguôi ngoai. Cho dù là ảo vọng, thì cô vẫn cứ phải mong chờ:

“Rất muốn, rất muốn nhìn anh

Rất muốn, rất muốn ôm anh

Rất muốn, rất muốn yêu anh.

Rất muốn, rất muốn bên anh.

Rất muốn, rất muốn...

Rất muốn, rất muốn...”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/rat-muon>